

Ken Follett

ALB INFINIT

"Desprins parcă din titlurile ziarelor de mâine"
Entertainment Weekly

KEN FOLLETT
Alb infinit

Traducere din limba engleză
ANDREEA ŞELER

KEN FOLLETT
Whiteout

iulie 2008

AJUNUL CRĂCIUNULUI

1 A.M.

Doi bărbaţi obosiţi se uitau la Antonia Gallo, cu resentiment şi cu ostilitate în priviri. Voiau să se ducă acasă, dar ea nu voia să-i lase, iar ei ştiau că avea dreptate, ceea ce îi făcea să se simtă şi mai rău.

Cei trei făceau parte din Departamentul de personal de la Oxenford Medical. Antonia, căreia toţi îi spuneau Toni, era administratorul bazei materiale, iar principala ei responsabilitate era siguranţa. Oxenford era o companie farmaceutică de mici dimensiuni, care făcea muncă de cercetare asupra virusurilor care ar putea provoca moartea. Securitatea era o problemă cât se poate de serioasă.

Toni făcuse un control inopinat al materialelor şi descoperise că lipseau două doze dintr-un medicament experimental. Era destul de grav: medicamentul, un agent antiviral, era strict secret, iar formula sa era nepreţuită. Era posibil să fi fost furat pentru a fi vândut unei companii rivale. Totuşi, o altă posibilitate, şi mai înspăimântătoare, întipărise pe faţa pistruiată a lui Toni o expresie de anxietate sumbră şi îi încadrase ochii verzi cu cearcăne negre. Un hoţ ar fi putut fura medicamentul pentru uz personal. Şi exista un singur motiv pentru a face acest lucru: cineva fusese infectat cu unul dintre virusurile letale care erau folosite în laboratoarele celor de la Oxenford.

Laboratoarele se aflau într-o casă imensă, datând din secolul al XIX-lea, care fusese construită ca reşedinţă de vacanţă în Scoţia pentru un milionar din perioada victoriană. Era numită Kremlin din cauza celor două rânduri de gard, a sârmei ghimpate, a gardienilor în uniformă şi a echipamentului de securitate de ultimă generaţie. Cu toate acestea, semăna mai mult cu o biserică, cu arcade ascuţite, un turn şi rânduri de garguie sculptate de-a lungul acoperişului.

Biroul celor de la Personal fusese unul dintre cele mai somptuoase dormitoare ale casei. Avea în continuare ferestre în stil gotic şi lambriu de lemn, numai că acum, în locul garderoburilor, erau dulapuri cu dosare, iar birourile cu calculatoare şi telefoane înlocuiseră mesele de toaletă pe care se aflau odată sticluţe de cristal şi perii de păr cu mâner din argint.

Toni şi cei doi bărbaţi vorbeau la telefoanele din încăpere, sunând toţi angajaţii care aveau permise de intrare în laboratorul cu nivel înalt de securitate. Existau patru niveluri de biosecuritate. La cel mai înalt nivel, BSL4[1], cercetătorii lucrau îmbrăcaţi în costume asemănătoare cu cele de cosmonaut, deoarece manipulau virusuri pentru care nu exista vaccin sau

antidot. Pentru că era cel mai bine păzit loc din întreaga clădire, eşantioanele medicamentelor experimentale erau păstrate acolo.

În BSL4 nu putea intra orice angajat. Pentru a avea acces în acest laborator, angajatul respectiv trebuia să fi trecut printr-un stagiu de pregătire în ceea ce priveşte siguranţa biologică, lucru valabil chiar şi pentru personalul de întreţinere care intra să verifice filtrele de aer sau să repare autoclavele. Chiar şi Toni făcuse acest stagiu de pregătire pentru a putea intra în laborator ca să verifice respectarea normelor de securitate.

Numai 27 din cei 80 de angajaţi aveau acces în laborator. Cu toate acestea, mulţi dintre ei plecaseră deja în concediul de Crăciun, astfel că responsabilii cu securitatea se chinuiră toată ziua de luni şi ceva din marţi pentru a le da tuturor de urmă.

Toni telefonă la Le Club Beach din Barbados şi, după multe insistenţe, reuşi să-l convingă pe managerul adjunct să o caute pe Jenny Crawford, o tânără tehniciană de laborator.

În timp ce aştepta, Toni aruncă o privire către propria imagine reflectată în fereastră. Se ţinea bine, având în vedere oră târzie. Costumul ei maro-ciocolatiu cu dunguliţe albe nu i se şifonase, părul ei des era aranjat cum trebuia, iar pe faţă nu i se vedeau semne de oboseală. Tatăl ei era de origine spaniolă, dar ea moştenise pielea palidă şi părul blond-roşcat ale mamei sale, care era scoţiană. Toni era înaltă şi suplă. „Nu e rău”, îşi spuse ea în gând, „pentru 38 de ani”.

— Cred că la voi e miezul nopţii! spuse Jenny când, în sfârşit, răspunse la telefon.

— Am descoperit o neconcordanţă în registrul BSL4, îi explică Toni.

Jenny era un pic băută.

— Nu e prima oară când se întâmplă, spuse ea nepăsătoare. Dar nimeni nu a mai făcut o asemenea tragedie din asta.

— Pentru că nu lucram eu aici, spuse tăios Toni. Când ai intrat ultima oară în BSL4?

— Marţi, cred. Dar poţi afla asta din computer.

Bineînţeles că putea, dar Toni voia să ştie dacă varianta lui Jenny se potrivea cu ce reieşea din registrul electronic.

— Şi când ai accesat ultima oară tezaurul?

Tezaurul era o cameră frigorifică ţinută mereu încuiată. Tonul lui Jenny devenea din ce în ce mai ursuz.

— Chiar nu-mi aduc aminte, dar poţi să afli dacă verifici înregistrările video. Panoul de comandă, activat prin atingere, de la tezaur declanşa automat o cameră video care înregistra tot ce se întâmpla atât timp cât uşa era deschisă.

— Îţi aminteşti când ai folosit ultima oară Madoba-2?

Acesta era virusul la care lucrau oamenii de ştiinţă în momentul respectiv. Jenny era şocată.

— Să fiu a naibii, asta lipseşte?

— Nu, nu asta. Dar e cam acelaşi lucru...

— Nu cred că am lucrat vreodată cu vreun virus adevărat. Eu lucrez cea mai mare parte a timpului în laboratorul pentru culturi de ţesuturi.

Spusele ei nu contraziceau cu nimic informaţiile pe care le avea şi Toni.

— Ai observat vreun coleg care să aibă un comportament ciudat său neobişnuit în ultimele săptămâni?

— Asta e ca la afurisitul ăla de Gestapo, spuse Jenny.

— Trecând peste asta, ai observat ceva?

— Nu, nimic.

— Încă o întrebare. Ai temperatura normală?

— Să fiu a naibii, vrei să spui că aş putea avea Madoba-2?

— Eşti răcită sau ai febră?

— Nu!

— Atunci eşti în regulă. Ai părăsit ţara acum 11 zile – până acum ar fi trebuit să ai simptome asemănătoare cu cele de gripă dacă ar fi fost ceva. Mulţumesc, Jenny. Probabil că e doar o eroare în registru, dar trebuie să ne asigurăm.

— Ei bine, mie mi-ai stricat seara.

Jenny închise.

— Păcat, spuse Toni în receptor, deşi nu mai era nimeni la celălalt capăt al liniei. Puse receptorul în furcă. Jenny Crawford e în regulă, anunţă ea. E o tâmpită, dar e în regulă.

Directorul laboratorului era Howard McAlpine. Barba sa deasă, grizonată îi acoperea obrajii până la pomeţi, astfel încât pielea din jurul ochilor părea a fi o mască roz. Era meticulos fără să pară pedant, iar, în condiţii normale, lui Toni îi plăcea să lucreze cu el, dar acum nu era deloc în toane bune. Acesta se sprijini de spătarul scaunului în care stătea şi îşi încrucişă braţele în dreptul cefei.

— Este extrem de probabil ca materialul dispărut să fi fost folosit perfect legitim de către un angajat care să fi uitat pur şi simplu să înregistreze acţiunea în registru.

Tonul lui era ţâfnos: mai spusese de două ori exact acelaşi lucru.

— Sper să ai dreptate, zise Toni pe un ton neutru.

Se ridică şi se îndreptă către fereastră. Din birou se putea vedea anexa în care se afla laboratorul BSL4. Noua construcţie părea asemănătoare cu restul Kremlinului, având coşuri de culoarea orzului şi un turn cu orologiu; unui străin i-ar fi greu să-şi dea seama, de la distanţă, unde anume în acest complex se afla laboratorul de înaltă securitate. Cu toate acestea, ferestrele arcuite ale laboratorului erau opacizate, uşile sculptate din lemn de stejar nu puteau fi deschise, iar camerele de securitate cu circuit închis supravegheau totul din capetele monstruoase ale garguielor. Era un buncăr de beton deghizat în clădire victoriană. Noua clădire avea trei niveluri. Laboratoarele se aflau la parter. Pe lângă încăperile destinate cercetării şi depozitării materialelor,

în clădire se afla şi o cameră folosită pentru izolarea şi îngrijirea oricărui angajat care ar fi fost infectat cu vreun virus periculos. Aceasta din urmă nu fusese folosită niciodată. La primul etaj, se afla echipamentul de filtrare a aerului. La subsol, se găseau maşinării complicate care sterilizau toate deşeurile provenite din activitatea desfăşurată. În afară de oameni, nici un organism viu nu părăsea laboratorul.

— Am învăţat multe lucruri din această întâmplare, spuse Toni pe un ton împăciuitor.

Îngrijorată, îşi dădu seama că se afla într-o poziţie delicată. Cei doi bărbaţi îi erau superiori atât ierarhic, cât şi ca experienţă de viaţă – amândoi erau trecuţi de cincizeci de ani. Deşi nu avea nici un drept să le dea ordine, Toni insistase ca ei să trateze această neconcordanţă apărută ca pe o situaţie de criză. Amândoi o simpatizau, dar ea profita la maximum de bunăvoinţa lor. Cu toate acestea, Toni simţea clar că trebuia să insiste, pentru că în joc erau siguranţa publică, reputaţia companiei şi cariera ei.

— În viitor, va trebui să avem întotdeauna la îndemână numere de telefon la care să îi putem contacta imediat pe toţi angajaţii care au acces la BSL4, în orice colţ al lumii s-ar afla, astfel încât să putem lua rapid legătura cu ei într-o situaţie de urgenţă. Şi trebuie să verificăm registrul mai des, nu doar o singură dată pe an.

McAlpine mormăi ceva. În calitate de director al laboratorului, registrul era responsabilitatea sa, iar adevărata cauză a indispoziţiei sale era că el ar fi trebuit să descopere neconcordanţa apărută. Eficienţa lui Toni îl punea într-o lumină proastă.

Toni se întoarse către celălalt bărbat, care era director de resurse umane.

— La ce număr am ajuns, James?

James Elliot îşi ridică privirea din monitor. Se îmbrăca precum un agent de bursă, într-un costum cu dunguliţe subţiri şi o cravată impecabilă, încercând parcă a se deosebi de oamenii de ştiinţă, care purtau haine din tweed. Regulile de siguranţă îi păreau parte dintr-o birocraţie obositoare, poate pentru că nu lucrase niciodată în contact direct cu virusurile. Toni îl considera încrezut şi nesăbuit.

— Am stat de vorbă cu 26 din cei 27 de angajaţi care au acces la BSL4, spuse el. Vorbea cu precizie exagerată, ca un profesor obosit care explică o problemă celui mai slab copil din clasă. Toţi au spus adevărul în legătură cu ultima dată când au intrat în laborator şi au deschis tezaurul. Nici unul nu a observat vreun coleg care să se comporte ciudat. Şi nici unul nu are febră.

— Cine lipseşte?

— Michael Ross, un tehnician de laborator.

— Îl cunosc pe Michael, spuse Toni. Era un bărbat timid şi inteligent, cu aproximativ zece ani mai tânăr decât Toni. De fapt,

am fost la el acasă. Locuieşte într-o căsuţă aflată cam la 25 de kilometri de aici.

— Lucrează la noi de opt ani, iar dosarul său este impecabil.

McAlpine urmări cu degetul pe o foaie şi spuse:

— A intrat ultima dată în laborator acum trei duminici, ca să facă un control de rutină al stării animalelor.

— Şi de atunci?

— A fost în concediu.

— Cât timp – trei săptămâni?

— Trebuia să se întoarcă la serviciu astăzi, interveni Elliot. Se uită la ceasul de la mână. De fapt, ieri. Luni dimineaţă. Dar nu a apărut.

— A sunat să anunţe că e bolnav?

— Nu.

Toni ridică din sprâncene.

— Şi nu putem lua legătura cu el?

— Nu răspunde nici la telefonul fix, nici la cel mobil.

— Şi nu vi se pare ciudat?

— Că un bărbat necăsătorit îşi prelungeşte concediul fără să-şi anunţe angajatorul? La fel de ciudat ca ploaia în Glen Coe.

Toni se întoarse din nou către McAlpine.

— Dar tu zici că Michael are un dosar fără pată.

Directorul laboratorului părea îngrijorat.

— E foarte conştiincios. Mă surprinde că şi-a luat liber fără să ceară aprobarea nimănui.

— Cine era cu Michael când a intrat ultima oară în laborator? întrebă Toni.

Ştia că probabil fusese însoţit de cineva, pentru că, în BSL4, protocolul cerea ca orice acţiune să fie executată în prezenţa a cel puţin două persoane: din cauza pericolului permanent, nimeni nu putea să lucreze acolo singur. McAlpine consultă lista din faţa sa.

— Dr. Ansari, biochimist.

— Nu cred că îl cunosc.

— O cunosc. E o femeie. Monica.

Toni ridică receptorul.

— Ce număr are?

Monica Ansari vorbea cu un accent specific oraşului Edinburgh, iar vocea ei trăda faptul că fusese trezită dintr-un somn profund.

— Howard McAlpine m-a sunat mai devreme, să ştii.

— Îmi pare rău să te deranjez din nou, spuse Toni.

— S-a întâmplat ceva?

— E vorba despre Michael Ross. Nu reuşim să luăm legătura cu el. Cred că tu ai fost cu el în BSL4 cu trei duminici în urmă.

— Da. Stai o clipă să aprind lumina! Tăcu pentru câteva momente. Doamne, atât e ceasul?

— Michael a plecat în concediu în următoarea zi, reluă Toni.

— Mi-a spus că se duce în vizită la mama lui, în Devon.

Aceste vorbe o făcură să-şi amintească brusc motivul pentru care fusese acasă la Michael Ross. În urmă cu aproximativ şase luni, Toni menţionase, într-o conversaţie obişnuită la cantină, cât de mult îi plăceau tablourile lui Rembrandt care înfăţişau femei în vârstă, cu fiecare încreţitură şi fiecare rid redate cu dragoste. „Privindu-le, îţi poţi da seama, spusese ea atunci, cât de mult şi-a iubit Rembrandt mama." Michael fusese foarte încântat de remarca ei şi îi spusese că avea mai multe reproduceri după gravurile lui Rembrandt pe care le decupase din reviste sau din cataloagele caselor de licitaţii. După program, se dusese acasă la el pentru a vedea imaginile, toate înfăţişând femei în vârstă, înrămate cu gust, ocupând unul dintre pereţii micuţului living. Se temuse că Michael avea să-i ceară o întâlnire – îl plăcea, dar nu în felul acela –, dar, spre uşurarea ei, el nu voia decât să-i arate colecţia. Astfel că Toni trăsese concluzia că nu era decât un băieţel care îşi venera mama.

— Informaţia aceasta este foarte utilă, îi spuse Toni Monicăi. Stai un moment! Se întoarse către James Elliot. Avem la dosar datele de contact ale mamei sale?

Elliot mişcă din mouse şi accesă un alt fişier.

— Este înregistrată ca fiind ruda cea mai apropiată.

Ridică receptorul unui alt telefon. Toni îşi reluă convorbirea cu Monica.

— Michael s-a comportat ca de obicei în duminica aceea?

— Da, sigur.

— Aţi intrat împreună în BSL4?

— Da. Apoi, bineînţeles, am mers să ne schimbăm în camere separate.

— Când ai intrat în laboratorul propriu-zis, el era deja acolo?

— Da, se schimbase mai repede decât mine.

— Ai lucrat cot la cot cu el?

— Nu, eu eram într-o parte a laboratorului, mă ocupam de culturile de ţesut, iar el verifica starea animalelor.

— Aţi plecat împreună?

— Nu, el a plecat cu câteva minute înaintea mea.

— Mi se pare că el ar fi putut accesa tezaurul fără ca tu să ştii.

— Da, nu ar fi fost deloc greu.

— Ce părere ai tu despre Michael?

— E în regulă... inofensiv, cred.

— Da, e o descriere foarte potrivită pentru el. Ştii cumva dacă are vreo iubită?

— Nu prea cred.

— Tu îl găseşti atrăgător?

— Arată bine, dar nu e sexy.

Toni zâmbi.

— Exact. Ai remarcat vreodată ceva ciudat la el?

— Nu.

Toni observă o ezitare, dar nu scoase nici măcar un sunet, dându-i celeilalte femei timp să continue. Lângă ea, Elliot vorbea cu cineva, întrebând de Michael Ross sau de mama sa.

— Vreau să spun, faptul că o persoană locuieşte singură nu înseamnă automat că e nebună, nu-i aşa? zise Monica după un moment.

Lângă Toni, Elliot spunea în receptor:

— Foarte ciudat. Îmi pare rău că v-am deranjat la o oră atât de târzie.

Curiozitatea lui Toni era aţâţată de vorbele lui Elliot.

— Mulţumesc, Monica. Sper să-ţi poţi continua somnul, spuse ea pentru a încheia convorbirea.

— Soţul meu este medic de familie, replică aceasta. Suntem obişnuiţi cu telefoanele în miez de noapte.

Toni puse receptorul în furcă.

— Michael Ross a avut suficient timp să deschidă tezaurul, spuse ea. Şi locuieşte singur. Îi aruncă o privire lui Elliot. Ai reuşit să suni acasă la mama lui?

— Este un azil de bătrâni, spuse Elliot. Părea înspăimântat. Iar doamna Ross a murit iarna trecută.

— Ei, drăcia dracului! izbucni Toni.

3 A.M.

Becurile puternice iluminau turnurile şi frontoanele Kremlinului. Erau cinci grade sub zero, dar cerul era senin şi nu era nici un pic de zăpadă. În faţa clădirii se afla o grădină în stil victorian, cu copaci şi tufişuri. Luna, aflată în al treilea pătrar, arunca o lumină cenuşie asupra nimfelor dezbrăcate care se înălţau în mijlocul fântânilor secate, în timp ce dragoni de piatră stăteau de pază.

Tăcerea fu spulberată de huruitul motoarelor, în timp ce două dubiţe ieşiră din garaj. Ambele erau însemnate cu simbolul internaţional pentru pericol biologic: patru cercuri negre întretăiate pe un fundal galben aprins. Până să ajungă la poartă, gardianul ridicase deja bariera. Cele două autovehicule ieşiră din incinta complexului şi se îndreptară către sud cu o viteză ameţitoare.

Toni Gallo era la volanul primei maşini, conducând de parcă s-ar fi aflat în maşina ei Porsche, folosind toată lărgimea drumului, turând motorul şi tăind curbele. Se temea să nu ajungă prea târziu. În aceeaşi maşină cu Toni, se aflau trei oameni antrenaţi pentru situaţii de decontaminare. Cel de-al doilea vehicul era o unitate mobilă de izolare, condus de un paramedic, şi pe locul pasagerului se afla o doctoriţă, Ruth Solomons.

Toni se temea că s-ar putea înşela, dar era îngrozită că era posibil să aibă dreptate.

Declanşase alarma de gradul I bazându-se pe nimic altceva decât o simplă bănuială. Era posibil ca medicamentul să fi fost folosit cât se poate de legal de un om de ştiinţă care să fi uitat pur şi simplu să consemneze în registru, după cum credea Howard McAlpine. Era posibil ca Michael Ross să-şi fi prelungit concediul fără a cere permisiunea, iar povestea cu mama lui să nu fie decât o neînţelegere. În acest caz, s-ar fi spus pe bună dreptate că Toni reacţionase exagerat – tipic pentru o femeie isterică, ar fi adăugat James Elliot. Era posibil să-l găsească pe Michael Ross dormind pur şi simplu, cu telefonul închis, şi se cutremura numai la gândul că a doua zi dimineaţă trebuia să dea ochii cu şeful ei, Stanley Oxenford.

Dar ar fi mult mai rău dacă s-ar dovedi că a avut dreptate.

Un angajat lipsea fără să ştie nimeni de el, minţise în legătură cu locul unde se ducea, iar din tezaur dispăruseră eşantioane din noul medicament. Făcuse Michael Ross ceva care să-l expună riscului de a contracta o infecţie fatală? Medicamentul era încă în faza de testare şi ineficient împotriva tuturor virusurilor, dar probabil că se gândise că ar fi fost mai bun decât nimic. Indiferent care-i fuseseră intenţiile, el voise să se asigure că n-avea să-l caute nimeni acasă timp de câteva săptămâni; astfel,

minţise că se duce la Devon să-şi viziteze mama care nu mai trăia.

Monica Ansari spusese: „Faptul că o persoană locuieşte singură nu înseamnă automat că e nebună, nu-i aşa?” Era una dintre acele propoziţii care vor să spună de fapt exact opusul. Biochimista simţise că era ceva ciudat la Michael, chiar dacă, în calitate de om de ştiinţă raţional, ezitase să se bazeze numai pe intuiţie.

Toni era de părere că intuiţia nu ar trebui nicicând neglijată.

Aproape că nu suportă să se gândească la ce se putea întâmpla dacă virusul Madoba-2 ar fi scăpat de sub control. Era extrem de contagios, răspândindu-se rapid prin strănut şi tuse. Şi fatal. Se simţi străbătută de un fior de groază, în timp ce apăsa şi mai tare pedala de acceleraţie.

Drumul era pustiu şi nu-i trebuiră decât douăzeci de minute pentru a ajunge la casa izolată unde locuia Michael Ross. Intrarea nu era la vedere, dar Toni îşi aminti pe unde trebuia s-o ia. Coti pe o alee scurtă care ducea către o căsuţă joasă cu faţada de piatră, aflată în spatele unui zid ce despărţea două grădini. Nu se vedea lumină. Toni parcă maşina lângă un Volkswagen Golf, probabil al lui Michael. Claxonă lung.

Nu se întâmplă nimic. Nu se aprinse nici o lumină, nimeni nu deschise vreo uşă sau vreo fereastră. Toni opri motorul. Tăcere.

Dacă Michael plecase, de ce maşina lui era parcată aici?

— În costume de iepuraşi, vă rog, domnilor, spuse ea.

Cu toţii, inclusiv echipa medicală din cea de-a doua dubiţă, se echipară în costume portocalii, asemănătoare cu cele purtate în spaţiu. Era o manevră incomodă. Costumul era făcut dintr-un plastic greu care nu ceda şi nici nu se plia uşor. Se încheia cu un fermoar etanş. Se ajutară unii pe ceilalţi să-şi lipească mănuşile de încheieturi cu bandă adezivă. La sfârşit, îşi băgară picioarele înfăşurate în plasticul costumului în nişte cizme de cauciuc.

Costumele erau perfect etanşe. Cei îmbrăcaţi astfel respirau printr-un filtru de aer HEPA – unul foarte eficient, care avea un ventilator electric alimentat de baterii aflate pe centura costumului. Filtrul elimina orice particule care puteau fi inhalate, posibile purtătoare de virusuri sau microbi. De asemenea, acest filtru elimina şi mirosurile, cu excepţia celor deosebit de intense. Ventilatorul scotea un zgomot constant, care unor oameni li se părea insuportabil. Sistemul audio montat în cască le permitea să comunice între ei şi cu panoul de comandă de la Kremlin, printr-un canal de unde radio imposibil de depistat.

Când fură gata, Toni se uită din nou la casă. Dacă cineva dinăuntru ar fi aruncat în acel moment o privire pe una dintre ferestre şi ar fi văzut şapte oameni în costume portocalii de cosmonauţi, ar fi crezut că extratereştrii şi OZN-urile sunt o chestie cât se poate de reală.

Oricum, chiar dacă era cineva înăuntru, nu se uita pe nici o fereastră.

— Intru eu prima, spuse Toni.

Se duse la uşa din faţă, mişcându-se cu greutate în costumul rigid. Apăsă pe sonerie şi bătu în uşă. După câteva momente, ocoli clădirea pentru a ajunge în spate. Acolo se afla o grădină îngrijită, cu un hambar din lemn. Găsi uşa din spate descuiată şi intră în casă. Îşi aduse aminte că, atunci când îl vizitase pe Michael, stătuse în bucătărie în timp ce acesta pregătise nişte ceai. Se mişcă repede prin casă, aprinzând luminile. Reproducerile după Rembrandt erau şi acum pe peretele livingului. Casa era curată, goală, cu toate lucrurile la locul lor.

Vorbi cu ceilalţi la căşti.

— Nu-i nimeni acasă.

Sesiză tonul trist al propriei voci.

De ce îşi lăsase casa neîncuiată? Poate că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată.

Asta era o adevărată lovitură. Dacă Michael ar fi fost aici, misterul putea fi rapid rezolvat. Acum trebuia organizată o operaţiune de căutare. Putea fi oriunde în lume. Nu se ştia cât timp aveau să le ia căutările. Se gândi înspăimântată la zilele sau chiar săptămânile de nelinişte care îi aşteptau.

Ieşi din nou în grădină. Ca să fie sigură că verificase tot, încercă uşa hambarului din grădină. Şi aceasta era descuiată. Când o deschise, simţi un miros vag, neplăcut dar uşor familiar. „Trebuie să fie foarte puternic dacă a trecut de filtrul costumului, îşi dădu ea seama. Sânge”, îi veni în minte. Hambarul mirosea ca un abator.

— O, Doamne! murmură ea.

Ruth Solomons, doctoriţa, o auzi şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Un moment.

Înăuntrul micii cămări din lemn, întuneric beznă; nu era nici o fereastră. Bâjbâi prin întuneric şi găsi un întrerupător. Când se aprinse lumina, Toni ţipă din cauza şocului.

Ceilalţi vorbiră toţi odată, întrebând ce se întâmplase.

— Veniţi repede! spuse ea. În hambarul din grădină. Mai întâi Ruth.

Michael Ross zăcea pe podea cu faţa în sus. Sângera din fiecare orificiu: ochi, nas, gură, urechi. Sângele scurs formase o baltă pe podeaua de scânduri. Toni nu avea nevoie de un doctor pentru a-şi da seama că Michael avea o hemoragie multiplă masivă – un simptom clar pentru Madoba-2 şi alte infecţii similare. Era foarte periculos, corpul său fiind o bombă neexplodată, plină cu virusul mortal. Dar era în viaţă. Pieptul i se mişca în ritmul respiraţiei, iar din gură i se auzea un bolborosit slab. Toni se aplecă, îngenunchind în balta lipicioasă de sânge proaspăt, şi se uită la el cu atenţie.

— Michael! spuse ea, ţipând pentru a se face auzită prin plasticul căştii de la costum. Sunt eu, Toni Gallo de la laborator!

În ochii lui însângeraţi, se zări o sclipire de luciditate. Michael deschise gura şi mormăi ceva.

— Poftim? ţipă ea.

Se aplecă şi mai aproape de el.

— Nici un leac, spuse el, după care începu să vomite.

Un şuvoi de lichid negru îi ţâşni din gură, stropind vizorul costumului lui Toni. Aceasta se trase înapoi şi ţipă speriată, chiar dacă ştia că era protejată de costum.

Fu împinsă deoparte, iar Ruth Solomons se aplecă deasupra lui Michael.

— Pulsul este foarte slab, se auzi vocea doctoriţei prin sistemul de comunicare audio. Ruth îi deschise gura lui Michael şi îşi folosi degetele înmănuşate pentru a curăţa o parte din sângele şi vomă care-i blocau gâtul. Am nevoie de un laringoscop – rapid!

Câteva secunde mai târziu, un paramedic veni în grabă cu instrumentul respectiv. Ruth îl introduse în gura lui Michael, curăţându-i gâtul astfel încât să poată respira mai uşor.

— Adu targa de izolare, cât de repede poţi, spuse ea.

Deschise trusa medicală pe care o adusese cu ea şi scoase o seringă deja încărcată – cu morfină şi un coagulant sangvin, presupuse Toni. Ruth înfipse acul în gâtul lui Michael şi apăsă pe piston. Când scoase seringă, Michael începu să sângereze abundent prin locul unde acul străpunsese pielea.

Toni era copleşită de un val de durere. Şi-l amintea pe Michael mergând prin laboratoarele de la Kremlin, apoi cum stătea la el acasă şi sorbea din cana cu ceai, vorbind entuziasmat despre reproduceri, iar imaginea corpului său distrus deveni cu atât mai dureroasă şi mai tragică.

— În regulă, spuse Ruth. Haideţi să-l scoatem de aici!

Doi paramedici îl ridicară pe Michael şi îl transportară până la o targă pe rotile izolată într-un înveliş de plastic. Introduseră pacientul printr-o deschizătură aflată la un capăt al învelişului şi apoi închiseră totul etanş. Împinseră targa pe rotile prin grădina lui Michael, îndreptându-se către maşini.

Înainte să urce în ambulanţă, trebuiau să se decontamineze pe ei şi targa. Unul dintre membrii echipei lui Toni scosese deja o cadă goală din plastic, asemănătoare unei piscine pentru copii. Dr. Solomons şi paramedicii se aşezară pe rând în cadă pentru a se pulveriza pe costumele lor un dezinfectant puternic care distrugea orice virus prin oxidarea proteinelor din structura sa.

Toni privea ce se întâmpla în jurul ei, conştientă că fiecare secundă de întârziere însemna scăderea şanselor de supravieţuire ale lui Michael, ştiind că procedura de decontaminare trebuia urmată cu rigurozitate, pentru a preveni alte decese. O înnebunea gândul că un virus mortal ieşise din laboratorul de care era

responsabilă. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată în toată istoria companiei Oxenford Medical. O consola prea puţin faptul că avusese motive întemeiate să se agite atâta din pricina dozelor de medicament care lipseau, iar colegii ei greşiseră, încercând să minimizeze incidentul. Datoria ei era să prevină astfel de incidente, iar ea dăduse greş. Oare bietul Michael avea să moară ca urmare a neglijenţei ei? Aveau să fie şi alte victime?

Paramedicii suiră targa în ambulanţă. Doctoriţa Solomons se urcă în spate cu pacientul. Trântiră uşile şi porniră în noapte.

— Să mă ţii la curent cu ce se întâmplă, Ruth. Poţi să mă apelezi prin sistemul audio al costumelor, spuse Toni.

Vocea lui Ruth se auzea deja din ce în ce mai slab din cauza distanţei.

— A intrat în comă, spuse ea.

Mai adăugă ceva, dar ieşise din raza de acţiune a sistemului audio şi Toni nu mai putu distinge exact ce spunea, iar apoi nu se mai auzi nimic.

Toni încercă să-şi alunge starea sumbră care o cuprinsese. Avea treabă.

— Haideţi să facem curăţenie, spuse ea.

Unul dintre bărbaţi luă o rolă de bandă galbenă pe care scria: „Pericol biologic – nu treceţi” şi începu să o înfăşoare în jurul întregii proprietăţi, al casei, al hambarului, al grădinii şi al maşinii lui Michael. Din fericire, nici o casă nu se afla destul de aproape pentru a exista suspiciunea unei contaminări. Dacă Michael ar fi locuit într-un bloc de apartamente cu sistem comun de ventilare a aerului, ar fi fost deja prea târziu pentru decontaminare.

Ceilalţi scoaseră suluri de saci pentru gunoi, pulverizatoare de plastic pentru grădină umplute deja cu dezinfectant, cutii cu cârpe de curăţat şi bidoane mari de plastic. Fiecare suprafaţă trebuia dată cu dezinfectant şi apoi ştearsă. Obiectele care nu puteau fi distruse şi lucrurile de valoare, cum ar fi bijuteriile, urmau să fie introduse în bidoanele de plastic şi duse pentru a fi sterilizate în autoclave cu ajutorul aburilor de înaltă presiune. Toate celelalte aveau să fie puse în câte două pungi şi arse în incineratorul de deşeuri medicale care se afla sub laboratorul BSL4.

Toni îl rugă pe unul dintre bărbaţi să o ajute să cureţe voma neagră de pe costumul ei şi să pulverizeze dezinfectant pe el. Se străduia să-şi înăbuşe dorinţa de a sfâşia costumul infectat care-o acoperea.

În timp ce bărbaţii se ocupau cu dezinfectarea zonei, Toni se uita cu atenţie în jur, încercând să găsească indicii privind motivul pentru care se întâmplase aşa ceva. După cum se temuse, Michael furase medicamentul experimental pentru că ştia sau bănuia că fusese infectat cu Madoba-2. Dar ce făcuse pentru a se expune acestui virus?

În hambar, se afla o casetă de sticlă dotată cu un extractor de aer, mai degrabă un laborator de siguranţă biologică improvizat. Abia dacă se uitase la ea mai înainte, deoarece se concentrase asupra lui Michael, dar acum observă că în casetă se afla un iepure mort. După cum arăta, era foarte probabil să fi murit din cauza bolii pe care o contractase şi Michael. Oare provenea din laborator?

Lângă el se afla un castron cu apă pe care scria „Joe". Acest detaliu era foarte important. Rar se întâmpla ca angajaţii să le dea nume animalelor cu care lucrau. Se purtau cu blândeţe cu subiecţii experimentelor lor, dar nu-şi permiteau să se ataşeze de animalele care aveau să fie ucise. Cu toate acestea, Michael îi conferise o identitate acestui iepure şi îl tratase ca pe un animal de companie. Oare se simţea vinovat pentru ceea ce făcea la serviciu?

Toni ieşi din hambar. O maşină de patrulare a poliţiei tocmai parcă lângă dubiţa de siguranţă biologică. Toni îi aştepta. Conform Planului de Răspuns în Caz de Incidente Grave pe care ea însăşi îl întocmise, gardienii de securitate de la Kremlin sunaseră la sediul regional al poliţiei din Inverburn pentru a le anunţa declanşarea alarmei de gradul I. Acum veniseră să afle cât de serioasă era treaba.

Toni fusese şi ea poliţist, până în urmă cu doi ani. Cea mai mare parte a carierei ei fusese un succes – promovată rapid, dată în presă exemplu pentru poliţistul modern, se spunea despre ea că avea să fie prima femeie comisar-şef din Scoţia. Apoi avusese o divergenţă cu şeful în ceea ce privea o chestiune extrem de delicată – rasismul în poliţie. Acesta susţinea că rasismul în cadrul poliţiei nu era instituţionalizat. Ea afirma că ofiţerii de poliţie aveau obiceiul de a muşamaliza incidentele rasiste, iar acest lucru însemna că şeful ei se înşela. Această confruntare ajunsese la urechile jurnaliştilor, iar Toni refuzase să dezmintă ideile în care credea cu tărie, aşa că se văzuse nevoită să demisioneze.

În momentul respectiv, locuia împreună cu Frank Hackett, un alt detectiv. Erau împreună de opt ani, deşi nu se căsătoriseră. Când Toni căzuse în dizgraţie, el o părăsise. Rana nu se închisese nici acum.

Din maşina de patrulare, coborâră doi tineri ofiţeri, un bărbat şi o femeie. Toni îi cunoştea pe majoritatea poliţiştilor din generaţia ei, iar unii dintre cei mai în vârstă decât ea şi-l aminteau pe regretatul ei tată, sergentul Antonio Gallo, care, inevitabil, fusese poreclit Tony Spaniolul. Şi totuşi, nu-i recunoscu pe aceştia doi.

— Jonathan, a sosit poliţia. Vreţi, vă rog, să decontaminaţi zona şi apoi să vorbiţi cu ei? zise Toni prin sistemul de comunicare audio. Spuneţi numai că am confirmat ieşirea unui

virus din laborator. Ei îl vor suna pe Jim Kincaid, iar eu am să-l pun la curent când ajunge aici.

Directorul Kincaid era responsabil cu ceea ce ei numeau CBRN – incidentele chimice, biologice, radiologice şi nucleare. Acesta lucrase cu Toni la elaborarea planului ei. Aveau să pună împreună la punct o strategie precautǎ şi discretă pentru a soluţiona acest incident.

Până la sosirea lui Kincaid, Toni ar fi vrut să aibă nişte informaţii despre Michael Ross pe care să i le poată oferi. Intră în casă. Michael transformase cel de-al doilea dormitor în birou. Pe o masă laterală, se aflau trei fotografii înrămate ale mamei sale: ca adolescentă suplă într-un pulover strâmt, ca părinte fericit, ţinând în braţe un bebeluş care semăna cu Michael, şi, în cea de-a treia, trecută de 60 de ani, cu o pisică grasă albă cu negru în poală.

Toni se aşeză la biroul lui şi îi citi e-mailurile, tastând cu stângăcie cu degetele acoperite de mănuşile din cauciuc. Michael cumpărase o carte intitulată *Etica animalelor* de pe Amazon. De asemenea, se interesase despre cursuri universitare de filosofie morală. Îi verifică ultimele pagini accesate şi descoperi că intrase recent pe site-uri dedicate drepturilor animalelor. În mod clar, ajunsese să aibă îndoieli serioase privind moralitatea muncii sale. Dar se pare că nimeni de la Oxenford Medical nu-şi dăduse seama de nefericirea lui.

Toni îl înţelegea. Şi ei îi era milă ori de câte ori vedea un câine sau un hamster zăcând într-o cuşcă, suferind din cauza unei boli ce-i fusese intenţionat inoculată şi fiind folosit ca material de studiu pentru oamenii de ştiinţă. Dar apoi îşi aducea aminte de moartea tatălui ei. În cel de-al şaselea deceniu de viaţă, acestuia i se descoperise o tumoare la creier şi murise cu mintea rătăcită, umilit şi în chinuri. Boala de care suferise ar putea fi vindecată într-o zi graţie studiilor pe creiere de maimuţă. Din punctul ei de vedere, experimentele pe animale erau o necesitate tristă.

Michael îşi ţinea hârtiile în biblioraftur de carton frumos etichetate: „Facturi", „Garanţii", „Extrase de cont", „Manuale de utilizare". În dosarul etichetat „Asociaţii", Toni găsi o confirmare a înscrierii sale într-o organizaţie numită Animalele Sunt Libere. Lucrurile începeau să devină din ce în ce mai clare.

Munca începu să-i aline durerea. Întotdeauna se pricepuse la munca de detectiv. Demisia forţată din poliţie fusese o lovitură grea pentru ea. Îi făcea bine să-şi folosească vechile deprinderi şi să-şi dea seama că nu-şi pierduse abilităţile.

Într-un sertar, găsi carneţelul cu numere şi adrese al lui Michael şi agenda sa de întâlniri. Nu era trecută nici o întâlnire programată pentru ultimele două săptămâni. În timp ce deschidea carneţelul, zări pe fereastră o lumină albastră, aşa că se apropie de geam pentru a vedea un Volvo sedan cu un girofar deasupra. Probabil era Jim Kincaid.

Ieşi din casă şi rugă un membru al echipei să o decontamineze. Apoi îşi scoase casca pentru a vorbi cu directorul. Cu toate acestea, bărbatul din maşină nu era Jim. Când luna îi lumină chipul, Toni văzu că era vorba despre ofiţerul de poliţie Frank Hackett – fostul ei iubit. Deodată, simţi un nod în gât. Deşi el era cel care plecase, Frank se purtase mereu de parcă el fusese cel rănit.

Toni se strădui să fie calmă, prietenoasă şi să se poarte ca o profesionistă.

Coborî din maşină şi se îndreptă către ea.

— Te rog să nu treci de banda galbenă – o să ies eu, spuse ea.

Toni îşi dădu seama că făcuse o greşeală de tactică. El era ofiţerul de poliţie, iar ea – civilul; probabil că el considera că era dreptul lui să-i dea ordine ei, nu invers. Încruntarea care-i apăru pe chip îi dădu de înţeles că el sesizase lipsa ei de consideraţie.

— Ce mai faci, Frank? spuse Toni, încercând să fie mai prietenoasă.

— Ce se întâmplă aici?

— Se pare că un tehnician de la laborator a contractat un virus. Tocmai l-am luat într-o ambulanţă de izolare. Acum îi decontaminăm locuinţa. Unde e Jim Kincaid?

— E în concediu.

— Unde? Toni spera ca Jim să poată fi contactat şi chemat pentru a se ocupa de această situaţie de urgenţă.

— În Portugalia. El şi soţia sa au închiriat o vilă micuţă.

„Ce păcat!”, îşi spuse Toni în sinea ei. Kincaid ştia cum să procedeze în situaţiile de pericol biologic, pe când Frank nu. Citindu-i gândurile, Frank spuse:

— Nu-ţi face griji! În mână avea un teanc gros de câţiva centimetri de documente fotocopiate. Am protocolul chiar aici. Era planul asupra căruia Toni şi Kincaid căzuseră de acord. Evident, Frank îl citise în timp ce aşteptase. În primul rând, trebuie să securizez zona.

Aruncă o privire în jur.

Toni securizase deja perimetrul, dar nu spuse nimic. Frank avea nevoie să-şi impună autoritatea. Acesta îi strigă pe cei doi poliţişti în uniformă din maşina de patrulare.

— Voi doi! Mutaţi maşina aceea la intrarea pe alee şi nu lăsaţi pe nimeni să intre fără să mă întrebaţi pe mine.

— Bună idee, spuse Toni, deşi, de fapt, această măsură nu avea nici un rezultat semnificativ.

Frank respecta întocmai prevederile protocolului.

— Apoi trebuie să ne asigurăm că nimeni nu părăseşte perimetrul.

Toni aprobă printr-o mişcare a capului.

— Nu e nimeni aici în afara echipei mele, şi toţi poartă costume speciale pentru evitarea contaminării biologice.

— Nu-mi place protocolul acesta – îi lasă pe civili să se ocupe de un loc unde s-a comis o infracţiune.

— Ce te face să crezi că e vorba despre o infracţiune?

— S-au furat mai multe eşantioane dintr-un medicament.

— Nu de aici.

Frank lăsă această remarcă nesancţionată.

— Şi cum de a contractat omul vostru virusul? Toţi purtaţi costume din acestea în laborator, nu-i aşa?

— Acest lucru va trebui stabilit de comitetul nostru de sănătate, spuse Toni ocolind răspunsul. Nu are nici un rost să facem speculaţii.

— Era vreun animal aici când aţi sosit voi?

Toni ezită, iar asta fu suficient pentru Frank, un detectiv bun căruia nu-i scăpau prea multe lucruri neobservate. Deci, un animal a fost scos din laborator şi a infectat tehnicianul când acesta nu purta costumul?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nu vreau să circule tot felul de teorii. Crezi că ne-am putea concentra pentru moment asupra siguranţei publice?

— Da. Dar tu nu eşti îngrijorată numai din cauza siguranţei publice. Vrei să protejezi compania şi pe scumpul tău profesor Oxenford.

Toni se întrebă de ce alesese el cuvântul „scump” – dar, înainte să poată reacţiona, auzi un sunet venind din casca de la costumul ei.

— Primesc un apel, îi spuse ea lui Frank. Scuze!

Scoase sistemul de comunicaţie din cască şi şi-l puse la urechi. Se auzi din nou sunetul respectiv; apoi un şuierat în timp ce se stabilea legătura şi, în final, vocea unui gardian de securitate de la panoul din Kremlin.

— Dr. Solomons o caută pe dr. Gallo.

— Alo! spuse Toni.

Doctoriţa intră pe linie.

— Toni, Michael a murit.

Toni închise ochii.

— O, Ruth, îmi pare foarte rău.

— Ar fi murit chiar dacă l-am fi găsit cu 24 de ore mai repede. Sunt aproape sigură că avea Madoba-2.

Vocea lui Toni era sugrumată de durere.

— Am făcut tot ce-am putut.

— Ai idee ce s-a întâmplat?

Toni nu voia să spună prea multe de faţă cu Frank.

— Era preocupat de problema cruzimii faţă de animale. Şi cred că era afectat de moartea mamei sale, care a avut loc cu un an în urmă.

— Bietul de el!

— Ruth, sunt cu cei de la poliţie. Vorbim mai târziu.

— Bine.

Legătura se întrerupse. Toni îşi scoase căştile de la sistemul de comunicare.

— Deci a murit, spuse Frank.

— Numele lui era Michael Ross şi se pare că a contractat un virus numit Madoba-2.

— Ce fel de animal era?

Pe moment, Toni se hotărî să-i întindă o capcană lui Frank.

— Un hamster, spuse ea. Pe care-l chema Fluffy.

— Este posibil să fi fost infectate şi alte persoane?

— Aceasta este cea mai importantă întrebare. Michael locuia aici singur; nu avea rude sau prieteni. Oricine l-a vizitat înainte de a se îmbolnăvi este în siguranţă, în afara cazului în care au făcut ceva foarte intim, de exemplu injecţii cu acelaşi ac hipodermic. Orice persoană care ar fi venit aici când începuse deja să aibă simptomele ar fi chemat, cu siguranţă, un doctor, aşa că există şanse destul de mari să nu fi transmis virusul nimănui.

Toni prezenta situaţia cât mai liniştitor. Dacă ar fi vorbit cu Kincaid, ar fi fost mult mai sinceră, pentru că ar fi avut încredere că el nu ar fi declanşat o panică generală. Dar Frank era altfel. Îşi termină discursul:

— Dar, evident, prioritatea noastră trebuie să fie contactarea tuturor persoanelor care s-ar fi putut întâlni cu Michael în ultimele 16 zile. Am găsit agenda lui.

Frank încercă o altă abordare.

— Am văzut că tu ai spus că era preocupat de problema cruzimii faţă de animale. Făcea parte din vreun grup?

— Da – Animalele Sunt Libere.

— De unde ştii?

— M-am uitat prin lucrurile lui personale.

— Asta e misiunea poliţiei.

— Sunt de acord, dar voi nu puteţi intra în casă.

— Aş putea să-mi pun şi eu un costum.

— Nu e vorba numai de costum, ci şi de instruirea pentru cazuri de pericol biologic pe care trebuie să o faci înainte de a ţi se permite să porţi unul.

Frank se înfurie din nou.

— Atunci adu-mi lucrurile aici, afară!

— Ce-ai zice dacă aş pune un om din echipa mea să-ţi trimită toate documentele prin fax? De asemenea, ţi-am putea transmite şi informaţiile din memoria calculatorului său.

— Vreau originalele! Ce ascunzi acolo?

— Nimic, îţi jur. Dar toate lucrurile din casă trebuie decontaminate, fie cu dezinfectant, fie cu aburi de înaltă presiune. Ambele procedee distrug hârtiile şi pot deteriora şi computerul.

— Voi schimba acest protocol. Mă întreb, oare comisarul-şef ştie că Kincaid ţi-a permis să stabileşti asemenea condiţii?

Toni se simţea epuizată. Era noaptea târziu, trebuia să administreze o criză de mari proporţii şi era forţată să menajeze starea de spirit a unui fost iubit plin de resentimente.

— Of, Frank, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar putea să ai dreptate, dar asta este situaţia, aşa că am putea să uităm trecutul şi să lucrăm ca o echipă?

— Pentru tine, muncă în echipă înseamnă ca toată lumea să facă întocmai ce spui tu.

Toni izbucni în râs.

— Destul de corect. Care crezi că ar trebui să fie următoarea noastră mişcare?

— Voi informa consiliul de sănătate. Conform protocolului, ei sunt principala agenţie implicată. Odată ce aceştia au luat legătura cu consultantul desemnat de ei pentru situaţii de pericol biologic, acesta va dori să convoace o întâlnire aici, mâine la prima oră. Între timp, ar trebui să începem să luăm legătura cu toate persoanele care ar fi putut intra în contact cu Michael Ross. O să pun câţiva detectivi să sune la fiecare număr din agenda aceea. Te sfătuiesc să interoghezi toţi angajaţii de la Kremlin. Ar fi util ca această parte a anchetei să fie încheiată până la întâlnirea cu membrii comisiei de sănătate.

— În regulă.

Toni ezita. Voia să-l întrebe ceva pe Frank. Cel mai bun prieten al lui era Carl Osborne, un reporter de la televiziunea locală care punea preţ mai mult pe senzaţional decât pe corectitudine. Dacă acesta ar fi aflat despre acest subiect, ar fi stârnit o adevărată revoltă populară.

Ştia că, pentru a obţine ceva de la Frank, trebuia să-l abordeze direct, fără să pară nici impunătoare, dar nici rugătoare.

— Există un paragraf în protocol pe care trebuie să-l menţionez, începu ea. Se referă la faptul că nu ar trebui făcută nici o declaraţie către presă înainte de consultarea principalelor părţi interesate, printre care poliţia, comitetul de sănătate şi compania.

— Nici o problemă.

— Motivul pentru care fac această precizare este că incidentul nu trebuie să genereze un val de panică. Este foarte probabil ca nimeni să nu fie în pericol.

— Bine.

— Nu vrem să ascundem nimic, dar publicitatea ar trebui să fie moderată. Nu e cazul ca lumea să se panicheze.

Frank rânji.

— Ţi-e frică de eventualele articole din tabloide despre hamsteri ucigaşi care mişună prin Scoţia.

— Îmi eşti dator, Frank, sper că ţii minte.

Frank se întunecă la faţă.

— Eu *îţi sunt dator* ţie?

Toni coborî tonul, deşi nu era nimeni în apropiere.

— Cred că ţi-l aduci aminte pe Johnny Kirk Fermierul.

Kirk fusese un mare importator de cocaină. Născut în cartierul Garscube Road din Glasgow, nu văzuse niciodată o fermă în toată viaţa lui, dar primise această poreclă de la cizmele de cauciuc verzi, prea mari pentru el, pe care le purta pentru a-şi alina durerile provocate de bătăturile pe care le avea la picioare. Frank întocmise un caz împotriva lui Johnny Fermierul. În timpul procesului, din întâmplare, Toni găsise nişte dovezi care ar fi ajutat apărarea. Îi spusese lui Frank, dar acesta nu informase instanţa. Johnny era cât se poate de vinovat, iar Frank obţinuse condamnarea – dar, dacă adevărul avea să iasă vreodată la iveală, cariera lui Frank ar fi fost terminată.

— Mă ameninţi că o să aduci vorba despre afacerea asta dacă nu fac ce vrei tu? spuse Frank cu furie în glas.

— Nu, doar îţi aduc aminte de o perioadă în care şi tu ai avut nevoie să păstrez tăcerea în legătură cu un anume subiect, şi exact asta am făcut.

Atitudinea lui se schimbă din nou. Pentru un moment, fusese speriat, dar acum revenise la atitudinea arogantă care îl caracteriza.

— Cu toţii ocolim regulile din când în când. Asta-i viaţa.

— Da, iar eu îţi cer să nu vorbeşti despre acest subiect nici cu prietenul tău Carl Osborne, nici cu altcineva din presă.

Frank rânji.

— Vai, Toni, spuse el cu o indignare prefăcută, eu nu fac niciodată aşa ceva!

7 A.M.

Kit Oxenford se trezi devreme, simţindu-se nerăbdător şi neliniştit în acelaşi timp. Era o senzaţie ciudată.

Astăzi avea să jefuiască Oxenford Medical.

Ideea îl umplea de emoţie. Cea mai grozavă farsă din toate timpurile urma să fie descrisă în cărţi cu titluri de genul *Crima perfectă*. Mai mult, avea să se răzbune pe tatăl său, compania urma să fie distrusă, iar Stanley Oxenford să ajungă la sapă de lemn. Într-un fel, ideea că bătrânul n-avea să ştie niciodată cine îi făcuse asta îi sporea plăcerea. *Se va putea bucura de pe urma acestui lucru tot restul vieţii.* Dar era şi îngrijorat, iar asta era ceva neobişnuit. Kit nu era genul de persoană care să-şi facă griji. Oricât de mari ar fi fost problemele pe care le avea, reuşea de obicei să se descurce. Rar se întâmpla să-şi facă planuri.

Plănuise însă această zi. Poate că aici era problema.

Stătea în pat cu ochii închişi, gândindu-se la obstacolele peste care trebuia să treacă.

În primul rând, era vorba despre sistemul de securitate din jurul Kremlinului: cele două rânduri de gard, sârma ghimpată, luminile, sistemul de alarmă împotriva intruşilor. Aceste alarme erau protejate de comutatoare declanşate de orice intrare neautorizată în sistem, de senzori de vibraţii, lovire, contact şi de un ansamblu de circuite periferice care ar detecta rapid un scurtcircuit. Sistemele de alarmă erau conectate direct la sediul regional al poliţiei din Inverburn printr-o linie telefonică verificată continuu pentru a i se asigura operabilitatea.

Dar nici unul dintre aceste dispozitive nu va putea apăra Kremlinul de Kit şi de colaboratorii săi.

În al doilea rând, Kremlinul era păzit de gardieni care urmăreau zonele importante cu ajutorul camerelor de televiziune cu circuit închis şi patrulau perimetrul în fiecare oră. Monitoarele lor erau dotate cu comutatoare de înaltă securitate, care ar detecta orice substituire – de exemplu, dacă semnalul unei camere de luat vederi ar fi înlocuit cu o înregistrare video.

Kit se gândise să treacă şi de acest obstacol.

În final, mai era şi schema complicată de control al accesului: permisele de trecere plastifiate, ca nişte cărţi de credit, fiecare având fotografia purtătorului şi, într-un cip încorporat în ea, detalii privind amprenta acestuia.

Era complicat să învingi sistemul, dar Kit ştia cum s-o facă.

Îşi dăduse licenţa în informatică şi, mai mult, fusese primul din promoţie, dar mai avea un alt avantaj, şi mai important. El proiectase programul care controla întregul sistem de securitate de la Kremlin. Era copilul lui. Făcuse o treabă minunată pentru

nerecunoscătorul de taică-său, iar sistemul său era practic impenetrabil pentru orice intrus, însă Kit îi ştia secretele.

În acea zi, cam pe la miezul nopţii, avea să intre în cel mai sfânt loc dintre cele sfinte, laboratorul BSL4, cel mai păzit obiectiv din Scoţia. Alături de el se vor afla clientul său, un londonez tăcut şi periculos pe nume Nigel Buchanan, şi doi colaboratori. Odată ajunşi acolo, Kit va deschide camera frigorifică pe care ei o numeau tezaur cu ajutorul unui cod simplu format din patru cifre. Apoi Nigel va fura câteva eşantioane din preţiosul medicament antiviral al lui Stanley Oxenford.

Nu vor păstra eşantioanele mult timp. Nigel avea un termen limită strict. Acesta trebuia să predea eprubetele până a doua zi, la ora 10. În ziua de Crăciun. Kit nu ştia motivul aflat în spatele acestui termen limită şi nici cine era clientul, dar putea să ghicească. Trebuia să fie una dintre firmele farmaceutice multinaţionale. Procurarea unei mostre pe care s-o analizeze i-ar scuti de ani întregi de cercetări. Compania putea astfel să creeze propria versiune a medicamentului, în loc să plătească milioane de lire către Oxenford Medical pentru taxele de licenţă.

Bineînţeles, era o metodă necinstită, dar oamenii găseau întotdeauna justificări pentru a încălca legile morale atunci când miza era mare. Kit şi-l imagină pe distinsul director al companiei, cu părul lui argintiu şi costumul în dunguliţe subţiri, spunând plin de ipocrizie:

— Poţi să îmi garantezi tu sută la sută că nici un angajat al organizaţiei noastre nu a încălcat nici o lege pentru a obţine acest eşantion?

După părerea lui Kit, cea mai grozavă parte a planului său era faptul că intruziunea urma să treacă neobservată mult timp după ce el şi Nigel vor fi părăsit Kremlinul. Astăzi, marţi, era Ajunul Crăciunului. În următoarele zile, toţi angajaţii aveau liber. Spargerea putea fi descoperită cel mai devreme vineri, când unu, doi oameni de ştiinţă conştiincioşi aveau să vină la serviciu; dar existau mari şanse ca furtul să nu fie descoperit atunci sau în weekend, dându-le astfel timp lui Kit şi acoliţilor să-şi acopere urmele. Era mai mult decât ar fi avut nevoie.

Şi atunci, de ce îi era teamă? În faţa ochilor îi apăru chipul lui Toni Gallo, şefa de securitate angajată de tatăl său. Era o roşcată pistruiată, foarte atrăgătoare, deşi destul de musculoasă, însă avea personalitate prea multă pentru gustul lui Kit. Ea era motivul temerilor lui? O mai subestimase o dată – iar rezultatele fuseseră dezastruoase.

Dar planul său era de-a dreptul strălucit.

— Strălucit, spuse el cu voce tare, încercând să se convingă pe sine.

— Ce e? se auzi o voce de femeie de lângă el.

Kit mormăi surprins. Uitase că nu era singur. Deschise ochii. În apartament, era întuneric beznă.

— Ce e strălucit? repetă ea.
— Felul în care dansezi, improviză el. O întâlnise cu o seară înainte, într-un club.
— Nici cu tine nu mi-e ruşine, spuse ea cu un pronunţat accent de Glasgow. Te mişti foarte elegant.
Kit îşi storcea creierii să-şi amintească numele ei.
— Maureen, spuse el.
„Probabil că e catolică, cu aşa nume", îşi zise. Se întoarse şi o luă în braţe, încercând să-şi aducă aminte cum arăta. Din pipăit, îşi dădu seama că avea forme rotunjite. Nu-i plăceau femeile prea slabe. Ea se apropie dornică de el. „Blondă sau brunetă?"se întrebă el. Putea fi interesant de pervers să facă sex cu o fată fără să ştie cum arată. Tocmai întindea mâna după sânii ei, când îşi aduse aminte ce avea de făcut în acea zi, şi cheful îi dispăru pe dată.
— Cât e ceasul? întrebă el.
— E timpul pentru una scurtă, spuse Maureen nerăbdătoare.
Kit se îndepărtă de ea. Ceasul digital de la combina muzicală arăta 7.10.
— Trebuie să mă scol, spuse el. Mă aşteaptă o zi plină.
Voia să ajungă acasă la tatăl său la timp pentru masa de prânz. Avea de gând să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului acolo, deşi, de fapt, se ducea să fure ceva de care avea nevoie pentru jaful din acea seară.
— Cum poţi să fi ocupat în Ajunul Crăciunului?
— Poate că sunt Moş Crăciun.
Kit se aşeză pe marginea patului şi aprinse lumina. Maureen era dezamăgită.
— Ei bine, acest elf mic are de gând să stea până târziu în pat dacă Moşu' n-are nimic împotrivă, spuse ea morocănoasă.
Kit îi aruncă o privire scurtă, dar ea îşi trăsese pătura peste cap, iar el nu ştia nici acum cum arăta.
Gol, se îndreptă către bucătărie şi începu să-şi pregătească o cafea.
Mansarda lui spaţioasă era împărţită în două. Într-o parte era un living, cu o bucătărie deschisă şi un dormitor dincolo de acesta. Livingul era plin de echipamente electronice: un televizor cu ecran plat de mari dimensiuni, un sistem de sunet complicat şi un teanc de computere şi accesorii legate între ele printr-o junglă de cabluri. Lui Kit îi plăcuse întotdeauna să spargă codurile de apărare ale computerelor. Singura cale pentru a deveni expert în programele de securitate era ca mai întâi să fi hacker.
În timp ce lucra pentru tatăl său, ocupându-se cu proiectarea şi instalarea sistemului de protecţie pentru BSL4, Kit reuşise să pună la punct una dintre cele mai mari înşelătorii ale sale. Cu ajutorul lui Ronnie Sutherland, care era pe atunci şeful securităţii de la Oxenford Medical, Kit găsise o metodă de a stoarce bani de la firmă. Aranjase programul de contabilitate astfel încât, atunci

când se făcea totalul mai multor facturi emise de furnizori, computerul adăuga pur şi simplu 1% la suma totală, apoi transfera acel procent în contul lui Ronnie printr-o tranzacţie care nu apărea în nici un raport. Înşelătoria se baza pe presupunerea că nimeni nu avea să verifice socotelile făcute de computer – şi nici nu o făcuse nimeni, până în ziua în care Toni Gallo îl văzuse pe Ronnie parcându-şi noul Mercedes coupé în faţa magazinului Marks&Spencer din Inverburn.

Kit fusese uimit şi înspăimântat de perseverenţa cu care Toni investigase cazul. Exista o neregulă, iar ea trebuia să găsească o explicaţie. Pur şi simplu nu se dădea niciodată bătută. Mai rău, când îşi dăduse seama ce se întâmpla, părea că nimic pe lumea asta n-ar fi putut-o împiedica să-i spună şefului, tatăl lui Kit. El o implorase să nu-l necăjească şi mai mult pe bătrân. Încercase să o convingă că, înfuriat, Stanley Oxenford avea s-o concedieze pe ea, nu pe Kit. Într-un final, îşi lăsase mâna uşor pe şoldul ei, îi adresase cel mai reuşit rânjet de şmecher de care era în stare şi-i spusese pe un ton lasciv:

— Noi doi ar trebui să fim prieteni, nu duşmani.

Însă niciuna dintre aceste tactici nu a avut vreun efect.

Kit nu-şi mai găsise de lucru de când fusese concediat de tatăl său. Din nefericire, nu se lăsase de jocurile de noroc. Ronnie îl dusese într-un cazinou ilegal unde putea să joace pe credit, fără îndoială pentru că tatăl lui Kit era un celebru om de ştiinţă stăpân pe un imperiu de milioane. Încercă să nu se gândească la cât de mulţi bani datora acum: cifra în sine îl făcea să-i fie frică şi totodată ruşine şi nu-şi dorea nimic altceva decât să se arunce de pe Forth Bridge. Dar răsplata pentru treaba aceasta ar acoperi întreaga sumă şi i-ar da ocazia unui nou început.

Îşi luă ceaşca de cafea cu el în baie şi îşi privi propria imagine reflectată în oglindă. Odată era membru al echipei britanice pentru Jocurile Olimpice de iarnă şi îşi petrecea fiecare weekend fie schiind, fie antrenându-se. Pe atunci era la fel de suplu şi de în formă ca un ogar. Acum vedea că silueta lui căpătase o oarecare moliciune.

— Ai început să te îngraşi, spuse el.

Dar încă avea părul des, şaten, care-i cădea adorabil pe frunte. Faţa lui trăda epuizare. Încercă să-şi compună expresia à la Hugh Grant, cu capul uşor plecat, uitându-se cu coada ochilor săi albaştri în care i se reflecta zâmbetul triumfător. Da, încă îi mai reuşea. O fi Toni Gallo imună, dar Maureen se lăsase cucerită chiar în seara trecută.

În timp ce se bărbierea, deschise televizorul din baie şi dădu pe un program local de ştiri. Prim-ministrul britanic sosise în circumscripţia sa scoţiană să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului printre alegătorii de aici. Echipa Glasgow Rangers plătise nouă milioane de lire sterline pentru un atacant pe nume Giovanni Santangelo. „Iată un nume scoţian de tradiţie", îşi zise Kit în

sinea lui. Vremea avea să fie în continuare rece, dar senină. O furtună puternică din Marea Norvegiei se îndrepta către sud, dar se prognoza că avea să treacă şi prin vestul Scoţiei. Apoi apăru un reportaj local care îi îngheţă sângele în vine.

Auzea vocea familiară a lui Carl Osborne, un celebru reporter de televiziune scoţian cunoscut pentru relatările sale pline de senzaţional. Privind ecranul, Kit văzu fix clădirea pe care avea de gând s-o jefuiască în seara respectivă. Osborne transmitea chiar de lângă porţile firmei Oxenford Medical. Era încă întuneric, dar luminile puternice lăsau să se vadă arhitectura victoriană bogat ornamentată.

— Ce naiba mai e şi asta? zise Kit cu îngrijorare în glas.

— Oamenii de ştiinţă fac experimente cu unele dintre cele mai periculoase virusuri din lume chiar aici, în Scoţia, în clădirea din spatele meu, numită de către localnici „Castelul lui Frankenstein”, spunea Osborne.

Kit nu auzise niciodată pe nimeni care să numească clădirea „Castelul lui Frankenstein”. Osborne inventase această poreclă. Oamenii o numeau Kremlin.

— Dar astăzi, într-un exemplu de ceea ce unii ar numi răzbunarea Naturii pentru amestecul oamenilor, un tânăr tehnician a murit din cauza unuia dintre aceste virusuri.

Kit lăsă aparatul de bărbierit jos. Îşi dădu seama imediat că această ştire reprezenta un act de publicitate negativă pentru Oxenford Medical. În mod normal, s-ar fi bucurat că tatăl său avea probleme, dar astăzi era mai îngrijorat în privinţa efectelor acestui tip de publicitate asupra propriilor planuri.

— Michael Ross, de 31 de ani, a fost doborât de un virus numit Ebola, după satul din Africa unde a apărut. Această afecţiune agonizantă determină formarea unor furuncule dureroase care supurează pe toată suprafaţa corpului persoanei afectate.

Kit era aproape convins că Osborne prezenta faptele greşit, dar publicul larg care-l urmărea nu avea de unde să ştie asta. Asta era televiziunea de senzaţie. Dar oare moartea lui Michael Ross putea pune în pericol jaful plănuit de Kit?

— Oxenford Medical a pretins întotdeauna că toate cercetările care au loc aici nu prezintă nici un pericol pentru localnici sau pentru mediul înconjurător, dar moartea lui Michael Ross aruncă o umbră de serioase îndoieli asupra acestei afirmaţii.

Osborne purta un hanorac gros şi o căciulă de lână, iar expresia lui trăda faptul că nu prea dormise cu o noapte înainte. Kit se gândi că îl trezise cineva dis-de-dimineaţă pentru a-l informa.

— Este posibil ca Ross să fi fost muşcat de un animal pe care l-a furat de la laboratorul de aici şi l-a dus în locuinţa sa, aflată la mai mulţi kilometri distanţă, continuă Osborne.

— O, nu, spuse Kit.

Chestiunea mergea din rău în mai rău. Desigur, nu putea renunţa la planul său măreţ, nu-i aşa? Ar fi fost prea greu de suportat.

— Oare Michael Ross lucra singur sau făcea parte dintr-un grup mai mare care să fi încercat eliberarea mai multor animale purtătoare de boli din laboratoarele secrete ale firmei Oxenford Medical? E oare posibil ca iepuri şi câini aparent inofensivi să cutreiere liberi pământul Scoţiei, răspândind virusul fatal? Nimeni de aici nu se poate pronunţa încă în această privinţă.

Indiferent de ce spuneau sau nu, Kit ştia ce făceau oamenii de la Kremlin: îşi îmbunătăţeau sistemul de securitate cât puteau de repede. Mai mult ca sigur că Toni era deja acolo, modificând procedurile, făcându-le mai riguroase, verificând sistemele de alarmă şi camerele de luat vederi, instruind gardienii. Pentru Kit, aceasta era cea mai proastă veste pe care o putea primi. Era cuprins de furie.

— De ce am un aşa de mare ghinion? spuse el cu voce tare.

— Indiferent de asta, continuă Carl Osborne, se pare că Michael Ross a murit din cauza dragostei pe care i-o purta unui hamster numit Fluffy.

Tonul său era atât de tragic, încât Kit aproape că se aştepta ca reporterul să ducă mâna la ochi pentru a-şi şterge o lacrimă, dar Osborne nu merse atât de departe.

Prezentatoarea din studio, o blondă atrăgătoare cu părul perfect aranjat, spuse acum:

— Carl, compania Oxenford Medical a făcut vreun comentariu în legătură cu acest incident ieşit din comun?

— Da. Carl aruncă o privire în carneţelul său de notiţe. Au declarat că sunt întristaţi şi că suferă din cauza morţii lui Michael Ross, dar că, din informaţiile lor, nimeni altcineva nu va fi afectat de acest virus. Cu toate acestea, au de gând să discute cu toate persoanele care au venit în contact cu Ross în ultimele 16 zile.

— Teoretic, este posibil ca oamenii care l-au întâlnit să fi contractat virusul.

— Da, şi să-i fi infectat şi pe alţii, aşa că declaraţia companiei cum că nimeni altcineva nu este afectat pare mai mult o speranţă decât o predicţie ştiinţifică.

— O poveste extrem de îngrijorătoare, spuse prezentatoarea uitându-se direct în cameră. Carl Osborne ne-a prezentat situaţia. Şi acum, fotbal.

Într-un acces de furie, Kit lovi telecomanda, încercând să închidă televizorul, dar era prea agitat şi apăsa mereu alte butoane decât cel potrivit. Într-un final, luă cablul TV şi îl scoase din mufa din perete. Îi venea să arunce televizorul pe fereastră. Era o adevărată catastrofă.

Era posibil ca predicţia sumbră a lui Osborne despre răspândirea virusului să nu fie adevărată, dar o consecinţă sigură

a acestui fapt era că sistemul de securitate de la Kremlin avea să devină absolut impenetrabil. În condiţiile date, nu şi-ar fi găsit un moment mai prost pentru a încerca să jefuiască laboratorul. Kit se vedea nevoit să anuleze întreaga operaţiune. El era un jucător înrăit: dacă avea o mână bună, era în stare să pună totul în joc, dar ştia că, atunci când cărţile nu erau de partea lui, era mai bine să se retragă.

„Cel puţin nu va trebui să-mi mai petrec Crăciunul cu tata”, îşi zise el cu sarcasm.

Putea face treaba altă dată, când spiritele se vor fi calmat şi când nu s-ar mai acorda o asemenea importanţă securităţii. Clientul putea fi convins să amâne termenul de predare. Kit se cutremură la gândul că datoria sa enormă urma să rămână neplătită. Dar nu avea nici un rost să continue când era atât de probabil să eşueze.

Ieşi din baie. Ceasul de la combina audio arăta 7.28. Era prea devreme pentru a telefona, dar era totuşi o urgenţă. Ridică receptorul şi formă numărul.

I se răspunse imediat. O voce de bărbat spuse pur şi simplu:

— Da!

— Sunt Kit. El este acasă?

— Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu el. Este ceva important.

— Nu s-a trezit încă.

— La naiba! Kit nu voia să lase nici un mesaj. Şi, gândindu-se mai bine, nici nu voia ca Maureen să audă ce vorbea. Spune-i că o să vin pe acolo, zise el.

Închise fără să mai aştepte vreun răspuns.

7.30 A.M.

Toni Gallo se gândea că avea să termine treaba până la prânz.

Aruncă o privire prin birou. Nu se afla aici de mult timp. Abia începuse să-şi pună amprenta asupra acestui loc. Pe birou, se afla o fotografie a ei împreună cu mama şi cu sora sa, Bella, făcută cu câţiva ani în urmă, când mama era sănătoasă. Lângă ea, se afla un dicţionar uzat – niciodată nu reuşise să pronunţe foarte corect cuvintele. Chiar săptămâna trecută agăţase pe perete o fotografie cu ea în uniforma de ofiţer de poliţie, făcută în urmă cu 17 ani, în care arăta tânără şi plină de energie.

Îi venea greu să creadă că pierduse această slujbă. Acum ştia ce făcuse Michael Ross. Găsise o modalitate deşteaptă şi complicată de a ocoli toate măsurile ei de securitate. Găsise punctele slabe şi profitase de ele. Nimeni nu era vinovat în afară de ea.

Nu ştiuse acest lucru în urmă cu două ore, când îl sunase pe Stanley Oxenford, preşedinte şi acţionar majoritar al companiei Oxenford Medical.

Îi fusese groază de acea discuţie. Trebuia să-i dea cele mai proaste veşti cu putinţă şi să-şi recunoască vinovăţia. Se pregătise pentru dezamăgirea, indignarea sau poate chiar furia lui.

— Eşti în regulă? zisese el.

Aproape că izbucnise în lacrimi. Nu-şi imaginase că primul lui gând ar fi fost dacă păţise ea ceva. Nu merita atâta bunătate.

— Sunt bine, spusese ea. Cu toţii ne-am îmbrăcat în costume de protecţie înainte de a intra în casă.

— Dar trebuie să fii extenuată.

— Am prins o oră de somn pe la cinci.

— Bine, spusese Stanley şi trecuse rapid mai departe. Îl cunosc pe Michael Ross. Un tip tăcut, în jur de 30 de ani, lucra la noi de câţiva ani – un tehnician cu experienţă. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Am găsit un iepure mort în hambarul lui. Cred că a dus un animal de laborator acasă, iar acesta l-a muşcat.

— Mă îndoiesc, spuse tăios Stanley. E mai probabil să se fi tăiat cu un cuţit contaminat. Chiar şi oamenii cu experienţă pot deveni neglijenţi. Probabil că iepurele este un animal normal, care a murit de foame după ce Michael s-a îmbolnăvit.

Toni îşi dorea să fi putut crede această versiune, dar trebuia să-l pună pe şeful ei la curent cu toate datele problemei.

— Iepurele se afla într-un cabinet improvizat de biosecuritate, afirmă ea.

— Am în continuare îndoieli. Michael nu avea cum să lucreze singur în BSL4. Chiar dacă partenerul său nu era atent, există

camere de luat vederi în fiecare încăpere – nu avea cum să fure un iepure fără să fie văzut pe monitoare. Apoi trebuia să treacă de mai multe rânduri de gardieni în drumul său spre ieşire – aceştia ar fi observat dacă avea un iepure. În sfârşit, oamenii de ştiinţă care au lucrat în laborator în dimineaţa următoare şi-ar fi dat seama imediat dacă lipsea un animal. Probabil că nu pot deosebi iepurii unii de alţii, dar cu siguranţă ştiu câţi iepuri sunt implicaţi în experiment.

Deşi era foarte devreme, creierul îi funcţiona asemenea motorului V12 al maşinii lui Ferrari, observase Toni. Dar nu avea dreptate.

— Eu am pus la punct toate acele bariere de securitate, zise ea. Şi îţi spun că nici un sistem nu este perfect.

— Ai dreptate, evident. Dacă i se ofereau argumente solide, Stanley Oxenford putea să se replieze alarmant de repede. Presupun că avem imaginile video de la ultima intrare a lui Michael în BSL4, nu-i aşa?

— Exact asta aveam de gând să fac acum.

— O să ajung acolo în jurul orei opt. Te rog să ai nişte răspunsuri pentru mine atunci.

— Încă un lucru. Odată ce vor începe să sosească angajaţii, se vor răspândi zvonuri. Pot să le spun că vei face tu un anunţ?

— Ai dreptate. Voi vorbi cu toţi în Sala Mare, să zicem la 9.30.

Marea sală de la intrare era una dintre cele mai mari încăperi din întreaga clădire şi era mereu folosită pentru întâlnirile cu mulţi participanţi.

Toni o chemase pe Susan Mackintosh, unul dintre gardieni, o fată frumoasă de vreo 20 şi ceva de ani, cu tunsoare băieţească şi piercing în sprânceană. Susan observase imediat fotografia de pe perete.

— Îţi stă bine în uniformă, spusese ea.

— Mersi. Îmi dau seama că ar trebui să termini programul în scurt timp, dar am nevoie de o femeie pentru misiunea aceasta.

Susan ridicase provocator dintr-o sprânceană.

— Ştiu la ce te referi.

Toni îşi adusese aminte de petrecerea de Crăciun organizată de firmă vinerea trecută. Susan se îmbrăcase ca John Travolta în filmul *Grease*, cu părul lucindu-i, cu jeanşi strâmţi şi nişte pantofi cu talpă de crep foarte la modă la mijlocul secolului al XX-lea. O invitase pe Toni la dans, iar aceasta zâmbise cald şi-i spusese:

— Nu prea cred.

Un pic mai târziu, după alte câteva pahare, Susan o întrebase dacă se culca cu bărbaţi.

— Nu atât de mult pe cât mi-aş dori, îi răspunsese Toni.

Toni se simţea flatată că o persoană atât de tânără şi de drăguţă era atrasă de ea, dar se prefăcu a nu băga de seamă.

— Vreau să opreşti toţi angajaţii, pe măsură ce ajung. Adu o măsuţă în Sala Mare şi nu-i lăsa să se ducă în birourile şi laboratoarele lor până nu vorbeşti cu ei.
— Ce să le spun?
— Spune-le că un virus a trecut de sistemul nostru de securitate şi că profesorul Oxenford are să-i pună la curent cu întreaga situaţie în dimineaţa aceasta. Fii calmă şi linişteşte-i, dar nu intra în detalii – cel mai bine e să-l lăsăm pe Stanley să le explice.
— Bine.
— Apoi întreabă-i când l-au văzut ultima oară pe Michael Ross. Unii dintre ei au fost rugaţi să răspundă la aceeaşi întrebare aseară, la telefon, dar numai cei care au acces în BSL4, şi nu strică să verificăm de două ori. Dacă l-a văzut cineva în intervalul de timp dintre plecarea lui de la serviciu, acum două duminici, şi momentul de faţă, să-mi spui imediat.
— În regulă.
Toni avusese tot timpul în minte o întrebare delicată şi ezitase o vreme, dar într-un final se hotărâse să o rostească direct:
— Crezi că Michael era homosexual?
— Nu activ.
— Eşti sigură?
— Inverburn e un oraş mic. Sunt două baruri pentru homosexuali, un club, câteva restaurante, o biserică... eu cunosc toate aceste locuri, şi nu l-am văzut în nici unul dintre ele.
— Bine. Sper că nu te deranjează că am presupus că tu ai şti doar pentru că...
— Nu e nici o problemă. Susan zâmbi şi o privi în ochi pe Toni. Trebuie să te străduieşti mai mult pentru a mă jigni.
— Mersi.
Asta se întâmpla în urmă cu aproape două ore. De atunci, Toni îşi petrecuse mare parte din timp vizionând imaginile înregistrate la ultima vizită a lui Michael în BSL4. Acum avea răspunsurile pe care le voia Stanley. Urma să-i spună ce se întâmplase, şi atunci, cel mai probabil, el avea să-i ceară demisia.
Îşi aminti prima sa întâlnire cu Stanley. Se afla în cea mai proastă perioadă a vieţii ei. Pretindea că era specialist în securitate lucrând pe cont propriu, dar nu avea nici un client. Partenerul ei de opt ani de zile, Frank, o părăsise. Iar mama ei devenea pe zi ce trecea tot mai senilă. Toni se simţea ca Iov după ce Dumnezeu îşi întorsese faţa de la el.
Stanley o chemase în biroul lui şi îi oferise un contract pe termen scurt. Inventase un medicament atât de valoros, încât se temea să nu devină o ţintă pentru spionajul industrial şi voia ca ea să se ocupe de securitatea firmei. Ea nu îi spusese că era prima sa misiune adevărată.
După ce verificase să nu existe dispozitive de ascultare, căutase indicii din care să reiasă că unii dintre angajaţii-cheie

duceau o viaţă mai luxoasă decât şi-ar fi putut permite din salariu. Nimeni nu spiona Oxenford Medical, după cum descoperise, dar, spre groaza ei, descoperise că însuşi fiul lui Stanley, Kit, extrăgea ilegal bani din conturile firmei.

Fusese şocată. Kit îi păruse un individ fermecător, dar pe care nu te puteai baza; însă ce fel de om fură de la propriul tată?

— Boşorogul îşi poate permite. Are destui bani, spusese nepăsător Kit, iar Toni ştia, din experienţa căpătată în poliţie, că răutatea nu are nimic profund în ea – infractorii erau nişte indivizi superficiali şi lacomi, care inventau tot felul de pretexte de doi bani.

Kit încercase s-o convingă să muşamalizeze întreaga chestiune. Promisese că avea să se oprească şi să nu mai facă niciodată aşa ceva dacă Toni păstra tăcerea. Toni fusese tentată: nu voia să-i spună unui bătrân care tocmai suferise o pierdere că fiul său nu era bun de nimic. Dar să tacă ar fi însemnat să fie necinstită, astfel că, într-un final, cu mari emoţii, îi spusese lui Stanley totul.

Nu va uita niciodată expresia lui. Pălise, faţa i se schimonosise şi nu rostise decât un „aaah”, ca şi cum ar fi simţit brusc o durere puternică. În acel moment, în timp ce el se străduia să-şi stăpânească emoţiile, Toni văzuse atât puterea, cât şi sensibilitatea lui şi se simţise puternic atrasă de el.

Făcuse bine că i-a spus adevărul. Integritatea ei fusese răsplătită. Stanley îl concediase pe Kit şi îi dăduse lui Toni o slujbă cu normă întreagă. Pentru acest lucru, Toni simţea că avea să-i fie mereu datoare cu o loialitate neclintită. Era extrem de hotărâtă să-i răsplătească încrederea acordată.

Iar viaţa ei se îmbunătăţise. Stanley o promovase rapid de la funcţia de şefă a securităţii la cea de administrator al bazei materiale şi îi dăduse şi o mărire de salariu. Toni îşi cumpărase un Porsche roşu.

Când menţionase într-o zi că jucase squash pentru echipa naţională a poliţiei, Stanley o provocase la un meci pe terenul companiei. Toni îl învinsese, dar la o diferenţă minimă, iar de atunci jucau în fiecare săptămână. El era foarte în formă şi avea braţele mai lungi, dar ea era cu douăzeci de ani mai tânără şi avea reflexe mult mai bune. El reuşea să câştige câte un meci din când în când, dacă Toni nu se concentra suficient, dar, de obicei, ea ieşea învingătoare.

Şi ajunsese să-l cunoască mai bine. Era un jucător viclean şi îşi asumă riscuri care, de obicei, dădeau roade. Era competitiv, dar accepta înfrângerea cu zâmbetul pe buze. Mintea ei iute se potrivea cu creierul lui, iar ei îi plăceau remarcile tăioase şi loviturile directe. Cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât îl plăcea mai mult. Asta până când, într-o zi, îşi dăduse seama că nu îl plăcea pur şi simplu. Era mai mult de atât.

Acum simţea că, dacă-şi pierdea slujba, cel mai rău i-ar fi părut că n-avea să-l mai vadă pe el.

Tocmai se pregătea să plece către Sala Mare, pentru a-l întâlni la intrare, când sună telefonul.

— Sunt Odette, se auzi vocea unei femei cu un accent specific sudului Angliei.

— Salut!

Toni era încântată. Odette Cressy era detectiv la Poliţia din Londra. Se cunoscuseră în Hendon, cu cinci ani în urmă, la un curs. Aveau aceeaşi vârstă. Odette era necăsătorită şi, de când Toni se despărţise de Frank, fuseseră de două ori în concediu împreună. Dacă nu ar fi locuit atât de departe una de cealaltă, ar fi fost cele mai bune prietene. Având în vedere situaţia, vorbeau la telefon cam la fiecare două săptămâni.

— Te sun în legătură cu victima infectată cu virusul, spuse Odette.

— De ce te-ar interesa cazul? Toni ştia că Odette lucra în echipa antitero. Bine, presupun că n-ar trebui să întreb.

— Corect. Nu spun decât că numele Madoba-2 a declanşat un semnal de alarmă aici, şi e treaba ta să-ţi dai seama de ce.

Toni se încruntă. Ca fostă poliţistă, putea ghici despre ce era vorba. Odette avea informaţii care indicau că vreun grup terorist era interesat de Madoba-2. Era posibil ca virusul să fi fost menţionat de vreun suspect interogat sau în vreo conversaţie supravegheată ori poate una dintre persoanele cărora li se monitorizau liniile telefonice tastase numele virusului în vreun motor de căutare. În ziua de astăzi, unitatea antitero presupune automat că orice neregulă legată de vreun virus are de-a face cu vreo grupare de fanatici.

— Nu cred că Michael Ross era terorist, spuse Toni. Cred că, pur şi simplu, s-a ataşat de un anumit animal de laborator.

— Dar prietenii lui?

— I-am găsit agenda, iar poliţia din Inverburn verifică numele chiar acum.

— Ai păstrat o copie?

O avea pe biroul ei.

— Ţi-o pot trimite prin fax chiar acum.

— Mulţumesc – aş câştiga ceva timp. Odette dictă un număr, iar Toni îl notă. Cum te înţelegi cu şeful tău cel chipeş?

Toni nu dezvăluise nimănui ce simţea pentru Stanley, dar Odette putea citi gândurile oamenilor.

— Nu cred în relaţiile cu colegii de muncă – ştii prea bine. Oricum, soţia lui a murit de curând...

— Acum 18 luni, dacă-mi aduc bine aminte.

— Ceea ce nu e mult, după aproape patruzeci de ani de căsătorie. Şi el e devotat copiilor şi nepoţilor, care probabil că ar urî pe oricine ar încerca să ia locul regretatei sale soţii.

— Ştii care este avantajul în a face sex cu un bărbat mai în vârstă? Este atât de îngrijorat că nu mai e tânăr şi viguros, că se străduieşte dublu ca să te satisfacă.

— Va trebui să te cred pe cuvânt în această privinţă.

— Şi ce altceva? O, da, aproape că uitasem, ha, ha: e bogat. Ascultă, eu nu-ţi zic decât atât: dacă tu te hotărăşti că nu-l vrei, îl iau eu. Între timp, anunţă-mă personal dacă afli ceva nou despre Michael Ross.

— Bineînţeles.

Toni puse receptorul în furcă şi aruncă o privire pe fereastră. Ferrari-ul F50 bleumarin al lui Stanley Oxenford tocmai parcă pe locul directorului. Introduse o copie a agendei lui Michael în fax şi formă numărul lui Odette.

Apoi, simţindu-se ca un criminal care aşteaptă să i se dea sentinţa, se duse în întâmpinarea şefului.

8 A.M.

Sala Mare semăna cu naosul unei biserici. Avea ferestre înalte, arcuite, care lăsau să intre lumina soarelui, formând modele pe pardoseala de piatră. Încăperea era acoperită de bârne groase care susţineau un acoperiş boltit făcut din lemn. Fără să se potrivească, în mijlocul acestui spaţiu minunat se afla un birou de recepţie modern, mai înalt decât cele obişnuite. Un gardian în uniformă stătea pe un scaun în spaţiul oval delimitat de birou.

Stanley Oxenford intră pe uşa principală. Era un bărbat înalt în vârstă de 60 de ani, cu păr des grizonant şi ochi albaştri. Nu aducea deloc a om de ştiinţă – nu avea chelie, nu avea umerii încovoiaţi, nu purta ochelari. Toni se gândea că semăna mai mult cu un actor care joacă rolul generalului într-un film despre cel de-al Doilea Război Mondial. Se îmbrăca bine, fără să pară rigid. Astăzi purta un costum gri-deschis din tweed cu vestă, o cămaşă bleu şi – din respect pentru decedat poate – o cravată neagră.

Susan Mackintosh aşezase o masă pliantă lângă uşa din faţă. I se adresă lui Stanley imediat ce acesta intră. El îi răspunse scurt, după care se întoarse către Toni.

— E o idee bună – să-i opreşti pe toţi de cum sosesc şi să afli când l-au văzut ultima dată pe Michael.

— Mulţumesc.

„Măcar un lucru am făcut şi eu bine”, îşi zise Toni în sinea ei.

— Ce se întâmplă însă cu angajaţii care sunt în concediu? continuă Stanley.

— Personalul de securitate îi va contacta pe toţi în decursul acestei dimineţi.

— Bine. Ai aflat ce s-a întâmplat?

— Da. Am avut dreptate, iar tu te-ai înşelat. Iepurele a fost cauza.

În ciuda circumstanţelor tragice, el zâmbi. Îi plăcea ca oamenii din jur să îl provoace, mai ales femeile atrăgătoare.

— De unde ştii?

— Din înregistrările video. Vrei să le vezi?

— Da.

Cei doi merseră pe un coridor larg, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu panouri de stejar, apoi cotiră printr-un pasaj către staţia centrală de monitorizare, numită camera de control. Acesta era centrul de securitate. În trecut, funcţionase ca sală de biliard, dar ferestrele fuseseră zidite din motive de securitate şi tavanul dublat, pentru a se crea un spaţiu unde putea fi ascuns un adevărat cuib de şerpi format din diverse cabluri. Unul dintre pereţi era plin de monitoare de televiziune, cu ajutorul cărora erau urmărite zonele importante ale clădirii, inclusiv fiecare cameră din cadrul BSL4. Pe un birou lung, se aflau ecrane

sensibile la atingere care controlau sistemele de alarmă. Mii de senzori electronici controlau temperatura, umiditatea şi sistemele de filtrare a aerului din toate laboratoarele – dacă ţineai o uşă deschisă prea mult, se declanşa o alarmă. Un gardian îmbrăcat într-o uniformă impecabilă stătea la o staţie de control care-i permitea accesul la computerul central.

— Locul acesta arată mai bine pus la punct decât ultima dată când am fost aici, spuse Stanley pe un ton surprins.

Când Toni preluase Departamentul de securitate, în camera de control era dezastru, peste tot numai căni de cafea murdare, ziare vechi, pixuri stricate şi cutii de mâncare din plastic pe jumătate goale. Acum locul era curat şi ordonat, pe birou aflându-se doar dosarul pe care îl citea gardianul respectiv. Toni era încântată că Stanley observase diferenţa.

Acesta aruncă o privire în camera alăturată, dedicată echipamentelor, iniţial camera de arme, acum plină de aparatură, inclusiv unitate centrală de procesare a sistemului de telefonie. Era puternic iluminată. Cablurile aveau etichete ce nu puteau fi îndepărtate, pe care scria clar la ce servea respectivul cablu, pentru a se asigura remedierea oricărei defecţiuni tehnice în cel mai scurt timp posibil. Stanley dădu aprobator din cap.

Toni simţea că toate aceste observaţii erau în favoarea ei, dar Stanley ştia deja că avea excelente capacităţi organizatorice. Cea mai importantă parte a slujbei ei era să se asigure că din laboratorul BSL4 nu ieşea nimic periculos – iar în această privinţă eşuase.

Erau momente în care nu-şi dădea seama ce gândea Stanley, iar acesta era unul dintre ele. Suferea din cauza morţii lui Michael Ross, se temea pentru viitorul companiei sale sau era furios de breşa apărută în sistemul de securitate? Îşi va vărsa mânia asupra ei, asupra defunctului Michael sau asupra lui Howard McAlpine? Când Toni îi va arăta ce făcuse Michael, Stanley o va felicita pentru că-şi dăduse seama atât de repede ori o va concedia pentru că permisese să se întâmple aşa ceva?

Stăteau unul lângă celălalt în faţa unui monitor, iar Toni apăsă pe taste pentru a selecta imaginile pe care voia să i le arate. Memoria computerului stoca imagini înregistrate cu până la 28 de zile în urmă înainte de a le şterge. Toni cunoştea foarte bine programul şi îl opera cu uşurinţă.

Stând lângă Stanley, Toni îşi aminti din senin cum, pe când avea 14 ani, mersese la film cu iubitul ei de atunci şi îl lăsase să-şi bage mâna pe sub puloverul ei. Amintirea o făcu să se ruşineze şi simţi cum i se înroşea pielea pe gât. Spera că Stanley nu avea să observe nimic.

Pe monitor, Toni îi arătă imaginile în care Michael sosea la intrarea principală şi-şi introducea cartela de acces.

— Data şi ora sunt în josul ecranului, spuse Toni.

Era ora 14.27, pe 8 decembrie. Toni apăsă câteva taste, iar pe ecran apăru un Volkswagen Golf de culoare verde oprind în parcare. Un bărbat zvelt coborî din maşină şi luă un sac marinăresc din portbagajul maşinii.

— Fii atent la geanta aceea, spuse Toni.

— De ce?

— Pentru că e un iepure în ea.

— Cum a reuşit să facă asta?

— Presupun că iepurele este tranchilizat şi legat bine. Nu uita, are ani de experienţă în lucrul cu animalele de laborator. Ştie cum să le facă să fie liniştite.

Cadrul următor îl prezenta pe Michael arătându-şi permisul de intrare la recepţie. O femeie drăguţă, de origine pakistaneză, în jur de patruzeci de ani, intră în Sala Mare.

— Aceasta este Monica Ansari, spuse Stanley.

— Era partenera lui. Trebuia să lucreze pe nişte culturi de ţesuturi, iar el făcea controlul de rutină al animalelor.

Cei doi merseră pe coridorul pe care-l străbătuseră şi Toni şi Stanley, dar trecură de pasajul care făcea legătură cu camera de control şi îşi continuară drumul până la uşa din capăt. Aceasta arăta identic cu toate celelalte uşi din clădire, cu patru panouri sculptate şi mâner de alamă, dar era făcută din oţel. Pe peretele de lângă uşă era semnul universal de avertizare galben cu negru folosit pentru a semnala pericolul biologic.

Dr. Ansari trecu un permis plastifiat prin faţa unui cititor de carduri, apoi apăsă cu degetul arătător de la mâna stângă pe un mic ecran. Urmă o pauză, timp în care computerul verifica dacă amprenta ei se potrivea cu informaţia de pe microcipul aflat în cardul de acces. Această măsură îi asigura că permisele pierdute sau furate nu puteau fi folosite de către persoane neautorizate. Pe când aştepta, dr. Ansari privi direct în camera de securitate şi salută în glumă. Apoi uşa se deschise şi ea intră. Michael o urmă.

Altă înregistrare îi arăta într-un mic hol. Un rând de cadrane de pe perete monitorizau presiunea aerului din laborator. Cu cât înaintai în BSL4, cu atât presiunea aerului era mai scăzută. Această gradaţie descendentă îi asigura pe cercetători că orice eventuală scurgere de material biologic s-ar produce dinspre exterior spre interior, nu invers. Din hol, se îndreptară către vestiarele separate pentru bărbaţi şi femei.

— Acum a scos iepurele din sac, spuse Toni. Dacă partenerul său din acea zi ar fi fost un bărbat, planul lui nu ar fi mers. Dar o avea ca parteneră pe Monica şi, bineînţeles, nu există camere în vestiare.

— Dar, la naiba, nu poţi să pui camere de luat vederi în vestiare, spuse Stanley. Nimeni nu ar mai veni să lucreze aici.

— Absolut, spuse Toni. Va trebui să găsim altă soluţie. Fii atent aici!

Cadrul următor provenea de la o cameră din interiorul laboratorului. Se vedeau cuşti obişnuite pentru iepuri aflate sub un înveliş transparent de plastic cu rol izolator. Toni opri imaginea.

— Poţi să-mi explici şi mie ce anume fac oamenii de ştiinţă în acest laborator?

— Bineînţeles. Noul nostru medicament este eficient în tratarea multor virusuri, dar nu a tuturor. În acest experiment, era testat pentru Madoba-2, o variantă a virusului Ebola care determină o febră hemoragică fatală atât la iepuri, cât şi la oameni. La două grupe de iepuri, le-a fost inoculat virusul.

— Inoculat?

— Scuze – e un termen pe care-l folosim noi. Înseamnă că iepurii au fost infectaţi. Apoi, iepurilor dintr-una din cele două grupe li s-a injectat medicamentul.

— Şi ce aţi descoperit?

— Medicamentul nu este eficient împotriva virusului Madoba-2 la iepuri. Aproape sigur, nu va vindeca acest tip de virus nici la oameni.

— Dar nu ştiaţi acest lucru în urmă cu 16 zile.

— Corect.

— În cazul acesta, cred că înţeleg ce încerca Michael să facă.

Toni apăsă o tastă pentru a porni din nou imaginile. În cadru apăru o persoană îmbrăcată cu un costum de protecţie albastru-deschis cu cască transparentă. Aceasta se opri lângă uşă pentru a-şi pune în picioare o pereche de cizme de cauciuc. Apoi se întinse şi luă un furtun galben care atârna din tavan. Îl conectă la un orificiu de pe centura sa. Pe măsură ce aerul fu pompat înăuntru, costumul se umflă până când purtătorul ajunse să arate ca mascota firmei Michelin.

— Acesta este Michael, spuse Toni. S-a schimbat mai repede decât Monica, astfel încât, în momentul respectiv, era acolo singur.

— Nu ar trebui, dar se întâmplă, spuse Stanley. Regula celor două persoane este respectată, însă nu minut cu minut. *Merda*[2].

Stanley înjura adesea în italiană, având un vocabular extrem de colorat, pe care-l învăţase de la soţia sa. Toni, care vorbea curent spaniolă, înţelegea de obicei ce voia să spună.

Pe ecran, se văzu Michael ducându-se către cuştile iepurilor, mişcându-se cu o încetineală studiată în costumul incomod. Era cu spatele la cameră şi, pentru câteva secunde, costumul umflat nu lăsă să se vadă ce făcea. Apoi se îndepărtă şi puse ceva pe bancul de inox din laborator.

— Observi ceva? întrebă Toni.

— Nu.

— Nici gardienii care urmăreau imaginile nu au observat nimic.

Toni îşi apăra oamenii. Dacă Stanley nu observase ce se întâmplase, atunci nu putea să-i învinovăţească pe gardieni că nu văzuseră nici ei nimic.

— Dar uită-te încă o dată! Toni derulă imaginile înapoi cu câteva minute şi opri pe cadrul în care Michael intra în raza de acţiune a camerei. Un iepure din cuşca aceea din dreapta.

— Văd.

— Uită-te mai atent la Michael! Are ceva sub braţ.

— Da – înfăşurat într-un material albastru identic cu costumul.

Toni derulă imaginile înainte, oprind din nou pe cadrul în care Michael se îndepărta de cuştile iepurilor.

— Câţi iepuri sunt în cuşca de sus din dreapta?

— La naiba, doi. Stanley părea perplex. Credeam că teoria ta era că Michael a scos un iepure din laborator. Tu mi-ai arătat că a introdus unul!

— Un înlocuitor. Altfel, oamenii de ştiinţă şi-ar fi dat seama că lipsea unul.

— Şi atunci care a fost motivul lui? Pentru a salva un iepure, trebuia să condamne un altul la moarte!

— Presupunând că nu era de-a dreptul ţicnit, îmi închipui că el credea că iepurele pe care l-a salvat avea ceva special.

— Pentru numele lui Dumnezeu, un iepure este absolut identic cu altul!

— Bănuiesc că nu şi pentru Michael.

Stanley dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate. Cine ştie cum îi funcţiona mintea în momentul respectiv.

Toni derulă înregistrarea video înainte.

— Şi-a făcut treburile ca de obicei, verificând mâncarea şi apa din cuşti, asigurându-se că animalele mai erau încă în viaţă, bifându-şi sarcinile pe o listă. Monica intră şi ea, dar se duce către un laborator aflat în lateral, pentru a lucra pe culturile ei de ţesuturi, aşa că nu-l poate vedea. El se duce alături, în laboratorul mai mare, pentru a se ocupa de macaci. Apoi se întoarce. Acum fii atent!

Michael îşi deconectă furtunul de aer, aşa cum era şi normal atunci când te deplasai dintr-o cameră într-alta din laborator – costumul conţinea aer pentru trei sau patru minute, iar când era pe terminate, viziera începea să se înceţoşeze, avertizându-l pe cel care purta costumul. Michael intră într-o cameră mică în care se afla tezaurul, un frigider încuiat în care erau depozitate mostre vii ale virusurilor. Fiind cel mai bine păzit loc din întreaga clădire, aici era ţinut şi întregul stoc din preţiosul medicament antiviral. Michael tastă o combinaţie de cifre. Imaginile surprinse de o cameră de securitate din interiorul frigiderului îl arătau alegând două doze de medicament, deja măsurate şi încărcate în seringi de unică folosinţă.

— Doză mică pentru iepure şi, se presupune, cea mare pentru el, spuse Toni. La fel ca tine, Michael s-a aşteptat ca medicamentul să fie eficient în cazul virusului Madoba-2. Voia să vindece iepurele şi să se imunizeze pe sine.

— Gardienii l-ar fi putut vedea luând medicamentul din tezaur.

— Dar nu li s-ar fi părut nimic suspect. El e autorizat să lucreze cu astfel de materiale.

— Ar fi putut să observe că nu a scris nimic în registru.

— Ar fi putut, dar nu uita că un gardian urmăreşte 37 de ecrane şi că nu e instruit în ceea ce priveşte procedurile din laborator.

Stanley mormăi.

— Probabil că Michael s-a gândit că lipsa nu va fi observată decât la controlul anual, şi chiar şi atunci ar fi fost pusă pe seama unei greşeli administrative. Nu ştia că eu plănuiam un control ad-hoc, spuse Toni.

Pe ecran, Michael închise tezaurul şi se întoarse în laboratorul cu iepuri, conectându-şi din nou furtunul de aer.

— Şi-a terminat treburile, explică Toni. Acum se întoarce la cuştile de iepuri.

Încă o dată, spatele lui Michael ascunse ce făcea.

— Aici îşi scoate iepurele favorit din cuşcă. Cred că îl înfăşoară în propriul costum în miniatură, făcut probabil din bucăţi ale unui costum vechi.

Michael se întoarse către cameră, astfel încât i se vedea numai partea stângă a corpului. Pe când mergea către ieşire, părea să aibă ceva sub braţul drept, dar era greu de spus cu siguranţă.

La ieşirea din BSL4, toţi angajaţii trebuiau să treacă printr-un jet de substanţe chimice care decontaminau costumul şi apoi să facă un duş normal înainte de a se îmbrăca.

Probabil că acel costum făcut de Michael a protejat animalul în timpul duşului cu substanţe chimice. Duşul cu apă nu avea cum să-i facă rău acestuia. În vestiar, Michael a pus iepurele în sacul marinăresc. În drumul spre ieşire, gardienii l-au văzut cărând aceeaşi geantă pe care o avea şi la sosire, aşa că nu au bănuit nimic. Stanley se lăsă pe spătarul scaunului.

— Fir-ar să fie, spuse el. Aş fi jurat că era imposibil.

— A luat iepurele acasă. Cred că l-a muşcat când i-a injectat medicamentul. Şi l-a injectat în propriul braţ şi s-a crezut în siguranţă. Dar se înşela.

Stanley părea trist.

— Bietul băiat, spuse el. Bietul, prostul de el.

— Acum ştii şi tu tot ce ştiu eu, spuse Toni.

Se uita la el, aşteptând un verdict. Oare luase sfârşit această perioadă a vieţii ei? Avea să fie şomeră de Crăciun? Stanley o privi fix în ochi.

— Nu-mi vine în minte nici o măsură de precauţie pe care am fi putut s-o luăm pentru a preveni acest incident.

— Eu ştiu una, spuse ea. O verificare a bagajelor tuturor persoanelor care intră şi ies din BSL4.

— Exact.

— Am introdus-o începând cu această dimineaţă.

— Şi astfel am închis uşa grajdului după ce a fugit calul.

— Îmi pare rău, spuse ea. Era aproape sigură că voia ca ea să demisioneze. Tu mă plăteşti să previn asemenea incidente. Am dat greş. Presupun că ai dori să-ţi prezint demisia.

Stanley păru iritat de cuvintele ei.

— Dacă vreau să te concediez, o să afli tu destul de curând.

Se uită lung la el. Oare chiar nu era pedepsită? Figura lui Stanley se mai îmbună.

— Bine, tu eşti o persoană conştiincioasă şi te simţi vinovată, chiar dacă nici tu, nici altcineva nu ar fi putut anticipa ceea ce s-a întâmplat.

— Aş fi putut introduce din start regula verificării bagajelor.

— Probabil că m-aş fi opus, pe motiv că ar fi deranjat angajaţii.

— Oh.

— Aşa că am să-ţi spun asta numai o dată. De când ai venit tu, sistemul nostru de securitate a fost mai bine pus la punct ca oricând. Eşti al naibii de bună şi am de gând să te păstrez, aşa că, te rog, termină cu autocompătimirea.

Toni simţi dintr-odată un val de uşurare.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Acum, ne aşteaptă o zi grea – hai să ne apucăm de treabă!

Ieşi din încăpere.

Toni închise ochii, cuprinsă de un sentiment de uşurare. Fusese iertată. „Mulţumesc”, zise ea în gând.

8.30 A.M.

Miranda Oxenford comandă un cappuccino Viennoise, cu o piramidă de frişcă deasupra. În ultima secundă, ceru şi o bucată de prăjitură cu morcov. Îndesă restul în buzunarul fustei şi îşi luă micul dejun la masa unde sora ei cea slabă, Olga, stătea cu un espresso dublu în faţă şi o ţigară în mână. Localul era împodobit cu ghirlande de hârtie şi un pom de Crăciun lumina intermitent de dincolo de prăjitorul pentru *panini*, dar cineva cu un dezvoltat simţ al umorului pusese Beach Boys la combină muzicală, iar aceştia cântau „Surfin' USA".

Miranda se întâlnea adesea cu sora ei dimineaţa, înainte de a face orice altceva, la acest bar-cafenea din Sauchiehall Street, în centrul oraşului Glasgow. Lucrau în apropiere: Miranda era director la o agenţie de recrutare specializată în personal IT, iar Olga era avocat pledant. Amândurora le plăcea să-şi acorde câteva minute pentru a-şi aduna gândurile înainte de a merge la birou.

„Nu arătăm ca nişte surori", remarcă Miranda în gând, uitându-se la imaginea ei reflectată în oglindă. Ea era scundă, cu păr blond ondulat, iar silueta ei era, ei bine, plină şi ea de onduleuri. Olga era înaltă ca tatăl ei, dar avea aceleaşi sprâncene negre ca şi regretata lor mamă, care fusese de origine italiană şi fusese întotdeauna numită mama Marta. Olga era îmbrăcată pentru serviciu într-un costum gri-închis şi purta pantofi cu vârful ascuţit. Ar fi putut să joace rolul Cruellei De Vil. Probabil că-i înspăimânta pe juraţi.

Miranda îşi scoase pălăria şi eşarfa. Purta o fustă plisată şi un pulover brodat cu flori micuţe. Ea se îmbrăca astfel încât să-i farmece pe cei din jur, nu să-i intimideze.

— Lucrezi în Ajunul Crăciunului? o întrebă Olga în timp ce se aşeza.

— Numai o oră, răspunse Miranda. Ca să mă asigur că nu a rămas nimic nefăcut.

— La fel şi la mine.

— Ai auzit? Un tehnician de la Kremlin a murit din cauza unui virus.

— O, Doamne, asta o să ne strice Crăciunul.

„Poate că Olga pare insensibilă, dar, în realitate, nu e deloc aşa", îşi zise Miranda în gând.

— Am auzit la radio. Încă nu am vorbit cu tati, dar se pare că bietul băiat se ataşase de un hamster de laborator şi l-a luat acasă.

— Şi ce, a făcut sex cu el?

— Probabil că l-a muşcat. Locuia singur, aşa că nimeni nu a chemat ajutoare. Asta înseamnă că e foarte puţin probabil să fi

transmis virusul altcuiva. Oricum, e îngrozitor pentru tati. Nu o va arăta, dar mai mult ca sigur se va simţi responsabil.

— Ar fi trebuit să intre într-o ramură mai puţin periculoasă a ştiinţei – ceva de genul cercetării în domeniul armelor atomice.

Miranda zâmbi. Se bucura în mod deosebit s-o vadă pe Olga astăzi. Era încântată că aveau ocazia să discute liniştite. Toată familia urma să se adune la Steepfall, casa tatălui lor, pentru a petrece Crăciunul. Ea mergea cu logodnicul ei, Ned Hanley, şi voia să se asigure că Olga avea să fie drăguţă cu el. Dar o luă pe ocolite:

— Sper că acest incident n-o să ne strice sărbătorile. Am aşteptat cu foarte mare nerăbdare Crăciunul. Ştii că vine şi Kit?

— Sunt profund emoţionată de onoarea pe care ne-o face fratele nostru mai mic.

— Nu voia să vină, dar l-am convins eu.

— Tati o să fie încântat, spuse Olga cu un pic de sarcasm în voce.

— Da, chiar va fi, replică Miranda cu reproş în glas. Ştii că i-a venit foarte greu să-l concedieze.

— Tot ce ştiu e că nu l-am văzut niciodată atât de furios. Credeam că avea să omoare pe cineva.

— A plâns atunci.

— Nu am văzut asta.

— Nici eu. Lori mi-a spus. Lori era menajera lui Stanley. Dar acum vrea să ierte şi să uite.

Olga stinse capătul de ţigară în scrumieră.

— Ştiu. Mărinimia lui tati nu are limite. Kit şi-a găsit vreo slujbă?

— Nu.

— Nu poţi să-i găseşti tu ceva? Este domeniul tău, şi el e bun.

— Afacerile merg destul de prost – şi oamenii ştiu că a fost concediat de propriul tată.

— S-a lăsat de jocurile de noroc?

— Presupun că da. I-a promis lui tati că se lasă. Şi nu are nici un ban.

— Tati i-a plătit datoriile, nu-i aşa?

— Nu cred că ar trebui să ştim.

— Hai, Mandy! Olga folosea numele Mirandei din copilărie. Cât?

— Ar trebui să-l întrebi pe tati – sau pe Kit.

— 10 000 de lire? Miranda îşi feri privirea. Mai mult? 20?

— 50, şopti Miranda.

— Doamne, Dumnezeule! Ticălosul acela mic a aruncat pe fereastră 50 000 din moştenirea noastră? Aşteaptă să mă întâlnesc eu cu el!

— Oricum, hai să nu mai vorbim despre Kit. O să ajungi să-l cunoşti mai bine pe Ned Crăciunul acesta. Vreau să te porţi cu el ca şi cum ar face parte din familie.

— Ned ar trebui *să fie* un membru al familiei deja. Când vă căsătoriţi? Eşti prea bătrână pentru o logodnă lungă. Aţi mai fost căsătoriţi amândoi – nu e ca şi cum ar trebui să strângi bani de zestre.

Nu era răspunsul la care sperase Miranda. Voia ca Olga să aibă o atitudine prietenoasă faţă de Ned.

— O, ştii tu cum e Ned, spuse ea pe un ton defensiv. E pierdut în lumea lui. Ned era redactor la *The Glasgow Review of Books*, un ziar cultural-politic de renume, dar nu era deloc un om practic.

— Nu ştiu cum poţi să suporţi. Eu nu pot accepta şovăielile!

Conversaţia nu decurgea deloc aşa cum îşi dorise Miranda.

— Crede-mă, e o schimbare înviorătoare după Jasper. Primul soţ al Mirandei fusese un tiran obsedat de control. Ned era perfect opusul lui, iar acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Ned nu va fi niciodată suficient de organizat încât să facă pe şeful cu mine – de cele mai multe ori nu ştie nici măcar ce zi e.

— Şi totuşi, te-ai descurcat foarte bine fără nici un bărbat timp de cinci ani.

— Da, şi eram tare mândră de mine, mai ales când economia a intrat în recesiune şi nu am mai primit primele acelea mari.

— Şi atunci de ce vrei un alt bărbat?

— Ei bine, ştii tu...

— Pentru sex? O, fii serioasă. Nu ai auzit de vibratoare?

Miranda chicoti.

— Nu e acelaşi lucru.

— Chiar că nu e. Un vibrator e mai mare, mai tare şi te poţi baza pe el, iar când ai terminat, poţi să-l pui la loc în sertar şi să uiţi de el.

Miranda începu să se simtă atacată, aşa cum se întâmpla aproape de fiecare dată când discuta cu sora ei.

— Ned se poartă foarte frumos cu Tom, spuse ea. Tom era fiul ei în vârstă de 11 ani. Jasper abia dacă vorbea cu el, cu excepţia situaţiilor când îi dădea ordine. Ned se interesează de el – îi pune întrebări şi îi ascultă răspunsurile.

— Că tot vorbim despre copii vitregi, cum se înţelege Tom cu Sophie? Fiica lui Ned din prima căsătorie avea 14 ani.

— Vine şi ea la Steepfall – mă duc s-o iau un pic mai târziu, înainte de prânz. Tom o vede pe Sophie la fel cum grecii priveau zeii, ca fiinţe supranaturale care sunt periculoase dacă nu sunt împăcate prin sacrificii constante. Mereu încearcă să-i dea dulciuri. Ea însă ar prefera nişte ţigări. E slabă ca un băţ şi e gata să moară ca să rămână aşa.

Miranda se uită fix la pachetul de Marlboro Lights al Olgăi.

— Toţi avem slăbiciuni, spuse Olga. Mai mănâncă nişte prăjitură cu morcov!

Miranda puse jos furculiţa şi luă o gură de cafea.

— Sophie poate fi dificilă, dar nu e vina ei. Mama ei nu mă poate suporta, şi, inevitabil, fata este influenţată.
— Pun pariu că Ned te lasă pe tine să rezolvi problema.
— Nu mă deranjează.
— Acum, că s-a mutat în apartamentul tău, îţi dă bani drept chirie?
— Nu-şi poate permite. Revista aceea îl plăteşte foarte puţin. Şi încă mai are de achitat ipoteca la casa în care locuieşte fosta lui soţie. Nu-i vine prea uşor să nu fie independent din punct de vedere financiar, crede-mă.
— Nu-mi pot imagina de ce nu s-ar simţi foarte bine în situaţia asta. Poate să şi-o tragă ori de câte ori vrea, te are pe tine să ai grijă de fiica lui dificilă şi nici nu trebuie să plătească chirie.
Miranda se simţea jignită.
— Asta e un pic cam dur.
— N-ar fi trebuit să-l laşi să se mute la tine fără să-şi asume angajamentul unei date pentru nuntă.
Mirandei îi venise în minte aceeaşi idee, dar nu avea de gând să recunoască.
— El crede că toată lumea are nevoie de mai mult timp pentru a se obişnui cu ideea recăsătoririi sale.
— Şi cine e „toată lumea”?
— Păi, Sophie, pentru început.
— Şi tu ai recunoscut deja că ea este influenţată de mama sa. Deci ce spui tu, de fapt, este că Ned nu se va căsători cu tine decât dacă fosta lui soţie îi dă voie.
— Olga, te rog să-ţi ieşi din rolul de avocat atunci când vorbeşti cu mine!
— Cineva trebuie să-ţi spună toate lucrurile acestea.
— Tu simplifici prea mult lucrurile. Eu sunt conştientă că asta este meseria ta, dar sunt sora ta, nu un martor ostil.
— Îmi pare rău că am zis ceva.
— Mie îmi pare bine că mi-ai spus, pentru că tocmai genul acesta de lucruri *nu vreau* să i le spui lui Ned. Este bărbatul pe care eu îl iubesc şi cu care vreau să mă mărit, aşa că te rog să fi drăguţă cu el.
— O să fac tot posibilul, spuse Olga cu nonşalanţă.
Miranda voia ca sora ei să înţeleagă cât de important era acest lucru pentru ea.
— Am nevoie ca el să simtă că noi doi putem clădi o familie nouă împreună, pentru noi şi pentru cei doi copii. Te rog să mă ajuţi să-l conving că putem face asta.
— În regulă. Bine.
— Dacă totul merge bine în perioada sărbătorilor, cred că o să fie de acord să stabilim o dată pentru nuntă.
Olga atinse mâna Mirandei.
— Am înţeles. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine. Voi fi cuminte.

Miranda se făcuse înţeleasă. Satisfăcută, îşi concentră atenţia asupra unei alte surse de iritare.

— Sper ca totul să meargă bine între tati şi Kit.

— Şi eu, dar nu prea avem ce face în această privinţă.

— Kit m-a sunat acum câteva zile. Din nu ştiu ce motiv, e foarte doritor să doarmă în casa de oaspeţi de la Steepfall.

Olga se strâmbă.

— De ce ar trebui să aibă casa de oaspeţi numai pentru el? Asta înseamnă că tu şi Ned, eu şi Hugo să ne înghesuim în două dormitoare mici, în casa veche!

Miranda se aşteptase ca Olga să se opună acestei idei.

— Ştiu că nu e deloc corect, dar am spus că nu am nimic împotrivă. A fost destul de greu să-l conving să vină – nu voiam să ridic un obstacol în calea realizării acestei dorinţe.

— Kit e un ticălos egoist. Ce motiv ţi-a dat?

— Nu l-am luat la întrebări.

— Ei bine, eu o să-l iau.

Olga îşi scoase telefonul mobil din servietă şi formă un număr.

— Nu face un scandal din asta, o rugă Miranda.

— Nu vreau decât să-mi răspundă la întrebare. Vorbind în receptor, zise: Kit, de unde ideea asta ca tu să dormi în casa de oaspeţi? Nu crezi că e un pic... Se opri pentru câteva secunde. Aaa. De ce nu? Înţeleg... Dar de ce nu... Se opri brusc, ca şi cum el i-ar fi închis telefonul în nas.

Miranda se gândi, cu tristeţe, că ştia deja ce spusese Kit.

— Ce s-a întâmplat?

Olga puse telefonul înapoi în servietă.

— Nu mai e cazul să ne certăm în privinţa casei. S-a răzgândit. Nu vine la Steepfall până la urmă.

9 A.M.

Oxenford Medical se afla sub asediu. Reporteri, fotografi şi echipe de televiziune se adunaseră în faţa porţilor de la intrare, hărţuind angajaţii care veneau la serviciu, îngrămădindu-se în jurul maşinilor şi al bicicletelor lor, înfigându-le camerele şi microfoanele în faţă şi punând diferite întrebări pe un ton ridicat. Pentru a preveni accidentele, gardienii încercau cu disperare să-i separe pe ziarişti de vehiculele care circulau regulamentar pe acolo, dar jurnaliştii nu cooperau deloc. Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, un grup de protestatari ce milita pentru drepturile animalelor profitase de ocazie să-şi facă publicitate şi organizase o demonstraţie în faţa porţilor, afişând pancarte şi cântând cântece de protest. Din lipsă de alt subiect, cameramanii filmau mitingul lor. Toni Gallo privea acest spectacol plină de furie, totodată simţindu-se neajutorată.

Se afla în biroul lui Stanley Oxenford, o încăpere pe colţ de dimensiuni mari care fusese odinioară dormitorul principal al casei. Stanley lucra înconjurat de un amestec de vechi şi nou: computerul său era aşezat pe o masă zgâriată de lemn pe care o avea de 30 de ani, iar alături, pe o altă masă, se afla un microscop optic din anii 1960 pe care-i plăcea să-l folosească din când în când. Acum microscopul era înconjurat de felicitări de Crăciun, printre care şi una de la Toni. Pe perete, se afla o gravură din perioada victoriană care înfăţişa sistemul periodic al lui Mendeleev, lângă o fotografie în care apărea o tânără brunetă extrem de frumoasă, îmbrăcată în rochie de mireasă – soţia sa decedată, Marta.

Stanley amintea numele Martei destul de des. „La fel de rece ca-n biserică, aşa cum zicea Marta... Când Marta era printre noi, ne duceam în Italia în fiecare an... Martei îi plăceau la nebunie irişii."

Dar numai o dată vorbise despre sentimentele lui pentru ea. Toni remarcase cât de frumoasă era Marta în fotografia aceea de pe perete.

— Durerea se estompează, dar nu dispare niciodată, spusese Stanley. Cred că o să sufăr de pe urma pierderii ei zi de zi, tot restul vieţii mele.

Această remarcă o făcuse pe Toni să se întrebe dacă avea s-o iubească şi pe ea cineva aşa cum Stanley o iubise pe Marta.

Acum, Stanley stătea lângă Toni în dreptul ferestrei, cu umerii aproape atingându-se. Priveau cu spaimă cum şi mai multe maşini Volvo şi Subaru parcau la marginea spaţiului verde, iar mulţimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă şi mai agresivă.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, spuse Toni cu o tristeţe profundă în glas.

— Nu e vina ta.

— Ştiu că mi-ai spus să încetez cu autocompătimirea, dar am lăsat un iepure să treacă de cordonul meu de securitate. Apoi fostul meu partener – un ticălos – i-a povestit cazul lui Carl Osborne, reporterul de televiziune.

— Să înţeleg că nu te înţelegi prea bine cu fostul tău.

Toni nu vorbise niciodată sincer şi deschis despre acest subiect cu Stanley, dar Frank se amestecase acum în viaţa ei profesională, iar ea considera că această ocazie de a explica situaţia era bine-venită.

— Sinceră să fiu, nu am nici cea mai vagă idee de ce mă urăşte Frank. Nu l-am respins niciodată. El m-a părăsit pe mine – şi a făcut-o într-un moment în care chiar aveam nevoie de ajutor şi de sprijin. Aş fi zis că m-a pedepsit suficient pentru orice am făcut să-l rănesc. Dar uite ce s-a întâmplat acum!

— Eu pot să înţeleg despre ce e vorba. Tu reprezinţi pentru el un reproş în carne şi oase. Ori de câte ori te vede, îşi aduce aminte cât de slab şi de laş a fost atunci când aveai nevoie de el.

Toni nu gândise niciodată chiar aşa ceva despre Frank, dar acum comportamentul lui începea să capete o oarecare logică. Se simţi cuprinsă de un val cald de recunoştinţă.

— Eşti un psiholog foarte bun, spuse ea, având grijă să nu se arate prea emoţionată.

Stanley ridică din umeri.

— Nu-i iertăm niciodată pe cei pe care i-am nedreptăţit.

Toni zâmbi la auzul acestui paradox. Stanley se pricepea de minune atât la oameni, cât şi la virusuri.

Acesta îşi puse uşor mâna pe braţul ei, ca s-o liniştească – sau era ceva mai mult? Rar se întâmpla să aibă contact fizic cu angajaţii săi. De un an, de când îl cunoştea, Toni îi simţise atingerea fix de trei ori. I-a strâns mâna când i-a oferit contractul iniţial, când a luat-o în echipa lui şi când o promovase. La petrecerea de Crăciun, Stanley dansase cu secretara lui, Dorothy, o femeie masivă cu un comportament matern, ca o cloşcă atentă la tot. Nu dansase cu altcineva. Toni voise să-l invite la dans, dar îi fusese teamă să nu-şi dea de gol sentimentele. După petrecere, îşi dorise să fi fost mai îndrăzneaţă, ca Susan Mackintosh.

— Este posibil ca Frank să fi vorbit despre caz numai ca să-ţi facă ţie în ciudă, spuse Stanley. Bănuiesc că ar fi făcut-o oricum. Presupun că Osborne îşi va arăta recunoştinţa prezentând în mod pozitiv poliţia din Inverburn în general şi pe supraintendentul Frank Hackett în particular.

Mâna lui îi încălzea pielea prin bluza de mătase. Era acesta oare un gest obişnuit, făcut fără vreo intenţie ascunsă? Toni se simţea frustrată când nu-şi dădea seama ce se petrece în mintea lui. Se întreba dacă el îi putea simţi breteaua de la sutien. Spera să nu-şi dea seama cât de mult îi plăcea să fie atinsă de el.

Nu era sigură că avea dreptate în legătură cu Frank şi cu Carl Osborne.

— Dai dovadă de generozitate privind lucrurile aşa, spuse ea.

Oricum, se hotărî că, într-un fel sau altul, se va asigura că firma nu va avea de suferit de pe urma faptei lui Frank.

Se auzi o bătaie în uşă şi în birou intră Cynthia Creighton, ofiţerul firmei pentru relaţii cu publicul. Stanley îşi luă repede mâna de pe umărul lui Toni.

Cynthia era o femeie slabă, în vârstă de cincizeci de ani, îmbrăcată într-o fustă de tweed, cu ciorapi tricotaţi. Era o femeie sinceră, care întotdeauna îi ajuta pe cei din jur. Odată, Toni îl făcuse pe Stanley să râdă spunând că Cynthia era genul de persoană care-şi prepară singură müsli. De obicei ezitantă în comportament, Cynthia era acum în pragul isteriei. Părul îi era răvăşit, respira greu şi vorbea prea repede.

— Oamenii aceia *m-au îmbrâncit*, spuse ea. Sunt nişte animale! Unde e poliţia?

— O maşină de patrulare este în drum spre noi, spuse Toni. Ar trebui să ajungă în zece, cincisprezece minute.

— Ar trebui să-i aresteze pe toţi.

Toni îşi dădu seama, cu un sentiment de teamă, că Cynthia nu era în stare să gestioneze această criză. Principala ei îndatorire era să distribuie un buget mic pentru acţiunile de binefacere, acordând burse unor echipe mici de fotbal şi unor maratonişti care aveau nevoie de sponsorizare şi asigurându-se că numele Oxenford Medical apărea frecvent în *Inverburn Courier*, în articole care nu aveau nici o legătură cu virusurile sau experimentele pe animale. Toni ştia că era o sarcină importantă, deoarece cititorii aveau încredere în presa locală, în timp ce priveau ziarele naţionale cu scepticism. Prin urmare, publicitatea discretă pe care o făcea Cynthia imuniza compania împotriva articolelor panicarde de pe Fleet Street care, cu virulenţa lor, puteau nenoroci orice întreprindere ştiinţifică. Dar Cynthia nu se confruntase niciodată cu haita de şacali formată din reprezentanţii presei britanice şi era prea supărată pentru a lua decizii bune. Stanley se gândea la acelaşi lucru.

— Cynthia, vreau să colaborezi cu Toni pentru a rezolva problema aceasta, spuse el. Ea are experienţă în relaţiile cu presa de când lucra la poliţie.

Cynthia părea uşurată şi recunoscătoare.

— Chiar ai experienţă?

— Am lucrat un an la biroul de presă – deşi nu m-am confruntat niciodată cu nici o problemă atât de gravă.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Ei bine... Toni nu simţea că avea dreptul să ia conducerea situaţiei în propriile mâini, dar era o urgenţă şi se părea că era cel mai bun candidat dintre cei disponibili. Se întoarse la principiile de bază. Relaţiile cu presa sunt conduse de o regulă simplă. „S-ar

putea să fie prea simplă pentru situaţia de faţă", zise ea în gând, dar nu şi cu voce tare. Unu: ne hotărâm ce mesaj vrem să transmitem. Doi: ne asigurăm că este adevărat, astfel încât să nu trebuiască să ne schimbăm declaraţia. Trei: îl repetăm mereu.

— Hmm.

Stanley părea sceptic, dar nu avea o idee mai bună.

— Nu crezi că ar trebui să ne cerem scuze? zise Cynthia.

— Nu, spuse repede Toni. Vor fi interpretate ca o confirmare a faptului că am fost neatenţi. Asta nu e adevărat. Nimeni nu e perfect, dar sistemul nostru de securitate este cum nu se poate mai bine pus la punct.

— Acesta este mesajul tău? întrebă Stanley.

„Nu prea cred. E prea defensiv", îşi spuse Toni în sinea ei.

— Ar trebui să începem prin a spune că aici facem o muncă vitală pentru viitorul omenirii. Nu, asta e prea apocaliptic. Facem cercetări medicale care vor salva vieţi – e mai bine. Şi că aceste cercetări prezintă şi riscuri, dar sistemul nostru de securitate este atât de riguros pe cât este omeneşte posibil. Un lucru e sigur, şi anume că mulţi oameni vor muri inutil dacă *ne oprim.*

— Îmi place, spuse Stanley.

— Este adevărat? întrebă Toni.

— Fără nici o îndoială. În fiecare an, în China apare câte un virus nou care omoară mii de oameni. Medicamentul nostru le va salva viaţa.

Toni dădu din cap aprobator.

— Este perfect. Simplu şi grăitor.

Stanley era în continuare îngrijorat.

— Cum vom transmite acest mesaj?

— Cred că ar trebui să organizezi o conferinţă de presă în câteva ore. Până la prânz, departamentele de ştiri vor dori o nouă perspectivă asupra subiectului, astfel încât se vor bucura să primească ceva mai mult de la noi. Iar cei mai mulţi dintre oamenii de afară vor pleca odată ce se va întâmpla acest lucru. Vor şti că este puţin probabil să existe evoluţii ulterioare ale crizei, plus că vor şi ei, ca toată lumea, să se ducă acasă pentru a-şi petrece Crăciunul.

— Sper să ai dreptate, spuse Stanley. Cynthia, faci tu aranjamentele, te rog?

Cynthia nu-şi recăpătase încă dispoziţia ei normală.

— Şi ce ar trebui să fac?

Toni preluă comanda.

— Vom ţine conferinţa de presă în Sala Mare. Este singura încăpere suficient de mare pentru aşa ceva, iar scaunele sunt deja aşezate pentru comunicatul profesorului Oxenford către angajaţi de la 9.30. Primul lucru pe care va trebui să-l faci este să-i anunţi pe ziariştii de afară. Astfel, vor avea ce să le spună editorilor lor, şi asta îi poate calma puţin. Apoi sună la Asociaţia de Presă şi la

Reuters şi roagă-i să transmită vestea, să-i informeze pe toţi reprezentanţii presei care nu sunt încă aici.

— Exact, spuse Cynthia cu nesiguranţă în glas. Exact.

Se întoarse pentru a pleca. Toni îşi spuse că trebuia să se ducă să verifice cum mergea treaba cât mai curând posibil.

După ce Cynthia plecă, Dorothy îl chemă pe Stanley prin interfon şi spuse:

— Laurence Mahoney de la Ambasada SUA din Londra este la telefon.

— Mi-aduc aminte de el, spuse Toni. A fost aici în urmă cu câteva luni. I-am prezentat laboratorul.

Armata SUA finanţa mare parte din cercetările de la Oxenford Medical. Departamentul de Apărare era foarte interesat de noul medicament antiviral al lui Stanley, care promitea să devină o metodă de contracarare a atacurilor biologice. Stanley avusese nevoie să strângă bani pentru a finanţa procesul prelungit de testare, iar guvernul american se arătase doritor să investească. Mahoney monitoriza problema ca reprezentant al Departamentul Apărării.

— Doar un moment, Dorothy. Stanley nu ridică receptorul. Îi spuse lui Toni: Mahoney este mai important pentru noi decât toată presa britanică la un loc. Nu vreau să vorbesc cu el nepregătit. Vreau să ştiu cum vede el problema, astfel încât să-mi dau seama cum să tratez cu el.

— Vrei să-l ţin eu de vorbă?

— Încearcă să-ţi dai seama ce vrea.

Toni ridică receptorul şi apăsă pe un buton.

— Bună, Larry, Toni Gallo la telefon. Ne-am cunoscut în septembrie. Ce mai faci?

Mahoney era un ofiţer de presă morocănos, cu o voce plângăreaţă care o făcea pe Toni să se gândească la Donald Duck.

— Sunt îngrijorat, zise el.

— Spune-mi de ce.

— Speram să pot vorbi cu profesorul Oxenford, răspunse el tăios.

— Şi el abia aşteaptă să stea de vorbă cu tine cu prima ocazie, spuse Toni cât de sincer putu. Acum este într-o şedinţă cu directorul laboratorului.

De fapt, Stanley stătea pe marginea biroului său, privind-o cu o expresie care trăda fie afecţiune, fie pur şi simplu interes. Toni îi surprinse privirea şi se uită în altă parte.

— O să te sune el în momentul în care are toate datele – ceea ce, mai mult ca sigur, va fi înainte de prânz.

— Cum aţi putut lăsa să se întâmple aşa ceva?

— Tânărul a scos pe furiş un iepure. Noi am instituit deja un control obligatoriu al bagajelor la intrarea în BSL4 pentru a ne asigura că nu se poate întâmpla din nou.

— Pe mine mă îngrijorează publicitatea negativă la adresa guvernului american. Nu vrem să fim învinuiţi pentru punerea în libertate a unor virusuri mortale care să vină în contact cu populaţia Scoţiei.

— Nu există nici un pericol în acest sens, spuse Toni ţinându-şi degetele încrucişate.

— S-a legat vreunul dintre posturile locale de ştiri de faptul că aceste cercetări sunt finanţate de SUA?

— Nu.

— O să folosească ei informaţia aceasta, mai devreme sau mai târziu.

— În mod clar, ar trebui să fim pregătiţi să răspundem la întrebări legate de acest aspect.

— Cel mai dăunător pentru noi – şi, ca atare, pentru voi – este să se spună că americanii fac cercetări aici pentru că ar considera că e prea periculos să le facă în Statele Unite.

— Mulţumesc pentru avertisment. Cred că avem pregătit un răspuns foarte convingător la asta. În fond, medicamentul a fost inventat chiar aici, în Scoţia, de către profesorul Oxenford, aşa că e normal să fie testat aici.

— Eu pur şi simplu nu vreau să ajungem într-o situaţie în care singura cale de a ne dovedi bunăvoinţa ar fi să transferăm cercetările la Fort Detrick.

Toni era atât de surprinsă, încât rămase fără cuvinte. Fort Detrick, aflat în oraşul Frederick, statul Maryland, găzduia Institutul Armatei SUA pentru Cercetări Medicale în Domeniul Bolilor Infecţioase. Cum ar putea fi transferate cercetările acolo? Asta ar însemna sfârşitul Kremlinului.

— Nu suntem într-o astfel de situaţie, nici pe departe, spuse ea după o pauză lungă.

Îşi dorea să se fi gândit la o replică mai convingătoare.

— Sper că nu. Spune-i lui Stanley să mă sune.

— Mulţumesc, Larry.

Toni închise telefonul.

— Nu pot să-ţi transfere cercetările la Fort Detrick, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Stanley.

Acesta păli.

— În mod clar, nu există nici o stipulare în acest sens, spuse el. Dar ei sunt guvernul celei mai puternice ţări din lume şi pot face orice vor. Ce-aş putea face – să-i dau în judecată? Aş risca să-mi petrec tot restul vieţii prin tribunale, asta dacă mi-aş putea permite acest lucru.

Toni fu zguduită să-l vadă pe Stanley vulnerabil. El era întotdeauna tipul calm, sigur, care ştia cum să rezolve orice problemă. Acum părea pur şi simplu speriat. I-ar fi plăcut să-l îmbrăţişeze pentru a-l linişti.

— Ar face-o?

— Sunt sigur că, dacă ar avea de ales, microbiologii de la Fort Detrick ar prefera să facă ei înşişi cercetările.

— Şi ce efect ar avea acest lucru asupra ta?

— Aş da faliment.

— Poftim?

Toni era îngrozită.

— Am investit toţi banii în noul laborator, spuse Stanley sumbru. Eu personal am o descoperire de cont de un milion de lire. Contractul nostru cu Departamentul Apărării ar acoperi cheltuielile laboratorului pe o perioadă de patru ani. Dar, dacă încheie colaborarea acum, nu am nici o posibilitate să plătesc datoriile – nici pe ale companiei, nici pe cele personale.

Toni abia dacă făcea faţă acestor veşti. Ar putea fi viitorul lui Stanley – şi al ei – pus atât de brusc în pericol?

— Dar noul medicament valorează milioane.

— Da, în cele din urmă. Mă bazez pe ştiinţă – de aceea am împrumutat cu inima uşoară atâţia bani. Dar nu am prevăzut că proiectul poate fi distrus de puţină publicitate negativă.

Toni îi atinse braţul.

— Şi toate acestea pentru că un prezentator celebru avea nevoie de un subiect de senzaţie, spuse ea. Nu-mi vine să cred.

Stanley îi mângâie uşor mâna aşezată pe braţul lui, după care o dădu la o parte şi se ridică în picioare.

— N-are rost să ne văicărim. Trebuie să ne croim o cale şi să ieşim din mizeria aceasta.

— Da. E timpul să te duci să discuţi cu angajaţii. Eşti pregătit?

— Da.

Cei doi ieşiră împreună din birou.

— Va fi un antrenament bun pentru conferinţa de presă de mai târziu.

În timp ce treceau pe lângă biroul lui Dorothy, aceasta ridică o mână pentru a-i opri.

— Un moment, vă rog, spuse ea în receptor. Apăsă pe un buton şi i se adresă lui Stanley: E prim-ministrul Scoţiei, spuse ea. El în persoană, adăugă ea, evident impresionată. Vrea să vorbească puţin cu tine.

— Du-te în sală şi roagă pe toată lumea să mă aştepte. Voi veni cât pot de repede, îi spuse Stanley lui Toni, după care se întoarse în birou.

9.30 A.M.

Kit Oxenford îl aştepta de mai bine de o oră pe Harry McGarry.

McGarry, cunoscut sub numele de Harry Mac, se născuse în Govan, un cartier muncitoresc din Glasgow. Crescuse într-un apartament sărăcăcios de lângă Ibrox Park, sediul echipei de fotbal de orientare protestantă a oraşului, Rangers. Cu profiturile obţinute de pe urma drogurilor, a jocurilor de noroc ilegale, a furturilor şi a prostituţiei, se mutase – la mai puţin de doi kilometri în termeni geografici, dar la mare depărtare din punct de vedere social – peste Paisley Road, în Dumbreck. Acum locuia într-o casă mare, construită recent, cu piscină.

Casa era decorată ca un hotel scump, cu mobilă ce reproducea stilul celei vechi şi cu ilustraţii înrămate pe pereţi, dar fără o amprentă personală: nu se vedea nici o fotografie de familie sau vreun ornament, nici o floare, nici un animal de companie. Kit aştepta emoţionat în holul spaţios, uitându-se lung la tapetul galben cu dungi şi la picioarele fusiforme ale meselor, păzit de un bodyguard gras îmbrăcat într-un costum ieftin.

Imperiul lui Harry Mac se întindea pe toată suprafaţa Scoţiei şi a nordului Angliei. Lucra cu fiica sa, Diana, căreia i se spunea mereu Daisy[3]. Porecla era ironică: era o bătăuşă violentă şi sadică.

Harry era proprietarul cazinoului ilegal unde juca Kit. În Anglia, cazinourile autorizate cad sub incidenţa a tot felul de legi mărunte care le limitează profiturile: casa nu putea lua procentaj din câştiguri, fără taxă de masă, fără bacşişuri, fără băutură la mesele de joc, şi trebuia să fi membru al clubului de cel puţin 24 de ore pentru a putea juca. Harry ignora aceste legi. Lui Kit îi plăcea atmosfera decadentă a unui joc ilegal.

Kit era de părere că majoritatea jucătorilor erau proşti, iar proprietarii cazinourilor nu erau nici ei cu mult mai inteligenţi. Un jucător inteligent ar trebui să câştige întotdeauna. La blackjack, exista o metodă corectă de a juca fiecare mână posibilă – un sistem de joc numit Basic –, iar el ştia totul şi cu ochii închişi. Apoi, îşi mărea şansele urmărind cărţile care erau scoase din pachet. Pornind de la zero, el adăuga câte un punct pentru fiecare carte mică – doiari, treiari, pătrari, cinciari şi şesari – şi scădea un punct pentru fiecare carte mare – decari, valeţi, dame, regi şi aşi. (Ignora şeptarii, optarii şi nouarii.) Când rezultatul din mintea lui era pozitiv, pachetul de cărţi rămas conţinea mai multe cărţi mari decât mici, aşa că avea şanse mai mari decât media să tragă un decar. Un rezultat negativ însemna

o probabilitate mare de a trage o carte mică. Cunoaşterea probabilităţilor îi spunea când să parieze sume mari.

Dar Kit avusese parte de o perioadă de ghinion şi, când datoria ajunsese la 50 000 de lire, Harry îi ceruse banii.

Kit se dusese la tatăl său şi îl implorase să-l salveze. Bineînţeles, fusese o experienţă umilitoare. Când Stanley îl concediase, Kit îl acuzase cu amărăciune că nu îl iubea. Acum recunoştea adevărul: tatăl său îl iubea şi ar fi făcut aproape orice pentru el, iar Kit ştia foarte bine acest lucru. Se umilise, dar meritase. Stanley îi plătise datoria.

Kit promisese că n-avea să mai joace vreodată şi chiar crezuse asta, dar tentaţia fusese prea puternică. Era o nebunie, era o boală, era un obicei ruşinos şi umilitor; dar era cel mai incitant lucru din lume, şi el nu se putuse abţine.

A doua oară când datoria sa atinsese suma de 50 000, se dusese din nou la tatăl său, dar, de data aceasta, Stanley pusese piciorul în prag.

— Nu am aceşti bani, spusese el. I-aş putea împrumuta, dar la ce bun? I-ai pierde şi ai veni din nou pentru alţii, până când am ajunge amândoi faliţi.

Kit îl acuzase de cruzime şi de lăcomie, îl numise Shylock[4], Scrooge[5] şi Fagin[6] afurisit şi jurase să nu mai vorbească niciodată cu el. Cuvintele lui duruseră – întotdeauna reuşea să-şi rănească tatăl, Kit ştia foarte bine –, dar Stanley nu se răzgândise.

În acel moment, Kit ar fi trebuit să părăsească ţara.

Visa să se ducă în Italia, să locuiască în oraşul natal al mamei sale, Lucca. În copilărie, fusese acolo de câteva ori cu familia, înainte de moartea bunicilor. Era un orăşel inimos, cu străzi înguste, delimitate de ziduri, vechi şi liniştit, cu pieţe mici unde puteai să bei un espresso la umbră. Ştia un pic de italiană – mama Marta le vorbise copiilor în limba ei natală cât fuseseră mici. Putea să închirieze o cameră în una dintre casele vechi şi înalte şi să-şi câştige banii din a-i ajuta pe oameni să rezolve problemele pe care le aveau cu computerele, o muncă uşoară. Credea că putea fi fericit ducând o astfel de viaţă.

Dar, în loc să plece în Italia, încercase să câştige banii pe care-i datora. Datoria sa ajunsese la un sfert de milion.

Pentru o asemenea sumă, Harry Mac s-ar fi dus după el şi la Polul Nord. Se gândise la sinucidere şi privise îndelung clădirile înalte din centrul oraşului Glasgow, întrebându-se dacă ar putea ajunge pe acoperiş pentru a plonja spre moarte.

În urmă cu trei săptămâni, fusese chemat în această casă. Se simţise bolnav de spaimă. Era sigur c-avea să ia bătaie. Când fusese condus în salonul cu canapele galbene de mătase, se întrebase cum se gândiseră să procedeze pentru ca sângele să nu păteze tapiţeria.

— Acest domn vrea să-ţi pună o întrebare, zisese Harry.

Kit nu-şi putea închipui ce întrebare ar vrea să-i pună oricare dintre prietenii lui Harry, în afară de: „Unde-s afurisiţii de bani?”

Domnul respectiv era Nigel Buchanan, un tip tăcut trecut de 40 de ani, îmbrăcat cu haine scumpe, dar nepretenţioase: jachetă de caşmir, pantaloni largi de culoare închisă şi o cămaşă descheiată la gât.

— Poţi să mă ajuţi să intru în Laboratorul Nivel 4 de la Oxenford Medical? spusese el cu un accent londonez plăcut.

În momentul respectiv, în salonul galben se mai aflau alte două persoane. Una era Daisy, o fată musculoasă de aproximativ 25 de ani, cu nasul spart, un ten urât şi un cercel în buza inferioară. Purta mănuşi din piele. Cealaltă persoană era Elton, un bărbat chipeş de culoare, cam de aceeaşi vârstă ca Daisy, care părea a fi partenerul lui Nigel.

Kit fusese atât de uşurat să constate că n-avea să fie bătut, încât ar fi acceptat orice.

Nigel îi oferise trei sute de mii de lire sterline pentru o noapte de muncă.

Lui Kit nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Şi-ar putea plăti datoria şi i-ar mai şi rămâne. Ar fi plecat din ţară. S-ar fi putut duce în Lucca şi să-şi realizeze visul. Se simţise copleşit de bucurie. Toate problemele sale fuseseră rezolvate dintr-o lovitură.

Mai târziu, Harry vorbise despre Nigel pe un ton respectos. Hoţ profesionist, Nigel fura numai la comandă pentru un preţ aranjat dinainte.

— Este cel mai tare, spusese Harry. Vrei un tablou de Michelangelo? Nici o problemă. O rachetă nucleară? El o să ţi-o aducă – dacă îţi poţi permite. Îţi aduci aminte de Shergar, calul de curse care a fost răpit? A fost opera lui Nigel. Trăieşte în Liechtenstein, adăugase el, ca şi cum Liechtenstein ar fi fost un loc de reşedinţă mai exotic decât planeta Marte.

Kit îşi petrecuse următoarele trei săptămâni plănuind furtul medicamentului antiviral. Se mai simţea uneori vinovat în timp ce punea la punct planul de a-şi jefui tatăl, dar, în cea mai mare parte a timpului, simţea o bucurie delirantă la gândul răzbunării împotriva tăticului care îl concediase şi apoi refuzase să îl salveze de gangsteri. De asemenea avea să fie o lovitură grea şi pentru Toni Gallo.

Nigel discutase răbdător toate detaliile cu el, punând întrebări în legătură cu fiecare pas. Din când în când se consulta cu Elton, care se ocupa de echipament, în mod special de maşini. Kit avea impresia că Elton era un expert tehnic recunoscut care mai lucrase cu Nigel. Daisy urma să se alăture şi ea echipei, chipurile pentru eventualitatea în care puterea ei fizică ar fi fost necesară – deşi Kit bănuia că adevăratul ei scop era să ia cele 250 000 de lire de la el imediat ce avea să obţină banii.

Kit sugerase să se întâlnească la un aerodrom dezafectat de lângă Kremlin. Nigel îi aruncase o privire lui Elton.

— E în regulă, spusese Elton. Vorbea cu un accent tipic englezesc. L-am putea întâlni pe cumpărător acolo după – s-ar putea să vrea să vină cu avionul.

În final, Nigel declarase că planul era genial, iar Kit nu-şi mai încăpuse-n piele de fericire.

Acum, astăzi, Kit trebuia să-i spună lui Harry că toată afacerea picase. Se simţea disperat: dezamăgit, deprimat şi speriat.

În sfârşit, fu chemat în camera unde se afla Harry. Emoţionat, îl urmă pe bodyguard prin spălătoria din spatele casei până în pavilionul de la piscină. Era construit să arate ca o oranjerie din perioada eduardiană, cu bucăţi de faianţă lucioasă în culori întunecate, piscina însăşi având o nuanţă neplăcută de verde-închis. Kit se gândi că toate acestea fuseseră propuse de un decorator de interioare, iar Harry acceptase fără ca măcar să se uite la schiţe.

Harry era un bărbat îndesat la vreo cincizeci de ani, cu pielea cenuşie specifică unui fumător de o viaţă. Stătea la o masă din fier forjat, îmbrăcat într-un halat violet din material de prosop, bea cafea neagră dintr-o ceşcuţă de porţelan şi citea ziarul *The Sun*. Ziarul era deschis la pagina cu horoscopul. Daisy era în apă, făcând neobosită tururi de bazin. Kit fu surprins să constate că părea a fi goală, cu excepţia unor mănuşi de scafandru. Întotdeauna purta mănuşi.

— N-am nevoie să te văd, flăcăiaş, spuse Harry. Nu vreau să te văd. Nu ştiu nimic despre tine sau despre ce o să faci diseară. Şi nu am cunoscut niciodată pe nimeni pe care să-l cheme Nigel Buchanan. Înţelegi ce vreau să spun?

Nu se obosi să-i ofere lui Kit o ceaşcă de cafea.

Aerul era fierbinte şi umed. Kit purta cel mai bun costum al lui, dintr-un mohair bleumarin, cu o cămaşă albă descheiată la gât. Respira greu, iar transpiraţia i se prelingea neplăcut pe corp. Îşi dădu seama că încălcase o regulă în ceea ce priveşte comportamentul infractorilor contactându-l pe Harry în ziua jafului, dar nu avusese de ales.

— Trebuia să vorbesc cu tine, spuse Kit. Nu te-ai uitat la ştiri?

— Şi ce dacă m-aş fi uitat?

Kit îşi suprimă un fior de iritare. Bărbaţii ca Harry nu puteau niciodată recunoaşte faptul că nu ştiau ceva, oricât de mărunt.

— E scandal mare la Oxenford Medical, spuse Kit. Un tehnician a murit din cauza unui virus.

— Şi ce vrei să fac eu, să trimit flori?

— O să întărească sistemul de securitate. E cel mai prost moment posibil pentru a jefui laboratorul. Oricum, era destul de dificil şi aşa. Au un sistem de alarmă de ultimă generaţie. Iar femeia care se ocupă de toate e dură ca oţelul.

— Ce plângăcios eşti!

Kit nu fusese invitat să ia loc, aşa că se rezemă stângaci de spătarul unui scaun.

— Trebuie să anulăm tot.

— Hai să-ţi explic eu ceva! Harry luă o ţigară din pachetul care se afla pe masă şi o aprinse cu o brichetă de aur. Apoi tuşi, o tuse de fumător înrăit, din fundul plămânilor. Când spasmul trecu, scuipă în piscină şi luă o gură de cafea. Apoi îşi reluă discursul. În primul rând, eu am zis că o să se întâmple. Acum, poate că tu nu-ţi dai seama de asta, fiind atât de bine-crescut, dar, când un om spune că are să se întâmple ceva şi apoi nu se întâmplă, atunci lumea crede că e neserios.

— Da, dar...

— Nici măcar să nu te gândeşti să mă întrerupi.

Kit tăcu.

— În al doilea rând, Nigel Buchanan nu e un puşti drogat care să vrea să jefuiască magazinul Woolworths din Govan Cross. E o legendă şi, mai important decât asta, are legături cu nişte oameni extrem de respectaţi în Londra. Când ai de-a face cu astfel de oameni, cu atât mai puţin vrei să pari neserios.

Se opri, ca şi cum l-ar fi provocat pe Kit să-l contrazică. Acesta nu scoase nici un cuvânt. Cum ajunsese el să aibă de-a face cu oamenii aceştia? Intrase în bârlogul ursului, iar acum stătea, ca paralizat, aşteptând să fie sfâşiat.

— Iar, în al treilea rând, îmi datorezi un sfert de milion de lire. Nimeni nu mi-a datorat vreodată atât de mulţi bani, de atât timp şi să mai poată merge fără cârje. Cred că e foarte clar ce vreau să spun.

Kit nu scoase nici un cuvânt, ci doar dădu din cap. Era atât de speriat, încât simţea că îi venea să vomite.

— Aşa că nu-mi spune tu mie că trebuie să renunţăm.

Harry ridică ziarul de pe masă, dând de înţeles că discuţia luase sfârşit.

Kit făcu un efort să vorbească:

— Voiam să spun să amânăm, nu să renunţăm, reuşi el să articuleze. Putem să o facem în altă zi, când va fi trecut toată agitaţia aceasta.

Harry nu-şi ridică privirea din paginile ziarului.

— În ziua de Crăciun, la 10 dimineaţa, spuse el. Şi vreau să-mi dai banii.

— N-are nici un rost s-o facem dacă ştim că vom fi prinşi! spuse Kit disperat.

Harry nu reacţionă.

— Toată lumea poate să mai aştepte încă puţin, nu-i aşa? Era ca şi cum ar fi vorbit cu pereţii. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Harry aruncă o privire către piscină şi schiţă un gest. Probabil că Daisy fusese tot timpul atentă la el, pentru că ieşi imediat din piscină. Nu-şi dăduse jos mănuşile. Avea braţe şi umeri puternici,

iar sânii mici abia dacă se mişcau în timpul mersului. Kit observă că avea un tatuaj pe un sân şi un piercing în sfârcul celuilalt. Când ajunse mai aproape, îşi dădu seama că era complet depilată. Avea abdomenul plat şi coapse zvelte, iar pubisul proeminent ieşea în evidenţă. Toate detaliile erau la vedere, nu numai pentru Kit, dar şi pentru tatăl ei, dacă ar fi vrut să se uite. Kit se simţea ciudat. Harry nu păru să observe.

— Kit vrea ca noi să îl mai aşteptăm cu banii, Daisy. Se ridică şi strânse cordonul halatului pe care îl purta. Explică-i ce părere avem noi în această privinţă – eu sunt prea obosit.

Îşi luă ziarul la subraţ şi plecă.

Daisy îl înşfăcă pe Kit de reverele celui mai bun costum al său.

— Uite ce e, se rugă el. Eu nu vreau decât să mă asigur că afacerea aceasta nu se va solda cu un dezastru pentru noi toţi.

Daisy îl trase într-o parte. Kit îşi pierdu echilibrul şi fu mai să cadă, dar ea îl susţinu, după care îl aruncă în piscină.

Era un şoc, dar Kit s-ar fi considerat norocos dacă Daisy s-ar fi mulţumi numai să-i distrugă cel mai bun costum. Apoi, în timp ce Kit reuşea să-şi scoată capul deasupra apei, Daisy se aruncă asupra lui, apăsându-i dureros spatele cu genunchii, astfel încât Kit ţipă şi înghiţi apă în timp ce se scufunda.

Erau la capătul cu cea mai mică adâncime a apei. Când picioarele îi ajunseră pe fundul piscinei, Kit se zbătu să stea drept, dar capul lui era prins de braţul lui Daisy şi se dezechilibră din nou. Daisy îl ţinea cu faţa în jos în apă.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se ca ea să-l lovească sau ceva de genul acesta, dar ea nu făcu nimic. Simţind nevoia să respire, Kit începu să se zbată, încercând să scape din strânsoarea ei, dar ea era prea puternică. Se înfurie şi începu să-şi agite mâinile şi picioarele, dar fără rezultate. Se simţea ca un copil cuprins de o criză de nervi, agitându-se inutil în braţele mamei sale.

Avea nevoie disperată de aer şi încerca să-şi alunge starea de panică în timp ce se împotrivea nevoii arzătoare de a deschide gura pentru a inspira. Îşi dădu seama că se află cu capul sub braţul stâng al lui Daisy, care stătea într-un genunchi, ea însăşi cu capul doar puţin peste nivelul apei. Se forţă să rămână perfect nemişcat, astfel încât picioarele să-i ajungă pe fundul piscinei. Poate că Daisy avea să creadă că-şi pierduse cunoştinţa. Simţi fundul piscinei sub tălpi. Daisy îl ţinea la fel de strâns. Îşi fixă picioarele ferm şi apoi îşi puse toată forţa într-o mişcare verticală bruscă a corpului, ca să scape din strânsoarea lui Daisy. Aceasta abia dacă schiţă vreo mişcare, strângând însă braţul în jurul capului său. Era ca şi cum ar fi avut craniul strâns de o menghină.

Îşi deschise ochii sub apă. Obrazul lui era apăsat de coastele ei. Îşi întoarse capul câţiva centimetri, deschise gura şi o muşcă. O simţi tresărind, iar strânsoarea slăbi puţin. Îşi strânse fălcile, încercând să muşte cât mai adânc. Apoi simţi mâna ei înmănuşată

peste faţa lui, cu degetele apăsându-i pe ochi. Din reflex, încercă să se îndepărteze şi îşi relaxă involuntar maxilarul, astfel fata se putu elibera.

Panica îl copleşi. Nu-şi mai putea ţine respiraţia mai mult de atât. Corpul lui, înfometat de oxigen, îl forţa să inspire, în căutarea aerului, iar plămânii îi fură invadaţi de apă. Începu să tuşească şi să vomite în acelaşi timp. După fiecare spasm, şi mai multă apă îi intră pe gât. Îşi dădu seama că, dacă lucrurile continuau aşa, avea să moară în scurt timp.

Atunci Daisy păru să se îmbuneze. Îi trase brusc capul afară din apă. Kit deschise larg gura şi inspiră adânc binecuvântatul aer curat. Tuşi şi elimină apa care îi intrase în plămâni. Apoi, înainte să respire pentru a doua oară, Daisy îi împinse din nou capul în apă şi, în loc de aer, inspiră apă.

Panica se transformă în ceva mai îngrozitor. Înnebunit de frică, începu să se agite. Groaza îi dădea putere şi Daisy se cam chinuia să-l poată ţine, dar tot nu reuşi să-şi scoată capul la suprafaţă. Nu mai încerca să-şi ţină gura închisă, ci lăsa apa să-i curgă în voie în plămâni. Cu cât se îneca mai repede, cu atât mai repede avea să se termine agonia. Daisy îi scoase din nou capul din apă.

Kit scuipă apă şi trase în piept o gură preţioasă de aer. Apoi capul îi fu scufundat încă o dată.

Ţipă, dar nu se auzi nici un sunet. Se zbătea din ce în ce mai slab. Ştia că Harry nu voia ca Daisy să-l omoare, pentru că, dacă el ar fi murit, jaful nu ar mai fi avut loc – dar Daisy nu era prea întreagă la minte şi se părea că intenţiona să meargă prea departe. Kit se gândi că urma să moară. Avea ochii deschişi şi nu vedea decât ceva neclar, verde; apoi culorile începură să se întunece, ca şi cum s-ar fi înserat.

În sfârşit, leşină.

10 A.M.

Ned nu ştia să conducă, astfel că Miranda se afla la volanul automobilului marca Toyota Previa. Fiul ei, Tom, stătea în spate cu Game Boy-ul în mână. Spătarul banchetei fusese rabatat pentru a face loc unui teanc de cadouri împachetate în hârtie roşie cu auriu şi legate cu panglică verde.

În timp ce ieşeau de pe aleea Georgian în Great Western Road, unde se afla apartamentul Mirandei, afară începu să ningă uşor. Deasupra mării, spre nord, era o furtună de zăpadă, dar prezentatorii de la meteo spuseseră că aceasta avea să ocolească Scoţia.

Se simţea mulţumită, în maşină alături de cei doi bărbaţi din viaţa ei, mergând să petreacă sărbătoarea Crăciunului cu toată familia în casa tatălui său. Îşi aducea aminte de vremea când, întorcându-se de la facultate de sărbători, de-abia aştepta să guste din mâncărurile gătite în casă, să intre într-o baie curată, să se bucure de atingerea cearceafurilor călcate şi să se simtă iubită.

Se îndreptă mai întâi spre suburbia unde locuia fosta soţie a lui Ned. Înainte de a merge la Steepfall, trebuiau să o ia pe fiica lui, Sophie.

Jucăria lui Tom începu să cânte o melodie care se stingea treptat, indicând probabil că nava lui spaţială se prăbuşise sau că fusese decapitat de un gladiator. Oftă şi zise:

— Am văzut într-o revistă de maşini o reclamă la nişte ecrane marfă, care se pun pe spatele tetierelor, astfel încât pasagerii din spate să poată urmări filme şi alte chestii.

— Un accesoriu indispensabil, spuse Ned cu un zâmbet.

— Pare scump, comentă Miranda.

— Nu costă chiar atât de mult, o asigură Tom.

Miranda îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Ei bine, cât?

— Nu ştiu exact, dar *nu păreau* scumpe – ştii ce vreau să spun?

— Ce-ar fi să afli tu mai întâi cât costă, şi apoi o să vedem dacă ne putem permite să luăm unul!?

— Bine, minunat! Iar dacă e prea scump pentru tine, o să-l rog pe bunicul să mi-l ia.

Miranda zâmbi. Dacă-l prindeai pe bunicul într-o dispoziţie potrivită, ţi-ar fi dat orice.

Miranda sperase întotdeauna că Tom avea să fie cel care să moştenească geniul ştiinţific al bunicului său. Dar nu putea da încă un verdict. Rezultatele lui şcolare erau foarte bune, dar nu extraordinare. Cu toate acestea, nu era sigură care exact era talentul tatălui ei. Evident, era un microbiolog strălucit, dar mai avea şi altceva pe lângă această înclinaţie. Pe de o parte, era

vorba despre capacitatea lui de a-şi da seama în ce direcţie se îndreaptă lucrurile, iar pe de alta, despre talentul său de lider capabil să reunească în jurul său o echipă de oameni de ştiinţă. Cum să-ţi dai seama dacă un copil de unsprezece ani avea aceste capacităţi? În momentul de faţă, Tom era total captivat de noul lui joc electronic.

Dădu drumul la radio. Un cor interpreta un colind de Crăciun.

— Dacă mai aud o singură dată *Away in a Manger*, s-ar putea să mă văd nevoit să mă sinucid înfigându-mă într-un brad de Crăciun, spuse Ned. Miranda schimbă postul şi, din difuzoare, se auzi vocea lui John Lennon care cânta *War Is Over*. Ned oftă. Îţi dai seama că Radio Iad difuzează muzică de Crăciun pe toată perioada anului? Toată lumea ştie acest lucru.

Miranda izbucni în râs. După un minut, găsi un post cu muzică clasică, la care puteau asculta un trio pentru pian.

— Ce zici de asta?

— Haydn – perfect.

Ned era extrem de reticent în privinţa culturii populare. Făcea parte din ciudăţeniile lui, aşa cum era faptul că nu ştia să conducă. Pe Miranda n-o deranja: nici ei nu-i plăceau muzica pop, serialele de televiziune şi reproducerile ieftine după tablouri celebre. Dar colindele îi plăceau.

Îi erau dragi idiosincraziile lui Ned, dar conversaţia purtată cu Olga la cafenea o deranjase. Era cumva Ned slab? Uneori îşi dorea ca el să fie mai hotărât. Soţul ei, Jasper, fusese excesiv de hotărât. Dar uneori tânjea după partidele de sex pe care le avusese cu Jasper. Era egoist în pat şi o lua dur, gândindu-se numai la propria plăcere – iar Miranda, spre ruşinea ei, se simţea eliberată şi savura momentul la cote maxime. La un moment dat însă, atracţia dispăruse, când ea se săturase de egoismul şi de indiferenţa lui Jasper faţă de orice nu implica propria persoană. Cu toate acestea, îşi dorea ca Ned să fie aşa din când în când.

Gândurile i se îndreptară către Kit. Era extrem de dezamăgită că nu mai venea. Se străduise foarte mult să-l convingă să se alăture familiei de Crăciun. La început o refuzase, apoi se mai îmbunase, astfel încât abia dacă a fost surprinsă când acesta se răzgândise. Oricum, fusese o lovitură dureroasă, pentru că îşi dorea foarte mult să fie toţi împreună, aşa cum fuseseră la majoritatea Crăciunurilor dinainte de moartea mamei. Ruptura dintre tati şi Kit o speria. Venind atât de rapid după moartea mamei, această înstrăinare o făcea să vadă cât de periculos de fragilă era familia lor. Iar dacă familia însăşi era vulnerabilă, de ce anume mai putea ea să fie sigură pe lumea aceasta?

Coti pe o stradă cu case muncitoreşti construite din piatră şi opri lângă o clădire mai mare, care ar fi putut aparţine unui supraveghetor. Ned locuise acolo cu Jennifer până la despărţirea care avusese loc cu doi ani în urmă. Înainte de asta, el şi soţia sa modernizaseră casa, cheltuind o grămadă de bani, iar ratele încă

îi reduceau serios veniturile lui Ned. Ori de câte ori Miranda trecea pe această stradă, se înfuria în legătură cu banii pe care Ned îi plătea lui Jennifer.

Miranda trase frâna de mână, dar nu opri motorul. Ea şi Tom rămaseră în maşină în timp ce Ned mergea pe aleea ce ducea spre casă. Miranda nu intrase niciodată acolo. Deşi Ned părăsise locuinţa conjugală înainte de a o cunoaşte pe Miranda, Jennifer era extrem de ostilă faţă de ea, ca şi cum ea ar fi fost responsabilă de destrămarea căsniciei. Evita să o întâlnească, limita conversaţiile telefonice la strictul necesar şi – după cum aflase de la Sophie –, ori de câte ori vorbea cu prietenele ei, se referea la ea ca fiind „târfa aceea grasă”. Jennifer era slabă ca o pasăre plăpândă, cu un nas ca un cioc.

Uşa fu deschisă de către Sophie, o fată de 14 ani, îmbrăcată în jeanşi şi un pulover scurt. Ned o sărută şi intră.

La radioul din maşină, se auzea unul dintre dansurile ungureşti compuse de Dvorak. De pe banchetă se auzeau zgomotele făcute de Game Boy-ul lui Tom. În jurul maşinii, zăpada cădea în rafale. Miranda dădu căldura un pic mai tare. Ned ieşi din casă cu o expresie iritată pe chip. Se apropie de maşină.

— Jennifer e plecată, spuse el. Sophie nici măcar nu a început să-şi facă bagajul. Vii tu să o ajuţi cu împachetatul?

— O, Ned, nu cred că ar trebui să fac asta, spuse Miranda cu tristeţe.

Nu se simţea în largul ei să intre în casă în lipsa lui Jennifer. Pe faţa lui Ned, se întipări o expresie de panică.

— Sincer să fiu, nu ştiu sigur de ce are nevoie o fată.

Miranda era convinsă că spunea adevărul. Pentru Ned, era dificil să facă bagajul chiar şi pentru el. Niciodată nu-şi împachetase singur cât fusese cu Jennifer. Când el şi Miranda se pregăteau să-şi petreacă prima vacanţă împreună – o excursie la muzeele din Florenţa –, ea refuzase, din principiu, să-i facă bagajele, iar el fusese nevoit să înveţe. Cu toate acestea, pentru excursiile următoare – un weekend la Londra, patru zile la Viena –, Miranda îi verificase bagajul şi de fiecare dată descoperise că uitase câte ceva important. Era dincolo de capacităţile sale să facă bagajele pentru altă persoană. Oftă şi opri motorul.

— Va trebui să vii şi tu, Tom.

Intrând în hol, Miranda observă că întreaga casă era decorată cu gust. Jennifer combinase mobila simplă, rustică cu materiale colorate în felul în care l-ar fi făcut – mândră de casa ei – acum o sută de ani soţia unui supraveghetor. Pe poliţa de deasupra căminului, se aflau câteva felicitări de Crăciun, dar lipsea bradul împodobit.

I se părea ciudat să se gândească la faptul că Ned locuise acolo. Venise în fiecare seară de la serviciu aici la fel cum venea acum în apartamentul Mirandei. Ascultase ştirile la radio, se aşezase la cină, citise romane ruseşti, se spălase pe dinţi cu

mişcări automate şi se dusese fără să se gândească la culcare pentru a strânge o altă femeie în braţe.

Sophie era în living, trântită pe canapeaua din faţa televizorului. În buric avea un piercing cu o bijuterie ieftină. Miranda simţi un miros de fum de ţigară.

— Miranda o să te ajute să te pregăteşti, bine, păpuşă? spuse Ned.

În vocea lui, se simţea un accent rugător care o făcu pe Miranda să se cutremure.

— Mă uit la un film, zise îmbufnată Sophie.

Miranda ştia că Sophie reacţiona la fermitate, nu la rugăminţi. Luă telecomanda şi închise televizorul.

— Te rog să mă conduci în dormitorul tău, Sophie, spuse ea.

Sophie îi aruncă o privire care trăda nesupunerea.

— Grăbeşte-te, nu avem prea mult timp.

Sophie se ridică fără tragere de inimă şi ieşi încet din cameră. Miranda o urmă la etaj, într-un dormitor dezordonat împodobit cu postere în care apăreau băieţi cu frizuri ciudate şi cu jeanşi ridicol de largi.

— O să stăm cinci zile la Steepfall, aşa că, pentru început, o să ai nevoie de zece perechi de chiloţi.

— Nu am zece perechi.

Miranda nu o crezu, dar spuse:

— Atunci o să luăm câte ai şi o să-ţi mai speli acolo.

Sophie stătea în mijlocul camerei, cu o expresie de revoltă întipărită pe faţa ei drăguţă.

— Hai odată, spuse Miranda, nu am de gând să-ţi fiu menajeră. Scoate nişte chiloţi!

Se uită lung la Sophie.

Fata nu reuşi să-i susţină privirea pentru prea mult timp. Îşi plecă ochii, se întoarse şi deschise sertarul de sus al unui cufăr. Era plin de lenjerie intimă.

— Pune în bagaj cinci sutiene, spuse Miranda.

Sophie începu să scoată obiectele cerute.

„S-a terminat criza”, îşi zise Miranda în gând. Deschise uşa unui dulap.

— O să ai nevoie de două rochii pentru seară. Scoase o rochie roşie cu bretele subţiri, mult prea sexy pentru o fată de 14 ani. Asta e drăguţă, minţi ea.

Sophie deveni mai prietenoasă.

— E nouă.

— Ar trebui să o împachetăm ca să nu se şifoneze. Unde ţii hârtia de mătase?

— În sertarul din bucătărie, cred.

— Mă duc eu să aduc. Tu caută câteva perechi de jeanşi curaţi.

Miranda coborî la parter, mulţumită că începuse să-şi dea seama cât de prietenoasă şi cât de autoritară trebuia să fie cu

Sophie. Ned şi Tom se uitau la televizor în living. Miranda intră în bucătărie şi strigă:

— Ned, tu ştii unde este hârtia de mătase?

— Îmi pare rău, nu ştiu.

— Ce întrebare stupidă, mormăi Miranda şi începu să deschidă sertarele.

În cele din urmă, găsi un pachet de hârtie de mătase în fundul dulapului în care erau ţinute obiectele pentru cusut. Trebui să îngenuncheze pe gresie pentru a-l trage de sub o cutie de panglici. Era dificil să se întindă până în fundul raftului şi simţi cum o trece un val de transpiraţie. „E ridicol, îşi zise ea. Am numai 35 de ani, ar trebui să mă pot apleca fără să depun un efort. Trebuie să slăbesc 5 kg. Fără cartofi copţi pe lângă curcanul de Crăciun."

În timp ce scotea pachetul de hârtie de mătase din dulap, auzi uşa din spate deschizându-se şi apoi nişte paşi de femeie. Se uită în sus şi se trezi faţă în faţă cu Jennifer.

— Ce naiba crezi că faci? izbucni Jennifer.

Era o femeie micuţă, dar reuşea să arate formidabil, având o frunte înaltă şi un nas arcuit. Era îmbrăcată elegant într-o haină făcută la comandă şi purta cizme cu toc înalt.

Miranda se ridică în picioare, gâfâind uşor. Spre groaza ei, simţi cum pielea de pe gât începea să-i transpire.

— Căutam nişte hârtie de mătase.

— Văd. Vreau să ştiu ce cauţi tu în casa mea.

Ned apăru în cadrul uşii.

— Bună, Jenny! Nu te-am auzit când ai intrat.

— Evident, nu ţi-am lăsat timp să dai alarma, spuse ea sarcastic.

— Îmi pare rău, spuse el, dar am rugat-o pe Miranda să intre şi să...

— Ei bine, nu! îl întrerupse Jennifer. Nu vreau să-ţi văd femeile pe aici.

Din ce spunea ea, se înţelegea că Ned avea un întreg harem. De fapt, de când se despărţise de Jennifer, nu fusese decât cu două femei. Cu prima se întâlnise numai o dată, iar a doua era Miranda. Dar ar fi fost o dovadă de naivitate să facă o asemenea precizare. În loc de asta, Miranda nu zise decât atât:

— Eu doar încercam să o ajut pe Sophie.

— O să am eu grijă de Sophie. Te rog să ieşi din casa mea.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, Jenny, dar... spuse Ned.

— Nu te deranja cu scuzele, doar ia-o afară de aici.

Miranda se făcu roşie toată. Nimeni nu se purtase vreodată atât de grosolan cu ea.

— Cred că mai bine plec, spuse ea.

— Exact aşa să faci, răspunse Jennifer.

— O s-o aduc pe Sophie cât de repede pot, zise Ned.

Miranda era supărată atât pe Ned, cât şi pe Jennifer, deşi, în momentul acela, nu era chiar sigură care era motivul. Se întoarse înspre hol.

— Poţi să ieşi pe uşa din spate, spuse Jennifer.

Spre ruşinea ei, Miranda ezită un moment. Se uită la Jennifer şi văzu pe faţa ei urma unui rânjet de superioritate. Acest rânjet îi dădu Mirandei un dram de curaj.

— Nu prea cred, spuse ea calmă. Se îndreptă către uşa din faţă. Tom, vino cu mine, strigă ea.

— Un moment, ţipă el drept răspuns.

Intră în living. Tom se uita la televizor. Îl apucă de încheietură, îl ridică în picioare şi îl târî afară din casă.

— Mă doare! protestă el.

Miranda trânti uşa din faţă.

— Data viitoare, să vii când te strig.

După ce urcă în maşină, mai că izbucni în plâns. Acum trebuia să stea să aştepte ca o servitoare, în timp ce Ned era în casă cu fosta lui soţie. Oare Jennifer plănuise de fapt situaţia aceasta pentru a o umili pe Miranda? Era posibil. Ned fusese complet neajutorat. Acum ştia de ce era atât de furioasă pe el. O lăsase pe Jennifer să o insulte fără să scoată o vorbă. Nu făcea altceva decât să-şi ceară scuze încontinuu. Şi pentru ce? Dacă Jennifer i-ar fi făcut bagajul fiicei ei sau măcar să o fi pus pe fată să şi-l facă singură, Miranda nu ar fi fost nevoită să intre în casă. Şi apoi, cel mai rău fusese că Miranda îşi vărsase furia pe fiul ei. Ar fi trebuit să ţipe la Jennifer, nu la Tom. Se uită la el prin oglinda retrovizoare.

— Tommy, îmi pare rău că te-am strâns aşa tare de încheietură, spuse ea.

— Nu-i nimic, spuse el fără să-şi ridice privirea de pe ecranul jocului. Îmi pare rău că nu am venit când m-ai strigat.

— Deci facem pace, spuse ea.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, iar ea o şterse repede.

11 A.M.

— Virusurile omoară mii de oameni în fiecare zi, spuse Stanley Oxenford. În Marea Britanie, cam la fiecare zece ani, o epidemie de gripă omoară în jur de 25 000 de oameni. În 1918, gripa a cauzat mai multe morţi decât toţi cei patru ani ai Primului Război Mondial. În 2002, trei milioane de oameni au murit de SIDA, care este cauzată de virusul imunodeficienţei. Şi tot virusurile sunt implicate în apariţia a 10% din cazurile de cancer.

Toni asculta concentrată, stând lângă el în Sala Mare, sub grinzile lăcuite ale acoperişului ce imita stilul medieval. Vocea lui părea calmă şi controlată, dar Toni îl cunoştea suficient de bine pentru a recunoaşte tremurul abia sesizabil care-i trăda încordarea. Fusese uimit şi înspăimântat de ameninţarea lui Laurence Mahoney şi abia dacă reuşea să-şi ascundă teama că ar putea pierde tot.

Tom privi feţele reporterilor adunaţi acolo. Aveau ei să asculte ce le spunea şi să înţeleagă importanţa muncii sale? Ştia cum erau jurnaliştii. Unii erau inteligenţi, majoritatea – proşti. Câţiva credeau în a spune adevărul; majoritatea scriau numai versiunea cea mai senzaţională pe care o puteau justifica într-un fel sau altul. Se simţea indignată că în mâinile lor stătea soarta unui om ca Stanley. Cu toate acestea, puterea pe care o aveau tabloidele nu era decât o altă faţetă brutală a lumii modeme. Dacă suficient de mulţi dintre aceşti reporteri alegeau să-l descrie pe Stanley ca un om de ştiinţă nebun aflat într-un castel desprins din *Frankenstein*, americanii ar putea fi într-atât de jenaţi, încât să retragă finanţarea.

Iar asta ar fi o tragedie – nu numai pentru Stanley, ci pentru lumea întreagă. Era adevărat, programul de testare pentru medicamentul antiviral putea fi terminat de altcineva, dar un Stanley distrus şi falimentar nu ar mai inventa medicamente-minune. Toni se gândi furioasă că i-ar plăcea să plesnească feţele tâmpe ale ziariştilor şi să le spună: „Treziţi-vă – aici se discută şi despre viitorul *vostru!*"

— Virusurile sunt o realitate a vieţii, dar nu trebuie să acceptăm acest lucru în mod pasiv, continuă Stanley.

Toni admira felul în care vorbea. Vocea sa era măsurată, dar relaxată. De obicei, folosea acest ton atunci când le explica vreun lucru colegilor săi mai tineri. Discursul său părea mai mult o conversaţie.

— Oamenii de ştiinţă pot învinge virusurile. Înainte de SIDA, marele ucigaş era variola – asta până ce un cercetător pe nume Edward Jenner a inventat vaccinarea, în 1796. Acum variola a dispărut din societate. În mod asemănător, poliomielita a fost eliminată din multe zone ale lumii. În timp, vom învinge gripa,

SIDA şi cancerul – iar acest lucru va fi făcut de cercetători ca noi, lucrând în laboratoare ca acesta.

O femeie ridică o mână şi strigă:

— La ce lucraţi aici – mai exact?

— Puteţi să vă prezentaţi? spuse Toni.

— Edie McAllan, corespondent ştiinţific, *Scotland on Sunday.*

Cynthia Creighton, care stătea de cealaltă parte a lui Stanley, îşi notă datele ei de identificare.

— Am dezvoltat un medicament antiviral, spuse Stanley. E un lucru rar. Există o mulţime de medicamente antibiotice care omoară bacteriile, dar puţine care să atace virusurile.

— Care e diferenţa? întrebă un bărbat. Clive Brown, *Daily Record*, adăugă el.

Record era un ziar de scandal. Toni era încântată de direcţia în care mergeau întrebările. Voia ca presa să se concentreze asupra ştiinţei. Cu cât înţelegeau mai mult, cu atât era mai puţin probabil să publice gunoaie dăunătoare.

— Bacteriile, sau microbii, sunt creaturi micuţe care pot fi văzute cu un microscop normal. Fiecare dintre noi este gazda a miliarde de astfel de organisme. Multe dintre ele sunt folositoare, ajutându-ne, de exemplu, să digerăm hrană sau să scăpăm de celulele moarte din piele. Câteva determină apariţia unor boli, iar unele dintre aceste boli pot fi tratate cu antibiotice. Virusurile sunt mai mici şi au o structură mai simplă decât bacteriile. Se pot vedea numai la un microscop electronic. Virusul nu se poate reproduce – în loc de asta, el preia mecanismul biochimic al unei celule vii şi forţează celula să producă un număr de copii ale virusului. Nu se cunoaşte nici un virus care să fie folositor oamenilor, şi avem puţine medicamente cu care să le combatem. Tocmai de aceea, apariţia unui nou medicament antiviral este o veste foarte bună pentru rasa umană.

— Împotriva căror virusuri, mai exact, este eficient medicamentul dumneavoastră? întrebă Edie McAllan.

Altă întrebare ştiinţifică. Toni începu să creadă că această conferinţă de presă urma să aibă exact efectul la care speraseră ea şi Stanley. Făcu un efort să-şi înăbuşe optimismul. Din experienţa sa de ofiţer de presă al poliţiei, ştia că ziariştii puteau foarte bine să pună întrebări serioase şi inteligente pentru ca apoi să se ducă la birou şi să scrie nişte mizerii scandaloase. Chiar dacă scriitorul preda un articol rezonabil, acesta putea fi rescris de cineva ignorant şi iresponsabil.

— Tocmai la această întrebare încercăm să răspundem, replică Stanley. Testăm medicamentul pe un număr de virusuri pentru a-i determina câmpul de acţiune.

— Printre acestea se află şi virusuri periculoase? întrebă Clive Brown.

— Da. Pe nimeni nu interesează medicamentele împotriva virusurilor sigure, spuse Stanley.

Cei din sală izbucniră în râs. Era un răspuns inteligent la o întrebare stupidă. Dar Brown părea iritat, iar Toni îşi simţi stomacul contractându-se. Un ziarist umilit avea să facă orice pentru a se răzbuna, aşa că interveni rapid.

— Mulţumim pentru această întrebare, Clive, spuse ea, încercând să-l îmbuneze. Aici, la Oxenford Medical, noi impunem cele mai înalte standarde de securitate posibile în laboratoarele unde sunt folosite materiale speciale. În BSL4, prescurtarea de la Nivelul Patru de Biosecuritate, sistemul de alarmă este conectat direct cu sediul regional al poliţiei din Inverburn. Este păzit de agenţi de securitate 24 de ore din 24, iar în dimineaţa aceasta am dublat numărul de gardieni. Ca măsură suplimentară de precauţie, agenţii de securitate nu pot pătrunde în BSL4, ci monitorizează laboratorul printr-un sistem de camere de luat vederi cu circuit închis.

Brown nu se domolise.

— Dacă aveţi un sistem de securitate perfect, atunci cum de a ieşit hamsterul?

Toni era pregătită pentru această întrebare.

— Daţi-mi voie să clarific trei lucruri. În primul rând, nu a fost vorba despre un hamster. Aţi luat această informaţie de la poliţie şi ea este eronată. Îi dăduse intenţionat informaţii false lui Frank, iar el căzuse în capcana ei, trădându-se ca sursă a informaţiilor care ajunseseră pe mâna presei. Vă rog să vă bazaţi pe noi în ceea ce priveşte informaţiile legate de ceea ce se petrece aici. A fost vorba despre un iepure, şi nu îl chema Fluffy. Ziariştii izbucniră în râs şi chiar şi Brown schiţă un zâmbet. În al doilea rând, iepurele a fost scos din laborator într-o geantă, iar astăzi am instituit percheziţia obligatorie a bagajelor la intrarea în BSL4, pentru a ne asigura că aşa ceva nu se mai poate întâmpla. În al treilea rând, eu nu am zis că avem un sistem de securitate perfect. Am spus că avem cele mai stricte standarde cu putinţă. Este tot ce pot face nişte fiinţe umane.

— Deci recunoaşteţi că laboratorul dumneavoastră este un pericol pentru membrii nevinovaţi ai societăţii scoţiene.

— Nu. Sunteţi mai în siguranţă aici decât aţi fi în M8 sau urcându-vă într-un avion din Prestwick. Virusurile omoară mulţi oameni zi de zi, dar numai o singură persoană a murit din cauza unui virus din laboratorul nostru, iar aceasta nu era un membru nevinovat al societăţii – era un angajat care a încălcat cu bună ştiinţă regulile şi s-a pus în pericol în mod conştient.

„În mare, merge bine”, se gândi Toni în timp ce privea în sală, aşteptând următoarea întrebare. Camerele de televiziune filmau, flash-urile se declanşau la fiecare câteva secunde, iar Stanley apărea exact aşa cum era, un cercetător extraordinar cu un simţ puternic al responsabilităţii. Dar îi era teamă că ştirile televizate aveau să renunţe la conferinţa de presă deloc dramatică în favoarea imaginilor cu mulţimea de tineri de la poartă care

strigau slogane despre drepturile animalelor. Îşi dorea să poată găsi ceva mai interesant pentru cameramani decât asta.

Prietenul lui Frank, Carl Osborne, luă cuvântul pentru prima dată. Era un bărbat chipeş, cam de aceeaşi vârstă cu Toni, cu trăsături demne de o stea de cinema. Părul lui era un pic prea galben pentru a fi natural.

— Ce pericol anume a reprezentat acest iepure pentru publicul larg?

— Virusul nu este foarte contagios de la o specie la alta. Pentru a-l infecta pe Michael, credem că iepurele l-a muşcat, răspunse Stanley.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă iepurele ar fi scăpat?

Stanley aruncă o privire pe fereastră. Afară ningea uşor.

— Ar fi murit îngheţat.

— Să presupunem că ar fi fost mâncat de alt animal. Este posibil ca o vulpe să fie infectată?

— Nu. Virusurile sunt adaptate la un număr mic de specii, de obicei numai una, uneori două sau trei. Din câte ştim noi, acesta nu infectează vulpile sau alt animal sălbatic din Scoţia. Numai oamenii, maimuţele macac şi anumite tipuri de iepuri.

— Dar Michael ar fi putut transmite virusul altor oameni.

— Prin strănut, da. Aceasta a fost posibilitatea care ne-a alarmat cel mai mult. Cu toate acestea, se pare că Michael nu s-a întâlnit cu nimeni în perioada critică. Am luat deja legătura cu colegii şi cu prietenii săi. Cu toate acestea, am fi recunoscători dacă dumneavoastră v-aţi folosi de ziarele şi televiziunile unde lucraţi pentru a face publică rugămintea noastră ca orice persoană care l-a întâlnit să ne sune imediat.

— Noi nu încercăm să minimalizăm acest incident, adăugă în grabă Toni. Suntem profund îngrijoraţi în această privinţă şi, după cum v-am explicat, deja am adoptat măsuri de securitate mai drastice. Dar, în acelaşi timp, trebuie să avem grijă să nu exagerăm. „Să le spui ziariştilor să nu exagereze era ca şi cum le-ai spune avocaţilor să nu fie certăreţi”, îşi spuse ea cu îndoială. Adevărul este că publicul nu a fost pus în pericol.

Osborne nu terminase.

— Şi dacă Michael Ross a transmis virusul unui prieten, care l-ar fi dat altuia... câţi oameni ar fi murit?

— Nu putem să ne avântăm în asemenea speculaţii, răspunse Toni repede. Virusul nu s-a răspândit. A murit un singur om. Cu unul prea mult, dar asta nu înseamnă că trebuie să începem să vorbim despre Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei. Îşi muşcă limba. Fusese o prostie să folosească această expresie: probabil că cineva avea să o citeze, scoasă din context, şi să facă astfel încât să pară că prezisese Judecata de Apoi.

— Am înţeles că aceste cercetări ale dumneavoastră sunt finanţate de Armata SUA, spuse Osborne.

— Da, de către Departamentul Apărării, răspunse Stanley. Este normal să fie interesaţi de mijloace de combatere a armelor biologice.

— Nu este adevărat că americanii fac aceste cercetări în Scoţia pentru că ei cred că sunt prea periculoase să se desfăşoare în Statele Unite?

— Ba dimpotrivă. Pe teritoriul Statelor Unite, au loc o mulţime de astfel de demersuri, la Centrele de Controlul Bolilor din Atlanta, Georgia, şi la Institutul de Cercetare Medicală pentru Boli Contagioase al Armatei SUA din Fort Detrick.

— Şi atunci de ce a fost aleasă Scoţia?

— Pentru că medicamentul a fost inventat aici, la Oxenford Medical.

Toni se hotărî să renunţe cât încă mai avea controlul şi să pună capăt conferinţei de presă.

— Nu vreau să scurtez conferinţa, dar ştiu că unii dintre voi trebuie să predaţi articolele la prânz, spuse ea. Ar trebui să vă procuraţi un pachet de informaţii, iar Cynthia, aici de faţă, are mai multe copii.

— Încă o întrebare, spuse Clive Brown de la *Record*. Cum comentaţi demonstraţiile de afară?

Toni îşi dădu seama că tot nu găsise nimic mai interesant de filmat pentru cameramani.

— Ei oferă un răspuns simplu pentru o problemă etică extrem de complexă. Ca majoritatea răspunsurilor simple, şi al lor este greşit.

Era răspunsul potrivit, dar sunase un pic cam rece, aşa că Toni adăugă şi ea câteva cuvinte:

— Şi sperăm să nu răcească.

În timp ce ziariştii din sală râdeau, Toni se ridică pentru a da de înţeles că această conferinţă de presă luase sfârşit. Apoi avu o sclipire de geniu. O chemă pe Cynthia Creighton. Întorcându-se cu spatele la public, îi spuse pe un ton scăzut, dar dându-i totodată de înţeles că era important:

— Du-te repede jos, la cantină, spuse ea. Pune doi sau trei angajaţi de acolo să umple nişte tăvi cu ceşti de cafea şi de ceai şi să le împartă protestatarilor de dincolo de poartă.

— Ce idee drăguţă, spuse Cynthia.

Toni nu era deloc drăguţă – de fapt, era cinică –, dar nu avea timp să-i explice acest lucru.

— Trebuie să facem asta în următoarele câteva minute, spuse ea. Du-te, du-te!

Cynthia plecă grăbită. Toni se întoarse către Stanley şi spuse:

— Bravo! Te-ai descurcat de minune.

Stanley luă batista roşie cu buline pe care o avea în buzunar şi îşi tamponă discret faţa.

— Sper că am reuşit.

— O să ştim când vom vedea ştirile de prânz la televizor. Acum, ar trebui să te faci nevăzut; altfel, te vor încolţi toţi să le dai un interviu în exclusivitate.

Era supus unei presiuni enorme, iar ea voia să-l protejeze.

— Bine gândit. Oricum, trebuia să ajung acasă. Locuia într-o fermă situată pe o stâncă, la vreo opt kilometri de laborator. Aş vrea să-mi întâmpin familia.

Aceste cuvinte o dezamăgiră pe Toni. Abia aştepta să discute despre conferinţa de presă cu el.

— În regulă, spuse ea. O să monitorizez reacţiile presei.

— Cel puţin, nu mi-a pus nimeni cea mai dificilă întrebare.

— Care?

— Rata supravieţuirii în urma infectării cu Madoba-2.

— Ce înseamnă asta?

— Indiferent cât de periculos este virusul, de obicei există un număr de indivizi care îi supravieţuiesc. Rata supravieţuirii măsoară gradul de periculozitate al virusului.

— Şi care este rata supravieţuirii la Madoba-2?

— Zero, răspunse Stanley.

Toni se uită fix la el. Era bucuroasă că nu ştiuse acest lucru înainte de conferinţă. Stanley dădu din cap către cineva aflat în spatele ei.

— Osborne vine spre noi.

— Mă ocup eu de el. Se duse în întâmpinarea reporterului, în timp ce Stanley ieşi pe uşa laterală. Bună, Carl. Sper că ai obţinut toate informaţiile de care aveai nevoie.

— Cred că da. Mă întrebam care a fost primul succes al lui Stanley.

— A fost membru în echipa de cercetători care a descoperit aciclovirul.

— Care este...?

— Crema cu care te dai când faci bubiţe de răceală. Numele mărcii este Zovirax. Este un medicament antiviral.

— Zău? Ce interesant!

Toni nu credea că reporterul era interesat cu adevărat de ceea ce îi spunea. Se întreba ce urmărea cu adevărat.

— Putem să ne bazăm pe tine să faci un reportaj corect care să reflecte faptele şi să nu exagereze pericolul? întrebă ea.

— Vrei să ştii dacă o să vorbesc despre Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei?

Toni tresări.

— A fost o prostie din partea mea să dau ca exemplu tocmai tipul de hiperbole pe care voiam să-l evit.

— Nu-ţi face griji! N-o să te citez.

— Mersi.

— Nu ar trebui să-mi mulţumeşti mie. Eu aş folosi citatul cu cea mai mare plăcere, dar publicul meu nu are nici cea mai vagă

idee ce înseamnă. Schimbă subiectul. Nu prea te-am mai văzut de când te-ai despărţit de Frank. Cât timp a trecut de atunci?

— M-a părăsit de Crăciun, acum doi ani.

— Cum ţi-a fost?

— Am avut o perioadă mai proastă, dacă vrei să ştii adevărul. Dar lucrurile începuseră să se schimbe. Cel puţin, până azi.

— Ar trebui să ne întâlnim şi să recuperăm timpul pierdut.

Toni nu avea nici un chef să-şi petreacă timpul cu Osborne, dar spuse politicoasă:

— Sigur, de ce nu?

El o surprinse printr-o continuare rapidă:

— Ţi-ar plăcea să luăm cina împreună?

— Cina? întrebă ea.

— Da.

— Adică să am o întâlnire cu tine?

— Din nou, da.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

— Nu! spuse ea. Apoi îşi aduse aminte cât de periculos putea să fie bărbatul acesta şi încercă să-şi îndulcească refuzul. Îmi pare rău, Carl, m-ai luat prin surprindere. Te cunosc de foarte multă vreme şi pur şi simplu nu te-am privit niciodată în această lumină.

— Poate, o să te fac eu să mă priveşti aşa. Părea vulnerabil ca un băieţel. Dă-mi o şansă!

Refuză din nou, dar după o secundă de ezitare. Carl era chipeş, fermecător, câştiga bine, era o celebritate locală. Majoritatea femeilor singure care se apropiau de vârsta de patruzeci de ani ar fi profitat imediat de această şansă. Dar ea nu era deloc atrasă de el. Chiar şi dacă inima ei nu i-ar fi aparţinut lui Stanley, tot n-ar fi fost tentată să accepte invitaţia lui Carl. De ce?

Nu-i trebui decât o secundă pentru a afla răspunsul. Carl nu avea nici o fărâmă de integritate. Un bărbat care distorsiona adevărul pentru a obţine un reportaj senzaţional era la fel de necinstit şi în alte domenii ale vieţii. Nu era un monstru. Erau o groază de bărbaţi ca el pe lume, şi chiar şi câteva femei. Dar Toni nu-şi putea închipui să aibă o relaţie intimă cu cineva atât de superficial. „Cum ai putea săruta, mărturisi secrete, uita de inhibiţii şi să te laşi atins de cineva în care nu poţi avea încredere?” Gândul în sine era revoltător.

— Mă simt flatată, minţi ea, dar nu.

El nu era pregătit să renunţe.

— Adevărul este că te-am plăcut întotdeauna, chiar şi când erai cu Frank. Trebuie să fi simţit.

— Flirtai cu mine, dar aşa făceai cu majoritatea femeilor.

— Nu era acelaşi lucru.

— Dar tu nu ai o relaţie cu fata de la meteo? Parcă mi-aduc aminte că am văzut o fotografie cu voi în ziar.

— Marnie? Nu a fost niciodată ceva serios. Am făcut-o mai mult pentru publicitate.

Această amintire părea să-l irite, iar Toni presupuse că Marnie îl părăsise.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea înţelegătoare.

— Arată-ţi compasiunea în fapte, nu în cuvinte. Vino să iei cina cu mine în seara aceasta! Am rezervat o masă la La Chaumière.

Acesta era un restaurant la modă. Trebuie să fi făcut rezervările în urmă cu ceva timp – probabil pentru el şi Marnie.

— Sunt ocupată în seara asta.

— Nu mai eşti îndrăgostită de Frank, nu?

Toni râse cu amărăciune.

— Am fost o vreme, ca o proastă ce sunt, dar mi-a trecut. Mi-a trecut bine.

— Altcineva, atunci?

— Nu am pe nimeni.

— Dar eşti interesată de cineva. Nu e vorba de bătrânul profesor, nu?

— Nu fi ridicol, izbucni Toni.

— Nu cumva roşeşti?

— Sper că nu, deşi orice femeie supusă la un astfel de interogatoriu ar avea tot dreptul să roşească.

— Dumnezeule, îl placi pe Stanley Oxenford! Acceptarea unei respingeri nu era una dintre calităţile lui Carl; pe chip i se citea resentimentul. Bineînţeles, Stanley e văduv, nu-i aşa? Copiii au crescut. Toţi banii aceia, şi numai voi doi să-i cheltuiţi.

— Cuvintele tale sunt realmente jignitoare, Carl.

— De multe ori, adevărul jigneşte. Ţie chiar îţi plac bărbaţii de succes, nu-i aşa? Mai întâi Frank, detectivul cu cea mai mare viteză de ascensiune din istoria poliţiei scoţiene, iar acum un cercetător şi totodată om de afaceri milionar. Eşti bolnavă după succes, Toni!

Toni trebuia să pună capăt acestei discuţii înainte de a-şi pierde cumpătul.

— Mulţumesc că ai venit la conferinţă, spuse ea. Întinse mâna, iar el i-o strânse cu un gest reflex. La revedere!

Se întoarse şi se îndepărtă de el.

Tremura de furie. El făcuse ca până şi cele mai intime sentimente ale ei să pară nedemne. Voia să-l strângă de gât, nu să iasă cu el în oraş. Încercă să se calmeze. Trebuia să gestioneze o criză profesională de proporţii, aşa că nu se putea lăsa influenţată de propriile sentimente.

Se duse la biroul de recepţie de lângă uşă şi vorbi cu supraveghetorul agenţilor de securitate, Steve Tremlett.

— Stai aici până pleacă toţi şi fii atent ca nici unul dintre ei să nu facă vreo vizită neoficială pe aici!

Un reporter de investigaţie hotărât ar putea încerca să pătrundă în zone cu grad înalt de securitate prin „urmărire la uşi" – aşteptând pe cineva cu permis de acces şi apoi intrând prin uşile care se închid în urma acestuia.

— Lasă totul în seama mea, spuse Steve.

Toni începu să se calmeze. Îşi puse haina şi ieşi în curte. Zăpada cădea tot mai deasă, dar putea vedea demonstraţia de dincolo de porţi. Merse până la cabina gardienilor de la poartă. Trei angajaţi de la cantină împărţeau ceşti cu băuturi calde. Momentan, protestatarii se opriseră din scandat şi din agitat pancartele şi acum zâmbeau şi stăteau de vorbă.

Toate aparatele de fotografiat erau aţintite asupra lor.

„Totul a decurs perfect", îşi zise Toni în sinea ei. Şi atunci de ce se simţea atât de deprimată?

Se întoarse în biroul ei. Închise uşa şi stătu nemişcată, mulţumită că putea fi singură câteva minute. Se gândi că reuşise să ţină sub control conferinţa de presă. Îşi apărase şeful de Osborne, iar ideea de a le oferi băuturi calde protestatarilor funcţionase de minune. N-ar fi fost înţelept să sărbătorească înainte de a vedea reportajele propriu-zise, dar simţea că fiecare decizie pe care o luase fusese bună.

Şi atunci de ce se simţea aşa de întoarsă pe dos?

Pe de o parte, din cauza lui Osborne. Oricine ar avea de-a face cu el şi-ar pierde buna dispoziţie. Dar, în principal, se simţea aşa din cauza lui Stanley. După tot ce făcuse pentru el în dimineaţa aceasta, el abia dacă-i mulţumise, şi apoi dispăruse. „Asta înseamnă să fi şef", presupuse ea. În plus, ştia de mult cât de importantă era familia pentru el. Spre deosebire de rude, ea nu era decât o colegă: o aprecia, o plăcea şi o respecta – dar nu o iubea.

Telefonul începu să sune. Se uită la el pentru un moment, urând melodia veselă care se auzea, fără să vrea să vorbească. Apoi ridică receptorul. Era Stanley, care o suna din maşină.

— De ce nu vii pe la mine cam într-o oră? Am putea să ne uităm la ştiri şi să aflăm împreună care ne este soarta.

Toni se înveseli instantaneu. Se simţea ca şi cum soarele tocmai ieşise dintre nori.

— Bineînţeles, spuse ea. Aş fi încântată.

— Dacă tot e să fim crucificaţi, măcar să fim alături, spuse el.

— Ar fi o onoare pentru mine.

AMIAZĂ

Ninsoarea se înteţea pe măsură ce Miranda îşi continuă drumul spre nord. Fulgi mari şi albi de zăpadă se năpusteau pe parbrizul Toyotei Previa pentru a fi măturaţi de ştergătoarele lungi. Trebui să încetinească din ce în ce mai mult pe măsură ce vizibilitatea scădea. Zăpada părea să izoleze fonic maşina şi muzica simfonică de la radio nu era concurată decât de fundalul format de hârşâitul cauciucurilor.

Atmosfera din interiorul maşinii era potolită. Pe banchetă, Sophie asculta alt fel de muzică la căşti, în timp ce Tom era pierdut în lumea sonoră a Game Boy-ului. Ned era tăcut, dirijând din când în când orchestra agitându-şi arătătorul. Pe când el privea pierdut zăpada şi asculta concertul pentru violoncel al lui Elgar, Miranda îi contemplă faţa liniştită, ascunsă parţial de barbă şi îşi dădu seama că lui nici nu-i putea trece prin cap cât de tare o dezamăgise. Ned îi sesiză nemulţumirea.

— Îmi pare rău pentru izbucnirea lui Jennifer.

Miranda se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că Sophie dădea din cap în ritmul muzicii pe care o asculta la ipod.

— Jennifer a fost extrem de nepoliticoasă, zise ea, mulţumită că fata nu o putea auzi.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

În mod clar, nu simţea nevoia să explice sau să se scuze pentru propriul comportament. Miranda trebuia să-i distrugă acea iluzie confortabilă în care trăia.

— Pe mine nu mă deranjează comportamentul lui Jennifer, ci al tău, spuse ea.

— Îmi dau seama că a fost o greşeală să te invit să intri fără să-i fi spus ei.

— Nu-i vorba de asta. Toţi facem greşeli.

Pe faţa lui, se întipări o expresie de mirare şi de iritare.

— Şi atunci, ce e?

— Of, Ned! Nu mi-ai luat apărarea!

— Am crezut că eşti cât se poate de capabilă să te aperi singură.

— Nu e vorba despre asta! Bineînţeles că pot să-mi port şi singură de grijă. Nu am nevoie de dădăceală, dar tu ar trebui să fii apărătorul meu.

— Un cavaler pe un cal alb.

— Da!

— Am crezut că era mai important să calmez spiritele.

— Ei bine, ai crezut greşit. Când lumea devine ostilă, nu vreau ca tu să adopţi o atitudine raţională – vreau să fii de partea mea.

— Mă tem că nu sunt genul de bărbat combativ.

— Ştiu, spuse ea, şi astfel se cufundară amândoi în tăcere.

Mergeau pe un drum îngust, care urma linia ţărmului unui golf. Treceau prin apropierea unor ferme mici, lângă care câţiva cai, cu pături de iarnă pe spate, păşteau iarba de sub zăpadă, şi prin sate cu biserici vopsite în alb şi rânduri de case care se întindeau de-a lungul ţărmului. Miranda era deprimată. Chiar dacă cei din familia ei l-ar fi primit pe Ned aşa cum îi rugase ea, voia oare să se mărite cu un bărbat atât de pasiv? Tânjise după un bărbat blând, cultivat şi inteligent, dar acum îşi dădea seama că voia ca el să fie şi puternic. Oare se aştepta la prea mult? Se gândi la tatăl ei. El era mereu blând, rar se întâmpla să se înfurie, nu era niciodată certăreţ – dar nimeni nu l-a considerat vreodată slab.

Starea ei de spirit se îmbunătăţi când se apropiară de Steepfall. Ca să ajungă la casă, trebuia să parcurgă o alee lungă care traversa pădurea. Ieşind dintre copaci, drumul mergea pe marginea unui promontoriu care cobora abrupt către mare.

Prima clădire care se zări fu garajul. Alături de el – perpendicular cu aleea –, se afla un fost grajd ce fusese renovat şi căruia i se puseseră trei uşi batante. Miranda trecu pe lângă ele şi merse mai departe, de-a lungul casei.

Privind vechea fermă de la care se vedea plaja, cu pereţii ei groşi de piatră, ferestrele mici şi acoperişul ţuguiat de ardezie, Miranda fu copleşită de amintiri din copilărie. Venise pentru prima dată aici când avea cinci ani şi, de fiecare dată când se întorcea, redevenea, pentru câteva momente, fetiţa în şosetele albe care stătea la soare pe treptele de granit şi se juca de-a profesoara unei clase formate din trei păpuşi, doi porcuşori de Guineea aflaţi într-o cuşcă şi un câine bătrân şi somnoros. Senzaţia era deosebit de intensă, dar trecătoare: brusc, îşi amintea exact cum se simţise când avea cinci ani, dar încercarea de a prelungi amintirea era o simplă vânare de vânt.

Maşina tatălui său era parcată în faţa casei, acolo unde o lăsa mereu, pentru ca Luke, meşterul, să o bage în garaj. Era o maşină periculos de rapidă, avea nişte curbe de-a dreptul obscene şi fusese scandalos de scumpă pentru naveta zilnică de opt kilometri până la laborator. Parcată aici, pe o stâncă golaşă din Scoţia, era la fel de nelalocul ei ca o curtezană încălţată în pantofi cu tocuri înalte în curtea plină de noroi a unei ferme. Dar tatăl ei nu avea nici un iaht, nu avea colecţie de vinuri şi nici un cal de curse; nu se ducea la schi la Gstaad sau să joace jocuri de noroc la Monte Carlo. Acel Ferrari era singurul său răsfăţ.

Miranda parcă Toyota. Tom o zbughi afară din maşină. Sophie îl urmă mai încet: nu mai fusese niciodată aici, deşi îl întâlnise o dată pe Stanley, la petrecerea de ziua Olgăi, în urmă cu câteva luni. Miranda se hotărî să uite pentru moment de Jennifer. Îl luă de mână pe Ned şi merseră împreună.

Ca de obicei, intrară pe uşa de la bucătărie, situată în lateral. Acolo se aflau un antreu, unde cizmele Wellington erau ţinute

într-un dulap, şi apoi o a doua uşă, care făcea legătura cu o bucătărie spaţioasă. Pe Miranda, această intrare o făcea mereu să simtă că se întorcea acasă. Era captivată de aromele familiare: friptura la cuptor pentru cină, cafea măcinată, mere şi mirosul persistent al ţigărilor franţuzeşti pe care le fuma mama Marta. Nici o altă casă nu luase locul acesteia – căminul sufletului Mirandei: nici apartamentul din Camden Town, unde îşi trăise anii nebuni ai tinereţii, nici casa modernă din suburbii, unde locuise în timpul scurtei ei căsătorii cu Jasper Casson, şi nici apartamentul din Georgian Glasgow unde îl crescuse pe Tom, la început singură, şi acum cu Ned.

Pudelul mare şi negru, pe nume Nellie, îşi arcuia tot corpul de bucurie şi îi lingea pe toţi cei prezenţi. Miranda îi salută pe Luke şi pe Lori, cuplul filipinez care pregătea masa.

— Tatăl tău tocmai a ajuns acasă. Acum se spală, spuse Lori.

Miranda le ceru lui Tom şi lui Sophie să pună masa. Nu voia ca aceştia să prindă rădăcini în faţa televizorului şi să-şi petreacă toată după-amiaza pe canapea.

— Tom, tu poţi să-i arăţi lui Sophie unde se ţin toate lucrurile.

Iar dacă Sophie avea ceva de făcut, îi era mai uşor să se simtă parte din familie.

În frigider, erau mai multe sticle din vinul alb care-i plăcea cel mai mult Mirandei. Tati nu bea mult, dar mama Marta băuse mereu vin, iar tati avea mereu grijă ca vinul să nu lipsească niciodată. Miranda deschise o sticlă şi îi turnă un pahar lui Ned.

„E un început bun”, îşi zise Miranda în gând: Sophie îl ajuta voioasă pe Tom să aşeze cuţitele şi furculiţele, iar Ned sorbea mulţumit din paharul de Sancerre. Poate că acest tablou, şi nu scena cu Jennifer, avea să dea tonul întregii vacanţe.

Dacă Ned avea să facă parte din viaţa Mirandei, trebuia să iubească această casă şi familia care crescuse aici. Mai fusese aici, dar nu o adusese niciodată pe Sophie şi nu stătuse niciodată peste noapte, aşa că aceasta era prima sa vizită importantă. Tocmai de aceea, Miranda voia să se simtă bine şi să se înţeleagă cu toată lumea.

Soţului Mirandei, Jasper, nu-i plăcuse niciodată la Steepfall. La început, făcuse tot posibilul să îi cucerească pe toţi, dar la vizitele următoare fusese retras cât stătea acolo şi furios după ce plecau. Părea să nu-l simpatizeze pe Stanley şi se plângea că era autoritar, lucru ciudat, din moment ce rar se întâmpla că Stanley să-i spună cuiva ce să facă – în timp ce Marta era atât de autoritară, încât uneori îi spuneau mama Mussolini. Acum, privind în urmă, Miranda îşi dădea seama că puterea lui Jasper asupra ei era ameninţată de prezenţa unui alt bărbat care o iubea. Jasper nu putea să o domine în timp ce tatăl ei era în preajmă.

Sună telefonul. Miranda ridică receptorul agăţat de perete, lângă frigiderul mare.

— Alo!

— Miranda, sunt Kit.
Era încântată.
— Salutare, frăţioare! Ce faci?
— Sunt un pic cam răvăşit, sincer.
— De ce?
— Am căzut într-o piscină. E o poveste lungă. Cum merg lucrurile la Steepfall?
— Stăm pe-aici, bem din vinul tatei şi ne dorim să fi fost şi tu prezent.
— Ei bine, până la urmă vin şi eu.
— Ce bine!
Se hotărî să nu-l întrebe ce-l făcuse să se răzgândească. Probabil că i-ar fi spus din nou că „e o poveste lungă”.
— Ajung cam într-o oră. Dar oare pot să stau eu în casa de oaspeţi?
— Sunt sigură că n-o să fie nici o problemă. Depinde de tati, dar o să vorbesc eu cu el.
Tatăl ei intră în cameră exact când Miranda punea receptorul în furcă. Purta vesta şi pantalonii de la costum, dar îşi suflecase mânecile de la cămaşă. Dădu mâna cu Ned şi îi sărută pe Miranda şi pe copii. Miranda remarcă faptul că arăta foarte elegant.
— Ai slăbit? întrebă ea.
— Am jucat squash în ultima vreme. Cine era la telefon?
— Kit. Vine, până la urmă.
Urmări expresia tatălui său, nerăbdătoare să vadă cum reacţiona.
— O să cred când o să-l văd.
— Of, tati! Ai putea să fii şi tu mai entuziasmat.
Stanley o bătu uşor pe mână.
— Toţi îl iubim pe Kit, dar ştim cum e. Sper că o să vină, dar nu pun pariu pe asta.
Spusese asta cu aparentă degajare, dar Miranda îşi dădu seama că încerca să ascundă o durere interioară.
— Ţine morţiş să doarmă în casa de oaspeţi.
— Ţi-a spus de ce?
— Nu.
Tom interveni:
— Probabil că vine cu vreo fată şi nu vrea să-i auzim noi ţipetele de plăcere.
În bucătărie, se lăsă tăcerea. Miranda era uluită. De unde venise această remarcă? Tom avea 11 ani şi nu vorbea niciodată despre sex. După câteva secunde, izbucniră cu toţii în râs. Tom părea ruşinat, dar continuă:
— Am citit asta într-o carte.
Miranda se hotărî că, probabil, Tom încerca să pară matur în faţa lui Sophie. Era încă un băieţel, dar nu pentru mult timp.

— Oricum, pe mine nu mă interesează unde dormiţi – ştii bine, spuse Stanley. Se uită distrat la ceas. Trebuie să urmăresc la televizor ştirile de prânz.
— Îmi pare rău pentru tehnicianul care a murit, spuse Miranda. Ce l-a determinat să facă aşa ceva?
— Tuturor ne vin idei ciudate, aşa că nu ştiu ce putem comenta despre o persoană singuratică care nu are pe nimeni să o modereze.
Uşa se deschise şi Olga îşi făcu apariţia. Ca de obicei, începu să vorbească încă dinainte de a ajunge în cameră:
— Vremea aceasta este un coşmar! Toate maşinile derapează. Ai vin în pahar? Dă-mi şi mie o gură înainte să explodez. Nellie, te rog să nu mă adulmeci pe acolo. Societatea umană consideră că e vulgar. Bună, tati, ce faci?
— *Nella merde*, spuse el.
Miranda recunoscu una dintre expresiile mamei sale. Însemna „în rahat”. Mama Marta îşi închipuise cu naivitate că, dacă înjura în italiană, copiii n-aveau să înţeleagă.
— Am auzit de tipul acela care a murit. E chiar atât de grav pentru tine? întrebă Olga.
— O să vedem când o să urmărim ştirile.
Olga era urmată de către soţul ei, Hugo, un bărbat mărunţel cu un farmec diabolic. Când o sărută pe Miranda, buzele lui rămaseră lipite de obrazul ei cu o secundă prea mult.
— Unde să ducă Hugo bagajele? întrebă Olga.
— Sus, spuse Miranda.
— Presupun că ai vrut să stai tu în casa de oaspeţi.
— Nu, Kit o să stea acolo.
— O, te rog! protestă Olga. Patul acela dublu uriaş, baia frumoasă şi chicineta, toate pentru o singură persoană, în timp ce noi patru o să împărţim baia veche, cât o celulă, de sus?
— A cerut în mod special casa de oaspeţi.
— Ei bine, şi eu o cer tot în mod special.
Miranda se simţi cuprinsă de un val de iritare din cauza atitudinii surorii ei.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Olga, gândeşte-te şi la altcineva în afară de tine! Ştii că Kit nu a mai fost aici de când cu... tot scandalul acela. Vreau doar să mă asigur că are să se simtă bine.
— Deci o să ia cel mai bun dormitor pentru că a furat de la tata – asta e logica ta?
— Iar vorbeşti ca un avocat. Păstrează tonul acesta pentru prietenii tăi culţi.
— Gata, potoliţi-vă! spuse tatăl lor, pe acelaşi ton pe care-l folosea când erau mici. În acest caz, eu cred că Olga are dreptate. Este o dovadă de egoism din partea lui Kit să ceară casa de oaspeţi numai pentru el. Miranda şi Ned pot să doarmă acolo.
— Aşa că nimeni nu primeşte ce şi-a dorit, comentă Olga.

Miranda oftă. De ce continua Olga? Cu toţii îl ştiau pe tatăl lor. De obicei le-ar fi dat orice şi-ar fi dorit, dar, când spunea nu, nimic nu-l putea face să se răzgândească. Putea fi indulgent, dar nu intimidat.

— Să vă fie învăţătură de minte ca să nu vă mai certaţi, spuse el atunci.

— Ba nu. Impui judecăţile acestea de rege Solomon de treizeci de ani încoace, şi tot nu am învăţat.

Stanley zâmbi.

— Ai dreptate. Perspectiva mea asupra creşterii copiilor a fost greşită de la început. Crezi că ar trebui s-o iau de la capăt?

— Prea târziu.

— Slavă Domnului!

Miranda spera doar ca fratele ei să nu fie într-atât de jignit încât să se întoarcă şi să plece. Cearta încetă când în încăpere intrară Caroline şi Craig, copiii lui Hugo şi ai Olgăi.

Caroline, în vârstă de 17 ani, ducea o cuşcă în care se aflau mai mulţi hamsteri. Nellie o adulmecă încântată. Caroline recurgea la relaţia ei cu animalele pentru a evita oamenii. Era o fază prin care treceau multe fete, dar, se gândi Miranda, la cei 17 ani ai ei, Caroline ar fi trebuit să o fi depăşit.

Craig, care avea 15 ani, ducea doi saci menajeri de plastic în care erau înghesuite cadouri frumos împachetate. El moştenise rânjetul răutăcios al lui Hugo, deşi era înalt ca Olga. Lăsă sacii jos, îi salută în treacăt pe cei aflaţi în încăpere şi se duse drept spre Sophie. Miranda îşi aminti că se mai întâlniseră o dată, la petrecerea de ziua Olgăi.

— Ţi-ai făcut piercing în buric! îi spuse Craig lui Sophie. Marfă! Te-a durut?

Miranda deveni dintr-odată conştientă de prezenţa unei străine. Nou-venita, o femeie, stătea lângă uşa care făcea legătura cu holul, aşa că trebuia să fi intrat pe uşa din faţă. Era înaltă, izbitor de atrăgătoare: pometi înalţi şi un nas uşor acvilin, păr bogat blond-roşcat şi nişte ochi verzi minunaţi. Purta un costum maro cu dungi albe uşor şifonat, iar machiajul făcut cu pricepere nu reuşea să ascundă semnele de oboseală de sub ochi. Privea amuzată scena animată din bucătărie. Miranda se întrebă de cât timp îi privea în tăcere.

Ceilalţi începură să-i observe pe rând prezenţa şi, încet-încet, în încăpere se lăsă tăcerea. Într-un final, Stanley se întoarse către ea:

— Ah, Toni! spuse el ridicându-se repede de pe scaun – iar Miranda fu uimită să vadă cât de încântat părea. Ce drăguţ din partea ta să vii pe la noi. Copii, aceasta este colega mea, Antonia Gallo.

Femeia zâmbi ca şi cum ar fi gândit că nu era nimic mai încântător pe lume decât o familie mare şi gălăgioasă. Avea un zâmbet larg, generos şi buze pline. Miranda îşi dădu seama că

aceasta era fosta poliţistă care-l prinsese pe Kit că fură din banii companiei. În ciuda acestui fapt, Stanley părea s-o placă.

Stanley făcu prezentările, iar Miranda observă mândria din vocea lui.

— Toni, ţi-i prezint pe fiica mea, Olga, soţul ei, Hugo, şi copiii lor, Caroline, cea cu hamsterii, şi Craig, cel înalt. Cealaltă fiică a mea, Miranda, băiatul ei, Tom, logodnicul ei, Ned, şi fiica lui Ned, Sophie.

Toni se uită la fiecare membru al familiei, dând din cap cu o expresie plăcută, părând foarte interesată de fiecare. Era greu să ţină minte opt nume odată, dar Miranda bănuia că Toni avea să şi-l aducă aminte pe fiecare în parte.

— Cel care curăţă morcovi e Luke, iar Lori e cea de lângă sobă. Nellie, deşi doamna este impresionată de generozitatea ta, să ştii că nu vrea să roadă cu tine osul acela de piele.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Toni.

Vocea ei părea sinceră, dar, în acelaşi timp, trăda presiunea la care era supusă.

— Cred că ai parte de o zi foarte dificilă. Îmi pare foarte rău pentru tehnicianul care a murit, spuse Miranda.

— Toni este cea care l-a găsit, interveni Stanley.

— O, Doamne!

Toni dădu afirmativ din cap.

— Suntem destul de siguri că nu a mai infectat pe nimeni altcineva. Acum sperăm numai că presa nu are de gând să ne pună la stâlpul infamiei.

Stanley aruncă un ochi la ceas.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, le spuse el rudelor sale. Mergem să urmărim ştirile din biroul meu.

Ţinu uşa deschisă pentru Toni şi ieşiră amândoi.

Copiii începură din nou să vorbească, iar Hugo îi spuse ceva lui Ned în legătură cu echipa scoţiană de rugby. Miranda se întoarse către Olga. Cearta fusese uitată.

— Atrăgătoare femeie, spuse ea gânditoare.

— Da, recunoscu Olga. Ce zici, e cam de-o vârstă cu mine?

— Treizeci şi şapte, treizeci şi opt de ani, da. Iar tati a mai slăbit.

— Am observat.

— O criză comună aduce oamenii împreună.

— Nu-i aşa?

— Ce crezi?

— Cred ce crezi şi tu.

Miranda îşi goli paharul de vin.

— Mă gândeam eu.

1 P.M.

Toni era copleşită de imaginea din bucătărie: adulţi şi copii, servitori şi animale de casă, bând vin, gătind, certându-se şi râzând la glumele făcute. Fusese ca şi cum ar fi intrat brusc la o petrecere foarte reuşită unde nu cunoştea pe nimeni. Voia să se alăture celorlalţi, dar se simţea exclusă. „Aceasta este viaţa lui Stanley”, îşi zise ea. El şi soţia sa creaseră acest grup, această casă, această căldură. Asta o făcea să îl admire şi să îi invidieze copiii. Probabil că nu aveau nici cea mai vagă idee despre cât de norocoşi erau. Stătuse acolo câteva minute bune, năucită, dar totodată fascinată. Nici nu era de mirare că se simţea atât de ataşat de familia sa.

O încântase şi o făcuse să se simtă nefericită în acelaşi timp. Dacă şi-ar fi permis, Toni şi-ar fi construit o fantezie despre cum şi ea ar fi putut deveni membră a acestei familii, stând alături de Stanley în calitate de soţie, iubindu-i pe el şi pe copiii săi, bucurându-se de căldura dată şi de bucuria de a fi împreună. Dar îşi reprimă acest vis. Era imposibil, şi nu avea nici un sens să se chinuiască singură. Însăşi puterea legăturilor de familie o ţinea deoparte.

Când, în sfârşit, îi observaseră prezenţa, fusese privită direct de către ambele fiice, Olga şi Miranda. Era o privire cercetătoare: detaliată, îndreptăţită, ostilă. Lori, bucătăreasa, o privise în mod asemănător, dar mai discret.

Înţelegea foarte bine reacţia fiicelor. Timp de treizeci de ani, cârma o avusese Marta. S-ar fi simţit lipsite de loialitate faţă de ea dacă nu ar fi fost ostile. Orice femeie pe care Stanley ar plăcea-o ar reprezenta o ameninţare. Putea să destrame familia, putea să schimbe atitudinea tatălui lor şi să-i ghideze afecţiunea în alte direcţii. Putea chiar să-i facă alţi copii, fraţi şi surori vitrege cărora nu le-ar păsa de istoria familiei iniţiale, care nu ar fi legaţi de ele prin legăturile indisolubile ale unei copilării comune. Le-ar lua o parte din moştenire, poate chiar pe toată. Oare Stanley simţea toate aceste gânduri? În timp ce-l urma în birou, Toni încerca din nou acea frustrare înnebunitoare de a nu şti ce se petrecea în mintea lui.

Era o încăpere tipic masculină, cu un birou victorian plasat pe un piedestal, o bibliotecă plină cu cărţi groase de microbiologie şi o canapea uzată de piele aşezată în faţa unui şemineu în care ardea focul. Câinele îi urmase şi se întinse lângă foc ca un covor negru şi cârlionţat. Pe poliţa de deasupra căminului se afla o fotografie a unei adolescente cu părul brunet îmbrăcate într-un costum alb de tenis – aceeaşi cu mireasa din tabloul de pe peretele biroului de la laborator. Şortul ei scurt scotea la iveală

nişte picioare lungi şi atletice. Machiajul strident şi bentiţa din păr îi arătau lui Toni că fotografia fusese făcută în anii 1960.

— Marta era şi ea cercetătoare? întrebă Toni.

— Nu. Ea îşi luase licenţa în limbă şi literatură engleză. Când am cunoscut-o, preda un curs de italiană pentru avansaţi într-un liceu din Cambridge.

Toni era surprinsă. Îşi închipuise că Marta împărtăşise pasiunea lui Stanley pentru munca sa. „Deci nu ai nevoie de un doctorat în biologie ca să fii nevasta lui”, se gândi ea.

— Era drăguţă.

— Devastator de frumoasă, răspunse Stanley. Superbă, înaltă, sexy, străină, un adversar de temut pe teren, pe scurt, o cuceritoare. Am fost fulgerat. La cinci minute după ce am cunoscut-o, eram îndrăgostit.

— Şi ea de tine?

— Asta a durat mai mult. Era înconjurată de o mulţime de admiratori. Bărbaţii cădeau ca muştele. N-am putut niciodată să înţeleg de ce, într-un final, m-a ales pe mine. Îmi spunea că nu putea rezista în faţa unui intelectual.

„Acesta nu e nici un secret”, îşi zise Toni. Martei îi plăcuse ce-i plăcea şi lui Toni: puterea lui Stanley. Îţi puteai da seama imediat că era un bărbat care va face exact ce a spus şi va fi exact ce părea a fi, un om pe care te puteai baza. Mai avea şi alte calităţi: era afectuos, isteţ şi chiar bine îmbrăcat.

Voia să-l întrebe: „Dar ce mai simţi acum? Eşti în continuare însurat cu amintirea ei?” Dar Stanley era şeful ei. Nu avea nici un drept să-l ia la întrebări în legătură cu cele mai intime sentimente ale sale. Şi Marta era acolo, pe poliţa aceea, folosindu-şi racheta ca pe o bâtă.

Aşezându-se pe canapea lângă Stanley, Toni încercă să-şi lase sentimentele deoparte şi să se concentreze asupra crizei pe care o aveau în faţă.

— Ai sunat la Ambasada SUA? îl întrebă ea.

— Da. L-am calmat pe Mahoney, pe moment, dar va urmări şi el ştirile.

„Următoarele minute ne vor decide soarta”, îşi spuse Toni în gând. Compania putea fi distrusă sau salvată, Stanley putea da faliment, ea putea să-şi piardă slujba, iar lumea putea să piardă serviciile unui mare om de ştiinţă. „Nu intra în panică, îşi zise, fii pragmatică.” Scoase un caiet de notiţe din poşetă. La birou, Cynthia Creighton urma să înregistreze reportajele de ştiri, astfel încât Toni va putea să le urmărească din nou mai târziu, dar acum avea de gând să-şi noteze orice idee îi venea pe moment.

Ştirile din Scoţia erau înainte de buletinul de ştiri pentru întregul Regat Unit.

Moartea lui Michael Ross era în continuare subiectul principal, dar reportajul fu prezentat de crainic, nu de Carl Osborne. „E un semn bun”, se gândi Toni plină de speranţă. Nu mai putea fi

vorba despre explicaţiile ilar de incorecte date de Carl. Virusul fu numit corect: Madoba-2. Crainicul avu grijă să precizeze că moartea lui Michael urma să fie investigată în cadrul unei anchete.

— Până acum, toate bune, murmură Stanley.

— Mie mi se pare că vreun director de ştiri a urmărit reportajul neglijent al lui Carl Osborne în timp ce-şi lua micul dejun şi a venit la serviciu hotărât să îmbunătăţească felul în care postul lor se ocupă de acest subiect.

Pe ecranul televizorului, apărură porţile de la Kremlin.

— Activiştii pentru drepturile animalelor au profitat de această tragedie pentru a iniţia un protest în faţa sediului Oxenford Medical, spuse prezentatorul.

Toni fu surprinsă în mod plăcut. Acea propoziţie era mai favorabilă decât putuse spera. Sugera faptul că protestatarii manipulau cu cinism atenţia acordată de presă.

După câteva imagini scurte cu demonstraţia, reportajul trecea la conferinţa de presă din Sala Mare. Toni îşi auzi propria voce, cu un accent scoţian mai puternic decât se aşteptase, subliniind calitatea sistemului de securitate de la Kremlin. Îşi dădu seama că nu era foarte convingătoare: doar o voce care turuia despre sisteme de alarmă şi agenţi de pază. Ar fi ieşit mai bine dacă le-ar fi permis cameramanilor să filmeze intrarea cu blocarea transferului de aer către BSL4, cu sistemul de recunoaştere a amprentei şi cu uşile ca de submarin. Imaginile erau întotdeauna mai convingătoare decât cuvintele.

Urmă un cadru cu Carl Osborne care întreba:

— Ce pericol anume a reprezentat acest iepure pentru publicul larg?

Toni se aplecă spre ecran. Aici era partea dificilă.

Prezentară schimbul de replici dintre Carl şi Stanley, cu Carl imaginând scenarii dezastruoase, iar Stanley evidenţiind cât de puţin probabile erau. Toni ştia că era rău. Publicul avea să-şi aducă aminte ideea că fauna putea fi infectată, chiar dacă Stanley zisese foarte clar că acest lucru nu era posibil.

— Dar Michael putea să transmită virusul altor persoane, spuse Carl pe ecran.

— Prin strănut, da, replica Stanley cu gravitate. Din păcate, ce urmase fusese tăiat la montaj.

— Drăcia naibii, murmură Stanley.

— Încă nu s-a terminat, spuse Toni. Putea să fie mai bine – sau mai rău.

Toni spera că aveau să difuzeze şi intervenţia ei grăbită, când încercase să contrabalanseze impresia de automulţumire spunând că Oxenford Medical nu încerca să minimalizeze riscul. Dar, în loc de asta, era un cadru în care apărea Susan Mackintosh vorbind la telefon, crainicul anunţând că firma telefona fiecărui angajat pentru a verifica dacă avusese cineva contact cu Michael

Ross. „Asta e bine”, îşi spuse Toni cu uşurare. Pericolul era relatat direct, dar compania era prezentată luând măsuri pozitive.

Cadrul final era un prim-plan al lui Stanley, cu o expresie serioasă, spunând:

— În timp, vom învinge gripa, SIDA şi cancerul – iar acest lucru va fi făcut de cercetători ca noi, lucrând în laboratoare ca acesta.

— Asta e bine, spuse Toni.

— Va cântări mai mult decât dialogul cu Osborne despre infectarea faunei?

— Cred că da. Ai o înfăţişare foarte liniştitoare.

Urmară câteva cadre cu personalul de la cantină care împărţea ceşti cu băuturi aburinde protestatarilor aflaţi în frig, în stradă.

— Minunat – au folosit imaginile! se bucură Toni.

— Eu nu am văzut asta, spuse Stanley. A cui a fost ideea?

— A mea.

Carl Osborne înfipse microfonul în faţa unei angajate şi o întrebă:

— Aceşti oameni protestează faţă de compania la care lucraţi. De ce le oferiţi cafea?

— Pentru că e frig afară, răspunse femeia.

Toni şi Stanley izbucniră în râs, încântaţi de răspunsul inteligent al femeii şi de imaginea pozitivă care se reflecta asupra companiei. Crainicul apăru din nou şi spuse:

— Prim-ministrul Scoţiei a dat o declaraţie dimineaţă în care spunea: „Am vorbit astăzi cu reprezentanţii companiei Oxenford Medical, cu Poliţia din Inverburn şi cu Autoritatea Teritorială pentru Sănătate şi sunt mulţumit că sunt luate toate măsurile posibile pentru a ne asigura că publicul nu mai este expus nici unui pericol”. Şi acum, alte ştiri.

— Doamne, cred că am salvat situaţia, spuse Toni.

— A fost o idee foarte bună să le împarţi băuturi calde – când te-ai gândit la asta?

— În ultimul moment. Hai să vedem ce spun ştirile pentru Marea Britanie!

În cadrul buletinului naţional, moartea lui Michael Ross fu a doua ştire prezentată, după cutremurul ce avusese loc în Rusia. Reportajul prezenta unele dintre imaginile difuzate deja, dar fără Carl Osborne, care era o personalitate numai în Scoţia. Fu prezentată o secvenţă în care Stanley spunea:

— Virusul nu este foarte contagios de la o specie la alta. Pentru a-l infecta pe Michael, credem că iepurele l-a muşcat.

Mai fu prezentată o declaraţie rezervată din partea Ministerului Britanic pentru Mediu din Londra. Reportajul continuă cu acelaşi ton deloc isteric, la fel ca ştirile din Scoţia. Toni era extrem de uşurată.

— E bine să vezi că nu toţi ziariştii sunt precum Carl Osborne, spuse Stanley.

— M-a invitat să iau cina cu el.

Toni se întreba de ce oare îi spunea acest lucru. Stanley păru surprins.

— *Ha la faccia peggio del culo! spuse* el. Cât tupeu!

Toni izbucni în râs. Ce spusese, de fapt, era: „Faţa lui e mai urâtă decât fundul”, probabil una dintre expresiile Martei.

— E un bărbat atrăgător, spuse ea.

— Doar nu crezi asta cu adevărat, nu-i aşa?

— Oricum, e chipeş.

Îşi dădu seama că încerca să-l facă gelos. „Nu te juca”, îşi spuse în gând.

— Şi ce i-ai spus? întrebă el.

— L-am refuzat, bineînţeles.

— Şi eu mă gândeam la fel.

Stanley păru jenat şi adăugă:

— Nu că ar fi treaba mea, dar nu e demn de tine, nici pe departe.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra televizorului şi schimbă pe un canal care difuza numai ştiri.

Timp de câteva minute, urmăriră imagini cu victimele cutremurului din Rusia şi cu echipele de salvare. Toni simţea că făcuse o prostie spunându-i lui Stanley despre Osborne, dar fusese încântată de reacţia lui.

Următorul subiect prezentat fu moartea lui Michael Ross şi, o dată în plus, tonul era obiectiv în prezentarea faptelor. Stanley opri televizorul.

— Ei bine, am scăpat de crucificare din partea televiziunilor.

— Mâine nu apar ziare, pentru că e ziua de Crăciun, observă. Până joi, subiectul va fi deja învechit. Cred că am scăpat – asta dacă nu luăm în consideraţie eventualele evenimente neaşteptate.

— Da. Dacă mai pierdem vreun iepure, intrăm din nou în bucluc.

— Nu vor mai exista incidente legate de securitate în laborator, spuse Toni pe un ton ferm. O să mă asigur să nu se mai întâmple nimic.

Stanley dădu aprobator din cap.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat extraordinar de bine în gestionarea acestei crize. Îţi sunt foarte recunoscător.

Toni radia.

— Am spus adevărul, iar ei ne-au crezut, replică ea.

Cei doi îşi zâmbiră şi împărtăşiră un moment de intimitate şi de fericire. Fix atunci, sună telefonul.

Stanley se întinse peste birou şi răspunse.

— Oxenford, spuse el. Da, fă-i legătura aici, te rog. Sunt nerăbdător să vorbesc cu el. Îşi ridică privirea către Toni şi articulă, fără să scoată un sunet: Mahoney.

Emoţionată, Toni se ridică. Ea şi Stanley erau convinşi că reuşiseră să controleze bine publicitatea – dar oare va spune

acelaşi lucru şi guvernul american? Urmărea figura lui Stanley. Acesta vorbea în receptor.

— Salutare din nou, Larry, te-ai uitat la ştiri?... Îmi pare bine că eşti de această părere... Am evitat genul de reacţie isterică de care te temeai... O ştii pe directoarea mea de securitate, Antonia Gallo – ea s-a ocupat de presă... A lucrat minunat, sunt de acord... Ai absolută dreptate, trebuie să avem foarte mare grijă cu securitatea de acum încolo... da. Îmi pare bine că ai sunat. La revedere. Stanley închise şi rânji la Toni. Suntem în siguranţă.

Plin de exuberanţă, o îmbrăţişă.

Toni îşi lăsă capul pe umărul lui. Tweed-ul din care era făcută vesta lui era surprinzător de moale. Inspiră mirosul lui discret, cald şi îşi dădu seama că trecuse mult timp de când nu mai fusese atât de aproape de un bărbat. Îşi puse braţele în jurul corpului lui şi îl îmbrăţişă şi ea, simţind cum sânii ei apăsau pe pieptul lui.

Ea ar fi stat aşa o veşnicie, dar, după câteva secunde, el se desprinse cu blândeţe, cu o expresie sfioasă. Într-o încercare de a reveni cu picioarele pe pământ, îi strânse mâna.

— Este meritul tău, spuse el.

Scurtul moment de contact fizic o excitase. „O, Doamne, sunt udă”, se gândi Toni. Putea să se întâmple atât de repede?

— Ţi-ar plăcea să faci un tur al casei? întrebă.

— Da, foarte mult.

Toni era încântată. Rar se întâmpla ca un bărbat să se ofere să le arate oaspeţilor casa. Era un alt gen de intimitate.

Cele două camere pe care le văzuse deja, bucătăria şi biroul, erau în spatele casei, iar ferestrele lor dădeau către o curte înconjurată de acareturi. Stanley o conduse pe Toni către faţa casei, într-o sufragerie de la fereastra căreia se putea vedea marea. Această parte părea să fie o anexă la vechea fermă. Într-un colţ, se afla o vitrină în care se vedeau nişte cupe de argint.

— Trofeele de tenis ale Martei, spuse Stanley cu mândrie. Avea un rever ca un lansator de rachete.

— Cât de departe a ajuns ca tenismenă?

— S-a calificat la Wimbledon, dar nu a mai concurat pentru că a rămas însărcinată cu Olga.

De cealaltă parte a holului, tot cu privelişte la mare, era un salon în care se afla un brad de Crăciun. Cadourile erau împrăştiate peste tot pe podea. Pe perete se afla un alt portret al Martei, un tablou în mărime naturală în care era înfăţişată în jurul vârstei de patruzeci de ani, cu o siluetă mai plină şi cu o moliciune vizibilă în linia maxilarului. Era o cameră caldă, plăcută, dar goală, iar Toni presupuse că adevărata inimă a casei era bucătăria.

Amplasamentul era simplu: salonul şi sufrageria în faţă, bucătăria şi biroul în spate.

— Sus nu prea e nimic de văzut, spuse Stanley, dar începu să urce totuşi pe scări, iar Toni îl urmă. Oare îi prezenta viitoarea ei

casă? Era o fantezie stupidă, iar Toni alungă rapid acest gând. Pur şi simplu, se purta drăguţ cu ea.

Dar o îmbrăţişase.

În partea mai veche a casei, deasupra biroului şi a salonului, se aflau trei dormitoare mici şi o baie. Acestea încă mai aveau amprenta celor trei copii care crescuseră în ele. Pe un perete se afla un poster cu Clash, într-un colţ se zărea o bâtă veche de crichet cu mânerul uzat, iar pe un raft se putea vedea colecţia completă a *Cronicilor din Narnia*.

În anexa nouă, se găsea un apartament cu dormitor matrimonial, garderobă şi o baie. Patul imens era făcut, iar în camere totul era ordonat. Toni se simţea încântată şi stânjenită în acelaşi timp pentru că se afla în dormitorul lui Stanley. Pe noptieră era o fotografie a Martei, de data aceasta una color făcută pe când aceasta avea cincizeci şi ceva de ani. Părul îi era grizonant, iar faţa slăbită, fără îndoială din cauza cancerului care îi cauzase moartea. Nu arăta bine în fotografia aceea. Toni se gândi cât de mult trebuia s-o iubească în continuare Stanley dacă preţuia chiar şi această amintire tristă.

Nu ştia la ce să se aştepte mai departe. Avea el oare să-i facă avansuri, cu soţia privindu-l din fotografia de pe noptieră şi cu copiii lui la parter? Simţea că nu era stilul lui. Era posibil să se gândească la aşa ceva, dar nu ar asalta o femeie atât de brusc. Probabil că se gândea că eticheta cerea s-o curteze formal. „La naiba cu cina şi cu filmul! voia să spună ea, ia-mă pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu!” Dar nu scoase nici un cuvânt, iar el, după ce-i arătă baia decorată cu marmură, o conduse înapoi la parter.

Bineînţeles, acest tur era un privilegiu, care ar fi trebuit să o apropie mai mult de Stanley; dar, de fapt, se simţea exclusă, ca şi cum s-ar fi uitat printr-o fereastră la o familie care stătea la masă, cu membri captivaţi unul de celălalt şi mulţumiţi să fie doar ei de faţă. Simţi că turul avusese exact efectul contrar celui scontat.

În hol, pudelul masiv îl împingea pe Stanley cu botul.

— Nellie vrea să mergem afară, spuse el. Se uită pe o fereastră mică, aflată lângă uşă. Ninsoarea s-a oprit – vrei să luăm o gură de aer?

— Sigur.

Toni îşi puse haina, iar Stanley luă un hanorac vechi, de culoare albastră. Ieşiră din casă şi văzură lumea zugrăvită toată în alb. Maşina Porsche Boxter a lui Toni era parcată lângă Ferrari-ul F50 al lui Stanley şi alte două maşini, fiecare acoperită de zăpadă, ca nişte prăjituri glazurate. Câinele o luă la fugă în direcţia stâncii, urmând, evident, un traseu obişnuit. Stanley şi Toni se ţinură după el. Toni îşi dădu seama că, datorită părului negru şi cârlionţat, Nellie aducea foarte bine cu Marta.

Picioarele lor împrăştiau zăpada pentru a dezveli iarba tare specifică zonei de coastă. Traversară peluza lungă, la marginile

căreia se aflau câţiva copaci care crescuseră înclinaţi din cauza vântului neobosit. Se întâlniră cu doi dintre copii, care se întorceau de la stâncă: băiatul mai mare, cu rânjetul atrăgător, şi fata îmbufnată cu piercing în buric. Toni îşi aduse aminte numele lor: Craig şi Sophie. În bucătărie, când Stanley făcuse prezentările, Toni memorase concentrată fiecare detaliu. Observase că Craig se străduia din răsputeri să o cucerească pe Sophie, dar acum fata mergea alături de el cu braţele încrucişate, uitându-se în jos. Toni îi invidie pentru simplitatea alegerilor pe care le aveau de făcut. Erau tineri şi singuri, abia îşi începeau viaţa de adult, fără nimic altceva de făcut decât să se lase în voia aventurii. Ar fi vrut să-i spună lui Sophie să nu facă pe inaccesibila. „Primeşte dragostea acum, cât încă poţi, se gândi ea. S-ar putea să nu vină mereu atât de uşor.”

— Ce planuri ai pentru Crăciun? întrebă Stanley.

— Cât se poate de diferite de ale tale. Mă duc la un spa pentru sănătate cu nişte prieteni, toţi singuri sau cupluri fără copii, să petrecem un Crăciun de adulţi. Fără curcan, artificii, ciorăpei sau Moş Crăciun. Doar ceva răsfăţ şi discuţii de oameni mari.

— Sună minunat Credeam că o să te viziteze, ca de obicei, mama ta.

— A venit anii trecuţi. Dar Crăciunul acesta o ia sora mea Bella – oarecum spre surprinderea mea.

— Spre surprinderea ta?

Toni se strâmbă.

— Bella are trei copii şi trăieşte cu impresia că asta o scuteşte de toate responsabilităţile. Nu sunt sigură că e corect, dar îmi iubesc sora, deci accept lucrurile aşa cum sunt.

— Ţi-ai dori să ai copii în viitor?

Toni îşi domoli respiraţia. Era o întrebare extrem de intimă. Se întrebă ce răspuns ar prefera să audă. Nu-şi putu da seama, aşa că spuse adevărul.

— Poate. Sora mea nu şi-a dorit altceva decât copii. Această dorinţă i-a dominat întreaga existenţă. Eu nu sunt aşa. Te invidiez pentru familia pe care o ai – în mod evident, copiii tăi te respectă, te iubesc şi sunt fericiţi să fie cu tine. Dar eu nu vreau neapărat să sacrific toate celelalte lucruri pentru a deveni părinte.

— Nu cred că trebuie să sacrifici totul, spuse Stanley.

„Nu trebuie, îşi spuse Toni, dar ce zici despre şansa Martei de a juca la Wimbledon?” Însă rosti altceva.

— Dar tu? Ai putea întemeia altă familie.

— O, nu, spuse el repede. Copiilor mei nu le-ar plăcea deloc.

Toni se simţi un pic dezamăgită că era atât de hotărât în această privinţă.

Ajunseră la stâncă. În stânga, promontoriul cobora către o plajă, acoperită acum de zăpadă. La dreapta, ţărmul se lăsa aproape vertical înspre mare. Pe partea aceea, marginea fusese marcată printr-un gard de lemn de peste un metru, destul de mare

pentru a opri copiii mici, fără a bloca însă priveliştea. Se sprijiniră amândoi de gard, privind valurile aflate la câteva zeci de metri sub ei. Apa se umfla şi scădea, crescând şi coborând ca pieptul unui uriaş adormit.

— Ce loc încântător, remarcă Toni.

— Cu patru ore în urmă, credeam că am să-l pierd.

— Casa ta?

El confirmă printr-o mişcare a capului.

— A trebuit să o pun garanţie pentru descoperirea de cont. Dacă dau faliment, banca ia casa.

— Dar familia ta...

— Ar fi devastaţi. Iar acum, de când nu mai e Marta, ei sunt singurii la care mai ţin.

— Singurii? spuse ea.

El ridică din umeri.

— La urma urmei, da.

Toni se uită la el. Părea foarte serios şi detaşat. De ce îi spunea toate aceste lucruri? Era un mesaj, presupuse Toni. Nu era adevărat că nu ţinea decât la copiii lui – era implicat profund în cercetările sale. Dar voia ca ea să înţeleagă cât de importantă era pentru el unitatea familiei. Dat fiind că-i văzuse împreună în bucătărie, Toni îi înţelegea şi motivele. Dar de ce alesese acest moment pentru a-i spune asta? Poate că se temea să n-o fi făcut să se gândească la posibilitatea unui alt gen de relaţie între ei.

Avea nevoie să afle adevărul. În ultimele ore, se întâmplaseră o groază de lucruri, dar totul era prea ambiguu. O atinsese, o îmbrăţişase, îi arătase casa lui şi o întrebase dacă voia copii. Însemna sau nu ceva? Trebuia să ştie.

— Vrei să-mi spui că nu ai face nimic care să pună în pericol ceea ce am văzut în bucătăria ta, apropierea familiei tale, spuse ea.

— Da. Toţi îşi trag puterea de aici, fie că-şi dau seama sau nu.

Toni se întoarse cu faţa la el şi îl privi fix în ochi.

— Iar acest lucru este atât de important pentru tine, încât nu ai pune niciodată bazele unei alte familii.

— Da.

„Mesajul e clar”, îşi spuse Toni. O plăcea, dar nu avea de gând să meargă mai departe. Îmbrăţişarea din birou fusese o expresie spontană a victoriei, turul casei – un moment de intimitate în care lăsase garda jos; iar acum se retrăgea. Raţiunea învinsese. Îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi. Îngrozită că ar putea să-şi arate sentimentele, se întoarse cu spatele la el.

— Vântul... spuse ea.

Fu salvată de micuţul Tom, care veni alergând prin zăpadă strigând:

— Bunicule! Bunicule! A venit unchiul Kit!

Se întoarseră în casă împreună cu băiatul, fără să scoată nici un cuvânt, cuprinşi amândoi de stânjeneală.

Un rând dublu de urme proaspete de cauciucuri ducea la un Peugeot negru coupé. „Nu e o maşină prea grozavă, dar arată elegant – tocmai potrivită pentru Kit”, îşi spuse Toni cu amărăciune. Nu voia să-l întâlnească. Nici măcar în cele mai bune momente Toni nu ar fi avut dispoziţia necesară să-l vadă pe Kit, iar acum era prea deprimată pentru a face faţă unei întâlniri periculoase. Dar poşeta ei era în casă, astfel încât fu obligată să-l urmeze pe Stanley înăuntru.

Kit era în bucătărie, fiind întâmpinat de rudele sale – „ca fiul risipitor”, se gândi Toni. Miranda îl îmbrăţişă, Olga îl sărută, Luke şi Lori radiau de încântare, iar Nellie lătra pentru a-i atrage atenţia. Toni stătea lângă uşa bucătăriei şi-l privea pe Stanley cum îşi întâmpina fiul. Kit părea circumspect. Stanley arăta în acelaşi timp încântat şi îndurerat, aşa cum era când vorbea despre Marta. Kit îi întinse mâna, dar tatăl său îl îmbrăţişă.

— Mă bucur tare mult că ai venit, băiatul meu, spuse Stanley. Chiar mă bucur foarte mult.

— Cred că mai bine îmi aduc geanta din maşină. Stau în casa de oaspeţi, nu-i aşa? spuse Kit.

— Nu, stai sus, zise Miranda, tensionată.

— Dar...

Olga îl întrerupse:

— Nu face scandal – tati a hotărât, iar asta e casa lui.

Toni văzu în ochii lui Kit o scânteie de furie, dar acesta o ascunse repede.

— Nu contează, spuse el.

Încerca să lase impresia că nu avea nici o importanţă, dar scânteia aceea spunea altceva, iar Toni se întrebă ce pusese la cale de avea nevoie să doarmă în afara casei principale în seara aceea.

Se strecură în biroul lui Stanley. Amintirea îmbrăţişării lor îi reveni în minte. Acea îmbrăţişare reprezenta cel mai intim contact fizic de care ar putea avea parte. Îşi şterse ochii cu mâneca.

Caietul şi poşeta ei se aflau pe biroul vechi, unde le lăsase. Strecură caietul în poşetă, îşi luă geanta pe umăr şi se întoarse în hol.

Aruncând un ochi în bucătărie, îl văzu pe Stanley spunându-i ceva bucătăresei. Îi făcu uşor cu mâna. El întrerupse discuţia şi veni la ea.

— Toni, mulţumesc pentru tot.

— Crăciun fericit!

— Şi ţie la fel!

Ieşi repede.

Kit era afară şi tocmai deschisese portbagajul maşinii sale. Aruncând o privire, Toni zări două cutii gri şi nişte echipament computerizat. Kit era specialist IT, dar la ce-i trebuia aşa ceva în casa tatălui său, pentru câteva zile petrecute aici?

Speră să poată trece pe lângă el fără vreo vorbă, dar, pe când deschidea portiera maşinii ei, el îşi ridică privirea şi o văzu.

— Crăciun fericit, Kit, spuse ea politicoasă.

El ridică o valiză mică din portbagaj şi trânti capacul.

— Dispari, căţea! spuse el şi se îndreptă către casă.

2 P.M.

Craig era încântat s-o reîntâlnească pe Sophie. Fusese fermecat de ea la petrecerea organizată cu ocazia zilei de naştere a mamei sale. Era drăguţă, cu părul ei negru şi ochii închişi la culoare, şi, chiar dacă era micuţă şi zveltă, avea corpul uşor rotunjit – dar el nu fusese vrăjit de felul în care arăta, ci de atitudinea ei. Nu-i păsa de nimic, iar el era fascinat. Nimic nu o impresiona: nici Ferrari-ul F50 al bunicului, nici talentul lui de fotbalist – Craig juca în echipa de juniori a Scoţiei –, nici faptul că mama lui lucra la procuratură. Sophie se îmbrăca aşa cum îi plăcea, ignora semnele care interziceau fumatul, iar dacă se întâmpla ca vreo conversaţie s-o plictisească, pleca şi-l lăsa pe interlocutor la jumătatea frazei. La petrecere, îi spusese că se certase cu tatăl ei ca s-o lase să-şi facă piercingul în buric – ceea ce el îi interzisese din capul locului – şi iată că acum îşi afişa cu nonşalanţă bijuteria.

Toate acestea făceau să fie greu să te înţelegi cu ea. Oferindu-i un tur al proprietăţii de la Steepfall, Craig descoperi că nimic nu-i era pe plac. Se părea că, la ea, tăcerea era cea mai înaltă formă de laudă de care era în stare, căci altfel şi-ar fi exprimat dezacordul prin replici tăioase: „Scârbos”, „Prostesc” sau „Foarte ciudat”. Dar nu plecase de lângă el, aşa încât măcar ştia că nu o plictisea.

O duse la hambar. Era cea mai veche clădire de pe întreaga proprietate, datând din secolul al XVIII-lea.

Bunicul pusese o instalaţie de încălzire, una de iluminat şi un sistem de alimentare cu apă curentă, dar încă se mai vedea structura iniţială din bârne. La etaj, se afla un salon pentru timpul liber, cu masă de biliard, un joc de fotbal de masă şi un televizor cu ecran mare.

— E mişto de stat pe aici, spuse el.

— Destul de marfă, recunoscu ea – cel mai entuziast răspuns de până acum. Arătă cu degetul către o platformă ridicată deasupra nivelului podelei. Ce-i aia?

— O scenă.

— Pentru ce aveţi nevoie de scenă?

— Mama şi mătuşa Miranda organizau piese de teatru când erau mici. Odată au pus în scenă *Antoniu şi Cleopatra* cu patru personaje în hambarul acesta.

— Straniu.

Craig arătă cu degetul către două paturi de campanie.

— Eu şi Tom dormim aici, spuse el. Vino sus să-ţi arăt dormitorul vostru.

La etaj, se urcă pe o scară. Mansarda nu avea perete, ci doar o balustradă pentru siguranţă. Acolo se aflau două paturi de o

singură persoană aranjate frumos. Mobilierul era reprezentat de o bară pentru atârnat umeraşele cu haine şi o oglindă înaltă. Valiza lui Caroline era pe podea, larg deschisă.

— Nu e prea multă intimitate aici, spuse Sophie.

Craig observase şi el acelaşi lucru. Distribuirea spaţiilor de dormit părea să fie foarte promiţătoare pentru el. Bineînţeles, sora sa mai mare, Caroline, şi vărul său mai mic, Tom, aveau să fie mereu prin preajmă, dar, cu toate acestea, el se simţea încercat de un sentiment vag, dar încântător că se putea întâmpla orice.

— Poftim. Craig desfăcu un paravan vechi. Poţi să te dezbraci în spatele lui dacă eşti timidă.

Ochii ei închişi la culoare scânteiară de indignare.

— Nu sunt *timidă*, spuse ea, ca şi cum ideea însăşi era insultătoare.

Lui Craig i se păru că scânteierea aceea fu mai degrabă aţâţătoare.

— Am întrebat şi eu, spuse el. Se aşeză pe unul dintre paturi. E destul de confortabil – mai bun decât paturile noastre de campanie.

Sophie ridică din umeri.

În fanteziile lui, Sophie s-ar aşeza acum lângă el, pe pat. Într-una din variante, ea l-ar împinge pe spate, prefăcându-se că se luptă cu el, dar ar ajunge să se sărute, într-o altă versiune, ea l-ar lua de mână şi i-ar spune cât de mult însemna prietenia lor pentru ea, apoi l-ar săruta. Dar acum, în viaţa reală, Sophie nu era nici jucăuşă, nici sentimentală. Se întoarse cu spatele la el şi îşi aruncă privirea prin mansardă, cu o expresie de dezgust, iar el îşi dădu seama că nu se gândea deloc la săruturi. Sophie cânta încetişor:

— „Visez la un Crăciun de rahat”[7].

— Baia este jos, în spatele scenei. Nu are cadă, dar duşul merge bine.

— Ce lux! Sophie se ridică de pe pat şi coborî scara, cântând în continuare adaptarea ei obscenă a clasicului cântec de Crăciun al lui Bing Crosby.

„Ei bine, îşi zise Craig în sinea lui, n-am ajuns decât de câteva ore şi am la dispoziţie cinci zile întregi să o cuceresc.” O urmă la parter. Mai avea un lucru care să o intereseze.

— Mai am ceva să-ţi arăt.

O conduse afară. Ajunseră într-o curte mare, pătrată, cu câte o clădire pe fiecare dintre cele patru laturi: casa mare, casa de oaspeţi, hambarul din care tocmai ieşiseră şi garajul pentru trei maşini. Craig o conduse pe Sophie pe lângă casă, la uşa principală, evitând bucătăria ca să nu cumva să li se dea ceva de făcut. Când intrară, Craig observă că în părul negru strălucitor al lui Sophie erau fulgi de zăpadă. Se opri şi se uită fix la ea, încremenit.

— Ce e? întrebă ea.

— Zăpada din părul tău, spuse el. Arată foarte frumos.

Sophie îşi scutură capul, iar fulgii dispărură.

— Eşti ciudat, spuse ea.

„Bine, îşi zise el, deci nu-ţi plac complimentele.” O conduse la etaj. În partea veche a casei, erau trei dormitoare mici şi o baie de modă veche. Apartamentul bunicului se afla în anexa nouă. Craig bătu uşor la uşă, în caz că bunicul se afla acolo. Nu-i răspunse nimeni, aşa că intră.

Trecu repede prin dormitor, pe lângă patul mare dublu, pentru a ajunge în garderobă. Deschise uşa unui dulap şi împinse la o parte un rând de costume, cu dunguliţe, din tweed sau cu pătrăţele, majoritatea gri sau albastre. Se lăsă în genunchi, întinse mâna şi împinse peretele alb din fundul dulapului. Un panou pătrat, cu latura de vreo 65 de centimetri, se deschise din balamale. Craig se târî prin orificiul creat.

Sophie îl urmă.

Craig întinse mâna în urmă, închise uşa dulapului, iar apoi şi panoul din perete. Bâjbâind prin întuneric, găsi un întrerupător şi aprinse singurul bec din încăpere, care atârna, fără abajur, de una din bârnele acoperişului.

Erau într-un pod, în care văzură o canapea mare şi veche, cu câlţii ieşiţi prin găurile tapiţeriei. Lângă ea, pe podea, se afla un teanc de albume de fotografii mucegăite. Mai zăriră şi câteva cutii de carton şi lăzi de ceai, în care, descoperise Craig în vizitele lui anterioare, se aflau carnete de note, romane de Enid Blyton, pe care era menţionat, cu scris de copil: „Această carte aparţine Mirandei Oxenford, în vârstă de nouă ani şi jumătate”, şi o colecţie de scrumiere, castronaşe şi vaze urâte, care trebuie să fi fost ori cadouri nedorite, ori lucruri cumpărate într-un moment neinspirat. Sophie îşi trecu degetele pe corzile unei chitare vechi: era dezacordată.

— Poţi să fumezi aici, spuse Craig.

Pachetele de ţigări de mărci uitate acum – Woodbines, Players, Senior Service – îl făceau să creadă că acesta era locul unde mama sa îşi începuse dependenţa de ţigări. Pe podea, se mai vedeau şi ambalaje de batoane de ciocolată; poate că dolofana mătuşă Miranda era răspunzătoare de prezenţa lor. De asemenea, presupunea că unchiul Kit era cel care adunase colecţia de reviste cu titluri precum: *Men Only*[8], *Panty Play*[9] şi *Barely Legal*[10].

Craig spera ca Sophie să nu observe revistele, dar acestea îi atraseră atenţia imediat. Ridică una de pe podea.

— Mamă, fii atent, pornografie! spuse ea, brusc mai plină de viaţă decât fusese toată dimineaţa.

Se aşeză pe canapea şi începu s-o frunzărească.

Craig se uită în altă parte. El citise toate acele reviste, deşi era pregătit să nege acest lucru. Pornografia era un domeniu exclusiv al băieţilor şi foarte intim. Dar Sophie citea *Hustler* chiar în faţa

lui, cercetând paginile ca şi cum ar fi trebuit să dea un examen din ele.

— Când casa era încă o fermă, aici era lăptăria. Bunicul a transformat lăptăria în bucătărie, dar acoperişul era prea înalt, aşa că a pus un tavan şi a folosit podul acesta ca spaţiu de depozitare, spuse el ca să-i distragă atenţia.

Sophie nici măcar nu ridică ochii din revistă.

— Absolut toate femeile din revista aceasta sunt depilate inghinal! spuse ea, făcându-l să se simtă şi mai jenat. Ce ciudat!

— De aici se poate vedea în bucătărie, insistă el. Uite aici, pe unde intră coşul de la maşina de gătit. Se aşeză pe burtă şi privi prin deschizătura generoasă dintre scânduri şi tubul de metal. Putea să vadă toată bucătăria: uşa holului de la capătul cel mai îndepărtat al încăperii, masa lungă de pin finisat, dulapurile aflate de ambele părţi, uşile laterale care făceau legătura cu sufrageria şi spălătoria, zona de lucru de la capătul apropiat al camerei şi cele două uşi aflate în părţile sale, una care ducea la o cămară mare, iar cealaltă la antreul care făcea legătura cu uşa laterală a casei. Sora lui Craig, Caroline, îşi hrănea hamsterii, Miranda turna vin în pahare, Ned citea *Guardian*, Lori fierbea un somon întreg într-un vas lung, special pentru peşte.

— Cred că mătuşa Miranda o să se îmbete, spuse Craig.

Această remarcă îi trezi interesul lui Sophie. Lăsă revista din mână şi se aşeză lângă Craig să se uite şi ea.

— Ei nu pot să ne vadă? întrebă ea în şoaptă.

Craig o studia în timp ce ea se uita prin deschizătura dintre scânduri. Părul îi era dat pe după urechi. Pielea de pe obrajii ei părea ireal de fină.

— Să te uiţi data viitoare când te afli în bucătărie, spuse el. O să vezi că e un bec în tavan chiar în spatele deschizăturii, ceea ce face să fie greu să distingi ceva, chiar dacă ştii că e acolo.

— Deci nimeni nu ştie că eşti aici?

— Ei bine, toată lumea ştie că e un pod aici. Şi fii atentă la Nellie! O să se uite în sus şi o să-şi ridice capul, atentă, imediat ce te mişti. Ea ştie că eşti aici – iar oricine e atent la ea poate să-şi dea seama.

— Totuşi, e destul de marfă. Uită-te la tata! Se preface că citeşte ziarul, dar se tot uită la Miranda. Câh! Se rostogoli astfel încât să stea pe o parte, îşi sprijini capul în cot şi pescui un pachet de ţigări din buzunarul de la jeanşi. Vrei şi tu una?

Craig dădu din cap, în semn de refuz.

— Nu poţi să fumezi dacă vrei să faci carieră în fotbal.

— Cum să vrei să faci carieră în fotbal? E doar un joc!

— Sporturile sunt mult mai distractive dacă te pricepi.

— Da, ai dreptate. Suflă un norişor de fum. El îi admira buzele. Probabil că de-aceea nu-mi plac sporturile. Sunt foarte nepricepută.

Craig îşi dădu seama că străpunsese un fel de barieră. În sfârşit, Sophie vorbea cu el, şi spunea lucruri foarte inteligente.

— La ce te pricepi? întrebă el.

— Nu la prea multe lucruri.

Craig ezită, după care rosti dintr-o suflare:

— Odată, la o petrecere, o fată mi-a zis că mă pricep la sărutat.

Îşi ţinu răsuflarea. Simţea nevoia să spargă cumva gheaţa – dar oare era prea devreme?

— Da? Părea interesată, dar într-un mod academic. Şi cum faci?

— Aş putea să-ţi arăt.

Pe faţa ei, se întipări o expresie de panică.

— În nici un caz!

Ridică palma, ca şi cum ar fi încercat să-l ţină departe de ea, deşi el nu schiţase nici o mişcare.

Craig îşi dădu seama că se grăbise. Îi venea să-şi tragă singur o palmă.

— Nu-ţi face griji, spuse el zâmbind pentru a-şi ascunde dezamăgirea. N-o să fac nimic din ce nu vrei şi tu, îţi promit.

— Chestia este că eu am un prieten.

— A, înţeleg.

— Da, dar să nu spui nimănui.

— Şi cum e?

— Prietenul meu? E student.

Privi în altă parte, chinuindu-se să vadă dincolo de fumul de ţigară.

— La Universitatea din Glasgow?

— Da. Are 19 ani. I-am spus că am 17 ani.

Craig nu ştia sigur dacă s-o creadă sau nu.

— La ce facultate e?

— Cui îi pasă? La ceva plictisitor. Cred că la Drept.

Craig se uită din nou prin deschizătura din podea. Lori presăra pătrunjel tocat peste un castron cu cartofi aburinzi. Brusc, i se făcu foame.

— Masa e gata, spuse el. Hai să-ţi arăt cealaltă ieşire!

Se duse către capătul podului şi deschise o uşă mare. Dincolo de ea nu era decât o margine îngustă, care se afla la cinci metri deasupra solului. Deasupra uşii, în exteriorul clădirii, era un scripete: aşa fuseseră aduse în pod canapeaua şi lăzile de ceai.

— Nu pot să sar de aici, spuse Sophie.

— Nici nu-i nevoie. Craig mătură zăpada de pe margine cu mâinile, apoi merse pe pervazul îngust până la capăt şi păşi pe acoperişul înclinat al antreului. E uşor.

Uşor nervoasă, Sophie îl urmă. Când ajunse la marginea pervazului, Craig îi dădu mâna. Sophie îi acceptă gestul şi-l strânse mai tare decât era nevoie. El o ajută să coboare pe acoperişul înclinat.

El urcă din nou pe pervaz pentru a închide uşa mare şi apoi se întoarse lângă Sophie. Coborâră cu prudenţă pe acoperişul alunecos. Craig se aşeză pe burtă şi se lăsă să alunece uşor peste marginea acoperişului, iar apoi sări pe pământ.

Era rândul lui Sophie. Când se ţinea de acoperiş, cu picioarele atârnând în aer, Craig îşi ridică ambele mâini, o luă de talie şi o coborî pe pământ. Era uşoară.

— Mersi, spuse ea.

Pe faţa ei, era întipărită o expresie triumfătoare, ca şi cum ar fi reuşit să iasă cu bine dintr-o încercare grea.

„Nu a fost atât de greu, se gândea Craig în timp ce intrau în casă pentru a lua prânzul. Poate că nu are atâta încredere în ea pe cât vrea să dea de înţeles."

3 P.M.

Kremlinul arăta drăguţ. Garguiele, dantelăria de piatră, pervazurile şi cadrele uşilor fuseseră acoperite cu un strat de zăpadă a cărei culoare scotea în evidenţă ornamentele victoriene. Toni îşi parcă maşina şi intră. În clădire era linişte. Majoritatea angajaţilor plecaseră acasă, de frică să nu rămână înzăpeziţi – nu că le-ar fi trebuit multe motive să plece mai devreme de la serviciu în Ajunul Crăciunului.

Se simţea rănită şi sensibilă la orice. Tocmai avusese un accident emoţional. Dar trebuia să alunge cu fermitate din minte orice gând legat de viaţa sentimentală. Mai târziu poate, când va sta singură în pat, va putea medita asupra lucrurilor pe care le făcuse şi le spusese Stanley; dar acum avea treabă.

Înregistrase un succes extraordinar – de aceea o îmbrăţişase Stanley –, dar, în acelaşi timp, un sentiment de îngrijorare nu-i dădea pace. Auzea mereu în creier cuvintele lui Stanley: „Dacă mai pierdem un iepure, intrăm din nou în bucluc.” Era adevărat. Un alt incident asemănător ar fi reînviat subiectul, însă ar fi fost de zece ori mai rău. Nici un specialist în relaţii cu publicul din lume n-ar mai putea controla reacţiile. „Nu vor mai fi incidente de securitate la laborator, îi spusese ea. O să am eu grijă de asta.” Acum trebuia să-şi pună cuvintele în practică.

Intră în biroul său. Singura ameninţare pe care şi-o putea imagina era din partea activiştilor pentru drepturile animalelor. Moartea lui Michael Ross i-ar putea inspira şi pe alţii să „elibereze” animale de laborator. Pe de altă parte, era posibil ca Michael să fi lucrat cu activişti care să fi avut un alt plan. Era posibil chiar să le fi dat informaţii secrete care să-i poată ajuta să treacă de sistemul de securitate de la Kremlin.

Formă numărul Poliţiei din Inverburn şi ceru să vorbească urgent cu ofiţerul de poliţie Frank Hackett, fostul ei iubit.

— Ai scăpat, nu-i aşa? spuse el. Norocul diavolului. Ar fi trebuit să vă pună la stâlpul infamiei.

— Am spus adevărul, Frank. Sinceritatea este cea mai bună strategie – ştii bine.

— Mie nu mi-ai spus adevărul. Un hamster pe nume Fluffy! M-ai făcut să par un prost.

— Recunosc că a fost o răutate. Dar tu n-ar fi trebuit să-i spui tot lui Carl. Hai să lăsăm toată chestiunea baltă!

— Ce vrei?

— Crezi că a mai fost implicat şi altcineva decât Michael Ross în furtul iepurelui?

— N-am idee.

— Ţi-am dat agenda lui. Presupun că ai verificat cine era trecut acolo. Ce zici de membrii asociaţiei Animalele Sunt

Libere, de exemplu – sunt protestatari paşnici sau ar putea întreprinde ceva mai periculos?

— Ancheta mea este încă în desfăşurare.

— Hai, Frank, nu vreau decât să mă ghidezi un pic. Cât de îngrijorată ar trebui să fiu în ceea ce priveşte posibilitatea unui nou incident?

— Mă tem că nu te pot ajuta.

— Frank, noi ne-am iubit odată. Am fost parteneri opt ani. Chiar trebuie să rămână lucrurile aşa între noi?

— Te foloseşti de relaţia noastră din trecut pentru a mă convinge să-ţi dau informaţii secrete?

— Nu. La naiba cu informaţiile! Pot să le obţin şi din altă parte. Pur şi simplu nu vreau să fiu tratată ca un duşman de o persoană pe care am iubit-o. E vreo lege care să ne interzică să ne purtăm frumos unul cu celălalt?

Se auzi un păcănit, iar apoi tonul. Închisese.

Toni oftă. Oare se va mai purta vreodată normal cu ea? Îşi dorea ca el să-şi găsească o altă iubită, poate aşa s-ar mai calma.

Formă numărul lui Odette Cressy, prietena ei de la Scotland Yard.

— Te-am văzut la ştiri, spuse Odette.

— Şi cum arătam?

— Autoritară. Odette chicoti. Ca şi cum nu te-ai duce *niciodată* într-un club purtând o rochie transparentă. Dar eu ştiu că nu e aşa.

— Dar să nu spui nimănui adevărul.

— Oricum, incidentul tău cu Madoba-2 nu are nici o legătură cu... zona mea de interes.

Se referea la terorism.

— E bine, zise Toni. Dar spune-mi ceva – dacă e să vorbim pur teoretic.

— Bineînţeles.

— Teroriştii ar putea obţine relativ uşor mostre dintr-un virus precum Ebola ducându-se la vreun spital din Africa Centrală, unde forţe de securitate înseamnă vreun poliţist de 19 ani care stă plictisit în hol şi fumează. Şi atunci de ce ar încerca să îndeplinească o sarcină atât de dificilă cum e jefuirea unui laborator de înaltă siguranţă?

— Din două motive. În primul rând, pur şi simplu nu ştiu cât de uşor se poate obţine Ebola din Africa. În al doilea rând, Madoba-2 nu e acelaşi lucru cu Ebola. E mai rău.

Toni îşi aminti ce-i spusese Stanley şi se cutremură.

— Rată de supravieţuire zero.

— Exact.

— Dar ce zici de Animalele Sunt Libere? I-ai verificat?

— Bineînţeles. Sunt inofensivi. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să blocheze un drum.

— Asta este o veste extraordinară. Vreau să mă asigur că nu o să se întâmple vreun alt incident.
— Din punctul meu de vedere, este destul de improbabil.
— Mersi, Odette. Eşti o prietenă adevărată, iar ăsta e un lucru rar.
— Pari cam tristă.
— Da, fostul meu prieten se poartă urât.
— Şi asta-i tot? Eşti obişnuită cu asta. S-a întâmplat ceva cu profesorul?
Toni nu reuşea niciodată s-o păcălească pe Odette, nici măcar la telefon.
— Mi-a spus că familia sa este cel mai important lucru din lume pentru el şi că nu ar face nimic care să-i supere.
— Ticălosul!
— Când o să găseşti un bărbat care nu e ticălos, să-l întrebi dacă nu cumva are un frate.
— Ce faci de Crăciun?
— Mă duc la un spa. Masaj, tratamente faciale, manichiură, plimbări lungi...
— Singură?
Toni zâmbi.
— E drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru mine, dar nu sunt chiar atât de patetică.
— Cu cine te duci?
— Un grup întreg. Bonnie Grant, o veche prietenă – am fost la universitate împreună, singurele două fete de la facultatea de inginerie. A divorţat de curând. Charles şi Damien, pe ei îi ştii, şi două cupluri pe care nu le cunoşti.
— Băieţii homosexuali o să te înveselească.
— Ai dreptate. Când Charlie şi Damien se dezlănţuiau, o puteau face pe Toni să râdă cu lacrimi. Dar tu ce faci de Crăciun?
— Nu sunt sigură. Ştii bine că nu-mi place să planific nimic.
— Ei bine, bucură-te de spontaneitate!
— Crăciun fericit!
Cele două prietene închiseră telefonul, iar Toni îl chemă pe Steve Tremlett, supraveghetorul gardienilor.
Toni riscase cu Steve. Acesta fusese prieten cu Ronnie Sutherland, fostul şef de securitate care conspirase cu Kit Oxenford. Nu existase nici o dovadă că Steve ştiuse despre fraudă, dar Toni se temuse că putea s-o urască fiindcă îi concediase prietenul. Se hotărâse să-i acorde prezumţia de nevinovăţie şi îl făcuse supraveghetor, iar el îi răsplătise încrederea prin loialitate şi eficienţă.
Sosi în mai puţin de un minut. Era un bărbat mic, ordonat, de 35 de ani, cu început de chelie, care-şi tundea părul blond extrem de scurt, aşa cum era la modă. Adusese un dosar de carton. Toni îi făcu semn către un scaun, iar el se aşeză.

— Poliţia este de părere că Michael Ross nu mai lucra cu nimeni altcineva, spuse ea.

— Ştiam că era un singuratic.

— Oricum, trebuie să punem totul cât mai bine la punct în seara aceasta.

— Nici o problemă.

— Hai să fim foarte siguri de ce facem! Ai registrul cu turele aici?

Steve îi dădu o foaie de hârtie. În mod normal, peste noapte, în weekend şi de sărbători, erau de serviciu trei agenţi de pază. Unul stătea în ghereta de la poartă, altul la recepţie, iar cel de-al treilea în camera de control, privind monitoarele. În cazul în care trebuiau să se deplaseze de la posturile lor, aceştia aveau telefoane din reţeaua internă. O dată la o oră, gardianul de la recepţie făcea turul clădirii principale, iar cel de la poartă inspecta exteriorul. La început, lui Toni i se păruse că trei erau insuficienţi pentru o clădire cu un nivel aşa de mare de securitate, dar adevăratul sistem de securitate era reprezentat de tehnologia sofisticată, iar oamenii nu erau decât simple completări. Cu toate acestea, pe parcursul concediului de Crăciun, Toni dublase numărul de gardieni, astfel încât urmau să fie câte doi oameni la fiecare dintre aceste trei posturi, ca să poată patrula la fiecare jumătate de oră.

— Văd că eşti de serviciu în seara aceasta.

— Am nevoie de banii de pe orele suplimentare.

— În regulă.

Agenţii de pază lucrau, de obicei, în ture de douăsprezece ore şi nu era foarte ieşit din comun să lucreze 24, când nu aveau suficient personal sau, ca în seara aceasta, când se ivea vreo urgenţă.

— Dă-mi să verific lista cu telefoanele de urgenţă!

Steve îi întinse o foaie prinsă în folie. Acolo erau trecuţi agenţii pe care trebuia să-i sune în caz de incendiu, inundaţie, pană de curent, cădere a reţelei de calculatoare, deranjamente telefonice şi alte probleme.

— Vreau să suni la fiecare dintre aceste numere în ora următoare şi să-i întrebi dacă are să fie cineva care să răspundă la numărul respectiv în perioada Crăciunului, spuse Toni.

— Foarte bine.

Toni îi dădu înapoi hârtia.

— Nu ezita să suni la Poliţia din Inverburn dacă ai chiar şi cel mai mic motiv de îngrijorare.

Steve dădu aprobator din cap.

— Din întâmplare, cumnatul meu Jack este de serviciu la poliţie în seara aceasta. Nevastă-mea a dus copiii la el acasă pe perioada Crăciunului.

— Ştii câţi oameni vor fi de serviciu la sediul poliţiei?

— În schimbul de noapte? Un inspector, doi sergenţi şi şase comisari. Şi va fi un ofiţer care poate fi sunat la orice oră.

Era o echipă mică, dar nu avea prea multe de făcut după ce se închideau restaurantele, iar beţivii se duceau acasă.

— N-ai cumva idee cine este ofiţerul de poliţie responsabil în seara aceasta?

— Ba da. E Frank al tău.

Toni nu făcu nici un comentariu.

— O să am telefonul mobil cu mine tot timpul şi nu cred că o să ajung în nici o zonă fără acoperire. Vreau să mă suni dacă se întâmplă ceva neobişnuit, indiferent de oră, da?

— Bineînţeles.

— Nu mă deranjează să mă trezeşti în toiul nopţii.

Urma să doarmă singură, dar nu îi spuse acest lucru lui Steve, care poate ar fi considerat că era o destăinuire stânjenitoare.

— Înţeleg, spuse el, şi poate chiar înţelegea.

— Asta e tot. O să plec în câteva minute. Se uită la ceas; era aproape patru. Crăciun fericit!

— Şi ţie la fel!

Steve plecă. Afară, amurgul îşi făcea uşor simţită prezenţa, iar Toni îşi putu vedea chipul reflectat în fereastră. Arăta tristă şi istovită. Închise calculatorul şi îşi încuie dulapul cu dosare.

Era timpul să plece. Trebuia să se întoarcă acasă pentru a se schimba, apoi să conducă maşina până la spa, cale de optzeci de kilometri. Cu cât pornea mai repede, cu atât mai bine: prognoza meteo anunţa că vremea nu avea să se înrăutăţească, dar totul era posibil.

Îi venea greu să părăsească Kremlinul. Siguranţa lui era responsabilitatea ei. Luase toate măsurile de precauţie care-i veniseră în minte, dar nu-i plăcea deloc să predea această responsabilitate.

Făcu un efort să se ridice în picioare. Slujba ei era de administrator al bazei materiale, nu de agent de pază. Dacă făcuse tot posibilul pentru a asigura siguranţa acestui loc, putea să plece. Dacă nu, era incompetentă şi trebuia să-şi dea demisia.

În plus, ştia care era adevăratul motiv pentru care ar fi vrut să rămână. Dacă mintea nu-i era ţinută ocupată cu munca, gândul îi zbura la Stanley.

Îşi puse poşeta pe umăr şi părăsi clădirea.

Afară, ningea tot mai tare.

4 P.M.

Kit era furios din cauza aranjamentelor pentru dormit.

Stătea în living cu tatăl lui, cu nepotul său, Tom, cu cumnatul său, Hugo, şi cu logodnicul Mirandei, Ned. Mama Marta îi privea de la înălţimea portretului ei de pe perete. Lui Kit i se păruse mereu că avea o expresie de nerăbdare în acest tablou, ca şi cum abia aştepta să-şi dea jos rochia de bal, să-şi pună un şorţ şi să înceapă să pregătească lasagna.

Femeile din familie pregăteau cina de Crăciun pentru a doua zi, iar copiii mai mari erau în hambar. Bărbaţii urmăreau un film la televizor. Personajul principal, interpretat de John Wayne, era un bătăuş cu vederi înguste care semăna un pic cu Harry Mac, după părerea lui Kit. Îi venea greu să urmărească intriga. Era prea tensionat.

Îi spusese *special* Mirandei că avea nevoie să stea în casa de oaspeţi. Se implicase atât de mult să facă toată familia să se reunească de Crăciun, încât mai că nu se aşezase în genunchi să-l roage să vină. Dar, după ce el fusese de acord cu rugămintea ei, Miranda nu reuşise să îndeplinească singura condiţie pe care o pusese. Tipic pentru o femeie.

Bătrânul nu era sentimental totuşi. Era la fel de blând ca un poliţist din Glasgow într-o sâmbătă seara. Era evident că, încurajat de Olga, nu luase în seamă ce spusese Miranda. Kit se gândi că surorile sale ar fi trebuit să se numească Goneril şi Regan, după fiicele crude ale regelui Lear.

Kit trebuia să plece de la Steepfall în seara aceea şi să se întoarcă a doua zi dimineaţă fără să ştie cineva că a lipsit. Dacă ar fi dormit în casa de oaspeţi, ar fi fost mai uşor. Ar fi putut să mintă că se duce la culcare, să stingă toate luminile şi să plece în linişte. Deja îşi mutase maşina în garajul din partea din faţă a curţii, departe de casă, astfel încât să nu audă nimeni motorul. S-ar fi întors până la ora când s-ar aştepta să se scoale cei ai casei, s-ar fi strecurat în linişte în căsuţă, apoi s-ar fi dus la culcare, total inocent.

Acum, avea să fie mult mai dificil. Camera sa se afla în partea veche a casei, unde totul scârţâia, lângă Olga şi Hugo. Va trebui să aştepte până se vor fi dus toţi la culcare. Când se va face linişte în casă, va trebui să iasă din camera sa, să meargă în vârful degetelor până jos şi să iasă din casă în linişte deplină. Dacă exact atunci cineva deschidea vreo uşă – Olga, de exemplu, care să traverseze holul pentru a merge la baie –, ce ar fi spus?

„Mă duc să iau nişte aer curat.” La miezul nopţii, în zăpadă? Şi ce avea să facă dimineaţa? Era aproape sigur că îl va vedea cineva când se va întoarce. Va trebui să spună că fusese la o plimbare pe jos sau cu maşina. Iar apoi, mai târziu, când poliţia

va pune întrebări, oare îşi va aminti cineva de plimbarea lui de dimineaţă, atât de atipică pentru el?

Încercă să-şi alunge această grijă din minte. Avea o problemă mai urgentă. Trebuia să fure cardul smart pe care-l folosea tatăl său pentru a intra în BSL4.

Putea să fi cumpărat oricâte carduri din acestea de la o firmă de echipamente de securitate, dar cardurile smart aveau un cod introdus de la producător care asigura utilizatorul de faptul că va funcţiona numai într-un singur loc. Cardurile pe care le-ar fi putut cumpăra aveau coduri care nu se potriveau la Kremlin.

Nigel Buchanan îi pusese o groază de întrebări legate de furtul cardului.

— Unde îl ţine tatăl tău?

— De obicei, în buzunarul de la sacou.

— Şi dacă nu e acolo?

— În portofel sau în servietă, presupun.

— Cum poţi să-l iei fără să fii văzut?

— E o casă mare. O să îl iau când face baie sau iese la plimbare.

— Nu va observa că lipseşte?

— Nu până când o să aibă nevoie de el, ceea ce nu se va întâmpla până vineri, cel mai devreme. Va trebui să-l pun la loc până atunci.

— Poţi să fi sigur?

În acel moment, fuseseră întrerupţi de Elton, care spusese, cu accentul lui sudic de londonez:

— Drăcia naibii, Nigel! Noi contăm pe Kit să ne ajute să intrăm într-un laborator de înaltă securitate foarte bine păzit. Am încurcat-o dacă nu e în stare nici măcar să şterpelească ceva de la afurisitul de taică-său.

Cardul lui Stanley avea codul de care aveau nevoie, dar cipul din el conţinea informaţii despre amprenta lui, nu a lui Kit. Cu toate acestea, Kit se gândise cum să rezolve această problemă.

Filmul se apropia de punctul culminant. John Wayne se pregătea să împuşte nişte oameni. Era un moment bun pentru Kit să facă o mişcare.

Se ridică, mormăi ceva despre dus la baie şi ieşi. Din hol, aruncă o privire în bucătărie. Olga băga umplutura într-un curcan uriaş, în timp ce Miranda curăţa nişte varză de Bruxelles. Pe un perete, erau două uşi: una către spălătorie, iar cealaltă către sufragerie. Pe când Kit stătea şi se uita, Lori ieşi din spălătorie cu o faţă de masă împăturită în braţe şi o duse în sufragerie.

Kit intră în biroul tatălui său şi închise uşa.

După cum îi spusese şi lui Nigel, cel mai probabil cardul se afla într-unul din buzunarele hainei de la costum a lui Stanley. Se aşteptase să găsească haina fie agăţată în cuierul din spatele uşii, fie pe spătarul scaunului de la birou, dar văzu imediat că nu era în încăpere.

Dacă tot era acolo, se hotărî să verifice şi alte variante. Era riscant – putea să intre oricine. Oare ce ar spune? Dar trebuia să rişte. Alternativa arăta cam aşa: jaf nu, 300 000 de lire nu, bilet către Lucca nu – şi, cel mai rău, să rămână cu datoria la Harry neplătită. Îşi aminti ce-i făcuse Daisy în dimineaţa aceea şi se cutremură.

Geanta bătrânului era pe podea, lângă birou. Kit scotoci rapid prin ea. Înăuntru, se aflau un dosar cu grafice împrăştiate, care nu aveau nici un înţeles pentru Kit; numărul curent din Times, cu rebusul făcut pe jumătate; jumătate dintr-un baton de ciocolată şi carneţelul cu coperte din piele în care tatăl său îşi nota listele cu lucrurile pe care trebuia să le facă. Kit observase mai demult că oamenii bătrâni făceau mereu liste. De ce erau atât de îngroziţi că ar putea uita ceva?

Biroul era ordonat, iar Kit nu zări cardul sau orice alt obiect în care s-ar fi putut afla acesta, ci numai un teanc mic de dosare, un suport de creioane şi o carte care se numea *Al şaptelea raport al Comitetului Internaţional pentru Taxonomia Virusurilor*.

Kit începu să deschidă sertarele. Începuse să respire foarte repede şi îşi simţi pulsul accelerându-se. Dar, dacă era prins, ce ar face – ar chema poliţia? Îşi spuse că nu avea nimic de pierdut şi continuă, dar mâinile îi tremurau.

Tatăl său folosea acest birou de treizeci de ani şi era uluitor câte obiecte nefolositoare strânsese în acest timp: brelocuri-suvenir, stilouri, un calculator demodat, obiecte de papetărie cu prefixe telefonice care acum nu mai erau valabile, sticluţe de cerneală, manuale pentru programe ieşite din uz – oare cât timp trecuse de când lumea nu mai folosea programul Planperfect? Dar cardul smart nu era nicăieri.

Kit ieşi din încăpere. Nimeni nu-l văzuse intrând şi nimeni nu-l văzu la ieşire.

Urcă scările în linişte. Tatăl său nu era un om dezordonat şi rar se întâmpla să piardă câte ceva: nu şi-ar fi lăsat portofelul din neatenţie undeva la întâmplare, de exemplu în dulapul pentru cizme. Singura variantă posibilă era dormitorul.

Kit intră şi închise uşa.

Prezenţa mamei sale dispărea treptat. Data trecută când intrase aici, lucrurile ei erau încă împrăştiate peste tot: o mapă de scrisori din piele, un set de perii din argint care-i aparţinuse mamei ei, o fotografie a lui Stanley într-o ramă veche. Acestea dispăruseră. Dar perdelele şi tapiţeria erau aceleaşi, făcute dintr-un material mai deosebit, albastru cu alb, tipic pentru gusturile spectaculoase ale mamei sale.

De fiecare parte a patului, se aflau două comode victoriene din mahon masiv, folosite pe post de noptiere. Tatăl său dormise întotdeauna pe partea dreaptă a patului mare dublu. Kit deschise sertarele de pe această parte. Găsi o lanternă, probabil pentru pene de electricitate, şi un volum din Proust, probabil pentru

insomnii. Verifică sertarele de pe partea mamei sale, dar acestea erau goale.

Apartamentul era împărţit în trei camere: mai întâi dormitorul, pe urmă garderoba, apoi baia. Kit intră în garderobă, o cameră pătrată cu dulapuri, unele vopsite în alb, iar altele cu oglinzi pe uşi. Afară, se lăsa întunericul, dar putea să vadă suficient de bine pentru ce avea el nevoie să facă, aşa că nu aprinse luminile.

Deschise uşa dulapului unde tatăl său îşi ţinea costumele. Acolo, pe un umeraş, se afla jacheta costumului pe care Stanley îl purta astăzi. Kit întinse mâna până la buzunarul de la piept şi scoase un portofel mare şi uzat, de piele. Înăuntru, se aflau un teanc mic de bancnote şi un rând de carduri din plastic. Unul dintre ele era cardul smart pentru Kremlin.

— Bingo, spuse Kit încet.

Uşa dormitorului se deschise.

Kit nu închisese uşa garderobei şi putu să o vadă prin cadrul ei pe sora sa, Miranda, intrând în dormitor cu un coş de rufe portocaliu, de plastic.

Kit era în raza ei vizuală, stând lângă uşa deschisă a dulapului pentru costume, dar, din cauza luminii difuze a amurgului, femeia nu-l zări imediat, iar el se ascunse repede în spatele uşii garderobei. Dacă se uita pe după marginea uşii, Kit putea vedea imaginea Mirandei reflectată în oglinda mare de pe peretele dormitorului.

Miranda aprinse lumina şi începu să ia lenjeria de pe pat. Se părea că ea şi Olga preluaseră unele dintre sarcinile lui Lori. Kit decise că trebuia pur şi simplu să aştepte.

Kit avu un moment de dezgust faţă de el însuşi. Iată-l acţionând ca un intrus în casa familiei sale. Fură de la propriul tată şi se ascundea de sora sa. Cum se ajunsese aici?

Ştia răspunsul. Tatăl său îl dezamăgise. Exact când avusese nevoie de ajutor, Stanley îl refuzase. Aceasta era cauza.

Ei bine, avea să lase toate astea în urmă. Nici măcar nu le va spune unde se duce. O să-şi construiască o viaţă nouă, într-o altă ţară. Se va cufunda în rutina specifică vieţii unui orăşel, în Lucca, va mânca paste cu roşii, va bea vin de Toscana, iar seara va juca pinnacle pe mize mici. Va fi ca o siluetă de fundal într-un tablou mare, trecătorul care nu se uită la martirul muribund. Va fi mulţumit.

Miranda începu să pună cearşafuri curate pe pat şi, în momentul acela, Hugo intră în cameră.

Se schimbase într-un pulover roşu şi nişte pantaloni verzi de catifea reiată. Arăta ca un spiriduş. Închise uşa în urma sa. Kit se încruntă. Hugo avea secrete de discutat cu sora soţiei lui?

— Ce vrei, Hugo? întrebă Miranda.

Tonul ei era precaut. Hugo îi adresă un rânjet conspirativ, dar nu spuse decât:

— Mă gândeam să-ţi dau o mână de ajutor.

Se duse de cealaltă parte a patului şi începu să bage cearşaful sub saltea.

Kit stătea în spatele uşii de la garderobă cu portofelul tatălui său într-o mână şi un card smart de la Kremlin în cealaltă, dar nu se putea mişca fără a risca să fie prins.

Miranda aruncă o faţă de pernă curată de cealaltă parte a patului.

— Poftim, spuse ea.

Hugo îndesă perna în ea. Aranjară împreună cuvertura.

— Mă simt de parcă nu te-am mai văzut de-o veşnicie, spuse Hugo. Mi-e dor de tine.

— Nu spune prostii, zise Miranda detaşată.

Kit era nedumerit, dar fascinat. Ce se întâmpla aici? Miranda netezi cuvertura. Hugo veni la capătul patului. Miranda ridică în braţe coşul pe care-l ţinea în faţa ei, ca un scut. Hugo schiţă un rânjet răutăcios şi spuse:

— Ce-ai zice de un sărut, de dragul vremurilor de altădată?

Kit era înmărmurit. Despre ce vremuri trecute vorbea

Hugo? Era căsătorit cu Olga de aproape douăzeci de ani. O sărutase pe Miranda când aceasta avea 14 ani?

— Încetează chiar acum, zise Miranda pe un ton ferm.

Hugo îşi puse mâinile pe coş şi împinse. Partea din spate a picioarelor Mirandei ajunse la marginea patului. Fără să vrea, Miranda se aşeză. Dădu drumul coşului şi îşi folosi mâinile pentru a-şi recăpăta echilibrul. Hugo zvârli coşul într-o parte, se aplecă deasupra ei şi o împinse pe spate, îngenunchind pe pat, cu picioarele de-o parte şi de cealaltă a corpului ei. Kit era uluit. Ghicise el că Hugo era un fel de Lothario[11], din felul curtenitor în care se purta cu femeile atrăgătoare, dar nu şi-l imaginase niciodată cu Miranda.

Hugo îi împinse în sus fusta largă, plisată. Miranda avea picioare şi şolduri groase. Purta chiloţi negri din dantelă şi portjartier – iar pentru Kit aceasta fu cea mai uimitoare revelaţie de până acum.

— Dă-te jos de pe mine acum, spuse ea.

Kit nu ştia ce să facă. Nu era deloc treaba lui, aşa că nu prea îi venea să intervină; dar nici nu putea să stea acolo şi să privească. Chiar dacă se întorcea cu spatele, nu putea să nu audă ce se întâmpla. Putea să treacă neobservat pe lângă ei, în timp ce se luptau? Nu, camera era prea mică. Îşi aduse aminte de panoul din spatele dulapului care ducea în pod, dar nu putea deschide dulapul fără a risca să fie văzut. În final, rămase locului ca paralizat, privindu-i mai departe.

— Doar o partidă scurtă, spuse Hugo. N-o să ştie nimeni.

Miranda îşi trase înapoi braţul drept şi ţinti faţa lui Hugo, lovindu-l cu o palmă puternică direct peste obraz. Apoi îşi ridică repede genunchiul, lovindu-l pe Hugo undeva în zona şliţului. Se răsuci, îl dădu jos de pe ea şi sări în picioare.

Hugo rămăsese trântit pe pat.

— M-a durut! protestă el.

— Ce bine! spuse ea. Acum ascultă-mă! Niciodată să nu mai faci aşa ceva.

Hugo îşi trase fermoarul la pantaloni şi se ridică în picioare.

— De ce nu? Ce o să faci, o să-i spui lui Ned?

— Ar trebui să-i spun, dar nu am avut curaj până acum. M-am culcat cu tine o dată, când sufeream de singurătate şi eram deprimată, dar de-atunci regret că s-a întâmplat.

„Deci asta era”, îşi zise Kit – Miranda se culcase cu soţul Olgăi. Era şocat. Nu era surprins de comportamentul lui Hugo – să se culce pe ascuns cu sora soţiei era un aranjament confortabil, care le-ar plăcea multor bărbaţi.

Dar Miranda avea un simţ moral extrem de dezvoltat când venea vorba despre astfel de lucruri. Kit ar fi spus despre ea că nu s-ar fi culcat niciodată cu soţul *nimănui*, cu atât mai puţin al surorii sale. Miranda continuă:

— A fost cel mai ruşinos lucru pe care l-am făcut în viaţa mea şi nu vreau ca Ned să afle vreodată ce s-a întâmplat.

— Şi atunci, cu ce mă ameninţi? Că-i spui Olgăi?

— Ar divorţa de tine şi n-ar mai vorbi cu mine niciodată. Asta ar distruge toată familia.

„S-ar putea să nu fie chiar atât de rău”, se gândi Kit; dar Miranda îşi făcea mereu griji în privinţa liniştii familiale.

— Şi tu rămâi într-o poziţie vulnerabilă, nu-i aşa? spuse Hugo, cu o expresie de încântare. Din moment ce nu putem fi duşmani, de ce nu mă săruţi tu frumos şi să fim prieteni?

Vocea Mirandei deveni foarte tăioasă.

— Pentru că mă dezguşti.

— A, da. Hugo avea un ton resemnat, dar nu ruşinat. Urăşte-mă atunci, dar eu tot te ador.

Îi adresă cel mai fermecător zâmbet de care era în stare şi ieşi din cameră şchiopătând uşor.

— Ticălos nenorocit, spuse Miranda în timp ce uşa se trântea.

Kit nu o auzise niciodată vorbind aşa.

Miranda luă coşul de rufe de pe covor; apoi, în loc să iasă, aşa cum era normal, se întoarse către el. „Probabil că are prosoape curate pentru baie”, îşi dădu seama Kit. Nu avea timp să se mişte. În trei paşi, Miranda ajunse în garderobă şi aprinse luminile.

Kit de-abia reuşi să bage cardul smart în buzunarul de la pantaloni. O secundă mai târziu, Miranda îl văzu. Din cauza şocului, ţipă.

— Kit! Ce faci aici? M-ai speriat! Se albi şi adăugă: Înseamnă că ai auzit tot.

— Îmi pare rău. Ridică din umeri. Nu am vrut.

Tenul ei îşi schimbă culoarea, din alb devenind roşu.

— N-o să spui nimănui, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Vorbesc serios, Kit. Nu trebuie să spui niciodată. Ar fi îngrozitor. Ar putea distruge două căsnicii.

— Ştiu, ştiu.

Miranda zări portofelul din mâna lui.

— Ce faci cu portofelul tatei?

Kit ezită, apoi avu un moment de inspiraţie.

— Aveam nevoie de bani gheaţă.

Îi arătă bancnotele din interior.

— O, Kit! Era tristă, nu mai gândea raţional. De ce cauţi tu mereu bani nemunciţi?

Kit se abţinu să-şi arate indignarea. Miranda îi credea povestea – asta era important. Nu spuse nimic şi încercă să pară ruşinat. Miranda continuă:

— Olga spune mereu că preferi să furi un şiling decât să câştigi o liră prin muncă cinstită.

— Bine, nu face atâta caz din asta!

— Nu trebuie să şterpeleşti din portofelul lui tati – e îngrozitor!

— Sunt un pic cam disperat.

— Îţi dau eu bani! Lăsă coşul de rufe jos. Fusta pe care o purta avea două buzunare în faţă. Miranda băgă mâna într-unul şi scoase câteva bancnote. Alese două de 50, le netezi şi i le dădu lui Kit. Cere-mi mie – eu n-o să te refuz niciodată.

— Mersi, Mandy, spuse el, folosind numele ei din copilărie.

— Dar nu trebuie să furi niciodată de la tati.

— Bine.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimănui despre mine şi Hugo.

— Promit, zise el.

5 P.M.

Toni dormea profund de o oră, când fu trezită de zgomotul făcut de ceasul deşteptător.

Descoperi că era întinsă pe pat, complet îmbrăcată. Fusese prea obosită pentru a-şi da jos jacheta sau chiar pantofii. Dar somnul o împrospătase. Era obişnuită să nu aibă un program regulat de somn, de când lucra în schimbul de noapte la poliţie, putea să adoarmă oriunde şi să se trezească instantaneu.

Locuia la parterul unei case victoriene care fusese împărţită în apartamente. Avea un dormitor, un living, o bucătărie mică şi o baie. Inverburn era port pentru feriboturi, dar ea nu putea să vadă marea de la fereastră. Nu-i plăcea prea tare casa ei: era locul în care fugise când se despărţise de Frank şi nu avea deloc amintiri frumoase legate de acesta. Stătea aici de doi ani, dar tot considera că era doar ceva temporar.

Se ridică din pat. Îşi dădu jos costumul pe care-l purtase două zile şi o noapte şi îl aruncă în coşul unde păstra hainele care trebuiau duse la curăţătorie. Îmbrăcă un halat peste lenjeria intimă şi se mişcă repede prin apartament, făcându-şi bagajele pentru cele cinci zile pe care avea să le petreacă la centrul de sănătate. Îşi planificase să-şi facă bagajele cu o seară înainte şi să plece în acea zi la prânz, aşa că avea ceva timp de recuperat.

Abia aştepta să ajungă la salonul de înfrumuseţare. Era exact lucrul de care avea nevoie. Masajele relaxante aveau să-i alunge suferinţa; avea să scape de toxine la saună; îşi va da unghiile cu lac şi se va tunde. Dintre toate, cel mai bine era că urma să joace diverse jocuri, să povestească tot felul de întâmplări cu prietenii ei vechi şi, astfel, să uite de necazuri.

Mama ei trebuia să fi ajuns acasă la Bella. Aceasta era o femeie inteligentă care-şi pierdea minţile. Fostă profesoară de liceu, fusese întotdeauna capabilă să o ajute pe Toni la studiile sale, chiar şi când aceasta era în ultimul an la Facultatea de Inginerie. Acum nu mai putea nici să-şi dea seama dacă primise restul corect la magazin. Toni o iubea foarte mult şi o întrista foarte tare declinul ei.

Bella era un pic cam neatentă. Făcea curat în casă atunci când avea chef, gătea numai când i se făcea foame, iar uneori uita să-şi trimită copiii la şcoală. Soţul ei, Bernie, era frizer, dar nu avea un post stabil din cauza unei boli de plămâni.

— Doctorul mi-a dat concediu pentru alte patru săptămâni, spunea, de obicei, atunci când era întrebat câte ceva. Tu ce mai faci?

Toni spera că mama se va simţi bine la Bella. Bella era şleampătă într-un mod inofensiv, iar mama nu dăduse niciodată semne că ar deranja-o acest lucru. Mamei îi plăcuse mereu să

viziteze proprietatea consiliului din Glasgow şi să mănânce cartofi insuficient prăjiţi cu nepoţii săi. Dar acum era într-una din primele faze ale senilităţii. Avea să adopte oare aceeaşi atitudine filosofică şi acum în ceea ce priveşte modul haotic în care Bella se ocupa de gospodărie? Oare avea Bella să reuşească să facă faţă dezorientării tot mai accentuate a mamei?

Odată, când Toni lăsase să-i scape o remarcă răutăcioasă la adresa Bellei, mama îi răspunsese tăios:

— Ea nu se străduieşte la fel de tare ca tine – tocmai de aceea este mai fericită.

Discuţiile cu mama nu mai erau la fel de coerente ca odinioară, dar afirmaţiile ei puteau fi dureros de adevărate.

După ce termină de împachetat, Toni îşi spălă părul şi făcu o baie care să-i alunge tensiunea acumulată de două zile încoace. Adormi în cadă. Se trezi speriată, dar nu trecuse decât un minut sau două – apa era în continuare fierbinte. Ieşi din cadă şi se şterse energic.

„Am tot ce aveam şi acum douăzeci de ani – numai că sunt cu opt centimetri mai jos", se gândi Toni în timp ce se privea în oglinda mare. Unul dintre aspectele pozitive ale relaţiei ei cu Frank, cel puţin la început, fusese faptul că lui îi plăcea foarte mult cum arăta ea.

„Ai sâni frumoşi", îi spunea el. Ea credea că erau prea mari pentru corpul ei, dar el îi venera. „N-am văzut niciodată o păsărică de culoarea asta, îi spusese odată, în timp ce stătea între picioarele ei. E ca turta dulce." Se întrebă cât timp va trece până când altcineva avea să se mai minuneze de culoarea părului ei pubian.

Se îmbrăcă într-o pereche de jeanşi de culoarea pielii şi un pulover verde-închis. În timp ce-şi închidea geamantanul, auzi telefonul sunând. Era sora ei.

— Bună, Bella, spuse Toni. Ce face mama?

— Nu e aici.

— Poftim? Trebuia să o iei la ora 13.00!

— Ştiu, dar Bernie a luat maşina şi eu nu am putut să plec.

— Şi nu ai plecat nici la ora asta? Toni aruncă o privire la ceas. Era 17.30. Şi-o imagină pe mama la azil, stând pe hol cu haina pe ea şi cu pălăria pe cap, cu geamantanul aşezat lângă scaun, oră după oră, şi o cuprinse dintr-odată un val de supărare. Ce e în capul tău?

— Ideea e că s-a stricat vremea.

— Ninge în toată Scoţia, dar nu foarte tare.

— Păi, Bernie nu vrea să mă lase să conduc aproape o sută de kilometri pe întuneric.

— N-ar fi trebuit să conduci pe întuneric dacă ai fi luat-o la ora când ai promis!

— Of, Doamne, ai început să te enervezi. Ştiam că are să se întâmple aşa.

— Nu m-am enervat... Toni se opri câteva secunde. Sora ei o mai păcălise şi înainte cu acest truc. În câteva momente, ar fi discutat despre cum să-şi ţină Toni mânia în frâu, nu despre Bella care nu s-a ţinut de cuvânt. Nu contează ce simt eu, spuse Toni. Dar săraca mama? Nu crezi că se simte dezamăgită?

— Bineînţeles, dar nu pot controla eu vremea.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu am ce să fac.

— Aşa că ai de gând să o laşi la azil de Crăciun?

— Asta dacă nu o iei tu la tine. Tu stai la mai puţin de douăzeci de kilometri.

— Bella, mi-am făcut rezervare la un spa! Şapte prieteni mă aşteaptă să petrecem cinci zile împreună. Am plătit un avans de 400 de lire şi abia aştept să mă odihnesc şi eu puţin.

— Eşti cam egoistă.

— Ia stai puţin. Am luat-o pe mama de Crăciun în ultimii trei ani şi tot eu sunt egoistă?

— Tu nu ştii cât de greu e să ai trei copii şi un soţ prea bolnav ca să muncească. Ai o groază de bani şi nu trebuie să ai grijă decât de tine.

„Şi nu sunt suficient de proastă să mă mărit cu un trântor şi să fac şi trei copii cu el”, îşi zise Toni în gând, dar nu rosti nici un cuvânt. Nu avea nici un rost să se certe cu Bella. Stilul ei de viaţă era o pedeapsă suficientă.

— Deci tu îmi ceri mie să-mi anulez vacanţa, să mă duc la azil, să o iau pe mama şi să o îngrijesc în perioada Crăciunului.

— Tu decizi, spuse Bella pe un ton de pietate condescendentă. Trebuie să faci ce-ţi dictează conştiinţa.

— Mulţumesc pentru sfat. Mă ajută foarte mult. Conştiinţa lui Toni îi spunea că trebuia să stea cu mama lor, iar Bella ştia acest lucru. Nu o putea lăsa pe mama să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului într-un azil, singură în camera ei, să mănânce curcan fără nici un gust şi varză călduţă la cantină sau să primească un cadou ieftin împachetat în hârtie ieftină şi ţipătoare de la vreun îngrijitor de la azil îmbrăcat în costum de Moş Crăciun. Toni nici măcar nu avu nevoie de timp de gândire.

— Bine, mă duc s-o iau acum.

— Îmi pare rău că a trebuit să te laşi rugată, spuse sora ei.

— Du-te naibii, Bella, replică Toni şi închise telefonul.

Deprimată, sună la salonul de frumuseţe şi îşi anulă rezervarea. Apoi ceru să vorbească cu unul dintre prietenii ei. După câteva minute, Charlie fu cel care veni la telefon. Vorbea cu accentul specific locuitorilor din Lancashire.

— Unde eşti? spuse el. Noi toţi suntem în jacuzzi – pierzi toată distracţia!

— Nu pot să vin, spuse ea tristă şi îi explică despre ce era vorba. Charlie era scandalizat.

— Nu este drept faţă de tine, izbucni el. Ai nevoie de o pauză.

— Ştiu, dar nu suport să mă gândesc că ea e singură în locul acela când alţii sunt cu familiile lor.

— Plus că ai avut ceva probleme la serviciu astăzi.

— Da. E foarte trist, dar cred că Oxenford Medical a ieşit cu bine din această criză – asta în cazul în care nu se mai întâmplă nimic.

— Te-am văzut la televizor.

— Şi cum arătam?

— Superb – dar mie mi-a plăcut de şeful tău.

— Şi mie, dar are trei copii mari pe care nu vrea să-i supere, aşa că am impresia că este o cauză pierdută.

— La naiba, chiar că ai avut o zi proastă.

— Îmi pare rău că v-am lăsat pe toţi baltă.

— Nu va fi la fel de distractiv fără tine.

— Trebuie să închid, Charlie, ar fi bine să mă duc s-o iau pe mama cât mai curând posibil. Crăciun fericit!

Puse receptorul în furcă şi rămase uitându-se la telefon. Ce viaţă mizerabilă, spuse ea cu glas tare. Ce viaţă nenorocită şi mizerabilă!

6 P.M.

Relaţia lui Craig cu Sophie avansa foarte încet.

Îşi petrecuse toată după-amiaza cu ea. O bătuse la tenis de masă şi pierduse la biliard. Se puseseră de acord în privinţa muzicii – amândurora le plăceau mai mult formaţiile cu chitare decât cele cu tobe şi chitară bas. Amândoi citeau literatură horror, deşi ei îi plăcea Stephen King, iar el o prefera pe Anne Rice. Craig îi povestise despre căsnicia părinţilor săi, care era tumultoasă, dar plină de pasiune, iar ea îi povestise despre divorţul dintre Ned şi Jennifer, care fusese plin de resentimente.

Dar ea nu îl încuraja deloc. Nu-i atingea braţul ca din întâmplare, sau să-l privească fix în ochi atunci când vorbea cu ea, sau să aducă în discuţie subiecte romantice, cum ar fi întâlnirile sau sărutul. În loc de asta, Sophie vorbea despre o lume în care el nu avea loc, o lume a cluburilor de noapte – cum reuşea să intre într-un club la numai 14 ani? –, prieteni care se drogau şi băieţi cu motociclete.

Pe măsură ce se apropia ora cinei, Craig începu să se simtă disperat. Nu voia să petreacă cinci zile alergând după ea de dragul unui singur sărut, la sfârşit. Planul lui era s-o cucerească în prima zi şi să-şi petreacă vacanţa ajungând s-o cunoască cu *adevărat*. În mod clar, Sophie nu vedea lucrurile la fel. Avea nevoie de o scurtătură către inima ei.

Părea să considere că el nu se ridica la standardele cerute de ea pentru o relaţie romantică. Toată vorbăria aceasta despre alte persoane sugera că el nu era decât un puşti, chiar dacă era mai mare decât Sophie cu un an şi şapte luni. Trebuia să găsească o modalitate de a-i dovedi faptul că era la fel de matur şi de sofisticat ca ea.

Sophie nu ar fi fost prima fată pe care ar săruta-o. Fusese prieten timp de şase săptămâni cu Caroline Stratton, din clasa a zecea, de la el din şcoală, şi, deşi era drăguţă, Craig se plictisise. Lindy Riley, sora plinuţă a unui prieten fotbalist, i se păruse mai interesantă şi îl lăsase să facă lucruri pe care nu le mai făcuse înainte, dar apoi fata îşi îndreptase afecţiunea către un băiat care cânta la clape într-o formaţie rock din Glasgow. Şi mai erau şi alte câteva fete pe care le sărutase o dată sau de două ori.

Dar acum simţea ceva diferit. De când o cunoscuse pe Sophie, la petrecerea organizată de ziua mamei sale, se gândise la ea în fiecare zi, timp de patru luni. Descărcase una dintre fotografiile pe care le făcuse tatăl său la petrecere, în care Craig gesticula, iar Sophie râdea. O folosea ca imagine de fundal pe computerul său. Tot se mai uita la alte fete, dar le compara cu Sophie, gândindu-se că, în comparaţie cu ea, aceasta era prea palidă, cealaltă prea grasă, o alta arăta prea banal, iar toate erau obositor de

convenţionale. Nu-l deranja că era o persoană dificilă – era obişnuit cu femeile dificile: mama lui era una dintre ele. Sophie avea ceva ce-i străpungea inima.

La ora 18.00, trântit pe canapeaua din hambar, Craig hotărî că se uitase suficient la MTV pentru o singură zi.

— Vrei să mergem în casă? întrebă el.

— Pentru ce?

— Toată lumea o să fie adunată în jurul mesei din bucătărie.

— Şi ce dacă?

„Ei bine, îşi zise Craig, e destul de drăguţ. În bucătărie e cald şi poţi să simţi mirosul mâncării care urmează să fie servită la cină, iar tata spune poveşti amuzante, mătuşa Miranda toarnă vin şi pur şi simplu te simţi bine." Dar ştia că aşa ceva nu avea s-o impresioneze pe Sophie, aşa că zise:

— S-ar putea să fie de băut.

Sophie se ridică în picioare.

— Bine. Eu vreau un cocktail.

„În visele tale", îşi zise Craig în sinea lui. Bunicul n-o să dea băuturi puternice unei fete de 14 ani. Dacă se bea şampanie, era posibil să primească o jumătate de pahar. Dar Craig nu-i spulberă visurile. Îşi puseră jachetele şi ieşiră.

Acum era complet întuneric, dar curtea era luminată puternic de becurile montate pe pereţii clădirilor care o înconjurau. Fulgii deşi de zăpadă se învârteau în aer, iar solul devenise alunecos. Traversară curtea până la casa mare şi se apropiară de uşa din spate. Chiar înainte de a intra, Craig aruncă o privire împrejur şi văzu maşina bunicului, parcată tot în faţa intrării, cu zăpadă de cinci centimetri aşezată pe spoilerul frumos arcuit. Probabil că Luke fusese prea ocupat s-o bage în garaj.

— Data trecută când am fost aici, bunicul m-a lăsat să-i conduc maşina din curte în garaj, spuse Craig.

— Nu ştii să conduci, replică Sophie, sceptică.

— Nu am permis, dar asta nu înseamnă că nu pot să stăpânesc o maşină.

Exagera. Condusese Mercedesul break al tatălui său de două ori, prima dată pe o plajă şi a doua oară pe o pistă de avioane părăsită, dar niciodată pe un drum obişnuit.

— Foarte bine atunci. Parcheaz-o acum, îi ceru Sophie.

Craig ştia că ar fi trebuit să ceară voie. Dar, dacă spunea acest lucru, Sophie ar fi crezut că încerca să bată în retragere. Oricum, bunicul ar fi putut refuza, şi atunci Craig ar fi pierdut şansa de a-i demonstra lui Sophie cât de matur era. Aşa că spuse:

— Bine.

Maşina era neîncuiată, iar cheia se afla în contact.

Sophie se sprijini cu spatele de zidul casei, lângă uşa din spate, cu braţele încrucişate, într-o poziţie care spunea „Bine, arată-mi!" Craig nu avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor.

— De ce nu vii cu mine? spuse el. Sau ţi-e frică?

Urcară amândoi în maşină.

Nu era deloc uşor. Scaunele erau joase, aproape la acelaşi nivel cu pragurile portierelor, iar Craig trebui să-şi bage un picior înăuntru, iar apoi să-şi strecoare spatele pe lângă cotiera plată. Trânti uşa.

Schimbătorul de viteze era un obiect strict practic, o bară verticală de aluminiu cu un mâner rotund în capăt. Craig verifică să nu fie băgat în viteză, apoi răsuci cheia în contact. Maşina porni, cu un zgomot asurzitor, ca şi cum ar fi fost un Boeing 747.

Craig spera pe de o parte ca zgomotul să-l scoată pe Luke din casă, alergând cu mâinile ridicate, în semn de protest. Cu toate acestea, Ferrari-ul era parcat în faţa uşii din faţă, iar toată familia era în bucătărie, în spatele casei, de unde se putea vedea curtea. Zarva pe care o făcea maşina nu putea pătrunde prin pereţii groşi ai fermei.

Maşina părea să tremure cu totul, ca şi cum ar fi fost cutremur, în timp ce motorul mare nu era turat suficient. Craig simţi vibraţiile motorului prin scaunul din piele pe care stătea.

— E marfă! spuse Sophie încântată.

Craig aprinse farurile. Două conuri de lumină se întinseră în faţa maşinii, pe suprafaţa grădinii pline de fulgi de zăpadă. Îşi aşeză mâna pe mânerul schimbătorului de viteze, puse piciorul pe pedala de ambreiaj şi apoi privi în spate. Aleea mergea drept către garaj înainte de a face o curbă până în vârful stâncii.

— Hai odată! spuse Sophie. Dă-i drumul!

Craig arboră un aer de detaşare pentru a-şi ascunde şovăiala.

— Linişteşte-te, spuse el. Dădu drumul frânei de mână. Bucură-te de plimbare!

Ridică piciorul de pe ambreiaj, iar apoi mişcă schimbătorul în poziţia de marşarier. Atinse pedala de acceleraţie cât putu de uşor. Motorul porni ameninţător. Dădu drumul ambreiajului câte un milimetru. Maşina începu să se mişte încet înapoi.

Ţinea volanul uşor, fără să-l mişte într-o parte şi în cealaltă, iar maşina merse în linie dreaptă. Cu ambreiajul ridicat, atinse din nou acceleraţia. Maşina porni cu o viteză ameţitoare, trecând de garaj. Sophie ţipă de frică. Craig îşi trecu piciorul de pe acceleraţie pe frână. Maşina derapă pe zăpadă, dar, spre uşurarea lui Craig, nu se abătu de la traiectoria sa dreaptă. Pe când oprea maşina, îşi aduse aminte să apese pe ambreiaj pentru a evita o oprire bruscă.

Era încântat de el însuşi. Reuşise să păstreze controlul. Şi, mai bine, Sophie se speriase, în timp ce el păruse calm. Poate că acum n-avea să se mai creadă superioară.

Garajul se afla în unghi drept faţă de casă, iar acum uşile erau fix în faţă, la stânga faţă de maşină. Maşina lui Kit, un Peugeot coupé negru, era parcată în faţa garajului, spre celălalt capăt. Craig găsi telecomanda sub bordul Ferrari-ului şi apăsă pe buton. Uşa cea mai depărtată a garajului se deschise.

Bucata de beton din faţa garajului era acoperită cu un strat moale de zăpadă. Lângă colţul cel mai apropiat al clădirii se afla un pâlc de tufişuri, iar în partea depărtată a bucăţii de beton era un copac. Craig trebuia pur şi simplu să evite aceste obstacole şi să bage maşina la locul ei.

Mai încrezător, băgă în viteza întâi, apăsă acceleraţia şi apoi dădu drumul pedalei de ambreiaj. Maşina se mişcă înainte. Întoarse de volan, ceea ce, la viteză mică, era greu, nefiind ajutat de forţa maşinii. Ascultătoare, maşina viră spre stânga. Apăsă încă un milimetru pe acceleraţie, iar maşina prinse viteză, suficient pentru a fi incitant. Întoarse volanul spre dreapta, vrând să intre prin uşa deschisă, dar mergea prea repede. Apăsă pe frână.

Aceasta fu greşeala lui.

Maşina se mişca repede pe zăpadă, cu roţile din faţă întoarse spre dreapta. Imediat ce Craig atinsese frâna, roţile din spate pierdură tracţiunea. În loc să continue virajul la dreapta spre uşa deschisă a garajului, maşina alunecă lateral pe zăpadă. Craig ştia ce se întâmplă, dar nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să facă. Întoarse volanul spre dreapta, dar maşina patina şi mai rău, iar autovehiculul se mişca pe suprafaţa lunecoasă ca o barcă împinsă de un vânt puternic. Craig călcă frâna şi ambreiajul în acelaşi timp, dar fără nici un rezultat.

Garajul dispăru spre dreapta. Craig crezu că avea să intre în Peugeot-ul lui Kit, dar, spre uşurarea lui, Ferrari-ul rată cealaltă maşină cu câţiva centimetri. Pierzând forţa motrice, maşina încetini. Pentru un moment, Kit crezu că scăpase. Dar, chiar înainte de a se opri de tot, partea din faţă atinse copacul.

— A fost minunat! spuse Sophie.

— Ba nu, la naiba, n-a fost deloc minunat!

Craig scoase maşina din viteză şi luă piciorul de pe ambreiaj, după care ţâşni din maşină. Se duse în faţa autovehiculului. Simţise impactul uşor, dar, spre disperarea lui, la lumina becurilor de pe peretele garajului, văzu o adâncitură mare, imposibil de confundat, în aripa albastră lucioasă.

— Drace! spuse el nefericit.

Sophie coborî din maşină şi se uită şi ea.

— Nu e o lovitură prea serioasă, zise ea.

— Nu vorbi tâmpenii.

Nu conta că pagubele erau neînsemnate. Caroseria era lovită, iar Craig era vinovatul. Îşi simţi stomacul întorcându-i-se pe dos. Halal cadou de Crăciun pentru bunicul!

— S-ar putea să nu observe, spuse Sophie.

— Bineînţeles că o să observe, ce naiba! spuse el furios. Bunicul o să observe imediat ce se va uita la maşină.

— Ei bine, s-ar putea să mai dureze până atunci. Nu prea sunt şanse să iasă pe vremea aceasta.

— Şi ce contează? spuse Craig pierzându-şi răbdarea. Ştia că vocea sa părea irascibilă, dar nu-i păsa. Va trebui să-mi recunosc vina.

— Ar fi mai bine să nu fi aici când are să iasă totul la iveală.

— Nu înţeleg...

Se opri. Ba înţelegea. Dacă mărturisea acum, Crăciunul avea să fie stricat. Mama Marta ar fi folosit expresia *Va fi bordello*, adică scandal. Dacă nu zicea nimic acum, dar mărturisea totuşi, mai târziu, poate că avea să fie mai puţină agitaţie. Oricum, ideea de a amâna descoperirea cu câteva zile era tentantă.

— Va trebui s-o bag în garaj, spuse el gândind cu voce tare.

— Parcheaz-o cu partea lovită lângă perete, îi sugeră Sophie. Aşa, cei care or să treacă pe lângă ea nu vor observa lovitura.

„Ideea lui Sophie este logică", se gândi Craig. În garaj se mai aflau alte două maşini: o Toyota Land Cruiser Amazon masivă, de teren, cu tracţiune integrală, pe care bunicul o folosea pe vreme rea, şi vechiul Ford Mondeo al lui Luke, pe care-l conduceau el şi Lori între casa aceasta şi căsuţa lor, aflată la vreo doi kilometri distanţă. În mod sigur, Luke avea să intre în garaj în seara aceea pentru a-şi lua maşina să plece acasă. Dacă vremea se înrăutăţea, putea să împrumute marele Land Cruiser şi să-şi lase Fordul aici. În orice caz, trebuia să intre în garaj. Dar, dacă Ferrari-ul era parcat chiar lângă perete, zgârietura nu se putea vedea.

Motorul încă mai mergea. Craig se aşeză pe locul şoferului. Băgă în viteza întâi şi merse încet înainte. Sophie fugi în garaj şi se plasă în raza farurilor. Pe măsură ce maşina intra în garaj, Sophie îi făcea semne lui Craig pentru a-i spune cât de aproape era de perete.

La prima încercare, fu cam la o jumătate de metru de perete. Nu era suficient de aproape. Trebuia să încerce din nou. Se uită emoţionat în oglinda retrovizoare, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Era recunoscător că vremea rece îi ţinea pe toţi în casă, la căldură.

La a treia încercare, reuşi să parcheze maşina la numai 10-15 centimetri de perete. Coborî din maşină şi se uită. Era imposibil să vezi lovitura, din orice unghi.

Închise uşa, după care el şi Sophie se îndreptară către bucătărie. Craig se simţea abătut şi vinovat, dar Sophie era într-o dispoziţie de zile mari.

— A fost grozav, spuse ea.

Craig îşi dădu seama că, în sfârşit, reuşise s-o impresioneze.

7 P.M.

Kit îşi instală computerul în cabină, o cameră mică în care se putea intra numai trecând prin dormitorul său. Îşi conectă laptopul, un aparat de scanat amprenta digitală şi un aparat de citit-inscripţionat carduri smart pe care-l cumpărase de pe ebay la mâna a doua, cu 270 de lire.

Camera aceasta fusese întotdeauna bârlogul său. Când era mic, aveau numai trei dormitoare: mama şi tati în dormitorul principal, Olga şi Miranda în a doua cameră, iar Kit într-un pătuţ din această cămăruţă aflată lângă camera fetelor. După construirea anexei şi plecarea Olgăi la universitate, Kit avusese la dispoziţie atât dormitorul, cât şi cabina, dar aceasta rămăsese vizuina sa.

Încă mai era mobilată ca un birou de şcolar, cu o masă de studiu ieftină, o bibliotecă, un televizor mic şi un fotoliu-pat, care se desfăcea într-un pat mic, pentru o singură persoană, şi fusese adesea folosit de către colegii care veneau în vizită. Stând la birou, Kit se gândea melancolic la orele obositoare pe care le petrecuse făcându-şi temele aici: geografie şi biologie, regi medievali şi verbe neregulate, *Ave, Caesar!* Învăţase foarte multe, şi le uitase pe toate.

Luă permisul pe care-l furase de la tatăl său şi îl introduse în aparatul de citire şi inscripţionare. Marginea sa ieşea din fantă, lăsând la vedere inscripţia „Oxenford Medical”. Spera să nu intre nimeni în cameră. Toţi erau în bucătărie. Lori pregătea *osso bucco* după faimoasa reţetă a Mamei Marta – Kit simţea mirosul de oregano de aici. Tati deschisese o sticlă de şampanie. Până acum probabil că începuseră să spună poveşti care începeau cu „Mai ţii minte când...?”

Cipul din card conţinea detalii legate de amprenta tatălui său. Nu era o simplă imagine, pentru că aceasta era prea simplu de falsificat – o fotografie a degetului putea să păcălească un scanner simplu. În loc de asta, Kit construise un aparat care măsura 25 de puncte ale amprentei digitale, folosind diferenţele electrice minuţioase dintre crestele şi văile amprentei. De asemenea, scrisese şi un program care stoca aceste detalii într-un cod. În apartamentul lui avea mai multe prototipuri ale scannerului de amprentă şi, normal, păstrase o copie a programului pe care îl crease.

Acum îşi setă laptopul să citească informaţiile de pe cardul smart. Singurul pericol era ca la Oxenford Medical cineva – poate Toni Gallo – să fi modificat programul astfel încât softul lui Kit să nu mai meargă; de exemplu, prin solicitarea unui cod de acces înainte de citirea informaţiei de pe card. Era puţin probabil să fi muncit cineva şi să fi cheltuit atât pentru a se feri

de o eventuală cale de atac de-a dreptul fantezistă – dar posibilă. Şi nu îi spusese lui Nigel despre acest posibil obstacol.

Aşteptă plin de teamă câteva secunde, urmărind ecranul.

În sfârşit, acesta luci şi afişă o pagină de coduri: detaliile amprentei lui Stanley. Kit oftă uşurat şi memoră fişierul.

Nepoata sa, Caroline, intră în cameră, ducând cu ea un hamster.

Era îmbrăcată în haine prea copilăreşti pentru vârsta ei – rochie cu model floral şi ciorapi albi. Hamsterul avea blană albă şi ochii roz. Caroline se aşeză pe fotoliul-pat, mângâindu-şi animăluţul.

Kit îşi reprimă o înjurătură. Nu putea să-i spună că făcea ceva secret şi că ar fi preferat să fie singur. Dar nici nu putea să continue cât timp ea stătea acolo.

Caroline fusese întotdeauna o pacoste. Încă de la o vârstă fragedă, îl venerase ca pe un erou pe unchiul Kit. Băiat pe atunci, se săturase repede de asta şi devenise iritat de felul în care îl urmărea peste tot. Dar era greu să scape de ea. Încercă să fie amabil.

— Ce mai face hamsterul? întrebă el.

— Numele lui este Leonard, răspunse ea pe un ton de uşor reproş.

— Leonard. De unde l-ai luat?

— De la magazinul Paradise Pets din Sauchiehall Street.

Lăsă animalul să se mişte liber, iar acesta fugi şi se agăţă de umărul ei.

Kit îşi zise că fata era nebună dacă ţinea un hamster în braţe ca şi cum ar fi un bebeluş. Caroline semăna cu mama ei, Olga, cu părul lung, de culoare închisă, şi sprâncene groase, negre, dar dacă Olga era cu desăvârşire seacă, Caroline era ca un februarie ploios. Avea numai 17 ani; poate că era doar o fază pe care avea s-o depăşească.

Kit spera că fata era prea absorbită de propria persoană şi de animăluţul ei pentru a observa cardul care ieşea din aparatul de citit şi cuvintele „Oxenford Medical" inscripţionate pe el. Chiar şi ea şi-ar da seama că el nu avea cum să aibă, în mod normal, un permis de intrare la Kremlin la nouă luni după ce fusese concediat.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Lucrez. Trebuie să termin asta astăzi. Ar fi vrut să smulgă cardul din aparatul de citire, dar se temea că tocmai acest gest i-ar atrage atenţia asupra lui.

— N-o să te deranjez, continuă.

— Nu se întâmplă nimic pe jos?

— Mami şi mătuşa Miranda umplu ciorapii din salon cu cadouri, aşa că am fost dată afară.

— Aha.

Se întoarse către computer şi activă opţiunea „Citire” a programului. Următorul pas ar fi să-şi scaneze propria amprentă, dar nu putea s-o lase să vadă acest lucru. Era posibil să nu-şi dea seama despre ce era vorba, dar putea să vorbească despre acest lucru cu cineva. Se prefăcea a urmări atent ecranul, storcându-şi creierii să găsească o modalitate de a scăpa de ea. După câteva momente, îi veni o idee. Se prefăcu a strănuta.

— Sănătate, spuse ea.

— Mersi. Strănută din nou. Ştii ceva, cred că drăguţul de Leonard îmi face asta.

— Dar cum ar putea? spuse ea indignată.

— Sunt un pic alergic, iar încăperea asta e prea mică.

Caroline se ridică.

— Noi nu vrem să facem oamenii să strănute, nu-i aşa, Lennie?

Ieşi.

Mulţumit, Kit închise uşa în urma ei, după care se aşeză şi apăsă degetul arătător de la mâna dreaptă pe sticla aparatului de scanat. Programul îi cercetă amprenta şi codifică detaliile. Kit stocă fişierul.

În final, încărcă detaliile propriei amprente în cardul smart, înlocuind informaţiile despre amprenta tatălui său. Nimeni altcineva nu putea să fi făcut acest lucru decât dacă ar fi avut copii ale programului creat de el, plus un card smart bun în care să fie codul de locaţie corect. Dacă era să proiecteze din nou sistemul de securitate, tot nu s-ar deranja să folosească numai carduri ce nu pot fi rescrise. Cu toate acestea, era posibil ca Toni Gallo s-o fi făcut. Se uită temător la ecranul calculatorului, aproape aşteptându-se să primească un mesaj de eroare – „ACCESUL INTERZIS”.

Nu apăru nici un astfel de mesaj. Toni nu-l întrecuse în isteţime de data aceasta. Citi din nou informaţiile de pe cip, pentru a se asigura că procedura fusese un succes. Şi aşa era: cardul avea acum detaliile amprentei lui Kit, nu ale lui Stanley.

— Da! spuse el tare, triumfător, dar neputând să se exprime.

Scoase cardul din aparat şi îl puse în buzunar. Acest card avea să-i permită acum accesul în BSL4. Când avea să apropie cardul de dispozitivul de citire şi să apese degetul pe ecranul sensibil la atingere, computerul urma să citească informaţiile de pe card, să le compare cu amprenta şi, descoperind că se potrivesc, avea să deschidă uşa.

După ce se va întoarce de la laborator, va parcurge procesul în sens invers, ştergând informaţiile despre propria amprentă de pe cip şi punându-le în loc pe cele ale lui Stanley, înainte de a pune la loc cardul în portofelul tatălui său, cândva în cursul zilei de mâine. Computerul de la Kremlin va înregistra că Stanley Oxenford intrase în BSL4 în primele ore ale zilei de 25 decembrie. Stanley va protesta şi va spune că, la ora aceea, el era

acasă, în pat, iar Toni Gallo le va spune poliţiştilor că nimeni altcineva nu putuse folosi cardul lui Stanley deoarece trebuia să treacă de verificarea amprentei.

— Drăguţ, spuse el cu voce tare.

Îi plăcea la nebunie să-şi închipuie cât de nedumeriţi aveau să fie cu toţii.

Unele sisteme de securitate biometrice comparau informaţiile despre amprentă cu informaţiile stocate într-un computer central. Dacă la Kremlin s-ar fi folosit această configuraţie, Kit ar fi avut nevoie de acces la baza de date. Dar angajaţii se opuneau ideii ca detaliile lor personale să fie stocate în computerele companiei. Oamenii de ştiinţă, mai ales, citeau de obicei *Guardian* şi deveneau cusurgii când venea vorba despre drepturile lor civile. Kit alesese să stocheze informaţiile despre amprente pe cardurile smart în loc să le înregistreze în baza centrală de date pentru a face noul sistem de securitate mai uşor de acceptat de către personal. Nu anticipase că, într-o zi, va încerca să-şi învingă propriul plan.

Se simţea mulţumit. Prima etapă era terminată. Avea un permis de intrare funcţional pentru BSL4. Dar, înainte de a-l folosi, trebuia să intre în Kremlin.

Îşi scoase telefonul din buzunar. Formă numărul de mobil al lui Hamish McKinnon, unul dintre agenţii de pază de serviciu la Kremlin în acea seară. Hamish era traficantul de droguri din companie, cel care le furniza marijuana cercetătorilor mai tineri şi ecstasy secretarelor, pentru weekenduri. Nu vindea heroină sau cocaină, ştiind că un om devenit dependent l-ar fi trădat mai devreme sau mai târziu. Kit îi ceruse lui Hamish să fie omul lui din interior în acea seară, fiind convins că acesta n-avea să-l dea în vileag, având propriile secrete de ascuns.

— Eu sunt, spuse Kit când Hamish răspunse. Poţi să vorbeşti?

— Crăciun fericit şi ţie, Ian, ticălos bătrân ce eşti, spuse Hamish vesel. Numai o secundă, o să ies afară... Acum e mai bine.

— E totul în regulă?

Vocea lui Hamish deveni serioasă.

— Da, dar a dublat gărzile, aşa că îl am pe Willie Crawford cu mine.

— În ce post eşti?

— În ghereta de la poartă.

— Perfect. E linişte?

— Ca-ntr-un cimitir.

— Câţi agenţi sunt, în total?

— Şase. Doi aici, doi la recepţie şi doi în camera de control.

— În regulă. Putem să ne descurcăm cu ei. Anunţă-mă dacă e să se întâmple ceva neobişnuit.

— Bine.

Kit închise şi formă un număr care-i oferea acces la computerul pe care era stocat sistemul de telefonie de la Kremlin. Numărul era folosit de Hibernian Telecom, compania care instalase telefoanele, pentru diagnosticarea eventualelor nereguli de la distanţă. Kit lucrase îndeaproape cu Hibernian, pentru că sistemele de alarmă pe care le instalase foloseau liniile telefonice. Ştia numărul şi codul de acces, încă o dată, avu un moment de încordare, temându-se că numărul sau codul se schimbase în cele nouă luni care se scurseseră de la plecarea lui. Dar nu era aşa.

Telefonul său mobil era conectat la laptop printr-o legătură fără fir care funcţiona la distanţe de până la aproximativ 15 metri – chiar şi prin pereţi, ceea ce putea fi folositor mai târziu.

Acum folosi laptopul pentru a accesa unitatea centrală de procesare a sistemului de telefonie de la Kremlin. Sistemul avea detectori de intervenţie neautorizată – dar aceştia nu înregistrau nici un semnal de alarmă dacă erau folosite linia telefonică şi codul companiei.

În primul rând, închise toate telefoanele din clădire, cu excepţia celui de pe biroul din recepţie.

Apoi, redirecţionă toate apelurile către şi din Kremlin către mobilul său. Îşi programase dinainte laptopul să recunoască numerele de pe care era cel mai probabil să se telefoneze, cum ar fi cel al lui Toni Gallo. Astfel, putea să răspundă el însuşi la telefoane, să ofere apelanţilor mesaje înregistrate dinainte sau chiar să redirecţioneze apeluri şi să tragă cu urechea la conversaţiile purtate.

În cele din urmă, făcu astfel încât fiecare telefon din clădire să sune timp de cinci secunde. Aceasta nu era decât o metodă de a atrage atenţia agenţilor de pază.

Apoi întrerupse conexiunea şi se aşeză pe marginea scaunului, aşteptând.

Era destul de sigur în legătură cu ce avea să se întâmple în continuare. Gardienii aveau o listă de persoane pe care trebuiau să le sune în caz că intervenea ceva.

Primul lucru pe care-l făceau era să sune la compania de telefonie.

Nu trebui să aştepte mult. Mobilul începu să sune. Nu răspunse, ci rămase privind ecranul laptopului.

După o secundă, pe ecran apăru un mesaj: „Kremlin o apelează pe Toni”.

Nu se aşteptase la aşa ceva. Ar fi trebuit să sune la Hibernian mai întâi. Cu toate acestea, era pregătit. Repede, activă un mesaj înregistrat. Agentul de securitate care încerca să o contacteze pe Toni Gallo auzi o voce de femeie care îl anunţa că telefonul mobil pe care îl apela era închis sau în afara ariei de acoperire şi îl sfătuia să încerce mai târziu. Gardianul închise.

Telefonul lui Kit sună din nou, aproape imediat. Kit spera că agenţii sunau acum la compania de telefonie, dar, încă o dată, fu dezamăgit. Pe ecran era afişat „Kremlin apelează RPHQ[12]”. Gardienii telefonau la sediul regional al poliţiei din Inverburn. Kit era încântat că poliţia avea să fie la curent. Redirecţionă apelul către numărul corect şi ascultă convorbirea.

— Aici Steven Tremlett, supraveghetorul agenţilor de securitate de la Oxenford Medical. Vă sun să raportez un incident neobişnuit.

— Ce incident?

— Nu e nici o urgenţă, dar avem o problemă cu liniile telefonice şi nu sunt sigur dacă mai funcţionează alarmele.

— Voi menţiona în registru. Are să se remedieze situaţia?

— O să chem o echipă, dar Dumnezeu ştie când o să ajungă aici, dat fiind că e Ajunul Crăciunului.

— Vrei să trimit o patrulă să verifice situaţia?

— N-ar strica, dacă nu au prea multe pe cap.

Kit spera că poliţia avea să vină la Kremlin. Asta i-ar fi făcut acoperirea mai convingătoare.

— O să fie ocupaţi mai târziu, când se închid cârciumile, dar deocamdată e linişte.

— Bine. Spune-le că le dau o ceaşcă de ceai.

Cei doi închiseră. Mobilul lui Kit sună a treia oară, iar pe ecran apăru: „Kremlin apelează Hibernian”. „În sfârşit”, îşi zise el, uşurat. Acesta era telefonul pe care îl aştepta. Apăsă pe o tastă şi rosti:

— Hibernian Telecom, cu ce vă pot fi de ajutor?

— Aici Oxenford Medical. Avem o problemă cu sistemul de telefonie, se auzi vocea lui Steve.

Kit îşi exageră accentul scoţian ca nu cumva Steve să-i recunoască vocea.

— Adică pe Greenmantle Road, Inverburn?

— Da.

— Care este problema?

— Nu funcţionează nici un telefon, cu excepţia acestuia. Nu e nimeni în clădire, bineînţeles, dar ideea este că sistemele de alarmă sunt conectate la liniile telefonice şi trebuie să ne asigurăm că totul funcţionează în parametri normali.

În acel moment, tatăl lui Kit intră în cameră.

Kit îngheţă, paralizat de frică şi de groază, de parcă ar fi fost din nou copil. Stanley se uită la computer şi la telefonul mobil şi ridică din sprâncene. Kit făcu un efort şi îşi recăpătă calmul. Nu mai era un copil căruia să-i fie frică de o mustrare. Încercând să păstreze un ton calm, spuse în receptor:

— O să sun eu înapoi în două minute.

Apăsă pe o tastă, iar ecranul se întunecă.

— Lucrezi? întrebă tatăl său.

— Trebuie să termin ceva.

— De Crăciun?
— Am promis că o să livrez programul acesta până pe 24 decembrie.
— Până la ora aceasta, clientul tău probabil că s-a dus acasă, ca toţi oamenii normali.
— Dar pe computerul său va apărea că i-am trimis programul prin e-mail până în miezul nopţii, în Ajunul Crăciunului, aşa că nu va putea să spună că am întârziat.
Stanley zâmbi şi dădu aprobator din cap.
— Ei bine, mă bucur că eşti conştiincios.
Rămase lângă el pentru câteva secunde fără să spună nimic, având, în mod evident, şi altceva de spus. Ca un adevărat om de ştiinţă ce era, nu acordă atenţie pauzelor lungi care apăreau în conversaţii. Pentru el, cel mai important lucru era precizia.
Kit aşteptă, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Mobilul începu iarăşi să sune.
— Drace! exclamă el. Îmi pare rău, zise uitându-se la tatăl său. Verifică ecranul laptopului. Acesta nu era un apel redirecţionat, ci unul direct, din partea lui Hamish McKinnon, agentul de pază. Nu putea să nu-l ia în seamă. Lipi telefonul de ureche, astfel încât vocea interlocutorului să nu poată fi auzită de tatăl său.
— Da!
— Toate telefoanele de aici au murit, zise Hamish precipitat.
— În regulă, era de aşteptat. Era totul stabilit.
— Mi-ai zis să-ţi spun dacă se întâmplă ceva neobişnuit...
— Da, şi ai făcut bine că m-ai sunat, dar acum trebuie să închid. Mulţumesc.
Puse capăt convorbirii.
— Am trecut, într-adevăr, peste cearta dintre noi? îl întrebă tatăl său.
Kit nu suporta genul acesta de conversaţie, pentru că sugera că ambii erau la fel de vinovaţi. Dar era disperat să poată vorbi din nou la telefon, aşa că zise:
— Da, cred că da.
— Ştiu că tu crezi că ai fost tratat nedrept, spuse tatăl său, citindu-i gândurile. Eu nu înţeleg cum poţi să gândeşti aşa, dar accept faptul că tu chiar crezi asta. Şi eu, de asemenea, simt că mi s-a făcut o nedreptate. Dar trebuie să încercăm să uităm asta şi să fim prieteni din nou.
— Aşa spune Miranda.
— Iar eu nu sunt chiar sigur că tu ai trecut peste asta. Simt că îmi ascunzi ceva.
Kit încercă să păstreze o expresie impenetrabilă, astfel încât sentimentul de vinovăţie care-l încerca să nu iasă la iveală.
— Mă străduiesc, spuse el. Nu este uşor.
Stanley păru satisfăcut de acest răspuns.
— Ei bine, nu pot să-ţi cer mai mult de atât, spuse el. Îşi puse mâna pe umărul lui Kit, se aplecă şi îl sărută pe creştet. Am venit

să-ţi spun că cina e gata imediat.

— Aproape că am terminat. Cobor în cinci minute.

— Bine, zise Stanley şi ieşi.

Kit se prăbuşi în scaun. Tremura din cauza unui amestec de ruşine şi uşurare. Tatăl său era viclean şi nu se lăsa amăgit – şi, cu toate acestea, Kit supravieţuise interogatoriului. Dar, cât durase, fusese de-a dreptul înspăimântător.

Când reuşi să-şi controleze tremurul mâinilor, formă numărul de la Kremlin. Răspunsul fu foarte prompt.

— Oxenford Medical, se auzi vocea lui Steve Tremlett.

— De la Hibernian Telecom.

Kit îşi aminti că trebuia să-şi schimbe vocea. Nu îl cunoscuse prea bine pe Tremlett, şi trecuseră nouă luni de când plecase de la Oxenford Medical, aşa că era puţin probabil ca Steve să-şi mai aducă aminte vocea lui, dar nu avea de gând să-şi asume acest risc.

— Nu pot să accesez unitatea centrală de procesare de la voi.

— Nici nu mă mir. Probabil că şi linia aceea a căzut. Va trebui să trimiteţi pe cineva.

Exact asta voia şi Kit, dar avu grijă să nu pară prea entuziasmat.

— O să fie greu să trimit o echipă la voi de Crăciun.

— Nu mă luaţi aşa! Vocea lui Steve îi trăda furia. Mi-aţi garantat că vă veţi ocupa de orice problemă în interval de patru ore de la apariţie, în fiecare zi a anului. Acestea sunt serviciile pentru care vă plătim. Acum este 7.55 p.m., iar eu o să trec în registru acest apel.

— Bine, nu te impacienta! O să vă trimit un echipaj cât de curând posibil.

— Daţi-mi, vă rog, o oră.

— O să fac tot posibilul să ţi-i trimit până la miezul nopţii.

— Mulţumesc, o să-i aşteptăm.

Steve închise.

Kit puse mobilul pe masă. Transpira. Îşi şterse faţa cu mâneca. Până acum, totul mersese perfect.

8.30 P.M.

Stanley detonă bomba în timpul cinei.

Miranda se simţea uşor ameţită. *Osso bucco* era hrănitor şi gustos, iar tatăl său deschisese două sticle de Brunello di Montepulciano pentru masă. Kit era agitat, ţâşnind pe scări către camera lui ori de câte ori îi suna mobilul, dar toţi ceilalţi erau relaxaţi. Cei patru copii mâncară repede, după care se retraseră în hambar să vadă *Scream* 2 pe DVD, lăsând şase adulţi în jurul mesei, în sufragerie: Miranda şi Ned, Olga şi Hugo, Stanley în capul mesei şi Kit în faţa sa. Lori servea cafeaua, în timp ce Luke punea vasele în maşina de spălat din bucătărie. În momentul acela, Stanley spuse:

— Ce părere aţi avea dacă aş începe să ies din nou cu cineva?

Toată lumea amuţi. Chiar şi Lori reacţionă: se oprise din turnatul cafelei şi stătea nemişcată, uitându-se şocată la el.

Miranda ghicise intenţiile tatălui său, dar, oricum, era neliniştitor să îl audă spunând-o direct.

— Presupun că vorbim despre Toni Gallo, zise ea.

El păru speriat şi spuse:

— Nu.

— La naiba! exclamă Olga.

Nici Miranda nu-l credea, dar se abţinu să îl contrazică.

— În orice caz, nu vorbesc despre cineva anume, ci despre idee în general, continuă el. Mama Marta a murit de un an şi jumătate, odihnească-se în pace! Timp de aproape patru decenii, ea a fost singura femeie din viaţa mea. Dar am şaizeci de ani şi probabil că mai am alţi douăzeci sau treizeci de ani de trăit. Poate că nu vreau să îi petrec singur.

Lori îl străfulgera cu o privire care lăsa să se vadă că era uşor rănită. Nu era singur, asta voia să spună: îi avea pe ea şi pe Luke.

— Şi de ce ne întrebi pe noi? Nu ai nevoie de permisiunea noastră pentru a te culca cu secretara sau cu oricine altcineva! spuse Olga, prost dispusă.

— Nu vă cer voie. Vreau să ştiu ce părere aţi avea *dacă* s-ar întâmpla. Şi, apropo, nu va fi vorba despre secretara mea. Dorothy are o căsnicie foarte fericită.

Miranda luă cuvântul, încercând astfel s-o împiedice pe Olga să spună ceva dur:

— Eu cred că ne-ar fi greu, tati, să te vedem cu altă femeie în casa asta. Dar vrem să fii fericit şi cred că ne-am strădui să ne purtăm frumos cu o persoană pe care tu ai iubi-o.

Stanley îi aruncă o privire crispată.

— Nu e chiar un sprijin entuziast, dar mulţumesc că încerci să ai o atitudine pozitivă.

— Nu o să primeşti aşa ceva din partea mea, spuse Olga. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ar trebui să-ţi spunem noi? Te gândeşti să te căsătoreşti cu femeia asta? Vrei să ai şi alţi copii?

— Nu mă gândesc să mă căsătoresc cu nimeni, spuse el ţâfnos. Olga îl enerva pentru că refuza să discute în limitele trasate de el. Mama reuşise mereu să se bage pe sub pielea lui exact în acelaşi fel. Dar nu exclud nimic, adăugă el.

— Este scandalos, începu Olga ca o furtună. Când eram mică, abia dacă te vedeam. Erai mereu în laborator. Eu şi mama eram acasă cu Mandy, care era doar un bebeluş, de la şapte jumătate dimineaţa până seara la nouă. Am fost o familie cu un singur părinte, şi asta pentru cariera ta, ca să inventezi tu antibiotice cu spectru restrâns, un medicament pentru ulcer şi nişte pastile împotriva colesterolului şi să devii faimos şi bogat. Ei bine, eu vreau o recompensă pentru sacrificiul pe care l-am făcut.

— Ai fost educată în şcoli foarte scumpe, replică Stanley.

— Nu e suficient. Vreau ca banii tăi să fie moşteniţi de copiii mei, şi nu vreau ca ei să trebuiască să-i împartă cu plozii făcuţi cu vreo târfă care nu ştie nimic în afară de cum să profite de un văduv.

Miranda strigă, în semn de protest. Jenat, Hugo interveni:

— Nu te ascunde după deget, Olga dragă! Spune ce ai pe suflet!

Faţa lui Stanley se întunecă.

— Nu aveam de gând să-mi dau întâlniri cu *vreo târfă*.

Olga îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Nu am vrut să zic chiar asta, zise ea.

Pentru ea, această afirmaţie era o scuză.

— N-o să fie prea mare diferenţă, spuse Kit uşor obraznic. Mama era înaltă, atletică, nu avea preocupări intelectuale şi era italiancă. Toni e înaltă, atletică, nu are preocupări intelectuale şi este spanioloaică. Mă întreb dacă se pricepe la gătit.

— Nu fi prost, sări Olga. Diferenţa este că, în ultimii 40 de ani, Toni nu a făcut parte din familia aceasta, aşa că nu e una dintre noi. Este o intrusă.

Kit se dezlănţui.

— Nu mă face prost, Olga. Cel puţin, eu văd ce se petrece sub nasul meu.

Miranda simţi că inima îi stă în loc. Despre ce vorbea?

Aceeaşi întrebare răsări şi în mintea Olgăi.

— Ce e sub nasul meu şi eu nu văd?

Miranda aruncă o privire pe furiş către Ned. Se temea că avea s-o întrebe mai târziu la ce se referise Kit. De cele mai multe ori, se prindea de lucrurile de genul ăsta. Kit bătu în retragere.

— Of, gata cu interogatoriul! Eşti o pacoste.

— Tu nu-ţi faci probleme în legătură cu viitorul tău financiar? îl întrebă Olga pe Kit. Moştenirea ta e la fel de ameninţată ca a mea. Ai atâţia bani, încât pur şi simplu nu-ţi pasă?

Kit râse fără nici o urmă de umor.
— Da, sigur că da.
— Nu crezi că eşti un pic mercantilă? îi spuse Miranda Olgăi.
— Păi tati ne-a întrebat.
— Am crezut că vă veţi simţi rău s-o vedeţi pe mama voastră înlocuită de cineva nou, spuse Stanley. Nici nu mi-a trecut prin cap că principala voastră grijă va fi testamentul meu.
Miranda se simţea îndurerată de dezamăgirea tatălui ei, dar era mai îngrijorată în privinţa lui Kit şi a ceea ce putea el să spună. Când era mic, Kit nu putea niciodată să păstreze un secret. Ea şi Olga fuseseră mereu obligate să nu-i spună nimic. Dacă aveau încredere în el cu vreo confidenţă, el îi spunea totul mamei în cinci minute. Iar acum Kit ştia cel mai întunecat secret al Mirandei. Nu mai era un copil, dar, pe de altă parte, nu se maturizase niciodată cu adevărat. Era o situaţie periculoasă. Inima îi bătea ca o tobă. Poate că, dacă lua parte la conversaţie, avea şansa s-o controleze. Se adresă Olgăi:
— Cel mai important lucru este să menţinem familia unită. Oricare ar fi decizia lui tati, noi nu o putem lăsa să ne dezbine.
— Nu-mi ţine predici despre familie, spuse Olga furioasă. Vorbeşte cu fratele tău!
— Lasă-mă în pace! sări Kit.
— Nu vreau să începem iar cu asta, spuse Stanley.
Olga insistă.
— Dar el este cel care a fost cât pe-aci să distrugă familia.
— Du-te dracului, Olga, izbucni Kit.
— Uşurel, spuse ferm Stanley. Putem avea o discuţie în contradictoriu şi fără să recurgem la insulte şi obscenităţi.
— Hai să fim serioşi, tati! spuse Olga. Era furioasă la culme pentru că fusese numită mercantilă şi simţea nevoia să contraatace. Ce-ar putea fi mai ameninţător pentru familie decât gestul unuia dintre noi de a fura de la o rudă?
Kit se înroşise de ruşine şi de furie.
— Îţi spun eu ce, zise el.
Miranda ştia ce urma. Îngrozită, îşi întinse braţul spre Kit cu palma ridicată, făcându-i semn să se oprească.
— Kit, calmează-te, te rog, spuse ea înnebunită.
El nu o asculta.
— Îţi spun eu ce poate fi mai ameninţător pentru familie.
Miranda ţipă la el:
— Taci odată!
Stanley îşi dădu seama că în spatele acestor reacţii se afla ceva ce el nu ştia şi se încruntă pentru a-şi arăta nedumerirea.
— Despre ce vorbiţi voi doi acolo?
— Vorbesc despre cineva...
Miranda se ridică.
— Nu!
— ... Cineva care se culcă...

Miranda luă un pahar cu apă şi i-l aruncă în faţa lui Kit. Brusc, în încăpere se lăsă liniştea.

Kit îşi şterse faţa cu şerveţelul. Cu toţi cei din încăpere urmărindu-l, amuţiţi de uimire, Kit spuse:

— ... Se culcă cu soţul surorii ei.

Olga era înmărmurită.

— N-are nici un sens. Eu nu m-am culcat niciodată cu Jasper – sau cu Ned.

Miranda îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Nu m-am referit la tine, spuse Kit.

Olga se uită la Miranda. Aceasta îşi feri privirea.

Lori, care încă mai stătea cu cafetiera în mână, trase adânc aer în piept, semn că înţelesese, uimită, situaţia.

— Dumnezeule mare! Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva! spuse Stanley.

Miranda se uită la Ned. Acesta era îngrozit.

— Tu ţi-ai închipuit? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

Olga se întoarse către Hugo.

— Tu şi sora mea?

Hugo arboră rânjetul său de băiat rău. Olga îşi arcui braţul şi îl pălmui peste obraz. Se auzi un zgomot puternic, de parcă ar fi primit un pumn, nu o palmă.

— Au! strigă el şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Netrebnicule, mincinosule, izbucni Olga. Îşi căută cuvintele. Vierme, porc ce eşti. Ticălos nenorocit, nemernic putred! Se întoarse către Miranda: Şi tu!

Miranda nu o putea privi în ochi. Se uita în jos, la masă. În faţa ei, se afla o ceaşcă mică de cafea. Era o ceşcuţă făcută din porţelan fin, alb, cu o dungă albastră. Serviciul favorit al mamei.

— Cum ai putut? îi spuse Olga. Cum ai putut?

Miranda va încerca, într-o zi, să-i explice; dar tot ce ar fi spus acum ar fi fost luat ca un pretext. Aşa că nu făcu nimic altceva decât să clatine din cap, dintr-o parte în alta.

Olga se ridică şi ieşi din încăpere. Hugo părea spăşit.

— Ar fi bine să...

Se duse după ea.

Brusc, Stanley îşi dădu seama că Lori era tot acolo, ascultând fiecare cuvinţel.

— Lori, ar fi bine să te duci să-l ajuţi pe Luke în bucătărie, zise el cu întârziere.

Ea tresări, ca trezită din somn.

— Da, profesore Oxenford.

Stanley îi aruncă o privire lui Kit.

— Ai fost crud.

Vocea îi tremura din cauza furiei.

— Da, sigur, dă vina pe mine, spuse Kit irascibil. Nu eu m-am culcat cu Hugo, nu-i aşa?

Îşi aruncă şerveţelul pe jos şi plecă.

Ned era umilit.

— Ăăă, scuzaţi-mă, spuse el şi ieşi.

În cameră, nu mai rămaseră decât Miranda şi tatăl ei. Stanley se ridică şi veni lângă ea. Îşi puse mâna pe umărul ei.

— Se vor calma cu toţii, în cele din urmă, spuse el. E rău, dar o să treacă.

Ea se întoarse către el şi îşi lipi faţa de tweed-ul moale al vestei lui.

— O, tati, îmi pare rău, spuse ea şi începu să plângă.

9.30 P.M.

Vremea se înrăutăţea. Drumul lui Toni către azil fusese greu, dar cel de întoarcere era şi mai anevoios. Pe şosea era un strat subţire de zăpadă, întărit de cauciucurile maşinilor şi prea îngheţat pentru a se transforma în zloată. Şoferii fricoşi mergeau cu viteza melcului, întârziindu-i şi pe ceilalţi. Porsche-ul Boxter roşu al lui Toni era maşina perfectă când venea vorba despre depăşirea leneşilor, dar nu dădea randament maxim în condiţii de carosabil alunecos, iar Toni nu prea avea ce să facă pentru a scurta călătoria.

Mama stătea mulţumită lângă ea, purtând o haină verde de lână şi o pălărie de fetru. Nu era deloc supărată pe Bella. Toni era dezamăgită de acest lucru dar, în acelaşi timp, îi era ruşine că simţea aşa. Undeva în sinea ei, voia ca mama să fie înfuriată la culme de comportamentul Bellei, aşa cum fusese Toni. S-ar fi simţit răzbunată. Dar mama părea să creadă că fusese vina lui Toni că aşteptase atât de mult.

— Îţi dai seama că Bella trebuia să te ia cu ceva vreme în urmă, spuse ea pe un ton iritat.

— Da, dragă, dar sora ta are o familie de care trebuie să aibă grijă.

— Şi eu am o slujbă cu multe responsabilităţi.

— Ştiu. Este substitutul tău pentru copii.

— Deci e în regulă ca Bella să te dezamăgească, dar eu nu am voie.

— Exact, dragă.

Toni încercă să urmeze exemplul mamei şi să fie mărinimoasă, dar se gândea mereu la prietenii ei care se aflau la spa, stăteau în jacuzzi, jucau şarade sau beau cafea lângă un foc de buşteni. Charles şi Damien ar fi devenit din ce în ce mai caraghios de efeminaţi pe măsură ce seara înainta şi ei se relaxau. Michael spunea poveşti despre mama lui, care era irlandeză, o caţă renumită în oraşul ei natal, Liverpool. Bonnie îşi aducea aminte de zilele de facultate, de situaţiile grele prin care fuseseră nevoite să treacă ea şi Toni deoarece erau singurele două fete din trei sute de studenţi înscrişi la Inginerie. Toţi se distrau de minune, în timp ce Toni conducea prin zăpadă cu mama ei alături.

Îşi porunci să înceteze cu văicăreala de doi bani. „Sunt adultă, se gândi ea, şi adulţii au responsabilităţi. Mai mult, mama s-ar putea să nu mai trăiască mulţi ani, aşa că ar trebui să mă bucur de compania ei atât cât pot.”

Îi venea mai greu să vadă jumătatea plină a paharului când se gândea la Stanley. Se simţise atât de apropiată de el în dimineaţa aceasta, iar acum ruptura dintre ei era mai mare decât Marele Canion. Se întreba mereu dacă insistase prea mult. Îl făcuse să

aleagă între familia lui şi ea? Poate că, dacă l-ar fi luat mai blând, el nu s-ar mai fi simţit forţat să ia o hotărâre. Dar nu se aruncase în braţele lui, iar femeia trebuia să încurajeze un pic bărbatul, altfel acesta nu ar mai vorbi niciodată.

„N-are nici un rost să ai regrete”, îşi spuse ea. Îl pierduse, asta era.

În faţă se zăreau luminile unei benzinării.

— Ai nevoie la toaletă, mama? întrebă ea.

— Da, te rog.

Toni încetini şi parcă maşina în faţa benzinăriei. Îşi umplu rezervorul, după care îşi conduse mama înăuntru. Mama merse la toaletă în timp ce Toni plătea. Când se întorcea la maşină, îi sună telefonul mobil. Gândindu-se că s-ar putea să fie sunată de la Kremlin, Toni înşfăcă telefonul în grabă.

— Toni Gallo.

— Stanley Oxenford la telefon.

— Aaa.

O luase prin surprindere. Nu se aşteptase să o sune.

— Poate că am nimerit într-un moment nepotrivit, spuse el politicos.

— Nu, nu, nu, zise ea repede, strecurându-se în spatele volanului. Am crezut că mă sună careva de la Kremlin şi eram îngrijorată să nu se fi întâmplat ceva acolo.

Închise portiera.

— Totul e în regulă, din câte ştiu. Cum e la spa?

— Nu sunt acolo.

Îi povesti ce se întâmplase.

— Ce dezamăgire teribilă, spuse el.

Fără nici un motiv întemeiat, inima ei bătea mai tare.

— Dar la tine – e totul în regulă?

Se întreba de ce o sunase. În acelaşi timp, urmărea clădirea puternic luminată a benzinăriei. Avea să mai treacă ceva timp până să iasă mama ei.

— Cina în familie n-a ieşit prea bine. Nu e ceva nemaiîntâlnit – noi ne mai certăm uneori.

— Despre ce e vorba?

— Probabil că nu ar trebui să-ţi spun.

„Şi atunci de ce m-ai sunat?”, se întrebă în sinea ei Toni. Era ceva neobişnuit ca Stanley să dea un telefon care să nu aibă un scop precis. De obicei, el era atât de ordonat, încât Toni avea impresia că ţinea în faţă o listă de subiecte pe care trebuia să le atingă.

— Pe scurt, Kit ne-a dezvăluit că Miranda s-a culcat cu Hugo – soţul surorii ei.

Dumnezeule mare! Toni şi-i închipui pe fiecare: chipeşul şi răutăciosul Kit; dolofana şi drăguţa Miranda; Hugo, un casanova de dimensiuni reduse, şi formidabila Olga. Era o poveste interesantă, dar mai surprinzător era că Stanley îi vorbea despre

asta. Încă o dată el o trata de parcă ar fi fost prieteni intimi. Dar nu avea încredere în această impresie. Dacă-şi lăsa speranţele să prindă aripi, avea să se prăbuşească din nou. Oricum, nu voia să încheie conversaţia.

— Şi tu ce părere ai despre toate acestea? întrebă ea.

— Ei bine, Hugo a fost întotdeauna un uşuratic. După aproape douăzeci de ani de căsnicie, Olga îi cunoaşte firea. Se simte umilită şi e furioasă la culme – de fapt, o aud ţipând chiar în momentul de faţă –, dar cred că o să-l ierte. Miranda mi-a explicat cum s-a întâmplat. Nu a avut o relaţie extraconjugală cu Hugo, ci doar s-a culcat cu el o singură dată, când era deprimată în urma destrămării căsniciei sale; şi îi e ruşine de propria persoană de atunci încoace. Cred că, în cele din urmă, Olga o va ierta şi pe ea. Dar cel care mă îngrijorează este Kit. Tonul său deveni trist. Întotdeauna am vrut ca fiul meu să fie un om curajos, cu principii, să devină o persoană cu coloană verticală, pe care toată lumea s-o respecte; dar el e viclean şi slab.

Dintr-odată, Toni îşi dădu seama că Stanley vorbea cu ea aşa cum ar fi făcut-o cu Marta. După un astfel de scandal, ei doi s-ar fi dus la culcare şi ar fi discutat rolul avut de fiecare copil. Îi era dor de soţia lui şi căuta un substitut în persoana lui Toni. Dar această idee nu o mai încântă deloc, din contră: chiar o nemulţumea. Stanley nu avea nici un drept să se folosească aşa de ea. Se simţea exploatată. În plus, chiar trebuia să intre în toaleta staţiei de benzină pentru a se asigura că mama ei era bine. Tocmai se pregătea să-i spună acest lucru, când el îi zise:

— Dar nu ar trebui să te împovărez cu toate acestea. Te-am sunat să-ţi spun altceva. „Acesta-i Stanley pe care-l cunosc, îşi zise Toni. Iar mama nu va păţi nimic dacă mai stă câteva minute.” Stanley continuă: După Crăciun, vrei să iei cina cu mine într-o seară?

„Poftim?”se întrebă Toni în sinea ei.

— Bineînţeles, răspunse ea. „Ce înseamnă această invitaţie?”

— Ştii bine că nu sunt de acord cu bărbaţii care fac avansuri angajatelor pentru că acestea din urmă sunt puse într-o poziţie dificilă – ele simt că, dacă refuză, s-ar putea să aibă de suferit din punct de vedere profesional.

— Eu nu am asemenea temeri, spuse ea, uşor înţepată. Oare voia să-i spună că această invitaţie nu era un avans romantic, aşa că nu avea de ce să-şi facă griji? Se trezi că nu mai putea să respire şi făcu un efort să-şi păstreze timbrul vocal normal. Aş fi încântată să iau cina cu tine.

— M-am gândit la conversaţia pe care am avut-o de dimineaţă, pe stâncă.

„Şi eu”, se gândi ea. El continuă:

— Ţi-am spus ceva ce regret de-atunci încoace.

— Ce... Abia dacă mai putea respira. Ce anume?

— Că nu aş putea pune bazele altei familii.

— Nu ai vorbit serios?

— Am spus-o pentru că eram... speriat. Ciudat, nu? La vârsta mea, să fiu speriat.

— Speriat de ce?

Pentru câteva momente, între cei doi se lăsă tăcerea.

— De sentimentele mele.

Toni aproape că scăpă telefonul din mână. Simţi cum un val de roşeaţă urca dinspre gât spre faţa ei.

— Sentimente, repetă ea.

— Dacă această conversaţie te face să te simţi îngrozitor de stânjenită, trebuie doar să-mi spui şi nu o să mai deschid subiectul niciodată.

— Continuă!

— Când mi-ai spus că Osborne te-a invitat în oraş, mi-am dat seama că nu vei fi singură pentru totdeauna şi că, probabil, îţi vei găsi pe cineva în curând. Dacă mă fac de râs, te rog să-mi spui imediat şi să-mi curmi suferinţa!

— Nu... Toni înghiţi în sec. Îşi dădu seama că, pentru el, era extraordinar de dificil să spună aceste lucruri. Probabil că trecuseră patruzeci de ani de când nu mai vorbise aşa cu o femeie. Trebuia să-l ajute. Trebuia să-i spună clar că nu se simţea deloc ofensată. Nu, nu te faci de râs, chiar deloc.

— Azi-dimineaţă am crezut că ai putea simţi ceva pentru mine, iar asta m-a speriat. Greşesc că-ţi spun toate acestea? Mi-aş dori să-ţi pot vedea faţa.

— Sunt foarte bucuroasă, spuse ea şoptit. Sunt foarte fericită.

— Cu adevărat?

— Da.

— Când pot să te văd? Vreau să mai vorbim.

— Sunt cu mama. Suntem la o benzinărie, iar ea tocmai iese de la toaletă, o văd acum. Toni coborî din maşină, ţinând încă telefonul la ureche. Hai să vorbim mâine-dimineaţă.

— Nu închide încă! Sunt atâtea lucruri de spus...

Toni îi făcu cu mâna mamei sale şi strigă:

— Aici! Mama o văzu şi se întoarse. Toni deschise portiera din stânga şi o ajută să urce în maşină, spunând: Tocmai terminam de vorbit.

— Unde eşti? întrebă Stanley.

Toni închise uşa pe partea mamei.

— La mai puţin de douăzeci de kilometri de Inverburn, dar înaintez dureros de încet.

— Vreau să ne vedem mâine. Amândoi avem obligaţii de familie, dar avem dreptul la ceva timp şi pentru noi.

— O să aranjăm ceva. Deschise uşa din dreapta, pe partea şoferului. Trebuie să închid – mamei i se face frig.

— La revedere.

Toni închise clapa telefonului şi urcă în maşină.

— Ce zâmbet larg, spuse mama. Te-ai înveselit. Cine era la telefon – cineva drăguţ?

— Da, răspunse Toni. Cineva foarte drăguţ, într-adevăr.

10.30 P.M.

Kit aştepta nerăbdător în camera lui ca toată lumea să se culce. Trebuia să plece cât mai curând posibil, dar totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă l-ar fi auzit cineva plecând, aşa că se forţă să rămână pe loc.

Stătea la biroul vechi din cabină. Laptopul era în continuare băgat în priză, pentru a nu consuma bateria: urma să aibă nevoie de ea mai târziu. Telefonul mobil era în buzunar.

Se ocupase de trei apeluri de la şi către Kremlin. Două dintre ele fuseseră apeluri personale inofensive către agenţii de pază, aşa că le lăsă să ajungă la destinaţie. Al treilea fusese un apel de la Kremlin pentru Steepfall. Kit presupuse că Steve Tremlett, având în vedere că nu reuşise să ia legătura cu Toni Gallo, ar fi vrut să-l informeze pe Stanley despre problema cu telefoanele. Pusese un mesaj înregistrat în care Steve era informat că era un deranjament pe linie.

În timp ce aştepta, asculta nerăbdător zgomotele din casă. Îi putea auzi pe Olga şi pe Hugo certându-se în dormitorul de alături, Olga punând întrebări şi lansând afirmaţii ca o mitralieră, iar Hugo abject, rugător, convingător, glumeţ şi din nou abject. De la parter, din bucătărie, Luke şi Lori aranjau vesela, şi se tot auziră zgomotele făcute de oale şi farfurii timp de vreo jumătate de oră; apoi uşa de la intrare fu trântită, semn că plecau către căsuţa lor. Copiii erau în hambar şi se presupunea că Miranda şi Ned se duseseră în casa de oaspeţi. Stanley era ultimul care nu se retrăsese încă. Se dusese în birou, închisese uşa şi sună pe cineva – se ştia dacă cineva vorbea la telefon, deoarece pe toate aparatele apărea scris „ocupat”. După o vreme, Kit îl auzi urcând scările şi închizând uşa dormitorului său. Olga şi Hugo se duseră amândoi la baie, după care nu se mai auzi nimic – fie se împăcaseră, fie erau prea obosiţi. Câinele, Nellie, avea să fie în bucătărie, culcat lângă maşina de gătit, cel mai călduros loc din toată casa.

Kit mai aşteptă un pic, lăsându-le tuturor răgaz să adoarmă.

Se simţise răzbunat de cearta apărută în familie mai devreme. Greşeala Mirandei le dovedise că el nu era singurul păcătos din familie. Ei îl condamnau că făcuse public un secret, dar era mai bine ca problemele de genul acesta să fie cunoscute. De ce să fie exagerate greşelile lui, iar ale ei ascunse cu discreţie? Lasă-i să fie furioşi. Îi plăcuse să o vadă pe Olga lovindu-l pe Hugo. „Sora mea mai mare are un pumn straşnic”, se gândi el amuzat.

Se întreba dacă era cazul să îndrăznească să plece. Era pregătit. Îşi scosese inelul cu sigiliu care l-ar fi putut da de gol şi îşi înlocuise ceasul elegant Armani cu un Swatch obişnuit. Era

îmbrăcat în jeanşi şi un pulover negru, călduros; avea să-şi ducă bocancii în mână şi să îi încalţe abia când ajungea la parter.

Kit se ridică – după care auzi uşa din spate trântindu-se. Înjură enervat. Intrase cineva – probabil că unul sau doi dintre copii, ca să dea iama în frigider. Aşteptă să audă din nou uşa, dar, în loc de asta, auzi paşii cuiva care urca scările.

Un moment mai târziu, auzi uşa dormitorului său deschizându-se. Paşii traversară camera şi, câteva secunde mai târziu, Miranda intră în cabină. Purta cizme Wellington, un halat peste cămaşa de noapte şi avea în mână un cearceaf şi o pătură. Fără să scoată un cuvânt, se duse la fotoliul-pat şi începu să-l desfacă. Kit era înnebunit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?

— Dorm aici, îi răspunse ea calm.

— Nu poţi! spuse el panicat.

— Nu văd de ce nu.

— Ar trebui să fii în casa de oaspeţi.

— M-am certat cu Ned, graţie dezvăluirii tale din timpul cinei, rahat viclean ce eşti!

— Nu vreau să stai aici!

— Nu dau nici doi bani pe ce vrei tu.

Kit încercă să-şi păstreze calmul. Privi deznădăjduit cum Miranda îşi pregătea patul pentru noapte. Cum avea să se strecoare din dormitor, cu ea aici, riscând să audă tot? Era supărată, era posibil să nu adoarmă prea uşor. Iar apoi, dimineaţa, era mai mult ca sigur că avea să se trezească înainte ca el să se fi întors şi să-i observe absenţa. Alibiul lui nu mai funcţiona.

Trebuia să plece acum, prefăcându-se şi mai furios decât era în realitate.

— Du-te dracului! spuse el. Îşi scoase laptopul din priză şi închise capacul. Eu nu stau aici cu tine.

Se duse în dormitor.

— Unde te duci?

Odată ieşit din raza ei vizuală, îşi luă bocancii.

— Mă duc să mă uit la televizor în salon.

— Să nu-l dai tare.

Miranda trânti uşa dintre cele două camere.

Kit ieşi.

Merse tiptil pe holul întunecos şi pe scări. Lemnăria scârţâia, dar asta era firesc în casa aceasta, aşa că nimeni nu lua în seamă zgomotele ciudate. O lumină slabă, venită de la becul din verandă, intra pe o fereastră mică, aflată lângă uşa din faţă, şi delimita zone mai luminate pe suportul de pălării, pe stâlpul de la baza scării şi pe teancul de agende de pe măsuţa telefonului. Nellie ieşi din bucătărie şi se postă lângă uşă dând din coadă, sperând, cu un optimism canin imposibil de reprimat, că urma să fie scoasă la plimbare.

Kit se aşeză pe o treaptă şi îşi puse bocancii, ascultând atent să nu se deschidă vreo uşă la etaj. Îşi dădea seama că risca şi se trezi străbătut de un fior de frică în timp ce bâjbâia cu şireturile. Oamenii ieşeau mereu din dormitor noaptea: poate că Olga o să vrea să bea o gură de apă, Caroline ar putea veni din hambar să ia o pastilă pentru dureri de cap, Stanley ar putea fi lovit de inspiraţie şi să se ducă la computer.

Îşi legă şireturile şi îmbrăcă jacheta sa neagră Puffa. Aproape că ieşise.

Dacă l-ar vedea cineva acum, ar pleca pur şi simplu. Nimeni nu l-ar opri. Problema s-ar ivi a doua zi. Ştiind de plecarea lui, ar putea ghici unde se dusese, iar planul său se baza pe ideea că nimeni n-avea să înţeleagă ce se întâmplase.

O împinse pe Nellie din faţa uşii şi apăsă pe clanţă. Uşa de la intrare nu era încuiată niciodată: Stanley credea că era puţin probabil că hoţii să vină într-un loc atât de retras şi, oricum, câinele era cea mai bună alarmă antifurt.

Kit ieşi din casă. Era extrem de frig, iar zăpada cădea în continuare. Împinse nasul lui Nellie înapoi înăuntru şi închise uşa în urma sa cât putu de uşor.

Luminile din exterior erau lăsate aprinse pe tot parcursul nopţii, dar, în ciuda acestui fapt, abia dacă putea să vadă garajul. Zăpada forma un covor de câţiva centimetri grosime. Într-un minut, ciorapii şi partea de jos a jeanşilor se udaseră leoarcă. Îşi dorea să-şi fi pus cizme Wellington.

Maşina sa se afla lângă partea îndepărtată a garajului, cu o pătură de zăpadă pe plafon. Spera că motorul avea să pornească. Se urcă în maşină, punându-şi laptopul pe locul pasagerului, astfel încât să se poată ocupa rapid de apelurile către şi de la Kremlin. Răsuci cheia în contact. Maşina tuşi şi împroşcă, dar, după câteva secunde, motorul porni.

Kit spera că nimeni n-auzise zgomotul.

Ningea atât de tare, încât nu mai vedea aproape nimic. Merse încet înainte, atent să nu facă nici o mişcare bruscă din volan. Conduse până la alee, trecu atent pe lângă promontoriu şi prin pădure, după care urmă aleea până în drumul principal.

Aici zăpada nu mai era neatinsă. Erau urme de cauciucuri în ambele direcţii. Întoarse către nord, îndreptându-se în direcţia opusă Kremlinului şi merse pe urmele deja conturate. După zece minute, viră pe un drum lateral care şerpuia printre dealuri. Aici nu erau urme de cauciucuri, aşa că încetini, dorindu-şi să fi avut o maşină 4x4.

După un moment de aşteptare, zări în sfârşit un indicator pe care scria: „Şcoala de Aviaţie Inverburn”. Viră spre una dintre intrări. Porţile duble erau larg deschise, iar el trecu nestingherit. În lumina farurilor, zări un hangar şi un turn de control.

Locul părea pustiu. Preţ de o secundă, Kit speră ca restul să nu apară şi să poată anula toată afacerea. Gândul de a putea alunga

brusc toată această tensiune era atât de atrăgător, încât aproape că îl apucă disperarea. „Mobilizează-te, îşi zise el în gând. În seara aceasta se vor termina toate necazurile tale.”

Uşa hangarului era întredeschisă. Kit intră cu maşina. În interior, nu era nici un avion – aerodromul funcţiona numai în lunile de vară –, dar văzu imediat un Bentley Continental de culoare deschisă pe care-l recunoscu ca fiind maşina lui Nigel Buchanan. Lângă el, se afla o dubiţă inscripţionată „Hibernian Telecom”.

Ceilalţi nu erau în raza lui vizuală, dar zări venind o lumină slabă din casa scării. Luându-şi laptopul, Kit urcă pe scări până în turnul de control.

Nigel stătea la birou, purtând un pulover roz pe gât şi o jachetă sport, părând foarte liniştit, cu telefonul mobil la ureche. Elton stătea rezemat de zid, îmbrăcat într-un trenci bej cu gulerul ridicat. La picioarele sale, se afla o geantă mare de pânză. Daisy era trântită pe scaun, cu cizmele grele pe pervaz. Purta mănuşi strâmte de piele întoarsă bej-deschis care păreau nepotrivit de elegante pentru ea.

Nigel rosti în telefon, cu vocea lui suavă cu accent londonez:

— Ninge destul de tare aici, dar la meteo au anunţat că totuşi centrul furtunii ne va ocoli... Da, o să poţi zbura mâine-dimineaţă, nici o problemă... Vom fi aici cu mult înainte de zece... Voi fi în turnul de control, o să vorbesc cu tine imediat ce intri... Nu vor fi probleme atât timp cât ai banii, toţi, în bancnote de cincizeci, aşa cum am convenit.

Discuţia despre bani îl făcu pe Kit să simtă un fior de încântare. Trei sute de mii de lire, în mâinile lui, în douăsprezece ore şi câteva minute. E drept că trebuia să-i dea în mare parte lui Daisy imediat, dar putea să păstreze cincizeci de mii. Se întrebă cât spaţiu ocupă cincizeci de mii de lire în bancnote de cincizeci. Ar putea să-i ţină în buzunare? Trebuia să fi luat o servietă...

— Eu îţi mulţumesc, spunea Nigel. La revedere. Se întoarse către Kit. Uau, Kit! Ai venit chiar la fix.

— Cine era la telefon – cumpărătorul nostru?

— Pilotul lui. O să vină cu elicopterul.

Kit se încruntă.

— Şi ce va scrie în planul lui de zbor?

— Că decolează de la Aberdeen şi aterizează în Londra. Nimeni nu va şti că va face o oprire neprogramată la Şcoala de Aviaţie Inverburn.

— Bine.

— Mă bucur că eşti de acord, spuse Nigel, sarcastic.

Kit îl întreba mereu despre responsabilităţile sale, temându-se că Nigel, deşi experimentat, nu era la fel de educat sau de inteligent ca el. Nigel îi răspundea la întrebări cu un aer amuzat, fiind de părere, în mod evident, că Kit, ca un amator ce era, trebuia să aibă încredere în el.

— Hai să ne echipăm, spuse Elton.

Scoase din geantă patru salopete pe spatele cărora scria „Hibernian Telecom”. Se îmbrăcară cu toţii.

— Mănuşile arată ciudat cu salopeta, îi spuse Kit lui Daisy.

— Ce păcat, comentă ea.

Kit o privi fix câteva secunde, după care îşi lăsă ochii în jos. Daisy reprezenta un pericol, iar el îşi dorea ca ea să nu fi fost prezentă în seara aceea. Îl speria, dar, în acelaşi timp, o ura şi era hotărât să se impună în faţa ei, atât pentru a-şi stabili autoritatea, cât şi pentru a se răzbuna pentru ceea ce-i făcuse în dimineaţa respectivă. În curând, urma să aibă loc o înfruntare, iar el se şi temea, dar totodată o şi aştepta cu nerăbdare.

În continuare, Elton le împărţi legitimaţii false pe care scria „Hibernian Telecom – echipa de întreţinere”. A lui Kit avea fotografia unui bărbat mai în vârstă care nu semăna deloc cu el. Bărbatul din fotografie avea părul negru tuns la jumătatea lungimii urechilor, într-un stil care nu fusese niciodată la modă pe perioada vieţii lui Kit, plus o mustaţă groasă şi ochelari.

Elton căută din nou în geantă şi îi dădu lui Kit o perucă, o mustaţă neagră şi o pereche de ochelari cu rame groase şi lentile colorate. De asemenea, îi mai dădu o oglindă mică şi un tub cu adeziv. Kit îşi lipi mustaţa deasupra buzei superioare şi îşi puse peruca. Părul lui era castaniu mediu şi tuns scurt, la modă. Uitându-se în oglindă, fu satisfăcut de faptul că deghizarea îi schimba radical înfăţişarea. Elton făcuse o treabă excelentă.

Kit avea încredere în Elton. Umorul de care dădea dovadă îi ascundea eficienţa necruţătoare. „Ar face orice e necesar pentru a duce afacerea la bun sfârşit”, îşi zise Kit.

Kit plănuise ca în acea seară să evite toţi gardienii care lucraseră la Kremlin când fusese şi el acolo. Cu toate acestea, dacă trebuia totuşi să stea de vorbă cu oricare dintre ei, era convins că n-aveau să-l recunoască. Îşi dăduse jos bijuteriile care-l puteau da de gol şi avea să-şi schimbe şi vocea.

Elton avea deghizări şi pentru Nigel, Daisy şi el însuşi. Ei nu erau cunoscuţi angajaţilor de la Kremlin, aşa că nu exista riscul de a fi recunoscuţi imediat; dar, mai târziu, agenţii de pază aveau să descrie intruşii poliţiştilor, iar deghizările îi asigurau că acele descrieri nu ar fi avut nici o legătură cu înfăţişarea lor reală.

Kit văzu că şi Nigel avea perucă. Părul lui Nigel era de culoarea nisipului, tuns scurt, dar peruca sa era grizonantă, cu părul lung până la bărbie, făcându-l pe londonezul elegant să arate ca un membru îmbătrânit al formaţiei Beatles. De asemenea, avea ochelari cu rame demodat de mari.

Peste capul chel, Daisy îşi pusese o perucă blondă, cu părul lung. Lentilele de contact colorate îi transformară ochii din căprui în albastru intens. Era şi mai hidoasă decât de obicei. Kit se întrebase mereu cum era viaţa ei sexuală. Întâlnise odată pe

cineva care pretindea că se culcase cu ea, dar tot ce putuse acesta spune fusese: „Şi acum mai am vânătăi”.

Sub privirile lui Kit, Daisy îşi scoase cerceii din sprânceană, nas şi buza inferioară. Arăta numai un pic mai puţin ciudată.

Deghizarea lui Elton era cea mai subtilă. Tot ce avea era un set de dinţi falşi care dădeau impresia că maxilarul său era mai pronunţat – dar arăta complet diferit. Tipul arătos dispăruse, iar în locul său apăruse un tocilar.

În cele din urmă, le dădu tuturor şepci pe care scria „Hibernian Telecom”.

— Majoritatea camerelor de securitate sunt plasate sus, le explică el. O şapcă cu cozoroc lung ne va garanta că ei nu vor avea o imagine clară a feţelor noastre.

Erau gata. Trecu un moment de tăcere, în care se uitară unii la alţii. Apoi Nigel spuse:

— Să înceapă spectacolul!

Părăsiră turnul de control şi coborâră scările pentru a ajunge în hangar. Elton se urcă la volanul dubiţei. Daisy sări pe locul de lângă el. Nigel se aşeză pe al treilea loc. Nu mai era loc în faţă: Kit trebuia să stea pe podea, în spate, cu uneltele.

În timp ce se uita lung la ei, întrebându-se ce să facă, Daisy se trase mai aproape de Elton şi îi puse o mână pe genunchi.

— Îţi plac blondele? întrebă ea.

El privea înainte, cu o expresie goală.

— Sunt însurat.

Daisy îşi mută mâna mai sus, pe coapsa lui.

— Sunt convinsă că ţi-ar plăcea totuşi o fată albă, pentru diversitate, nu-i aşa?

— Sunt însurat cu o fată albă.

Îi prinse încheietura şi îi luă mâna de pe piciorul lui.

Kit se hotărî că acesta era momentul potrivit să o pună la punct. Cu inima la gură, spuse:

— Daisy, treci în spatele camionetei.

— Du-te dracului! răspunse ea.

— Nu te rog. Îţi comand. Treci în spate!

— Încearcă să mă obligi.

— Foarte bine, o s-o fac.

— Te rog, spuse ea cu un rânjet. De-abia aştept.

— Afacerea a căzut, spuse Kit. Respira greu, din cauza fricii, dar se forţă să păstreze un ton calm. Îmi pare rău, Nigel. Noapte bună tuturor! Se îndepărtă de camionetă simţindu-şi picioarele tremurând.

Se urcă în maşina lui, porni motorul, aprinse farurile şi aşteptă.

Putea să vadă ce se petrecea pe bancheta din faţă a camionetei. Cei trei se certau. Daisy dădea din mâini. După un minut, Nigel coborî din camionetă şi ţinu uşa deschisă. Daisy vorbea în continuare. Nigel se duse în spate, deschise uşile de acolo şi apoi se întoarse în faţă.

Într-un final, Daisy coborî din maşină. Se opri, uitându-se cu răutate la Kit. Nigel vorbi din nou cu ea, după care, în cele din urmă, Daisy se urcă în spate şi trânti uşile.

Kit se întoarse la camionetă şi se urcă în faţă. Elton porni motorul, ieşi din hangar şi opri. Nigel închise uşa mare şi el se urcă din nou în maşină.

— Sper că nu s-au înşelat cu prognoza meteo, mormăi Elton. Uită-te la nenorocita asta de zăpadă!

Ieşiră pe poartă.

Mobilul lui Kit sună. Ridică ecranul laptopului, pe care scria: „Toni apelează Kremlinul”.

11.30 P.M.

Mama lui Toni adormise în momentul în care ieşiseră din benzinărie. Toni oprise maşina, lăsase scaunul pe spate şi îi improvizase o pernă dintr-un fular. Mama dormea ca un prunc. Lui Toni i se părea ciudat să-şi îngrijească mama aşa cum ar fi îngrijit un copil. O făcea să se simtă bătrână.

Dar nimic nu o putea întrista după conversaţia pe care o avusese cu Stanley. În stilul său reţinut, el îi mărturisise ce simţea. În timp ce conducea prin ninsoare, kilometru după kilometru, spre Inverburn, Toni se bucura tot mai mult de acest sentiment nou de siguranţă.

Mama dormea adânc când ajunseră în suburbii. Pe străzi se mai zăreau încă petrecăreţi.

Traficul păstra şoseaua neacoperită de zăpadă, iar Toni reuşi să conducă fără a se teme că, în orice moment, maşina putea să-i scape de sub control.

Profită de ocazie pentru a suna la Kremlin, doar ca să verifice că totul era în regulă.

Îi răspunse Steve Tremlett.

— Oxenford Medical.

— Sunt Toni. Cum merg lucrurile?

— Bună, Toni. Avem o mică problemă, dar o rezolvăm.

Toni simţi un fior.

— Ce problemă?

— Majoritatea telefoanelor nu funcţionează. Numai acesta merge, de la recepţie.

— Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— N-am idee. Probabil că ninsoarea este de vină.

Toni dădu dezaprobator din cap, uimită.

— Sistemul de telefonie costă sute de mii de lire. N-ar trebui să cadă din cauza vremii nefavorabile. Putem să-l reparăm?

— Da. Am chemat o echipă de la Hibernian Telecom. Ar trebui să ajungă în următoarele câteva minute.

— Cum stăm cu sistemele de alarmă?

— Nu ştiu dacă funcţionează sau nu.

— La naiba! Ai anunţat poliţia?

— Da. O maşină de patrulare ne-a făcut o vizită mai devreme. Poliţiştii s-au uitat un pic prin preajmă şi n-au observat nimic neobişnuit. Acum au plecat să aresteze beţivanii care bântuie de Crăciun prin oraş.

Un bărbat mergea clătinându-se în faţa maşinii lui Toni, iar aceasta trebui să vireze pentru a-l evita.

— Îi înţeleg perfect, spuse ea.

— Unde eşti?

— La Inverburn.

— Credeam că te duci la o staţiune de sănătate.

— Mă duceam, dar a apărut o problemă de familie. Anunţă-mă ce găsesc cei de la reparaţii, bine? Sună-mă pe mobil!

— Sigur.

Toni închise.

„La naiba! îşi zise ea. Mai întâi mama, după care asta."

Îşi croi drum prin reţeaua de străzi mărginite de locuinţe elegante, care se înşirau pe versantul dealului de lângă port. Când ajunse în faţa clădirii unde locuia, parcă, dar nu coborî din maşină.

Trebuia să se ducă la Kremlin.

Dacă ar fi fost la spa, nici nu s-ar fi pus problema să se întoarcă – era prea departe. Dar era aici, în Inverburn. Drumul i-ar lua ceva timp pe vremea asta – cel puţin o oră, în loc de zece minute, un sfert de oră, cât dura de obicei –, dar nu era mare lucru.

Singura problemă era mama.

Toni îşi închise ochii. Oare era necesar să se ducă? Chiar dacă Michael Ross lucrase cu cei de la Animalele Sunt Libere, părea puţin probabil ca aceştia să aibă ceva de-a face cu nefuncţionarea telefoanelor. Kremlinul nu putea fi sabotat cu uşurinţă. Pe de altă parte, cu o zi în urmă, ar fi spus că era imposibil să scoţi pe ascuns un iepure din BSL4.

Oftă. Nu exista decât o soluţie. La urma urmei, securitatea laboratoarelor era responsabilitatea ei şi nu putea să se ducă acasă să se culce în timp ce la Oxenford Medical se petrecea ceva ciudat.

Nu o putea lăsa pe mama ei singură şi nici nu-şi putea ruga vecinii să aibă grijă de ea la o asemenea oră, ceea ce însemna că mama trebuia să meargă cu ea la Kremlin.

În timp ce mută schimbătorul în viteza întâi, un bărbat coborî dintr-un Jaguar sedan de culoare deschisă parcat de-a lungul trotuarului, la câteva maşini distanţă. „E ceva familiar în felul cum arată", îşi zise ea şi ezită să iasă din parcare. Bărbatul mergea pe trotuar către ea. După mers, Toni îşi dădu seama că era un pic ameţit, dar se putea controla. Veni la fereastra din dreptul ei, iar Toni îşi dădu seama că era Carl Osborne, reporterul de televiziune. În mână, avea un obiect mic.

Toni scoase maşina din viteză şi coborî geamul.

— Bună, Carl, spuse ea. Ce cauţi aici?

— Te aşteptam. Eram pe punctul de a renunţa.

Mama se trezi şi spuse:

— Bună. Acesta e iubitul tău?

— Acesta este Carl Osborne, şi nu e iubitul meu.

— Poate că lui i-ar plăcea să fie iubitul tău, spuse mama cu obişnuita ei nonşalanţă şi lipsă de tact.

Toni se întoarse către Carl, care rânjea.

— Aceasta este mama mea, Kathleen Gallo.

— Este o onoare să vă cunosc, doamnă Gallo.
— De ce mă aştepţi? îl întrebă Toni.
— Ţi-am adus un cadou, spuse el şi îi arătă ce avea în mână. Era un căţeluş. Crăciun fericit, adăugă el şi îi aşeză căţeluşul în poală.
— Carl, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi ridicol!
Ridică animăluţul pufos şi încercă să i-l dea înapoi.
Carl făcu un pas în faţă şi ridică mâinile.
— E al tău!
Căţeluşul era cald şi moale în mâinile ei, iar o parte din ea îşi dorea să-l poată ţine la piept, dar ştia că trebuia să scape de el. Coborî din maşină.
— Nu vreau un animal de casă, spuse ea pe un ton ferm. Sunt o femeie singură, cu o slujbă solicitantă şi o mamă în vârstă. Nu pot să-i ofer unui câine îngrijirea şi atenţia de care are nevoie.
— Găseşti tu o soluţie. Ce nume o să-i pui? Carl e un nume frumos.
Toni se uită la căţeluş. Era un ciobănesc englezesc, alb cu pete negre, în vârstă de aproximativ opt săptămâni. O linse cu limba lui aspră şi o privi înduioşător. Toni încercă să nu se lase impresionată.
Se duse la maşina lui şi puse uşor căţelul pe banchetă.
— Pune-i tu un nume, spuse ea. Eu am prea multe pe cap.
— Păi, mai gândeşte-te, zise el, cu o expresie dezamăgită. Îl ţin eu în seara aceasta şi te sun mâine.
Toni se întoarse la ea în maşină.
— Nu mă suna, te rog.
Băgă în viteza întâi.
— Eşti o femeie dură, remarcă el în timp ce ea se îndepărta.
Din nu se ştie ce cauză, această remarcă o afectă. „Nu sunt dură”, îşi zise ea în gând. Ochii i se umplură de lacrimi, lucru care o surprinse. „A trebuit să mă ocup de moartea lui Michael Ross, să înfrunt o haită de reporteri turbaţi, Kit Oxenford m-a făcut căţea, sora mea m-a dezamăgit şi am anulat vacanţa pe care de-abia o aşteptam. Am grijă de mine, de mama şi de Kremlin, nu pot să mă mai ocup şi de un căţeluş – asta este.”
Apoi îşi aduse aminte de Stanley şi îşi dădu seama că nu dădea nici doi bani pe ce spusese Carl Osborne.
Se frecă cu mâna la ochi şi încercă să vadă înainte, printre fulgii de zăpadă. Ieşind de pe strada ei în stil victorian, intră pe drumul principal şi se îndreptă spre ieşirea din oraş.
— Carl pare drăguţ, spuse mama.
— De fapt, nu e foarte drăguţ, mamă. E doar un individ superficial şi necinstit.
— Nimeni nu e perfect. Cred că nu sunt mulţi bărbaţi neînsuraţi de vârsta ta.
— Aproape niciunul.
— Nu vrei să rămâi singură.

Toni zâmbi pentru sine.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că se va întâmpla aşa ceva.

Pe măsură ce se îndepărta de centrul oraşului, traficul se rărea, iar zăpada formase un strat gros pe şosea. Manevrând cu grijă prin câteva sensuri giratorii, observă că o maşină o urmărea îndeaproape. Privind în oglinda retrovizoare, descoperi că era Jaguarul sedan de culoare deschisă.

Carl Osborne o urmărea.

Trase pe dreapta, iar el opri chiar în spatele ei.

Toni coborî din maşină şi se duse în dreptul portierei lui.

— Acum ce mai e?

— Sunt reporter, Toni, spuse el. E aproape miezul nopţii, în Ajunul Crăciunului, tu ai grijă de mama ta şi, cu toate astea, eşti în maşină şi se pare că te îndrepţi către Kremlin Trebuie să fie vorba despre un subiect pe cinste.

— Of, drace! exclamă Toni.

ZIUA DE CRĂCIUN

MIEZUL NOPŢII

Kremlinul arăta ca desprins din basme, cu zăpada care cădea din abundenţă pe acoperişurile şi turnurile sale luminate de reflectoare. În timp ce camioneta cu „Hibernian Telecom” scris pe o parte se apropia de poarta principală, Kit îşi închipui pentru un moment că era Cavalerul Negru care mergea în galop pentru a asedia Kremlinul.

Se simţi uşurat că ajunsese. În ciuda prognozei meteo, furtuna se transforma într-un viscol în toată puterea cuvântului, iar drumul de la aerodrom durase mai mult decât se aşteptaseră. Această întârziere îl umplea de teamă. Cu fiecare minut care trecea, creştea probabilitatea apariţiei unor situaţii neprevăzute care să-i pună în pericol planul său elaborat.

Apelul telefonic din partea lui Toni Gallo îl îngrijora. Îi făcuse legătura cu Steve Tremlett, temându-se că, dacă îi punea un mesaj înregistrat, ar fi venit la Kremlin să afle ce se întâmplă. Dar, având în vedere că ascultase conversaţia, Kit se gândea că putea veni oricum. Era un ghinion teribil că era la Inverburn, în loc să fie la un salon, la zeci de kilometri depărtare.

Prima din cele două bariere se ridică, iar Elton, care se afla la volan, duse maşina în dreptul gheretei de la poartă. După cum se aştepta Kit, înăuntru erau doi gardieni. Elton coborî geamul. Un agent de pază se aplecă spre ei şi spuse:

— Ne bucurăm să vă vedem, flăcăi.

Kit nu îl cunoştea, dar, amintindu-şi de conversaţia avută cu Hamish, îşi dădu seama că acela trebuia să fie Willie Crawford. Uitându-se în spatele lui, îl zări pe Hamish însuşi.

— E bine că veniţi de Crăciun, spuse Willie.

— Asta e slujba noastră, replică Elton.

— Sunteţi trei, nu?

— Plus Cosânzeana, în spate.

Aceasta scoase un mârâit slab.

— Ai grijă cum vorbeşti!

Kit îşi reprimă un oftat. Cum se puteau ciorovăi chiar şi într-un asemenea moment crucial?

— Potoliţi-vă, voi doi, murmură Nigel.

Willie nu părea să fi auzit schimbul de replici.

— Trebuie să văd actele de identificare pentru toată lumea, vă rog, spuse el.

Scoaseră cu toţii legitimaţiile false. Elton le făcuse pe baza amintirilor lui Kit în ceea ce priveşte aspectul legitimaţiilor de la Hibernian Telecom. Rar se întâmpla ca sistemul de telefonie să se strice, aşa că Kit îşi închipuise că nici un gardian nu avea cum să-şi aducă aminte cum arăta o legitimaţie adevărată. În vreme ce

agentul de securitate cerceta legitimaţiile ca şi cum ar fi fost bancnote dubioase de cincizeci de lire, Kit îşi ţinea respiraţia.

Willie notă numele de pe fiecare legitimaţie. Apoi le dădu înapoi fără să facă vreun comentariu. Kit se uită în altă parte şi îşi permise să respire din nou.

— Mergeţi la intrarea principală, spuse Willie. O să vă descurcaţi dacă vă continuaţi drumul având stâlpii de lumină de o parte şi de alta a voastră. Din cauza stratului de zăpadă, drumul din faţa lor nu se vedea. La recepţie, o să-l găsiţi pe domnul Tremlett, care vă va spune unde să mergeţi.

Cea de-a doua barieră se ridică, iar maşina avansă.

Erau în curtea Kremlinului.

Lui Kit aproape că i se făcea rău de frică. Mai încălcase legea şi înainte, cu escrocheria din cauza căreia fusese concediat, dar nu percepuse fapta de atunci ca pe o infracţiune – semăna mai mult cu trişatul la cărţi, ceea ce făcuse încă de la vârsta de unsprezece ani. Acesta era un jaf propriu-zis şi putea să fie trimis la închisoare. Înghiţi cu greu şi încercă să se concentreze. Se gândi la suma enormă pe care i-o datora lui Harry Mac. Îşi aminti teroarea pe care o simţise în dimineaţa respectivă, când Daisy îi ţinuse capul sub apă şi crezuse că avea să moară. Trebuia să meargă până la capăt.

— Încearcă să nu o enervezi pe Daisy, îi spuse calm Nigel lui Elton.

— N-a fost decât o glumă, spuse Elton pe un ton defensiv.

— Ea nu are deloc simţul umorului.

Fie că auzise acest schimb de replici, fie că nu, Daisy nu avu nici o reacţie.

Elton parcă în faţa intrării principale, iar cei patru coborâră din maşină. Kit îşi luă şi laptopul. Nigel şi Daisy luară două truse de scule din spatele camionetei. Elton avea o servietă de piele vişinie care părea să fi fost foarte scumpă, foarte subţire şi cu o închizătoare de alamă – tipică pentru gusturile lui, dar lui Kit i se păru un pic cam ciudată pentru un angajat dintr-o echipă de intervenţii.

Trecură printre leii de piatră de pe verandă şi intrară în Sala Mare. Luminile slabe de securitate accentuau atmosfera bisericească dată de arhitectura victoriană: ferestrele cu stâlpi verticali, arcadele ascuţite şi grinzile dese ale acoperişului. Lumina slabă nu afecta deloc eficienţa camerelor de securitate, care – Kit ştia – funcţionau pe bază de lumină infraroşie.

La biroul modern din recepţia aflată în mijlocul sălii, se aflau alţi doi agenţi. Unul dintre ei era o femeie tânără şi atrăgătoare pe care Kit nu o recunoscu, iar celălalt era Steve Tremlett. Kit rămase mai în spate, evitând ca Steve să-l privească prea de aproape.

— O să vreţi să accesaţi unitatea centrală de procesare, spuse Steve.

— De acolo trebuie să începem.

Steve ridică din sprâncene la auzul accentului londonez, dar nu făcu nici un comentariu.

— O să vă conducă Susan – eu trebuie să rămân lângă telefon.

Susan avea părul scurt şi un cercel în sprânceană. Purta o cămaşă cu epoleţi, cravată, pantaloni de uniformă de serj închişi la culoare şi pantofi negri cu şireturi. Le zâmbi prietenos şi îi conduse pe un coridor lambrisat cu lemn închis la culoare.

Kit se simţi cuprins de o stare ciudată de calm. Era înăuntru, escortat de un agent de securitate, şi se pregătea să jefuiască laboratorul. Gata să accepte orice s-ar fi întâmplat. Cărţile fuseseră împărţite, iar el stabilise miza, aşa că nu mai avea nimic de făcut decât să joace această mână, fie că avea să piardă sau să câştige.

Intrară în camera de control.

Era mai curată şi mai ordonată decât îşi amintea Kit, cu toate cablurile ascunse frumos şi cu registrele puse pe raft, la rând. Presupuse că acestea erau rezultatele influenţei lui Toni. Şi aici erau doi gardieni în loc de unul singur. Aceştia stăteau la biroul lung şi urmăreau monitoarele. Susan îi prezentă ca fiind Don şi Stu. Don era un bărbat cu pielea închisă la culoare, originar din sudul Indiei, care vorbea cu un accent de Glasgow, iar Stu era roşcat şi avea pielea plină de pistrui. Kit nu-l recunoscu pe niciunul. „Un agent în plus nu-i mare lucru, îşi spuse Kit în sinea lui; încă o pereche de ochi faţă de care să ascunzi lucrurile, un alt creier a cărui atenţie să fie distrasă, încă o persoană care trebuie amăgită până la apatie."

Susan deschise uşa camerei pentru echipamente.

— CPU[13]-ul e aici.

Câteva momente mai târziu, Kit era înăuntrul sanctuarului. „În doi timpi şi trei mişcări!", îşi zise el în gând, deşi avusese nevoie de săptămâni întregi de pregătiri. Aici se aflau computerele şi celelalte dispozitive care controlau funcţionarea nu numai a sistemului de telefonie, ci şi a celui de iluminat, a camerelor de securitate şi a alarmelor. Însăşi faptul că ajunsese atât de departe era o victorie.

— Mulţumesc foarte mult – avem noi grijă de aici, îi spuse lui Susan.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, veniţi la recepţie, spuse ea, apoi plecă.

Kit îşi puse laptopul pe un raft şi îl conectă la computerul care dirija sistemul de securitate. Trase un scaun şi îşi întoarse laptopul astfel încât ecranul să nu poată fi văzut de cineva care ar fi stat în cadrul uşii. Simţi privirea lui Daisy aţintită asupra lui, plină de suspiciune şi de rea-voinţă.

— Du-te în camera alăturată, îi ceru Kit. Fii atentă la ce fac agenţii!

Daisy îi aruncă o privire plină de ciudă, dar apoi se conformă.

Kit trase adânc aer în piept. Ştia exact ce trebuia să facă. Avea nevoie să lucreze repede, dar cu grijă.

În primul rând, accesă programul care controla imaginile video primite de cele 37 de camere ale circuitului închis de televiziune. Privi intrarea în BSL4, care părea să nu se fi schimbat. Verifică ce se întâmpla la recepţie şi îl văzu pe Steve acolo, dar nu şi pe Susan. Uitându-se pe imaginile primite de celelalte camere, o găsi pe Susan patrulând în altă parte a clădirii. Notă ora exactă.

Memoria imensă a calculatorului stoca imaginile primite de la camere timp de patru săptămâni înainte de a le şterge. Kit ştia să folosească programul cu uşurinţă, pentru că el fusese cel care îl instalase. Localiză imaginile video înregistrate de camere în BSL4 la aceeaşi oră, dar cu o zi înainte. Verifică ritmul de succesiune a cadrelor şi imagini alese la întâmplare pentru a se asigura că nici un cercetător nebun nu lucrase în laborator în toiul nopţii; dar toate imaginile nu-i arătau decât camere goale. Bine.

Nigel şi Elton îl priveau într-o tăcere plină de tensiune.

Kit transferă imaginile filmate cu o seară în urmă către monitoarele pe care le urmăreau gardienii.

Acum, oricine putea să intre în BSL4 şi să facă orice ar fi vrut, fără ca ei să aibă habar.

Monitoarele erau dotate cu dispozitive de diferenţiere care ar fi detectat substituirea echipamentelor dacă, de exemplu, imaginile ar fi fost furnizate de la un aparat video din exteriorul sistemului. Cu toate acestea, imaginile transferate de Kit nu proveneau dintr-o sursă exterioară, ci direct din memoria computerului – şi tocmai de aceea alarma nu fu declanşată.

Kit intră în camera principală de control. Daisy se trântise pe un scaun, cu jacheta ei de piele peste salopetă inscripţionată cu „Hibernian Telecom”. Kit studie imaginile de pe ecrane. Totul părea normal. Agentul cu pielea închisă la culoare, Don, se uită la el cu o expresie întrebătoare.

— Funcţionează vreunul dintre telefoanele de aici? întrebă Kit, pentru a-şi justifica prezenţa.

— Niciunul, spuse Don.

Pe marginea inferioară a fiecărui ecran, era o bandă de text pe care apăreau ora şi data. Pe ecranele pe care rulau imaginile din ziua precedentă era trecută aceeaşi oră – Kit fusese foarte atent la acest aspect –, dar pe imaginile de ieri figura şi data corespunzătoare.

Kit putea pune pariu că nimeni nu avea să se uite vreodată la dată. Gardienii urmăreau ecranele, căutând orice semn de activitate; nu citeau textul de jos, care le-ar fi spus ceea ce ei ştiau deja.

Spera să aibă dreptate.

Don nu înţelegea de ce specialistul de la compania de telefonie era atât de interesat de monitoarele de televiziune.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă el pe un ton provocator.

Daisy mârâi şi se foi în scaun, ca un câine care simte tensiunea dintre oameni.

Telefonul mobil al lui Kit sună.

Acesta se retrase în camera de echipamente. Pe ecranul laptopului apărea: „Kremlinul o apelează pe Toni". Presupuse că Steve voia s-o anunţe pe Toni că echipa de reparaţii sosise. Se hotărî să le facă legătura: era posibil s-o liniştească pe Toni şi s-o facă să nu mai vină. Apăsă pe o tastă, după care duse mobilul la ureche pentru a le asculta conversaţia.

— Toni Gallo. Era în maşină – Kit auzea sunetul motorului.

— Steve sunt, de la Kremlin. Echipa de intervenţie de la Hibernian Telecom a sosit.

— Au rezolvat problema?

— Abia au început lucrul. Sper că nu te-am trezit.

— Nu, nu sunt în pat. Sunt în drum spre voi.

Kit înjură. Tocmai de acest lucru îi fusese teamă.

— Nu e nevoie, îi spuse Steve lui Toni.

„Exact!", îşi zise Kit în gând.

— Probabil că nu, răspunse ea. Dar o să mă simt eu mai bine.

„Când o să ajungi aici?", se întrebă Kit. Steve avu acelaşi gând.

— Unde eşti acum?

— Mai am câţiva kilometri, dar drumul este îngrozitor şi nu pot să merg cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră.

— Eşti cu Porsche-ul tău?

— Da.

— Suntem în Scoţia. Trebuia să-ţi fi cumpărat un Land Rover.

— Ar fi trebuit să-mi cumpăr un afurisit de tanc.

„Haide, i se adresă Kit în gând, în cât timp?"

Toni îi răspunse la întrebare.

— O să ajung într-o jumătate de oră, poate chiar o oră.

Cei doi închiseră, iar Kit înjură în gând.

Îşi spuse că vizita lui Toni nu era fatală. Nu exista nici un indiciu care să-i dea de bănuit că tocmai avea loc un jaf. Nimic nu va părea în neregulă timp de mai multe zile. Se va şti doar că fusese o problemă cu sistemul de telefonie şi că echipa de reparaţii o rezolvase. Asta până ce, la întoarcerea la serviciu, oamenii de ştiinţă aveau să observe că BSL4 fusese jefuit.

Principalul pericol era ca Toni să-l recunoască pe Kit, în ciuda deghizării sale. Arăta complet diferit, îşi lăsase acasă bijuteriile uşor de identificat şi putea să-şi schimbe cu uşurinţă vocea, intensificând accentul scoţian; dar Toni era o căţea cu miros extrem de fin, şi nu-şi putea permite să-şi asume nici un risc. Dacă ea venea, avea să se ferească din calea ei cât mai mult şi să-l lase pe Nigel să vorbească. Cu toate acestea, riscul apariţiei unui incident neprevăzut creştea de zece ori.

Dar nu avea ce să facă în privinţa aceasta – decât să se grăbească.

Următoarea sa misiune era să-l introducă pe Nigel în laborator fără ca vreunul dintre gardieni să vadă ceva.

Principala problemă, în această privinţă, erau cei care patrulau. O dată pe oră, un agent de la recepţie făcea turul clădirii. Patrularea urma un traseu prestabilit şi dura 20 de minute. După ce trecea de intrarea în BSL4, gardianul nu avea să se întoarcă acolo decât peste o oră.

Kit o văzuse pe Susan patrulând în urmă cu câteva minute, când îşi conectase laptopul la programul de supraveghere. Acum verifică imaginile camerelor de la recepţie şi o văzu stând la birou cu Steve, ceea ce însemna că îşi terminase circuitul. Kit se uită la ceas. Avea la dispoziţie cel puţin o jumătate de oră până ce Susan avea să facă un alt tur al clădirii.

Kit se ocupase de camerele din laboratorul de înaltă securitate, dar mai era una în faţa uşii, care urmărea intrarea în BSL4. Selectă imaginile de ziua trecută şi rulă cadrele la viteză dublă decât normal. Avea nevoie de un interval de o jumătate de oră în care să nu fi trecut nimeni prin faţa camerei. Opri imaginile la momentul în care apărea agentul de securitate. Începând cu clipa în care gardianul ieşea din cadru, Kit transferă imaginile vechi către monitoarele din camera de alături. Pe ecran apăreau atât ora greşită, cât şi data, dar, o dată în plus, Kit miza pe faptul că agenţii nu aveau să observe.

Se uită la Nigel.

— Hai să mergem!

Elton rămase în camera de echipamente pentru a se asigura că nimeni nu se atingea de laptopul lui Kit.

Trecând prin camera de control, Kit îi spuse lui Daisy:

— Mergem să luăm nanometrul din maşină. Tu stai aici.

Nici nu există vreun aparat cu acest nume, dar Don şi Stu nu aveau de unde să ştie acest lucru.

Daisy mârâi şi se uită în altă parte. Nu prea se pricepea să-şi interpreteze rolul. Kit spera că agenţii aveau să presupună pur şi simplu că era prost dispusă.

Kit şi Nigel se îndreptară grăbiţi către BSL4. Kit postă cardul smart al tatălui său în faţa scannerului, iar apoi îşi apăsă arătătorul mâinii stângi pe ecran. Aşteptă până ce computerul central compară informaţia de pe ecran cu cea de pe card. Observă că Nigel ţinea în mână servieta elegantă din piele vişinie a lui Elton.

Lumina de deasupra uşii se încăpăţâna să-şi păstreze culoarea roşie. Nigel îi aruncă lui Kit o privire neliniştită. Kit îşi spuse în gând că improvizaţia lui trebuia să meargă. Cipul conţinea detaliile codificate ale amprentei sale – verificase. Ce ar putea să nu meargă?

— Mă tem că nu puteţi intra acolo, se auzi din spate vocea unei femei.

Kit şi Nigel se întoarseră. Susan stătea în spatele lor. Părea prietenoasă, dar neliniştită. „Ar fi trebuit să fie la recepţie, îşi zise Kit panicat. Nu-i venea rândul la patrulat decât peste 30 de minute...”

Asta dacă nu cumva Toni Gallo nu dublase şi numărul de patrulări, aşa cum făcuse cu numărul de gardieni.

Se auzi un sunet asemănător cu cel făcut de o sonerie. Toţi trei se uitară la lumina de deasupra uşii. Se făcu verde, iar uşa grea se deschise încet din balamalele motorizate.

— Cum aţi deschis uşa? întrebă Susan.

Acum vocea ei trăda frică.

Involuntar, Kit se uită la cardul furat din mâna lui. Privirea lui Susan o urmări pe a lui.

— N-ar trebui să aveţi permis de intrare! spuse ea pe un ton neîncrezător.

Nigel se apropie de ea.

Susan se întoarse şi o rupse la fugă.

Nigel porni după ea, dar Susan nu avea decât jumătate din vârsta lui. „N-o s-o prindă niciodată”, îşi zise Kit. Lăsă să-i scape un strigăt de furie: cum se putea ca lucrurile să se înrăutăţească într-o asemenea măsură, atât de repede?

Atunci îşi făcu apariţia Daisy, care veni prin coridorul care făcea legătura cu camera de control.

Kit nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar fi fost vreodată bucuros să-i vadă faţa urâtă.

Daisy nu păru deloc surprinsă de scena din faţa ei: Susan alerga spre ea, Nigel o urmărea, iar Kit îngheţase pe loc. Kit îşi dădu seama că Daisy urmărise monitoarele din camera de control. O văzuse pe Susan părăsind recepţia şi îndreptându-se către BSL4. Îşi dăduse seama de pericol şi venise pentru a rezolva problema.

Susan o văzu pe Daisy şi ezită, dar apoi continuă să alerge, părând hotărâtă s-o împingă şi să treacă de ea.

Pe buzele lui Daisy flutură urma unui zâmbet. Îşi trase braţul înapoi şi îşi împinse cu putere pumnul înmănuşat spre faţa lui Susan. Lovitura scoase un zgomot îngreţoşător, ca acela făcut de un pepene scăpat pe o pardoseală cu gresie. Susan se prăbuşi, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid. Cu o expresie încântată, Daisy îşi freca încheieturile degetelor.

Susan se ridică în genunchi. Din gură, prin sângele care-i curgea din nas, îi ieşeau suspine. Daisy scoase din buzunarul jachetei un baston acoperit cu piele de aproximativ douăzeci de centimetri şi alcătuit – bănuia Kit – din rulmenţi de oţel puşi într-un înveliş de piele. Îşi ridică braţul.

— Nu! ţipă Kit.

Daisy o lovi pe Susan cu bastonul în cap. Agenta se prăbuşi fără să mai scoată vreun sunet.

— Las-o! urlă Kit. O să fim cu toţii vinovaţi de crimă!

Daisy îşi privea mânuşa maro-deschis care-i îmbrăca mâna dreaptă. Pe locul unde se aflau încheieturile degetelor, era sânge, pe care Daisy îl linse gânditoare.

Kit se uita lung la femeia inconştientă care zăcea pe podea. Îi venea rău văzându-i corpul contorsionat.

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva! spuse el alarmat. Acum, ce-o să facem cu ea?

Daisy îşi aranja peruca blondă.

— O legăm şi o ascundem pe undeva.

Creierul lui Kit începea să-şi revină de pe urma şocului provocat de actul neaşteptat de violenţă.

— Bine, spuse el. O băgăm în BSL4. Agenţii nu au voie să intre acolo.

— Trage-o înăuntru, îi spuse Nigel lui Daisy. O să găsesc eu ceva cu care s-o legăm.

Intră într-un birou.

În momentul acela, se auzi soneria mobilului lui Kit. Acesta o ignoră.

Kit îşi folosi cardul pentru a deschide uşa care, între timp, se închisese automat. Daisy luă un extinctor roşu şi îl folosi pentru a ţine uşa deschisă.

— Nu poţi să faci asta, spuse Kit. O să se declanşeze alarma.

Kit luă extinctorul şi îl puse la loc. Pe faţa lui Daisy, se întipări o expresie de scepticism.

— Dacă pui ceva într-o uşă, se declanşează alarma?

— Da! spuse Kit, ajuns la capătul răbdării. Aici sunt instalate sisteme de gestionare a aerului. Ştiu pentru că eu am instalat sistemele de alarmă. Acum, taci din gură şi fă ce ţi se spune!

Daisy îşi băgă braţele pe sub pieptul lui Susan şi o trase pe covor. Nigel ieşi din birou cu un cablu lung de electricitate. Intrară cu toţii în BSL4. Uşa se închise în urma lor.

Se aflau într-un hol mic, ce ducea către camerele de schimbare. Daisy o propti pe Susan de peretele aflat sub o autoclavă care permitea ca obiectele sterilizate să fie scoase din laborator. Nigel îi legă mâinile şi picioarele cu cablul electric.

Telefonul lui Kit se opri din sunat.

Cei trei ieşiră din laborator. Nu aveau nevoie de nici un permis pentru a ieşi: uşa se deschidea la apăsarea butonului verde care se afla pe perete.

Kit se străduia cu disperare să se gândească ce aveau să facă în continuare. Întregul său plan fusese distrus. Acum era imposibil ca furtul să rămână nedescoperit.

— Vor observa lipsa lui Susan destul de curând, spuse el, forţându-se să rămână calm. Don şi Stu vor vedea că nu mai apare pe nici unul dintre monitoare. Şi, chiar dacă nu o fac, Steve

va intra în stare de alertă când va vedea că nu se mai întoarce din patrulare. Oricum, nu avem timp să intrăm în laborator şi să şi ieşim înainte de declanşarea alarmei. Drace, a mers totul pe dos!

— Calmează-te, spuse Nigel. Atât timp cât nu intri în panică, ne putem descurca. Trebuie doar să ne ocupăm de ceilalţi agenţi aşa cum ne-am ocupat de ea.

Telefonul lui Kit sună din nou. În absenţa computerului, nu avea cum să-şi dea seama cine era.

— Probabil că e Toni Gallo, spuse el. Ce ne facem dacă apare? Nu putem să pretindem că nu-i nici o problemă dacă toţi gardienii sunt legaţi!

— Ne vom ocupa de ea când soseşte.

Telefonul lui Kit suna în continuare.

12.30 A.M.

Toni conducea cu şaisprezece kilometri pe oră, aplecându-se peste volan pentru a putea vedea şoseaua printre fulgii de zăpadă care acopereau aproape tot câmpul vizual. Farurile nu făceau altceva decât să lumineze un nor de fulgi mari şi noi care păreau să umple tot universul. Stătuse concentrată atât de mult, încât o dureau ochii, ca şi cum i-ar fi intrat săpun în ochi.

Punând mobilul într-un suport de pe bordul maşinii, îl fixă în regim hands-free. Formase numărul Kremlinului, iar acum asculta cum suna fără să i se răspundă.

— Nu cred că e cineva acasă, spuse mama.

„Echipa de intervenţii trebuie să fi scos din funcţiune întregul sistem”, îşi zise Toni. Funcţionau sistemele de alarmă? Dacă se întâmplase ceva grav în timp ce liniile telefonice nu funcţionau? Îngrijorată şi uşor nervoasă, apăsă pe un buton pentru a încheia apelul.

— Unde suntem? întrebă mama.

— Bună întrebare.

Toni cunoştea drumul acesta, dar de-abia dacă-l vedea.

I se părea că mergea de-o eternitate. Din când în când, se uita prin geamul lateral, căutând puncte de reper. I se păru că recunoaşte o căsuţă de piatră cu o poartă deosebită din fier forjat. Îşi aminti că aceasta se afla la numai câţiva kilometri de Kremlin.

— Ajungem într-un sfert de oră, mama, spuse ea.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu farurile care o însoţiseră încă de la Inverburn: pacostea de Carl Osborne în Jaguarul său, care o urmărea neobosit, în acelaşi ritm de melc. În orice altă zi, i-ar fi făcut plăcere să-l lase în urma Porsche-ului ei rapid.

Oare îşi irosea timpul? Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să ajungă la Kremlin şi să nu găsească nimic în neregulă: liniile telefonice reparate, sistemele de alarmă funcţionale, gardienii plictisiţi şi somnoroşi. Atunci ar fi putut să se ducă acasă, să se bage în pat şi să se gândească la întâlnirea cu Stanley de a doua zi.

Cel puţin s-ar fi bucurat să vadă expresia de pe chipul lui Carl Osborne când avea să-şi dea seama că mersese ore întregi prin zăpadă, de Crăciun, în miezul nopţii, pentru un subiect privind un deranjament telefonic.

Părea să se afle pe o porţiune dreaptă de drum, aşa că îşi asumă riscul de a accelera. Dar drumul nu rămase drept pentru mult timp şi, aproape imediat, văzu că se apropia o curbă la dreapta. Nu putea folosi frânele, de frică să nu derapeze, aşa că schimbă într-o viteză mai mică pentru a încetini maşina, apoi îşi ţinu piciorul ferm pe ambreiaj în timp ce lua curba. Partea din

spate a Porsche-ului avea tendinţa de a asculta de forţa centrifugă – simţea asta –, dar cauciucurile late din spate menţinură aderenţa.

Văzu perechile de faruri ale maşinii care venea din sens opus şi, ca o schimbare bine-venită, reuşi să zărească bucata de drum de aproximativ treizeci de metri dintre maşini. Nu era mare lucru de văzut: zăpada se aşternuse într-un strat de peste douăzeci de centimetri pe sol, un zid de piatră în stânga şi un deal alb în dreapta ei.

Nervoasă, Toni observă că maşina care venea pe celălalt sens avea viteză.

Îşi aminti cum era această porţiune de drum. Era o curbă lungă, largă şi care ajungea la un unghi de nouăzeci de grade faţă de direcţia iniţială, pe lângă deal. Reuşi să-şi menţină pe tot parcursul curbei banda pe care mergea.

Dar cealaltă maşină nu făcu acelaşi lucru.

O văzu derapând pe şosea spre centru şi îşi zise: „Prostule, ai frânat în curbă şi ţi-a derapat spatele maşinii".

În secunda următoare, Toni îşi dădu seama cu oroare că maşina cealaltă se îndrepta direct spre ea.

Aceasta traversă mijlocul şoselei şi se apropie de maşina ei dintr-o parte. Era o maşină break elegantă în care se aflau patru bărbaţi. Aceştia râdeau, iar Toni, în fracţiunea de secundă în care putu să-i vadă, îşi dădu seama că erau petrecăreţi foarte tineri şi prea beţi pentru a-şi da seama în ce pericol se aflau.

— Atenţie! ţipă ea inutil.

Capota Porsche-ului mai avea un pic şi zdrobea aripa break-ului care derapa. Toni acţionă din reflex. Fără să se gândească, smuci de volan spre stânga. Partea din faţă a maşinii se întoarse. Aproape simultan, Toni apăsă pedala de acceleraţie. Maşina ţâşni înainte şi derapă. Timp de o secundă, break-ul era alături de ea, la numai câţiva centimetri.

Porsche-ul era întors spre stânga şi alunecă înainte. Toni întoarse volanul spre dreapta pentru a anula derapajul şi apăsă extrem de uşor pedala de ambreiaj. Maşina se îndreptă, iar cauciucurile reuşiră să adere la şosea.

Se gândi că break-ul avea să-i lovească aripa din spate; apoi îşi zise că avea să o rateze la câţiva milimetri; apoi se auzi un zgomot puternic, dar era totuşi rezultatul unei lovituri superficiale, şi Toni îşi dădu seama că bara ei de protecţie fusese lovită.

Nu era o lovitură puternică, dar reuşi să destabilizeze Porsche-ul, iar partea din spate se deplasă spre stânga, scăpând din nou de sub control. Toni smuci disperată volanul către stânga, virând în sensul derapajului; cu toate acestea, maşina nu mai apucă să se redreseze şi lovi zidul de piatră de pe marginea şoselei. Se auzi un zgomot teribil de fiare contorsionate şi sticlă spartă; apoi maşina se opri.

Toni se uită îngrijorată la mama sa. Aceasta privea fix înainte, năucită, cu gura larg deschisă – dar nu păţise nimic. Timp de o secundă, Toni se simţi cuprinsă de un val de uşurare – apoi se gândi la Osborne.

Se uită temătoare în oglinda retrovizoare, gândindu-se că maşina break trebuia să se fi izbit de Jaguarul lui Osborne. Putea vedea stopurile roşii ale break-ului şi farurile albe ale Jaguarului. Break-ul derapă; Jaguarul viră puternic către marginea drumului; cealaltă maşină îşi reveni şi trecu pe lângă Osborne.

Jaguarul opri, iar maşina plină de băieţi beţi dispăru în noapte. Probabil că râdeau şi acum.

— Am auzit o lovitură – maşina aceea ne-a lovit? întrebă mama cu voce tremurată.

— Da, spuse Toni. Am avut noroc că am scăpat.

— Cred că ar trebui să conduci mai atent, spuse mama.

12.35 A.M.

Kit se lupta cu panica. Planul său ingenios se prăbuşise. Acum nu mai era nici o şansă ca jaful să treacă neobservat până la întoarcerea personalului la muncă, după sărbători. Putea, cel mult, să rămână necunoscut până în dimineaţa următoare, la ora şase, când urma să sosească următorul schimb de agenţi de pază. Cu toate acestea, dacă Toni Gallo era într-adevăr în drum spre laborator, timpul rămas era chiar mai scurt de atât.

Dacă planul său ar fi mers, nu ar fi avut loc nici un act de violenţă. „Şi totuşi, îşi zise el, simţindu-se frustrat şi neputincios, nu trebuia să procedăm aşa.” Era posibil ca agenta Susan să fi fost prinsă şi legată fără a fi rănită. Din păcate, Daisy nu se putuse abţine în faţa unei astfel de şanse de a fi brutală. Kit spera din tot sufletul ca restul paznicilor să poată scăpa fără vărsare de sânge.

Acum, pe când se îndreptau în fugă spre camera de control, Nigel şi Daisy scoaseră armele. Kit era îngrozit.

— Am hotărât că nu se vor folosi arme! protestă el.

— Ce bine că nu te-am băgat în seamă, răspunse Nigel.

Ajunseră la uşă. Kit se uită uluit la arme. Erau pistoale automate de mici dimensiuni, cu mânere groase.

— Îţi dai seama că astfel devine jaf armat.

— Numai dacă suntem prinşi.

Nigel apucă bine mânerul şi lovi cu piciorul în uşă pentru a o deschide.

Daisy năvăli în cameră, strigând cât putea de tare:

— Pe podea! Acum! Amândoi!

Nu există decât un moment de ezitare, când cei doi gardieni trecură de la şoc şi uluire la teamă. Apoi cei doi se aruncară la pământ.

Kit se simţea neputincios. Intenţionase să intre el primul în cameră şi să spună: „Vă rog să vă păstraţi calmul şi să faceţi ce vi se spune ca să nu fiţi răniţi”. Dar pierduse controlul asupra situaţiei. Nu putea să facă nimic altceva decât să se lase dus de val şi să se asigure că nimic altceva nu avea să mai meargă anapoda.

Elton apăru în cadrul uşii camerei de echipamente, într-o secundă, se adaptă la noua turnură a situaţiei.

— Faţa în jos, mâinile la ceafă, ochii închişi! strigă Daisy. Repede, repede sau vă împuşc în testicule!

Gardienii se supuseră, dar, chiar şi aşa, Daisy îl lovi pe Don în faţă cu bocancul. Acesta ţipă şi tresări de durere, dar rămase în aceeaşi poziţie. Kit se postă în faţa lui Daisy.

— De-ajuns! ţipă el.

Elton dădu din cap uimit.

— Este nebună de legat.

Expresia de plăcere sadică de pe faţa lui Daisy îl înfricoşa pe Kit, dar făcu un efort să se uite fix la ea. Erau prea multe în joc pentru a o lăsa să distrugă tot.

— Ascultă-mă! strigă el. Nu ai ajuns încă în laborator şi nici n-o să ajungi acolo în ritmul ăsta. Dacă vrei să mergem cu mâna goală la întâlnirea de la ora zece cu clientul, n-ai decât să continui aşa!

Daisy se îndepărtă de degetul pe care Kit îl întinsese către ea, dar acesta o urmă.

— Gata cu violenţa!

Nigel îl susţinu.

— Uşurel, Daisy, zise el. Fă cum spune el. Vezi dacă poţi să-i legi pe ăştia doi fără să-i dai cap în cap.

— O să-i punem în acelaşi loc ca pe fată, spuse Kit.

Daisy le legă mâinile agenţilor cu cablu electric; apoi ea şi Nigel îi mânară sub ameninţarea pistolului. Elton rămase în urmă, urmărind monitoarele, ţinându-l sub observaţie pe Steve, agentul de la recepţie. Kit urmă prizonierii în BSL4 şi deschise uşa. Îi împinseră pe Don şi pe Stu pe podea lângă Susan şi le legară picioarele. Susan părea să-şi fi recăpătat cunoştinţa, dar era în continuare ameţită.

— A mai rămas unul, spuse Kit în timp ce ieşeau din laborator. Steve, din sala mare. Şi fără acte de violenţă gratuită!

Daisy lăsă să-i scape un mormăit care trăda dezgustul.

— Kit, încearcă să nu mai vorbeşti în faţa gardienilor despre clientul nostru şi întâlnirea de la ora zece. Dacă le spui prea multe, s-ar putea să fie nevoie să-i ucidem.

Uluit, Kit îşi dădu seama ce făcuse. Se simţea ca un idiot. Telefonul începu să sune.

— S-ar putea să fie Toni, spuse el. Stai să verific! Fugi din nou în camera de echipamente. Pe ecranul laptopului său scria: „Toni apelează Kremlinul". Transferă apelul către telefonul de la recepţie şi ascultă şi el convorbirea.

— Bună, Steve, Toni la telefon. Ai ceva veşti?

— Echipa de reparaţii n-a plecat încă.

— Totul e bine, în rest?

Cu telefonul la ureche, Kit intră în camera de control pentru a-l privi pe Steve pe monitor.

— Da, cred că da. Susan Mackintosh ar fi trebuit să-şi termine turul până acum, dar poate că s-a dus la toaletă.

Kit înjură în gând.

— Cât de mult a întârziat? întrebă Toni alarmată.

Pe monitor, în imaginea alb-negru, Steve aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Cinci minute.

— Mai las-o alte cinci minute, după care te duci să o cauţi.

— În regulă. Tu unde eşti?

— Nu departe, dar am avut un accident. O maşină plină de oameni beţi mi-a atins partea din spate a Porsche-ului.

„Ce bine ar fi fost să te omoare”, îşi zise Kit în gând.

— Ai păţit ceva? întrebă Steve.

— Sunt bine, dar maşina este avariată. Din fericire, era altă maşină în urma mea, iar şoferul mă aduce la laborator.

„Şi cine mai era şi ăsta?”

— Drace, spuse Kit cu voce tare. Ea şi încă un tip.

— În cât timp ajungi aici?

— Douăzeci, poate treizeci de minute.

Kit simţi că i se înmoaie genunchii. Se clătina, aşa că se aşeză pe unul dintre scaunele agenţilor. Douăzeci de minute – cel mult treizeci! Dura douăzeci de minute numai să-ţi pui costumul pentru BSL4!

Toni îşi luă rămas-bun şi închise telefonul.

Kit traversă camera de control în fugă şi ieşi pe coridor.

— O să ajungă aici în douăzeci sau treizeci de minute, spuse el. Şi mai e cineva cu ea. Nu ştiu cine. Trebuie să ne mişcăm repede.

O luară la fugă pe coridor. Daisy, care era prima, năvăli în Sala Mare şi ţipă:

— Pe podea – acum!

Kit şi Nigel alergau în urma ei; se opriră brusc. Camera era goală.

— Drace! spuse Kit.

Acum douăzeci de secunde, Steve era la birou. Nu avea cum să se fi dus prea departe. Kit aruncă o privire prin încăperea cufundată în semiîntuneric, la scaunele pentru vizitatorii care aşteptau să fie primiţi, la măsuţa de cafea cu reviste ştiinţifice, la teancul de pliante cu informaţii despre activitatea companiei Oxenford Medical, la vitrina de prezentare cu modele de molecule complexe. Se uita lung la scheletul abia luminat al acoperişului de bârne, ca şi cum Steve s-ar fi putut ascunde printre grinzile de lemn.

Nigel şi Daisy alergau pe coridoarele care plecau din Sala Mare, deschizând uşile birourilor.

Atenţia lui Kit fu captată de două siluete stilizate, una masculină şi alta feminină, care se vedeau pe o uşă: toaletele. Traversă în fugă sala. Înăuntru, un coridor scurt ducea la toaletele separate, pentru bărbaţi şi pentru femei. Kit intră în toaleta pentru bărbaţi. Părea să nu fie nimeni înăuntru.

— Domnule Tremlett!

Împinse uşile cabinelor pentru a vedea dacă era cineva înăuntru. Nu era nimeni acolo.

În timp ce ieşea din toaleta bărbaţilor, Kit îl zări pe Steve cum se întorcea la biroul de la recepţie. Probabil că gardianul fusese în toaleta pentru femei – căutând-o pe Susan, îşi dădu seama Kit.

Steve se întoarse, auzindu-l pe Kit.

— Mă căutaţi pe mine?
— Da. Kit îşi dădu seama că nu putea să-l prindă pe Steve fără ajutor. Kit era mai tânăr, avea o statură atletică, dar Steve era un bărbat trecut de treizeci de ani şi era posibil să nu se lase prins fără luptă. Am nevoie să vă întreb ceva, spuse Kit, încercând să câştige ceva timp. Îşi coloră vocea cu un accent mai scoţian decât era firesc, pentru a se asigura că lui Steve vocea nu i se va părea familiară.
Steve ridică bucata de lemn mobilă a biroului şi intră în spaţiul oval delimitat de acesta.
— Şi ce anume vreţi să mă întrebaţi?
— Un moment. Kit se îndepărtă şi strigă după Nigel şi Daisy. Hei! Veniţi înapoi aici!
Pe faţa lui Steve se întipări o expresie îngrijorată.
— Ce se întâmplă? Voi n-ar trebui să umblaţi prin toată incinta laboratorului.
— O să-ţi explic imediat.
Steve se uită fix la el şi se încruntă.
— Tu ai mai venit pe aici?
Kit înghiţi cu greu.
— Nu, niciodată.
— Îmi pari cunoscut.
Kit simţi că i se usucă gura şi îi veni greu să vorbească.
— Lucrez la echipa de urgenţe.
Unde erau ceilalţi?
— Nu-mi place deloc situaţia.
Steve ridică receptorul telefonului de pe birou.
Unde erau Nigel şi Daisy? Kit strigă din nou:
— Voi doi, veniţi încoace!
Steve formă un număr, iar mobilul din buzunarul lui Kit sună. Steve îl auzi. Se încruntă, gânditor; pe faţa lui apăru brusc o expresie care trăda faptul că înţelesese.
— Ai redirecţionat apelurile!
— Stai calm şi nu o să păţeşti nimic, spuse Kit.
Imediat ce termină de rostit aceste cuvinte, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse: îi confirmase bănuielile.
Steve acţionă rapid. Sări agil peste birou şi se îndreptă în fugă către uşă.
— Stai! ţipă Kit.
Steve se împiedică, se prăbuşi, după care se ridică din nou.
Daisy veni în fugă în sală, îl văzu pe Steve şi coti către uşa principală, încercând să-l intercepteze.
Steve îşi dădu seama că nu putea ajunge la uşă şi, în loc să se îndrepte într-acolo, se întoarse către coridorul care ducea la BSL4.
Daisy şi Kit fugiră după el.
Steve alerga cu viteză maximă pe coridorul lung. Kit îşi aminti că spre spatele clădirii se afla o altă ieşire. Dacă Steve reuşea să

ajungă afară, era posibil să nu-l mai prindă niciodată.

Daisy era cu mult înaintea lui Kit, mişcându-şi braţele ca un adevărat atlet, iar Kit îşi aminti de forţa umerilor ei şi de incidentul din piscină; dar Steve fugea ca un iepure şi se îndepărta de ei. Avea să scape.

Apoi, în timp ce Steve ajunse în dreptul uşii care ducea către camera de control, Elton ieşi pe coridor în faţa lui. Steve alerga prea repede pentru a-l evita. Elton îşi împinse un picior în faţă şi-i puse piedică lui Steve, care făcu un salt prin aer şi se prăbuşi.

Bărbatul căzu cu faţa în jos, iar Elton se prăbuşi peste el, cu ambii genunchi înfipţi în spatele lui, şi îi puse ţeava pistolului în obraz.

— Nu te mişca, iar eu n-o să te împuşc în faţă, spuse el.

Vorbea pe un ton calm, dar convingător.

Steve stătea nemişcat.

Elton rămase lângă el, ţinând pistolul aţintit către bărbatul prăbuşit pe podea.

— Aşa se face, îi spuse el lui Daisy. Fără sânge.

Pe faţa lui Daisy se întipări o expresie de ciudă. Nigel veni în fugă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu contează! strigă Kit. Nu mai avem timp!

— Ce facem cu cei doi agenţi de la poartă? întrebă Nigel.

— Lasă-i! Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, şi nici nu prea e probabil să afle – stau acolo toată noaptea. Arătă către Elton. Ia-mi laptopul din camera de echipamente şi aşteaptă-ne în dubiţă! Se întoarse către Daisy. Ia-l pe Steve, leagă-l în BSL4 şi apoi urcă în maşină. Trebuie să intrăm în laborator – acum!

12.45 A.M.

Sophie reuşise să facă rost de o sticlă de votcă, pe care o adusese în hambar.

Mama lui Craig le ordonase să se culce la miezul nopţii, dar nu venise să-i verifice, aşa că puştii stăteau în faţa televizorului, urmărind un vechi film de groază. Sora nătângă a lui Craig, Caroline, mângâia un hamster alb şi se prefăcea că filmul i se pare prostesc. Vărul lui mai mic, Tom, se îndopa cu bomboane de ciocolată şi se străduia să nu adoarmă. Sophie cea sexy fuma şi nu scotea nici un cuvânt. Craig oscila între îngrijorarea produsă de Ferrari-ul lovit şi încercarea de a găsi ocazia s-o sărute pe Sophie. Nu ştia de ce, dar cadrul nu i se părea suficient de romantic. Dar oare avea să se schimbe ceva în această privinţă?

Îl luase prin surprindere cu sticla de votcă. Crezuse că dorinţa ei de a bea un cocktail nu fusese decât o încercare de a se da mare. Dar Sophie urcase pe scara ce ducea la dormitorul de la mansardă, unde era geanta ei, şi se întorsese cu o sticlă pe jumătate plină de Smirnoff în mână.

— Cine vrea? spusese ea.

Toţi acceptară.

Nu aveau alte pahare decât unele din plastic, decorate cu imagini ale ursuleţului Pooh, cu Tigger şi Eeyore. În frigider aveau răcoritoare şi gheaţă. Tom şi Caroline îşi amestecară votca cu Coca-Cola. Craig, care nu ştia exact ce să facă, o imită pe Sophie şi bău votca simplă, cu gheaţă.

Avea un gust amar, dar îi plăcea căldura care i se răspândea prin corp când simţea băutura ducându-i-se pe gât.

Filmul ajunsese la o porţiune anostă.

— Ştii ce o să primeşti de Crăciun? o întrebă Craig pe Sophie.

— Două platane şi un aparat pentru mixat, ca să pot fi DJ. Tu?

— O vacanţă la snowboarding. Nişte tipi pe care-i cunosc se duc la Val D'Isère de Paşte, dar este scump. Eu am cerut să-mi dea banii. Şi... vrei să fi DJ?

— Cred că m-aş pricepe.

— Aceasta este – să zicem – cariera la care visezi?

— Nu ştiu. Sophie părea uşor ironică. Tu ce planuri ţi-ai făcut?

— Nu pot să mă hotărăsc. Mi-ar plăcea la nebunie să devin jucător profesionist de fotbal. Dar aşa eşti terminat înainte de a ajunge la patruzeci de ani. Şi, oricum, s-ar putea să nu fiu suficient de bun. Şi chiar mi-ar plăcea să ajung om de ştiinţă ca bunicul.

— Un pic cam plictisitor.

— Nu! El descoperă medicamente noi fantastice, e propriul şef, face o grămadă de bani şi conduce un Ferrari F50 – ce e plictisitor în toate acestea?

Sophie ridică din umeri.
— Nu m-ar deranja să am o astfel de maşină. Chicoti. Mai puţin zgârietura.
Gândul la stricăciunea provocată maşinii bunicului său nu-l mai deprima acum pe Craig. Avea o stare plăcută de relaxare şi nici o grijă. Îşi închipuia, în joacă, cum ar fi s-o sărute pe Sophie chiar acum, ignorându-i pe ceilalţi. Nu trecea totuşi la fapte de teamă că ea l-ar putea respinge în faţa surorii sale, ceea ce ar fi fost umilitor.
Îşi dorea să poată înţelege fetele. Nimeni nu-i spunea nimic care să-l mai lumineze în această privinţă. Probabil că tatăl său ştia tot ce era de ştiut. Femeile păreau a-l plăcea pe Hugo, dar Craig nu-şi putea da seama de ce şi, când întrebase acest lucru, tatăl său pur şi simplu izbucnise în râs. Într-unul din puţinele momente de apropiere de mama sa, Craig o întrebase ce anume le atrăgea pe fete la un bărbat.
— Bunătatea, spusese ea.
Evident, asta era o minciună. Chelneriţele şi vânzătoarele reacţionau la prezenţa tatălui său zâmbind, roşind şi mergând suspect de legănat, iar asta nu pentru că se gândeau că acesta ar fi bun cu ele, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ce anume le atrăgea? Toţi prietenii lui Craig aveau teorii imbatabile despre atractivitate, dar toate erau diferite. Unul credea că fetelor le plăcea ca băiatul să fie sigur pe el şi să le spună ce să facă; altul spunea că, dacă le ignori, o să se adune toate în jurul tău; alţii credeau că fetele sunt interesate numai de aspectul atletic al corpului sau cât de chipeş era băiatul ori de bani. Craig era sigur că se înşelau cu toţii, dar nu avea nici o ipoteză proprie.
Sophie îşi goli paharul.
— Încă unul?
Cu toţii, mai băură încă un rând.
Craig începu să-şi dea seama că filmul era, de fapt, extrem de amuzant.
— Castelul acela este, evident, făcut din placaj, spuse el râzând.
— Şi toţi au ochii machiaţi şi părul coafat în stilul anilor 1960, deşi acţiunea este plasată în Evul Mediu, spuse Sophie.
— O, Doamne, mi-e atât de somn, zise pe neaşteptate Caroline.
Se ridică în picioare, urcă scara cu oarecare dificultate şi dispăru.
„Una eliminată, al doilea la rând”, îşi spuse Craig. Poate că acest cadru ar putea deveni romantic, până la urmă!
Vrăjitoarea bătrână din film trebuia să se scalde în sângele unei fecioare pentru a-şi recăpăta tinereţea. Scena îmbăierii era o combinaţie hilară de întărâtare şi detalii îngreţoşătoare, iar Craig şi Sophie nu se mai puteau opri din chicotit.
— Îmi vine să vomit, spuse Tom.

— O, nu! Craig se ridică repede în picioare. Se simţi ameţit timp de o secundă, după care îşi reveni. La baie, repede, spuse el.

Îl luă de braţ pe Tom şi îl conduse.

Tom începu să vomite cu o nefericită de secundă înainte de a ajunge la toaletă.

Craig ignoră mizeria de pe pardoseală şi îl ghidă către vasul de WC. Tom vomita în continuare. Craig îl ţinea pe băiat de umeri şi încerca să nu respire. „S-a dus naibii atmosfera romantică!”, îşi zise el în gând. Sophie apăru în cadrul uşii.

— E bine?

— Da. Craig arboră aerul unui profesor nesuferit. O combinaţie nefericită de bomboane de ciocolată, votcă şi sânge de fecioară.

Sophie izbucni în râs. Apoi, spre surprinderea lui Craig, luă un sul de hârtie igienică, se aşeză în genunchi şi începu să cureţe mizeria de pe gresie.

Tom se îndreptă.

— Gata? îl întrebă Craig.

Tom încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Eşti sigur?

— Sigur.

Craig trase apa.

— Acum spală-te pe dinţi.

— De ce?

— Ca să nu mai miroşi aşa de urât.

Tom îşi luă periuţa şi începu să se spele pe dinţi.

Sophie aruncă o grămadă de hârtie igienică în toaletă şi mai luă încă un sul.

Craig îl conduse pe Tom afară din baie, către patul său de campanie de pe podea.

— Dezbracă-te, spuse el.

Deschise valiza mică pe care o adusese Tom şi găsi o pereche de pijamale cu Omul-Păianjen. Tom şi le puse şi se băgă în pat. Craig îi împături hainele.

— Îmi pare rău, spuse Tom.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, spuse Craig. Nu-i nimic. Trase pătura până sub bărbia lui Tom. Vise plăcute.

Se întoarse în baie. Sophie curăţase gresia cu o eficienţă uimitoare şi turna dezinfectant în vasul de la toaletă. Craig se spălă pe mâini, iar ea se duse lângă el şi făcu acelaşi lucru. Se simţeau ca doi camarazi.

— Când i-ai spus să se spele pe dinţi, te-a întrebat de ce, spuse Sophie încet, pe un ton amuzat.

Craig îi zâmbi în oglindă.

— Adică, el nu avea de gând să sărute pe nimeni în seara asta, aşa că, de ce s-ar mai deranja, nu?

— Exact.

În timp ce îi zâmbea în oglindă, cu ochii ei negri sclipind de amuzament, Craig se gândea că acum era şi mai inimoasă decât fusese toată ziua. Luă un prosop şi îi dădu şi ei celălalt capăt. Îşi şterseră mâinile. Craig trase de prosop, trăgând-o şi pe ea către el, şi o sărută pe buze.

Sophie îi răspunse la sărut. Craig îi îndepărtă puţin buzele şi o lăsă să simtă vârful limbii lui. Sophie părea a fi în expectativă, nefiind sigură cum să răspundă. Era posibil ca, în ciuda tuturor laudelor, să nu aibă mare experienţă la sărutat?

— Vrei să ne întoarcem pe canapea? murmură el. Nu-mi place să mă sărut la toaletă.

Sophie chicoti şi ieşi prima din baie.

„Nu sunt atât de priceput la poante când sunt treaz", îşi zise Craig.

Se aşeză pe canapea, aproape de Sophie, şi îşi puse braţul pe după umerii ei. Timp de un minut, se uitară la film; după aceea, Craig o sărută din nou.

12.55 A.M.

Între camera de schimbat şi zona de pericol biologic se afla o uşă etanşă, asemenea celei a unui submarin. Kit întoarse roata cu patru spiţe şi o deschise. El intrase în laborator înainte de a fi pus în funcţiune, când nu era nici un virus periculos prin apropiere, dar nu pătrunsese niciodată în vreo parte din BSL4 – nu era instruit. Riscă şi intră în camera duşurilor. Nigel îl urma îndeaproape, cu servieta de piele vişinie a lui Elton în mână. Elton şi Daisy îi aşteptau în maşină.

Kit închise uşa în urma lor. Uşile erau legate între ele astfel încât următoarea nu se deschidea decât dacă cea anterioară fusese închisă. Simţi un păcănit în urechi. Presiunea aerului scădea treptat pe măsură ce înaintai în BSL4, astfel încât orice scurgere de aer să aibă loc din afară înăuntru, prevenind astfel ieşirea oricăror microorganisme periculoase.

Trecură de o altă uşă, intrând într-o cameră în care se vedeau costume albastre ca acelea de cosmonaut atârnate de nişte cârlige. Kit îşi dădu jos bocancii.

— Găseşte unul mărimea ta şi îmbracă-te cu el, îi spuse lui Nigel. Trebuie să mai scurtăm din măsurile de siguranţă.

— Nu-mi plac deloc vorbele tale.

Nici lui Kit nu-i plăceau, dar nu aveau de ales.

— Procedura normală durează prea mult, spuse el. Trebuie să-ţi dai jos toate hainele, inclusiv lenjeria intimă, ba chiar şi bijuteriile, şi să-ţi pui mănuşi chirurgicale înainte de a te costuma. Luă un costum din cârlig şi începu să şi-l pună. Dezechiparea durează şi mai mult. Trebuie să faci un duş îmbrăcat în costum, întâi cu o soluţie de decontaminare, apoi cu apă, într-un ciclu predeterminat care durează cinci minute. Apoi îţi dai jos costumul şi mănuşile chirurgicale şi faci duş gol timp de alte cinci minute. Îţi cureţi unghiile, îţi sufli nasul, îţi cureţi gâtul şi scuipi. Apoi te îmbraci. Dacă facem toate acestea, jumătate din efectivul poliţiei din Inverburn are timp să sosească înainte să ieşim noi din laborator. O să sărim peste partea cu duşurile, ne dăm jos costumele şi fugim.

Nigel era îngrozit.

— La ce pericol ne expunem?

— Este ca şi cum am conduce maşina cu 210 km/h – s-ar putea să murim, dar, atât timp cât nu ne facem un obicei din asta, probabil că nu se va întâmpla aşa ceva. Grăbeşte-te, pune-ţi afurisitul acela de costum!

Kit închise casca de la costumul său. Viziera de plastic îi oferea o imagine puţin distorsionată. Închise fermoarul pus pe diagonala părţii din faţă a costumului, apoi îl ajută şi pe Nigel.

Hotărî că se puteau dispensa de mănuşile chirurgicale. Folosi nişte bandă adezivă pentru a ataşa mănuşile de protecţie de marginea rigidă, de formă circulară, a mânecilor costumului lui Nigel, apoi îl puse pe Nigel să facă acelaşi lucru pentru el.

Din camera costumelor, trecură în încăperea cu duşurile de decontaminare, o încăpere unde se aflau dispozitive de împroşcare a apei şi a soluţiilor de decontaminare atât pe pereţi, cât şi pe tavan. Simţiră o scădere bruscă a presiunii aerului – douăzeci şi cinci sau cincizeci de pascali la trecerea dintr-o cameră în cealaltă, îşi aminti Kit. Din camera duşurilor, pătrunseră în laboratorul propriu-zis.

Kit se simţi pentru un moment străfulgerat de frică. În aerul de aici se aflau organisme care l-ar putea ucide. Toate vorbele sale îndrăzneţe despre măsurile de siguranţă şi condusul cu 210 km/h păreau acum nesăbuite. „Aş putea muri, îşi spuse el în gând. M-aş putea molipsi de o boală şi să am o hemoragie atât de gravă, încât sângele să-mi iasă prin urechi, prin ochi şi prin penis. Ce caut eu aici? Cum pot să fiu atât de prost?”

Se forţă să respire încet şi reuşi să se calmeze. „Nu eşti expus la aerul din laborator; o să respiri aer curat din afară, îşi spuse. Nici un virus nu poate să treacă prin acest costum. Eşti mai apărat de virusuri aici decât ai fi la clasa a III-a într-un zbor aglomerat către Orlando. Revino-ţi!”

Lângă uşă, se afla un şir de cizme din piele, dar Kit le ignoră. Principalul lor scop era să protejeze partea inferioară a costumelor şi să prevină uzarea acestora.

Privirea sa trecea în revistă laboratorul, încercând să se orienteze, încercând să uite de pericol şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Datorită vopselei din răşină epoxidică folosite la etanşarea pereţilor, laboratorul părea foarte strălucitor. Pe bancurile din oţel inoxidabil, se aflau microscoape şi computere. Exista şi un fax pentru trimiterea notiţelor în exteriorul laboratorului – hârtia nu putea fi trecută prin duşurile de la ieşire şi nici decontaminată la autoclavă. Kit observă frigiderele care serveau la stocarea mostrelor, cabinetele de biosecuritate unde se lucra cu materiale periculoase şi un rând de cuşti pentru iepuri acoperite de o folie transparentă de plastic. Când sună telefonul, lumina roşie de deasupra uşii începea să pâlpâie, pentru că era foarte greu să auzi prin materialul izolator al costumului. Lumina albastră avertiza când se ivea o urgenţă. Camerele de televiziune cu circuit închis supravegheau fiecare colţişor al încăperii. Kit arătă către o uşă.

— Cred că tezaurul e acolo.

Traversă încăperea, cu furtunul prin care pătrundea aerul întinzându-se după el. Deschise uşa şi văzu o încăpere la fel de mare ca o debara, în care se afla un frigider vertical cu o încuietoare dotată cu tastatură. Tastele LED erau amestecate, astfel încât, de fiecare dată, ordinea numerelor era diferită. Dar

Kit fusese cel care instalase încuietoarea, astfel încât ştia combinaţia – asta dacă nu cumva fusese schimbată.

Introduse numerele şi trase de mâner.

Uşa se deschise.

Nigel se uită peste umărul lui.

Dozele măsurate ale preţiosului medicament antiviral erau păstrate în seringi de unică folosinţă, gata de a fi folosite. Seringile erau ambalate în cutii mici de carton. Kit arătă către raft. Vorbi mai tare, astfel încât Nigel să-l audă prin costum.

— Acesta este medicamentul.

— Nu vreau medicamentul, spuse Nigel.

Kit se întrebă dacă nu cumva auzise el greşit.

— Poftim? strigă el.

— Nu vreau medicamentul.

Kit era uluit.

— Ce vrei să spui? De ce suntem aici?

Nigel nu îi răspunse.

Pe cel de-al doilea raft, se aflau eşantioane din diverse virusuri, gata pentru a fi folosite în infectarea animalelor de laborator. Nigel se uită cu atenţie la etichete, după care alese un eşantion de Madoba-2.

— La ce naiba ai nevoie de ăsta?

Fără să scoată un cuvânt, Nigel luă toate celelalte eşantioane ale aceluiaşi virus, în total, douăsprezece cutii.

Una era suficientă pentru uciderea unei persoane. Douăsprezece ar fi putut cauza o epidemie. Chiar şi îmbrăcat în costumul de protecţie, lui Kit nu prea-i venea să atingă o astfel de cutie. Dar ce făcea Nigel?

— Am crezut că lucrezi pentru unul dintre magnaţii farmaceuticelor, spuse Kit.

— Ştiu.

Nigel îşi putea permite să-i plătească lui Kit trei sute de mii de lire pentru munca din seara asta. Kit nu ştia cât primeau Elton sau Daisy, dar, chiar dacă era mai puţin, Nigel trebuia să cheltuiască undeva în jurul a jumătate de milion. Pentru a merita efortul, probabil că el primea un milion, poate chiar două de la client. Dar cine ar plăti un milion de lire pentru un eşantion dintr-un virus mortal?

Imediat ce-şi puse întrebarea, Kit ştiu şi răspunsul.

Nigel duse cutiile cu eşantioane de cealaltă parte a laboratorului şi le puse într-un cabinet de biosecuritate.

Un cabinet de biosecuritate era o cutie de sticlă cu o fantă în faţă prin care cercetătorii îşi puteau introduce mâinile pentru a face experimente. O pompă asigura unidirecţionalitatea fluxului de aer, de la exterior spre interior. Nu se considera necesară etanşeizarea totală atunci când omul de ştiinţă purta costum de biosecuritate.

După aceea, Nigel deschise servieta de piele vişinie. Partea de sus era căptuşită cu unităţi albastre de plastic, cu rol de răcire. Kit ştia că eşantioanele de virusuri trebuiau ţinute la o temperatură scăzută. Partea inferioară era plină cu fulgi albi de polistiren, din aceia folosiţi la ambalarea obiectelor fragile. Deasupra lor, ca o bijuterie preţioasă, se afla o sticlă obişnuită de parfum cu vaporizator, goală. Kit recunoscu sticla. Diablerie. Sora sa, Olga, folosea parfumul acesta.

Nigel puse sticla în cabinetul de biosecuritate. Aceasta fu acoperită de condens.

— Mi-au spus să dau drumul la extractorul de aer, spuse el. Unde e comutatorul?

— Stai! spuse Kit. Ce faci? Trebuie să-mi spui!

Nigel găsi comutatorul şi porni extractorul.

— Clientul vrea produsul în formă finală, spuse el părând blând şi răbdător. Transfer eşantioanele în sticla asta pentru că e periculos să fac acest lucru în altă parte.

Scoase capacul sticlei de parfum, după care deschise o cutie de eşantioane. Înăuntru se afla o fiolă Pyrex transparentă, gradată cu alb pe o parte. Mişcându-şi neîndemânatic mâinile înmănuşate, Nigel deşurubă capacul fiolei şi turnă lichidul în sticla de Diablerie. Puse capacul fiolei la loc şi luă alta.

— Oamenii cărora le vinzi virusul – ştii pentru ce au nevoie de el?

— Pot să ghicesc.

— Or să ucidă oameni – sute, poate chiar mii!

— Ştiu.

Sticla de parfum era mecanismul perfect de livrare. Era un mijloc simplu de creare a aerosolilor. Umplută cu lichidul incolor în care se afla virusul, avea un aspect perfect inocent şi putea să treacă neobservată prin toate controalele de securitate. O femeie putea s-o scoată din poşetă în orice loc public şi să pară destul de nevinovată în timp ce pulveriza în aer vaporii care ar fi fost fatali oricui i-ar fi inhalat. S-ar ucide şi pe ea – aşa cum făceau de obicei teroriştii. Avea să măcelărească mai mulţi oameni decât orice terorist sinucigaş care declanşează o bombă.

— Vorbeşti despre ucidere în masă! spuse Kit îngrozit.

— Da. Nigel se întoarse pentru a-l privi pe Kit. Chiar şi prin cele două viziere, ochii lui albaştri îl intimidau pe Kit. Acum eşti implicat şi tu, şi la fel de vinovat ca toţi ceilalţi, aşa că taci din gură şi lasă-mă să mă concentrez!

Kit gemu. Nigel avea dreptate. Kit nu se gândise niciodată că ar fi implicat în altceva decât un furt. Fusese îngrozit când Daisy o lovise cu bastonul pe Susan. Asta era de o mie de ori mai rău – şi el nu putea face nimic. Dacă ar încerca să oprească jaful acum, Nigel l-ar omorî, iar dacă lucrurile nu mergeau bine şi virusul nu era livrat clientului, Harry McGarry l-ar fi ucis pentru că nu-şi

plătea datoria. Trebuia să meargă până la capăt şi să-şi ia banii, altfel era mort.

De asemenea, trebuia să se asigure că Nigel manipula virusul într-un mod corect; în caz contrar, era oricum mort.

Cu braţele în interiorul cabinetului de biosecuritate, Nigel goli conţinutul tuturor fiolelor de virus în sticla de parfum, apoi puse la loc capacul acesteia. Kit nu avea nici o îndoială că exteriorul sticlei era contaminat – dar se părea că cineva îi spusese acest lucru lui Nigel, pentru că acesta puse sticla în recipientul plin cu lichid de decontaminare şi scoase sticla pe partea cealaltă. O şterse, apoi luă din servietă două pungi alimentare care se puteau sigila. Puse sticla de parfum într-una, o sigilă, iar apoi o introduse în cea de-a doua pungă. În final, puse sticla învelită în cele două pungi în servietă şi închise capacul.

— Am terminat, spuse el.

Cei doi – Nigel cu servieta în mână – părăsiră laboratorul. Trecură prin camera duşurilor de decontaminare fără să le folosească – nu era timp. În camera de echipare, îşi dădură jos costumele de plastic care le îngreunaseră mişcările până acum şi îşi puseră încălţările. Kit se ţinu cât putu de departe de costumul lui Nigel – era sigur că mănuşile fuseseră contaminate cu cantităţi infime de virus.

Trecură prin duşurile normale, din nou fără să le folosească, prin camera în care trebuiau să se schimbe şi prin antreu. Cei patru agenţi de securitate erau legaţi şi sprijiniţi de perete.

Kit se uită la ceasul de la mână. Trecuse o jumătate de oră de când trăsese cu urechea la conversaţia lui Toni Gallo cu Steve.

— Sper că Toni nu e aici.

— Dacă e, o vom anihila.

— A fost poliţistă – nu va fi la fel de uşor de eliminat ca aceşti gardieni. Şi s-ar putea să mă recunoască, chiar şi aşa, deghizat.

Kit apăsă butonul verde pentru a deschide uşa. El şi Nigel parcurseră coridorul în fugă şi ajunseră în Sala Mare. Spre imensa uşurare a lui Kit, nu era nimeni acolo: Toni Gallo nu sosise încă. „Am reuşit, îşi zise el în gând. Dar ar putea să sosească în orice moment.”

Dubiţa era în faţa intrării principale, cu motorul pornit. Nigel urcă repede, iar Kit îl urmă strigând:

— Hai! Hai! Hai!

Elton porni înainte ca portiera să fie închisă.

Zăpada se aşternuse într-un strat gros. Imediat, dubiţa derapă şi alunecă în lateral, dar Elton reuşi să recapete controlul volanului. Se opriră la poartă. Willie Crawford se aplecă în afara gheretei.

— Le-aţi reparat? întrebă el.

Elton coborî geamul portierei sale.

— Nu chiar, spuse el. Avem nevoie de nişte piese. Ne întoarcem.

— O să vă ia ceva timp, pe vremea aceasta, spuse agentul, care avea chef de vorbă.

Kit îşi înăbuşi un mormăit de nerăbdare.

— Să-l împuşc pe ticălos? se auzi, încet, vocea lui Daisy din spatele maşinii.

— O să ne mişcăm cât de repede putem, spuse Elton păstrându-şi calmul, apoi ridică geamul.

După o secundă, bariera se ridică şi ieşiră din incinta Kremlinului.

Imediat, văzură o pereche de faruri în faţă. O maşină se apropia dinspre sud. Kit văzu că era vorba despre un Jaguar sedan de culoare deschisă.

Elton întoarse maşina şi demară în viteză.

Kit se uită în oglinda retrovizoare şi urmări farurile maşinii. Acestea luminau acum poarta Kremlinului.

„Toni Gallo”, se gândi Kit. Cu un minut prea târziu.

1.15 A.M.

Toni se afla pe locul pasagerului, lângă Carl Osborne, atunci când acesta opri maşina în faţa porţii Kremlinului. Mama ei era în spate.

Îi dădu lui Carl legitimaţia şi buletinul mamei sale.

— Dă-i-le agentului de la poartă, împreună cu legitimaţia ta de ziarist.

Toţi vizitatorii trebuiau să se legitimeze.

Carl coborî geamul şi îi înmână gardianului actele. Uitându-se peste el, Toni îl zări pe Hamish McKinnon.

— Bună, Hamish, eu sunt, strigă ea. Am doi vizitatori cu mine.

— Bună seara, domnişoară Gallo, spuse agentul. Doamna aceea din spate are un câine?

— Nu întreba, spuse ea.

Hamish copie numele şi le dădu înapoi buletinul şi legitimaţia de presă.

— O să-l găsiţi pe Steve la recepţie.

— Telefoanele merg?

— Nu încă. Echipa de reparaţii tocmai a plecat să ia o piesă de schimb.

Ridică bariera, iar Jaguarul intră în curtea Kremlinului.

Toni îşi reprimă un val de iritare la adresa celor de la Hibernian Telecom. Într-o noapte ca aceasta, ar fi trebuit să aibă la ei orice piesă de care ar fi fost nevoie. Vremea se tot înrăutăţea, iar drumurile puteau deveni necirculabile. Se îndoia că aveau să se întoarcă înainte de ivirea zorilor.

Acest incident îi cam strica planul. Sperase să-l poată suna pe Stanley dimineaţă să-i spună că fusese o mică problemă la Kremlin şi că o rezolvase – apoi să aranjeze când să se întâlnească în cursul zilei. Acum se părea că raportul ei nu avea să fie atât de satisfăcător pe cât sperase.

Carl opri maşina în faţa intrării principale.

— Aşteaptă aici, spuse Toni şi coborî din maşină înainte ca el să poată spune ceva.

Ar fi preferat ca el să nu intre în clădire. Urcă treptele în fugă, trecu printre leii de piatră şi împinse uşa. Fu surprinsă să vadă că nu era nimeni la recepţie.

Timp de o secundă, ezită. Unul dintre agenţi putea să fie în misiune de patrulare, dar nu trebuia să se fi dus amândoi. Puteau să fie oriunde în clădire – iar intrarea era nepăzită.

Se îndreptă spre camera de control. Pe monitoare, trebuia să se vadă unde erau agenţii.

Uluită, văzu că nici în camera de control nu era nimeni.

Simţi că-i stă inima-n loc. Situaţia era gravă. Lipseau patru gardieni – aici nu era vorba numai despre o deviere de la

procedură. Ceva nu era în regulă.

Se uită din nou la monitoare. Nu vedea decât încăperi goale. Dacă patru agenţi patrulau prin clădire, unul dintre ei trebuia să apară pe monitoare în doar câteva secunde. Dar nicăieri nu se vedea nici o mişcare.

Apoi observă ceva. Se uită mai atent la imaginile din BSL4.

Data afişată era 24 decembrie. Se uită la ceas. Era trecut de 1 dimineaţa. Azi era Crăciunul, 25 decembrie. Avea în faţă imagini vechi. Cineva umblase la sistemul de furnizare a imaginilor.

Se aşeză la birou şi accesă programul. În trei minute, află că toate monitoarele pe care era ţinut sub observaţie BSL4 primeau imaginile înregistrate cu o zi în urmă. Rezolvă problema şi privi din nou ecranele.

În antreul din faţa camerelor de schimbare, patru oameni stăteau pe podea. Îngrozită, Toni se uita lung la monitoare. „Te rog, Doamne, îşi spuse ea în gând, să nu fie morţi!”

Unul dintre ei mişcă.

Toni se uită mai de aproape. Erau gardieni, toţi purtau uniforme închise la culoare, iar mâinile le erau legate la spate, ca şi cum cineva i-ar fi imobilizat.

— Nu, nu! spuse ea cu glas tare.

Dar acum nu mai trase decât o singură concluzie: laboratorul fusese jefuit.

Se simţea blestemată. Întâi Michael Ross, după care asta. Unde greşise? Făcuse tot ce putuse pentru a transforma laboratorul într-un loc sigur – şi eşuase lamentabil. Îl dezamăgise pe Stanley.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă, primul ei instinct spunându-i să se grăbească să ajungă în BSL4 şi să dezlege prizonierii. Apoi interveniră reflexele dobândite în poliţie. „Opreşte-te, evaluează situaţia, fă-ţi un plan de reacţie!” Oricine făcuse acest lucru putea să fie încă în clădire, deşi ea bănuia că vinovaţi erau fix cei din echipa de reparaţii de la Hibernian, care tocmai plecaseră. Care era sarcina ei cea mai importantă? Să se asigure că nu era singura persoană care ştia despre acest incident.

Ridică receptorul telefonului de pe birou. Nu avea ton, evident. Probabil că defecţiunea sistemului de telefonie făcea parte din planul intruşilor. Scoase telefonul mobil din buzunar şi sună la poliţie.

— Aici Toni Gallo, directorul de securitate de la Oxenford Medical. A avut loc un incident. Patru dintre agenţii mei de securitate au fost atacaţi.

— Atacatorii se află încă în incintă?

— Nu cred, dar nu pot fi sigură.

— E cineva rănit?

— Nu ştiu. Imediat ce închid telefonul, mă duc să verific – dar voiam să vă anunţ întâi pe voi.

— Vom încerca să trimitem o maşină la voi, deşi drumurile sunt într-o stare groaznică.

Vocea părea a fi a unui comisar tânăr şi nesigur.

Toni încercă să-l impresioneze accentuând cât de urgentă era situaţia.

— Acesta ar putea fi un incident de biosecuritate. Un tânăr a murit ieri din cauza unui virus provenit din laboratorul acesta.

— O să facem tot ce putem.

— Cred că Frank Hackett este de serviciu în seara aceasta. Este cumva la sediu?

— Este acasă, poate fi sunat în caz de urgenţă.

— Te sfătuiesc să-l suni acasă şi să-i spui ce s-a întâmplat aici.

— Am luat în consideraţie sugestia dumneavoastră.

— Avem o defecţiune la sistemul de telefonie de aici, probabil din vina intruşilor. Vă rog să notaţi numărul meu de mobil. Îi dictă numărul. Rugaţi-l pe Frank să mă sune imediat.

— Am preluat mesajul.

— Pot să ştiu cu cine am vorbit?

— Comisarul de poliţie David Reid.

— Mulţumesc, comisare Reid. O să aşteptăm maşina de patrulare.

Toni închise. Era sigură că tânărul comisar cu care vorbise nu percepuse importanţa apelului ei, dar ştia că avea să transmită informaţia vreunui ofiţer superior. Oricum, nu avea timp de discuţii în contradictoriu. Plecă grăbită din camera de control şi traversă în fugă coridorul ce ducea la BSL4. Îşi trecu permisul prin faţa cititorului de carduri, îşi puse degetul pe scannerul de amprentă şi intră.

Înăuntru îi găsi pe Steve, Susan, Don şi Stu, aşezaţi în rând cu spatele la perete, cu mâinile şi picioarele legate. Susan arăta de parcă s-ar fi izbit cu toată puterea de un copac: nasul umflat şi sânge pe bărbie şi pe piept. Don avea o zgârietură urâtă pe-frunte.

Toni îngenunche şi începu să-i dezlege.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? îi întrebă ea.

1.30 A.M.

Dubiţa inscripţionată Hibernian Telecom îşi croia cu greu drum prin stratul de zăpadă de treizeci de centimetri. Elton conducea cu 16 km/h într-o treaptă superioară de viteză pentru a evita derapajele. Vehiculul era bombardat de fulgi mari de zăpadă. Zăpada se adunase la marginea parbrizului, iar stratul se îngroşa cu repeziciune, astfel încât ştergătoarele descriau un arc din ce în ce mai mic, până când Elton nu mai putu să vadă nimic afară şi trebui să oprească dubiţa pentru a curăţa zăpada.

Kit era abătut. Crezuse că se implică într-un jaf care nu avea să provoace rău. Tatăl lui ar fi pierdut nişte bani, dar, pe de altă parte, el i-ar fi putut plăti datoria lui Harry Mac, o datorie pe care, oricum, tot tatăl său ar fi trebuit s-o plătească, astfel încât nu se producea nici o nedreptate în adevăratul sens al cuvântului. Dar realitatea era alta. Nu putea să existe decât un singur motiv pentru a cumpăra Madoba-2. Cineva voia să omoare foarte mulţi oameni. Kit nu-şi putuse imagina că avea să se facă vinovat de aşa ceva.

Se întreba pe cine reprezenta clientul lui Nigel: pe fanaticii japonezi, pe fundamentaliştii islamici, o facţiune IRA, pe teroriştii palestinieni sinucigaşi sau vreun grup de americani paranoici cu puşti de calibru mare care trăiau în cabane izolate din Montana? Nici nu conta. Oricine primea virusul avea de gând să-l folosească, iar mulţimi întregi de oameni urmau să moară sângerând din orbite.

Dar ce putea face? Dacă ar încerca să oprească jaful şi să ducă mostrele de virus înapoi în laborator, Nigel l-ar omorî sau ar lăsa-o pe Daisy să o facă. Îi trecu prin cap să deschidă portiera maşinii şi să sară. Mergea destul de încet. Ar dispărea în vijelia de afară înainte ca ei să-l poată prinde. Dar ei ar avea oricum virusul, iar el i-ar datora în continuare un sfert de milion de lire sterline lui Harry.

Trebuia să meargă până la capăt. Poate că, atunci când se va termina totul, va putea trimite un mesaj anonim la poliţie, dând numele lui Nigel şi al lui Daisy, în speranţa că virusul avea să fie găsit înainte să fie folosit. Sau poate că ar fi mai înţelept să se ţină de planul lui iniţial şi să dispară pur şi simplu. Nimeni nu ar vrea să pornească o epidemie în Lucca.

Poate că virusul va fi pulverizat în timpul zborului său spre Italia şi va plăti chiar el pedeapsa. S-ar face dreptate.

Uitându-se în faţă, prin zăpada care cădea necontenit, zări o firmă luminată pe care scria: „Motel”. Elton ieşi de pe drum. Deasupra uşii, era o lumină aprinsă, iar în parcare se aflau opt sau nouă maşini. Motelul era deschis. Kit se întrebă cine şi-ar

petrece Crăciunul la un motel. Hinduşii poate, oamenii de afaceri care n-au mai reuşit să ajungă acasă şi amanţii clandestini.

Elton opri lângă o maşină break Vauxhall Astra.

— Planul era să lăsăm maşina aici, spuse el. Este prea uşor de recunoscut. Trebuia să ne ducem înapoi la aerodrom cu Astra. Dar nu ştiu dacă vom putea să ajungem.

— Idiotule, de ce nu ai luat un Land Rover? se auzi din spate vocea lui Daisy.

— Pentru că Astra este una dintre cele mai populare şi mai puţin ieşite din comun maşini din Anglia, iar cei de la meteo au spus că n-o să ningă, vacă urâtă ce eşti!

— Potoliţi-vă, spuse calm Nigel. Îşi scoase peruca şi ochelarii. Scăpaţi de deghizare! Nu ştim cât de curând ne vor descrie gardienii celor de la poliţie.

Ceilalţi îi urmară exemplul.

— Am putea să stăm aici, să luăm câte-o cameră şi să aşteptăm.

— Periculos, răspunde Nigel. Suntem la numai câţiva kilometri de laborator.

— Dacă noi nu ne putem mişca, atunci nici cei de la poliţie nu pot. Imediat ce se mai potoleşte vremea, o luăm la picior.

— Avem o întâlnire clar stabilită cu clientul.

— N-are cum să vină cu elicopterul pe vijelia asta.

— Corect.

Mobilul lui Kit începu să sune. Îşi verifică laptopul. Era un apel obişnuit, nu unul deviat din sistemul de telefonie al Kremlinului. Răspunse.

— Da!

— Eu sunt. Kit recunoscu vocea lui Hamish McKinnon. Vorbesc de pe mobil. Pe scurt, cât e Willie la toaletă.

— Ce se întâmplă?

— Ea a venit imediat ce aţi plecat voi.

— Am văzut maşina.

— A găsit agenţii legaţi şi a sunat la poliţie.

— Pot să vină poliţiştii pe o asemenea vreme?

— Au spus că or să încerce. Tocmai a venit la poartă şi ne-a spus să-i aşteptăm. Când o să vină aici... Scuze tre' să închid.

Apelul luă sfârşit.

Kit băgă telefonul în buzunar.

— Toni Gallo a găsit gardienii, anunţă el. A sunat la poliţie, iar aceştia trebuie să sosească.

— E clar atunci, spuse Nigel. Haideţi să urcăm în Astra!

1.45 A.M.

În timp ce Craig îşi strecura mâna sub marginea puloverului lui Sophie, auzi paşi în preajmă. Se rupse din îmbrăţişare şi aruncă o privire în jur.

Sora lui cobora de la mansardă în cămaşă de noapte.

— Mă simt cam ciudat, spuse ea şi traversă încăperea, îndreptându-se către baie.

Indispus, Craig îşi îndreptă atenţia asupra filmului de la televizor. Vrăjitoarea bătrână, care se transformase într-o tânără frumoasă, seducea un cavaler chipeş. Caroline ieşi din baie spunând:

— Baia miroase a vomă.

Urcă din nou scara şi se culcă la loc.

— Aici nu există pic de intimitate, spuse Sophie încet.

— E ca şi cum ai încerca să faci dragoste în Gara Centrală din Glasgow, spuse Craig, dar o sărută din nou.

De data aceasta, Sophie îşi deschise gura, iar limba ei o atinse pe a lui. Craig era atât de încântat, încât gemu de fericire.

Îşi băgă mâna pe sub puloverul ei şi îi atinse sânul. Era mic şi cald. Sophie purta un sutien subţire din bumbac. Craig îl strânse uşor, iar Sophie lăsă să-i scape un geamăt involuntar de plăcere. Atunci se auzi vocea lui Tom:

— Vă opriţi odată din gemut? Nu pot să dorm!

Se opriră din sărutat. Craig îşi scoase mâna de sub puloverul ei. Era atât de frustrat, încât simţea că mai avea un pic şi exploda.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, murmură el.

— De ce nu mergem în altă parte? spuse Sophie.

— Adică unde?

— Ce-ai zice de mansarda pe care mi-ai arătat-o mai devreme?

Craig era încântat. Ar fi complet singuri, şi nimeni nu i-ar deranja.

— Excelent, spuse el şi se ridică.

Îşi puseră hainele şi cizmele, iar Sophie îşi luă o căciuliţă roz de lână cu un ciucuraş. Îi dădea un aer adorabil şi nevinovat.

— Fericirea întruchipată.

— Ce e?

— Tu eşti.

Sophie zâmbi. Mai devreme, dacă i-ar fi spus ceva de genul acesta, Sophie ar fi spus că este „atât de plictisitor!” Relaţia lor se schimbase. Poate că votca era responsabilă de această schimbare, dar Craig credea că lucrurile se schimbaseră în baie, când se ocupaseră împreună de Tom. Poate că Tom, fiind un copil lipsit de apărare, îi forţase să se comporte ca doi adulţi. După aşa ceva, era greu să fi din nou ursuz şi rece.

Craig nu şi-ar fi închipuit niciodată că drumul către inima unei fete începea prin curăţarea vomei.

Deschise uşa hambarului. O rafală rece de vânt aruncă asupra lor un val de fulgi de zăpadă, ca nişte confetti. Craig ieşi repede, îi ţinu uşa lui Sophie, după care o închise.

Steepfall arăta incredibil de romantic. Zăpada acoperea acoperişul ţuguiat, se aşezase în strat gros pe pervazuri şi tapiţase curtea cu un strat gros de aproximativ treizeci de centimetri. Becurile de pe pereţii clădirilor erau înconjurate de halouri de lumină aurie, în care dansau fulgi de zăpadă. Zăpada se aşternuse peste o roabă, o stivă de lemne de foc şi un furtun de grădină, transformându-le în sculpturi de gheaţă. Sophie făcu ochii mari.

— E ca o felicitare de Crăciun! spuse ea.

Craig o luă de mână. Traversară curtea cu paşi mari, ca nişte păsări de baltă. Trecură pe lângă colţul casei şi ajunseră la uşa din spate. Craig scutură zăpada aşezată pe o pubelă. Se urcă pe ea şi se cocoţă pe acoperişul jos al antreului unde se ţineau cizmele.

Se uită în urma sa. Sophie ezita.

— Uite! şuieră vocea lui.

Îi întinse mâna.

Sophie îl apucă strâns de mână şi se ridică pe containerul de gunoi. Pentru a-şi menţine echilibrul, cu cealaltă mână, Craig apucă marginea acoperişului, apoi o ajută şi pe ea să ajungă lângă el. Pentru un moment, cei doi stătură unul lângă celălalt în zăpadă, ca doi amanţi în pat. Apoi Craig se ridică în picioare.

Merse pe pervazul care ajungea sub uşa mansardei, curăţă mare parte din stratul de zăpadă şi deschise uşa cea mare, după care se întoarse lângă Sophie.

Aceasta se ridică în genunchi, sprijinindu-se în mâini, dar, când încercă să se ridice, cizmele ei de cauciuc alunecară şi căzu. Părea speriată.

— Ţine-te de mine, spuse Craig şi o ridică în picioare.

Nu era foarte periculos, iar ea făcea prea mare caz din asta, dar pe Craig nu-l deranja, pentru că-i dădea ocazia să fie puternic şi să o protejeze.

Ţinând-o în continuare de mână, Craig înaintă un pic pe marginea de piatră. Sophie veni lângă el şi îl prinse de talie. I-ar fi plăcut să mai rămână acolo, cu ea strângându-l atât de tare în braţe, dar merse mai departe, înaintând pe pervaz până la uşa deschisă, după care o ajută să intre.

Închise uşa în urma lor şi apoi aprinse lumina. „E perfect”, îşi spuse Craig încântat. Erau singuri, în mijlocul nopţii, şi nimeni nu avea să vină să îi deranjeze. Puteau să facă orice voiau.

Craig se întinse pe podea şi se uită prin gaura ce făcea legătura cu bucătăria. Nu era aprins decât un singur bec, deasupra uşii care făcea legătura cu antreul unde se puneau cizmele. Nellie era

lângă maşina de gătit, cu capul ridicat şi cu urechile ciulite; ascultă: ştia că erau acolo.

— Culcă-te la loc, murmură el.

Fie că-l auzise, fie că nu, câinele îşi puse capul pe podea şi închise ochii.

Sophie stătea pe canapea tremurând.

— Mi-au îngheţat picioarele.

— Ai zăpadă în cizme.

Îngenunche în faţa ei şi îi dădu jos cizmele Wellington. Şosetele ei erau ude leoarcă. Le scoase şi pe acestea. Picioruşele ei albe parcă tocmai ieşiseră din frigider, încercă să i le încălzească ţinându-le în mâinile sale. Apoi, într-un moment de inspiraţie, îşi desfăcu nasturii de la haină, îşi ridică puloverul şi îi apăsă tălpile de pieptul lui gol.

— O, Doamne, ce bine e, spuse ea.

Sophie îi spusese de multe ori acest lucru în visele lui, se gândi Craig, dar nu chiar în aceleaşi împrejurări.

2 A.M.

Toni stătea în camera de control şi urmărea monitoarele.

Steve şi ceilalţi gardieni îi povestiseră tot ce se întâmplase, din momentul în care „echipa de reparaţii” intrase în Sala Mare până când doi dintre ei ieşiseră din laboratorul BSL4, trecuseră prin holul micuţ şi dispăruseră – unul dintre ei având în mână o servietă subţire din piele vişinie. Don îi spusese, în timp ce Steve îi acorda primul ajutor, cum unul dintre bărbaţi încercase să oprească actele de violenţă. Cuvintele pe care le strigase rămăseseră adânc întipărite în mintea lui Toni:

„Dacă vrei să mergem cu mâna goală la întâlnirea de la zece cu clientul, n-ai decât să continui aşa”.

În mod clar, veniseră să fure ceva din laborator şi luaseră ce căutaseră în servieta aceea. Toni avea sentimentul îngrozitor că ştia deja despre ce era vorba.

Se uita la imaginile înregistrate în BSL4 în intervalul 12.55-1.15. Deşi monitoarele nu afişaseră aceste imagini în momentul respectiv, computerul le stocase. Acum Toni privea doi bărbaţi aflaţi în incinta laboratorului, purtând costume de biosecuritate.

Aproape că rămase fără aer când văzu că unul dintre bărbaţi deschidea uşa care făcea legătura cu camera micuţă în care se afla tezaurul. Făcea o combinaţie pe tastatură – ştia codul! Deschise uşa frigiderului, iar celălalt bărbat începu să ia mostre.

Toni derulă imaginile înapoi şi dădu stop-cadru.

Camera de luat vederi era plasată deasupra uşii, iar cine urmărea imaginile putea privi peste umărul bărbatului, în frigider. Avea mâinile pline cu cutii mici, de culoare albă. Degetele lui Toni apăsară câteva taste şi imaginea în alb-negru fu mărită. Putea să vadă semnul internaţional pentru pericol biologic inscripţionat pe cutii. Fura mostre de virus. Mări şi mai mult imaginea şi porni programul de îmbunătăţire a calităţii imaginii. Încet, literele de pe cutii deveniră clare: „Madoba-2”.

Era exact lucrul de care se temuse, dar confirmarea o lovi ca o rafală rece de vânt al morţii. Se uita fix la ecran, îngheţată de spaimă, cu inima bătându-i cu putere în piept. Madoba-2 era cel mai letal virus cu putinţă, un agent infecţios atât de puternic, încât trebuia păzit de mai multe bariere de securitate şi care nu putea fi atins decât de persoane atent instruite, îmbrăcate în haine izolatoare. Iar acum se afla în mâinile unei bande de hoţi care îl ţinea într-o blestemată de valiză.

Maşina se putea răsturna; puteau să intre în panică şi să arunce valiza; virusul ar fi ajuns în posesia unor oameni care nu ştiau ce este – riscurile erau enorme. Şi, chiar dacă nu îl eliberau în atmosferă accidental, „clientul” lor avea s-o facă intenţionat. Cineva plănuia să folosească virusul pentru a ucide mii de

oameni, poate chiar pentru a stârni o epidemie care să elimine populaţii întregi.

Şi obţinuseră arma crimei de la ea.

Disperată, dădu din nou drumul la imagini şi privi îngrozită cum unul dintre intruşi golea conţinutul fiolelor într-o sticlă de parfum pe care scria: „Diablerie". Evident, acela era recipientul de livrare. Sticluţa de parfum, cu înfăţişarea ei atât de obişnuită, era acum o armă de distrugere în masă. Îl urmări cum punea sticla cu grijă în două pungi sigilate şi cum o introducea în servietă, aşezată pe un strat de fulgi de polistiren.

Văzuse suficient. Ştia ce era de făcut. Poliţia trebuia să se pregătească pentru o operaţiune la scară largă – şi asta repede. Dacă se mişcau rapid, încă puteau să prindă hoţii, înainte ca virusul să fie predat cumpărătorului.

Lăsă monitoarele în modul lor de operare normal şi ieşi din camera de control.

Agenţii de securitate erau în Sala Mare, stăteau pe canapelele care, în mod obişnuit, erau rezervate vizitatorilor şi beau ceai, gândindu-se că situaţia de criză luase sfârşit. Toni se opri câteva secunde pentru a pune lucrurile la punct.

— Avem lucruri importante de făcut, spuse ea. Stu, du-te în camera de control şi reia-ţi îndatoririle, te rog! Steve, treci la birou! Don, stai acolo unde eşti acum!

Don avea un pansament improvizat deasupra tăieturii de pe frunte.

Susan Mackintosh, care fusese bătută cu bastonul, stătea întinsă pe una dintre canapelele pentru oaspeţi. Sângele de pe faţă fusese curăţat, dar avea multe vânătăi. Toni îngenunche lângă ea şi o sărută pe frunte.

— Biata de tine, spuse ea. Cum te simţi?

— Destul de ameţită.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Susan îi aruncă un zâmbet slab.

— Sărutul a făcut să merite totul.

Toni o bătu uşurel pe umăr.

— Deja ai început să-ţi revii.

Mama ei stătea lângă Don.

— Băiatul acela drăguţ, Steve, mi-a făcut o ceaşcă de ceai, spuse ea.

Căţelul stătea pe nişte foi de ziar, la picioarele ei. Mama lui Toni îi dădu şi lui o bucăţică de biscuit.

— Mulţumesc, Steve, zise Toni.

— Ar fi un iubit grozav pentru tine.

— E însurat, răspunse Toni.

— În ziua de azi, asta nu prea mai are atât de multă importanţă.

— Pentru mine are. Toni se întoarse către Steve. Unde e Carl Osborne?

— La toaletă.

Toni dădu aprobator din cap şi îşi scoase telefonul. Era timpul să sune la poliţie.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Steve Tremlett despre personalul aflat de serviciu în seara aceea la sediul poliţiei din Inverburn: un inspector, doi sergenţi, şase comisari, plus un ofiţer care putea fi sunat la orice oră. Nu era nici pe departe suficient pentru gestionarea unei crize de o asemenea amploare. Dacă ar fi avut autoritatea necesară, ştia foarte bine ce ar fi făcut. Ar fi chemat la post douăzeci sau treizeci de ofiţeri. Ar cere punerea în funcţiune a plugurilor de zăpadă, ar organiza blocaje rutiere şi ar pregăti o armată de ofiţeri pentru a face arestarea. Şi s-ar mişca foarte repede.

Se simţea revigorată. Concentrându-se asupra lucrurilor pe care trebuia să le facă, oroarea celor întâmplate începu să i se şteargă din minte. Acţiunea o mobilizase dintotdeauna, iar munca poliţienească era cel mai bun tip de acţiune.

Îi răspunse tot David Reid. Când Toni se prezentă, acesta spuse:

— Am trimis o maşină, dar s-au întors. Vremea...

Toni era îngrozită. Crezuse că echipajul de poliţie era pe drum.

— Vorbeşti serios? spuse ea ridicând tonul.

— Aţi văzut în ce stare sunt drumurile? Sunt maşini abandonate la tot pasul. N-are nici un rost să ne lăsăm maşina blocată în zăpadă.

— Isuse Hristoase! Dar ce fel de pămpălăi angajează poliţia în ziua de azi?

— Nu e nevoie să folosiţi asemenea cuvinte, doamnă.

Toni reuşi să se controleze.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Îşi aminti, din vremea când se pregătea să intre în poliţie, că, atunci când poliţia reacţiona defectuos la o criză, de obicei cauza era proastă identificare a pericolului în primele câteva minute, când cineva lipsit de experienţă, precum comisarul Reid, se ocupa cu înregistrarea cazului. Prima ei sarcină era să se asigure că el avea informaţiile principale pe care să le transmită superiorilor săi. Iată care este situaţia. Unu: hoţii au furat o cantitate însemnată dintr-un virus numit Madoba-2, care este fatal pentru oameni, aşa că e vorba despre o urgenţă de biosecuritate.

— Biosecuritate, spuse el, semn clar că îşi nota spusele lui Toni.

— Doi: intruşii sunt trei bărbaţi – doi albi şi unul de culoare – şi o femeie albă. Conduc o dubiţă inscripţionată cu „Hibernian Telecom”.

— Puteţi să-mi oferiţi descrieri mai amănunţite?

— O să-l rog pe şeful gardienilor să te sune într-un minut pentru a-ţi da aceste informaţii – el i-a văzut. Eu nu. Trei: avem

doi oameni răniţi aici, o femeie care a fost bătută cu bastonul şi un bărbat lovit în cap.

— Cât de grave aţi spune că sunt rănile lor?

Se gândi că tocmai îi spusese acest lucru, dar el părea a rosti întrebări pe care le citea de pe o listă.

— Agenta care a fost lovită cu bastonul ar trebui consultată de un medic.

— Bine.

— Patru: intruşii erau înarmaţi.

— Ce fel de arme? Toni se întoarse către Steve, care era pasionat de arme: Ai apucat să te uiţi la armele lor de foc?

Steve dădu din cap în semn de confirmare.

— Pistoale Browning automate de nouă milimetri, toţi trei – din cele care au magazie rotundă cu 13 gloanţe. Mi s-a părut că erau din cele care se folosesc în armată.

Toni repetă descrierea lui Reid.

— Jaf armat deci, spuse el.

— Da – dar lucrul important aici este că nu se poate să fi ajuns departe, iar dubiţa este uşor de identificat. Dacă ne mişcăm rapid, îi putem prinde.

— Nimeni nu se poate mişca repede în seara aceasta.

— Evident, aveţi nevoie de pluguri de zăpadă.

— Poliţia nu are pluguri de zăpadă.

— Trebuie să fie mai multe astfel de utilaje în zonă; aproape în fiecare iarnă e nevoie de echipaje de deszăpezire.

— Deszăpezirea drumurilor nu intră în atribuţiile poliţiei, este responsabilitatea autorităţilor locale.

Toni era gata să ţipe, dar îşi muşcă limba.

— Frank Hackett e acolo?

— Ofiţerul Frank Hackett nu este disponibil.

Ştia că Frank era de serviciu, aşteptând să fie sunat – aşa îi spusese Steve.

— Dacă tu n-ai de gând să-l scoli, atunci o voi face eu, spuse ea.

Închise telefonul şi formă numărul lui Frank. Acesta era un poliţist conştiincios; probabil că dormea lângă telefon.

— Hackett, răspunse el.

— Toni. Oxenford Medical a fost jefuit. Hoţii au luat o cantitate semnificativă de Madoba-2, virusul care l-a ucis pe Michael Ross.

— Cum ai permis să se întâmple aşa ceva?

Exact aceeaşi întrebare şi-o punea şi ea, dar o duru şi mai tare când veni din partea lui.

— Dacă eşti atât de deştept, gândeşte-te tu cum să prinzi hoţii înainte să scape, răspunse ea pe un ton tăios.

— Dar nu am trimis o maşină spre voi cu o oră în urmă?

— N-a ajuns. Copoii voştri duri au văzut zăpada şi s-au speriat.

— Ei bine, dacă noi suntem blocaţi, înseamnă că suspecţii noştri sunt în aceeaşi situaţie.

— Nu sunteţi blocaţi, Frank. Puteţi să ajungeţi aici cu un plug de zăpadă.

— Nu am plug de zăpadă.

— Consiliul local are mai multe – dă-le un telefon!

La celălalt capăt al firului, se lăsă tăcerea timp de câteva secunde.

— Nu prea cred, spuse el, într-un sfârşit.

Lui Toni îi venea să-l omoare. Lui Frank îi făcea plăcere să-şi folosească autoritatea. În acest fel, se simţea puternic. Îi plăcea mai ales să o sfideze – ea fusese mereu prea impunătoare pentru gustul lui. Cum putuseră trăi împreună atâta timp? Toni îşi reprimă răspunsul tăios pe care-l avea pe limbă şi spuse: La ce te gândeşti, Frank?

— Nu pot să trimit oameni neînarmaţi să urmărească o bandă de răufăcători cu arme. Va trebui să-i convocăm pe ofiţerii noştri antrenaţi în uzul armelor de foc, să-i ducem la depozitul de armament şi să-i echipăm cu veste Kevlar, arme şi muniţie. O să dureze vreo două ore.

— Între timp, hoţii scapă cu un virus care ar putea lua mii de vieţi!

— O să dau dubiţa în urmărire generală.

— E posibil să schimbe maşina. Ar putea avea o maşină de teren parcată oriunde.

— Tot nu au cum să ajungă departe.

— Şi dacă au un elicopter?

— Toni, ţine-ţi în frâu imaginaţia! Nu există hoţi cu elicoptere în Scoţia.

Aceştia nu erau nişte huligani care fugeau cu bijuterii sau cu bani – dar Frank nu înţelesese niciodată cum stăteau lucrurile cu pericolele biologice.

— Frank, *foloseşte-ţi* imaginaţia! Oamenii aceştia vor să declanşeze o epidemie!

— Nu-mi spune cum să-mi fac meseria! Nu mai eşti poliţistă.

— Frank... Se opri. Frank îi închisese. Frank, eşti un ticălos prost, spuse ea în receptor, după care închise.

Fusese mereu aşa? I se părea că, pe când locuiau împreună, era mai rezonabil. Poate că ea avusese o influenţă pozitivă asupra lui. În mod sigur, el fusese dispus să înveţe de la ea. Îşi aminti cazul lui Dick Buchan, un violator în serie care, în ciuda orelor de intimidare, ţipat şi a ameninţărilor cu violenţa, refuzase să-i spună unde erau cadavrele. Toni vorbise liniştită cu el despre mama lui şi îl făcuse să cedeze în numai douăzeci de minute. După acest caz, Frank îi ceruse sfatul la orice interogatoriu important. Dar se părea că, de când se despărţiseră, revenise la starea dinainte.

Se încruntă la telefon, frământându-şi creierii să găsească o soluţie. Cum putea să-l stârnească pe Frank? Îl avea cu ceva la mână – povestea cu Johnny Kirk Fermierul. Dacă nu voia şi nu voia, putea să folosească tot ce ştia pentru a-l şantaja. Dar, înainte de asta, mai avea o soluţie. Căută în agenda telefonului mobil şi găsi numărul de acasă al lui Odette Cressy, prietena ei care lucra la Scotland Yard.

I se răspunse după o aşteptare lungă.

— Toni sunt, spuse ea. Îmi pare rău că te-am trezit.

Odette vorbea cu altcineva:

— Îmi pare rău, iubitule, e de la serviciu.

Toni era surprinsă.

— Nu mă aşteptam să fi cu cineva.

— Nu-i decât Moş Crăciun. Ce-i nou?

Toni îi povesti ce se întâmplase.

— Isuse Hristoase, tocmai de asta ne temeam.

— Nu-mi vine să cred că am permis să se întâmple aşa ceva!

— Există vreo informaţie care să ne dea un indiciu despre unde şi cum au de gând să-l folosească?

— Două lucruri, spuse Toni. Unu: nu numai că au furat mostrele – le-au turnat într-o sticluţă de parfum. Este pregătit pentru folosire. Virusul poate fi eliberat în orice loc aglomerat – la cinematograf, într-un avion, la Harrod’s. Nimeni nu şi-ar da seama ce se întâmplă.

— O sticluţă de parfum?

— Diablerie.

— Foarte bine – cel puţin ştim ce căutăm. Ce altceva?

— Unul dintre agenţi i-a auzit vorbind despre întâlnirea cu clientul la ora zece.

— La zece. Lucrează repede.

— Exact. Dacă livrează marfa clientului până la ora zece, ar putea ajunge în Londra în seara aceasta. Ar putea să elibereze virusul în Albert Hall mâine.

— Bine lucrat, Toni. Doamne, ce bine ar fi fost dacă nu plecai din poliţie.

Toni începu să se simtă un pic mai veselă.

— Mersi.

— Altceva?

— Când au plecat de aici, s-au îndreptat spre nord – le-am văzut dubiţa. Dar afară e viscol, iar drumurile devin impracticabile, aşa că e foarte probabil că ei să nu se afle la mare depărtare.

— Asta înseamnă că avem o şansă să-i prindem înainte să livreze marfa.

— Da – dar nu am reuşit să conving poliţia locală de urgenţa situaţiei.

— Mă ocup eu de asta. Terorismul se află sub jurisdicţia Biroului Guvernamental. Băieţii din oraşul tău de baştină vor

primi un telefon din Downing Street, de la biroul prim-ministrului. De ce ai nevoie – elicoptere? HMS[14] *Gannet* poate să ajungă la voi într-o oră.

— Nu cred că e nevoie să vină. Nu cred că elicopterele pot zbura pe vijelia asta, şi, chiar dacă ar putea, echipajul n-ar vedea ce e la sol. Am nevoie de un plug de zăpadă. Ar trebui să cureţe drumul de la Inverburn până aici, iar poliţia să-şi stabilească baza de operaţiuni aici. După aceea pot începe să-i caute pe fugari.

— O să mă asigur că aşa se va întâmpla. Mai sună-mă, da?

— Mersi, Odette.

Toni închise.

Se întoarse. Carl Osborne stătea fix în spatele ei şi lua notiţe.

2.30 A.M.

Elton conducea break-ul Astra Vauxhall încet, croindu-şi cu greu drum prin zăpada proaspăt căzută într-un strat care depăşea treizeci de centimetri. Nigel stătea lângă el, ţinând strâns servieta de piele vişinie şi conţinutul ei fatal. Kit era în spate, cu Daisy. Se tot uita peste umărul lui Nigel, la servietă, imaginându-şi un accident rutier în care servieta ar fi fost strivită, sticla de parfum spartă, iar lichidul din ea s-ar fi vaporizat, ca o şampanie otrăvită, iar ei toţi ar muri.

Nigel simţea că înnebunea de nerăbdare, în vreme ce maşina înainta cu viteza unei biciclete. Voia să ajungă la aerodrom cât mai repede posibil şi să pună servieta într-un loc sigur. Fiecare minut pe care-l petreceau pe drum era periculos.

Dar nu era sigur că aveau să ajungă acolo. De când plecaseră din parcarea de la hanul Dew Drop, nu văzuseră nici un alt vehicul care să circule. Cam la fiecare kilometru, treceau pe lângă vreo maşină părăsită sau câte un camion abandonat, unele la marginea drumului, altele chiar în mijlocul acestuia. Una dintre ele era un Range Rover al poliţiei, răsturnat pe o parte.

Dintr-odată, în lumina farurilor apăru un om care-şi agita înnebunit mâinile deasupra capului. Purta un costum elegant şi cravată, neavând nici haină, nici pălărie. Elton îi aruncă o privire lui Nigel.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte să opreşti, murmură Nigel.

Elton îşi continuă drumul, exact în direcţia în care se afla şi bărbatul, care reuşi să se ferească din calea lui în ultima clipă. Pe când treceau, Kit zări o femeie într-o rochie subţire de seară, cu un şal subţire înfăşurat în jurul umerilor, care stătea, cu un aer disperat, lângă un Bentley mare.

Trecură de intersecţia cu drumul care ducea la Steepfall, iar Kit îşi dori să fi fost tot băiatul de altădată, culcat în patul din casa tatălui său, fără să ştie nimic despre virusuri şi calculatoare sau despre şansele de a câştiga la blackjack.

Ninsoarea se înteţi într-atât, încât prin parbriz nu se mai vedea aproape nimic în afară de albeaţa fulgilor mari. Elton nu mai putea distinge aproape nimic, aşa că acum conducea folosindu-şi intuiţia, optimismul şi aruncând din când în când câte o privire prin geamurile laterale. Viteza lor scăzu la cea a unei alergări, după care la nivelul unei plimbări vioaie. Kit îşi dorea să fi avut o maşină mai potrivită pentru vremea de afară. Dacă s-ar fi aflat în Toyota Land Cruiser a tatălui său, care era parcată la tentanta distanţă de numai câţiva kilometri, ar fi avut şanse mai mari de a ajunge la destinaţie.

În pantă, cauciucurile începură să alunece pe zăpadă. Încet-încet, maşina îşi pierdu forţa motrice. Se opri şi, spre groaza lui

Kit, începu să alunece la vale. Elton încercă să o oprească punând frână, dar nu reuşi decât să-i accelereze alunecarea. Trase de volan, iar spatele maşinii coti spre stânga. Elton întoarse volanul în sens opus, iar maşina se opri aproape de-a curmezişul drumului.

Nigel începu să înjure. Daisy se aplecă spre Elton zicând:

— De ce ai făcut asta, tâmpitule?

— Dă-te jos şi împinge maşina, Daisy.

— Du-te naibii!

— Vorbesc serios, spuse el. Vârful dealului este la numai câţiva metri depărtare. Aş putea să ajung acolo dacă m-ar împinge cineva.

— O să împingem toţi, spuse Nigel.

Nigel, Kit şi Daisy coborâră din maşină. Era extrem de frig, iar fulgii de zăpadă îi intrau în ochi lui Kit. Ajunseră în spatele maşinii şi începură să împingă. Numai Daisy avea mănuşi. Metalul era muşcător de rece la contactul cu mâinile goale ale lui Kit. Elton dădu uşor drumul frânei de mână, iar cei trei susţinură maşina. În numai câteva secunde, picioarele lui Kit erau ude leoarcă. Dar cauciucurile începură să aibă aderenţă. Elton reuşi să se îndepărteze de ei şi conduse maşina până în vârful dealului.

Cei trei urcară cu greu panta, alunecând, gâfâind din cauza efortului şi tremurând de frig. Era nevoie să facă asta la fiecare deal, în următorii aproape douăzeci de kilometri?

Nigel se gândea la acelaşi lucru. Când se urcară înapoi în maşină, acesta vorbi cu Elton:

— Este maşina asta în stare să ne ducă la destinaţie?

— S-ar putea să nu avem probleme pe drumul acesta, spuse Elton. Dar, ca să ajungem la aerodrom, trebuie să mergem vreo cinci, şase kilometri pe drum de ţară.

Kit se decise.

— Ştiu unde se află o maşină – o Toyota Land Cruiser, spuse el.

— Am putea rămâne blocaţi cu ea – vă amintiţi de Range Rover-ul poliţiei pe lângă care am trecut?

— Oricum, trebuie să fie mai bine decât un Astra, spuse Nigel. Unde este maşina aceasta?

— Acasă la tatăl meu. Mai exact, în garaj, iar uşa acestuia nu se prea vede din casă.

— Cât de departe e?

— La mai puţin de doi kilometri înapoi pe drumul acesta, după care un alt kilometru şi jumătate pe un drum lateral.

— Ce propui?

— Parcăm în pădurea din apropierea casei, împrumutăm Land Cruiser-ul şi mergem cu el la aerodrom. După aceea, Elton aduce Land Cruiser-ul înapoi şi se întoarce cu Astra.

— Până atunci se crapă de ziuă. Ce facem dacă-l vede cineva băgând maşina înapoi în garajul tatălui tău?

— Nu ştiu. Va trebui să inventez eu o poveste, dar nu poate fi mai rău decât să rămânem blocaţi aici.

— Are cineva o idee mai bună? întrebă Nigel.

Nimeni nu răspunse.

Elton întoarse maşina şi coborî dealul într-o treaptă de viteză inferioară.

— Ia-o pe drumul acela, spuse Kit după câteva minute.

Elton opri.

— În nici un caz, spuse el. Uită-te cât de mare e zăpada pe drumul acesta – are aproape o jumătate de metru, şi nu a trecut nici o maşină de câteva ore bune. N-o să înaintăm nici cincizeci de metri.

Kit se trezi cuprins de acelaşi sentiment de panică ce-l încerca atunci când pierdea la blackjack, ca şi cum o fiinţă superioară îi dădea numai cărţi proaste.

— Cât mai este până la casa tatălui tău? întrebă Nigel.

— Un pic... Kit înghiţi cu greu. Cam un kilometru şi jumătate.

— E departe pe vremea aceasta afurisită, spuse Daisy.

— Alternativa, spuse Nigel, este să aşteptăm aici până apare vreo maşină şi apoi să o luăm cu forţa.

— O să avem al dracului de mult de aşteptat, spuse Elton. N-am văzut nici o maşină care să circule de când am plecat de la laborator.

— Voi trei aţi putea aştepta aici până mă duc eu să iau Land Cruiser-ul, spuse Kit.

Nigel dădu din cap în semn de refuz.

— S-ar putea să ţi se întâmple ceva. Ai putea rămâne blocat în zăpadă, iar noi nu te-am putea găsi. E mai bine să stăm împreună.

Kit ştia că mai exista un motiv pentru care Nigel refuzase: nu avea încredere să-l lase singur. Probabil că se temea ca nu cumva Kit să aibă remuşcări şi să sune la poliţie. Acestea nu erau nici pe departe intenţiile lui Kit – dar poate că Nigel nu era sigur de asta.

În maşină, se lăsă o tăcere prelungită. Cei patru stăteau nemişcaţi, nesimţind nici o tragere de inimă să părăsească valurile de căldură care ieşeau din radiatorul maşinii. Elton opri motorul, iar ei coborâră cu toţii.

Nigel ţinea strâns servieta. Ea era motivul pentru care treceau cu toţii prin asta. Kit ţinea în mână laptopul său. Era posibil să fie încă nevoie să intercepteze apelurile de la şi pentru Kremlin. Elton găsi în torpedou o lanternă şi i-o dădu lui Kit.

— Tu mergi în faţă, spuse el.

Fără alte discuţii, Kit porni înainte, croindu-şi drum prin zăpada care îi ajungea până la genunchi. Auzi mârâituri şi înjurături din partea celorlalţi, dar nu aruncă nici o privire în urmă. Dacă nu reuşeau să ţină pasul cu el, n-aveau decât să rămână în urmă.

Era dureros de frig. Nici unul dintre ei nu era îmbrăcat potrivit. Se aşteptaseră să fie undeva înăuntru sau în maşini. Nigel purta o

jachetă sport, Elton – un impermeabil, iar Daisy – o jachetă de piele. Cu jacheta lui Puffa, Kit era îmbrăcat cel mai gros. Kit purta bocanci Timberland, iar Daisy avea bocanci de motociclist, dar Nigel şi Elton purtau pantofi obişnuiţi.

Nu peste mult timp, Kit începu să tremure. Mâinile îl dureau, deşi încerca să le ţină băgate adânc în buzunarele hainei. Zăpada îi udase jeanşii până la genunchi şi i se topise în bocanci. Urechile şi nasul păreau să-i fi îngheţat.

Drumul familiar, pe care se plimbase pe jos sau cu bicicleta de mii de ori în copilărie, era îngropat în zăpadă şi nu putea fi văzut, iar, destul de curând, Kit începu să se simtă dezorientat. Erau într-un ţinut mlăştinos al Scoţiei, iar marginile drumului nu erau marcate de garduri vii sau de ziduri, ca în alte părţi ale Marii Britanii. De ambele părţi ale drumului, pământul nu era cultivat şi nimeni nu se gândise vreodată că ar fi necesar să-l îngrădească.

Era posibil să fi deviat de la drum. Se opri şi săpă cu mâinile goale în zăpadă.

— Ce mai e acum? spuse Nigel prost dispus.

— O secundă.

Kit găsise turbă îngheţată. Asta însemna că se îndepărtase de drumul pavat. Dar în ce parte se afla acum drumul? Suflă în mâinile îngheţate, încercând să le încălzească. Terenul din dreapta sa părea să fie în pantă ascendentă. Ghici că drumul se afla în direcţia aceea. Îşi târşâi picioarele câţiva metri în direcţia aceea, apoi săpă din nou în zăpadă. De data aceasta, găsi pietriş. Pe aici, spuse el mai încrezător decât se simţea de fapt.

În timp, zăpada topită care-i udase jeanşii şi şosetele începu să îngheţe, astfel încât ajunse să simtă gheaţa lipită de pielea lui. După o jumătate de oră, avu sentimentul că mergeau în cerc. Îşi pierduse simţul orientării. Într-o noapte obişnuită, luminile din exteriorul casei ar fi fost vizibile de la distanţă, dar, în seara aceea, nici o rază nu străbătea prin ninsoare pentru a-i oferi un punct de reper. Nici un miros sau sunet nu trăda în ce parte se afla marea: putea să fie şi la o sută de kilometri depărtare. Îşi dădu seama că, dacă se rătăceau, aveau să moară de frig. Se simţea realmente înspăimântat.

Ceilalţi îl urmau, cufundaţi într-o tăcere care le trăda extenuarea. Chiar şi Daisy se oprise din văicărit. Abia mai puteau respira, tremurau şi nu mai aveau energie să se plângă.

În sfârşit, Kit simţi că ajunsese într-o zonă mai întunecată. Ninsoarea părea că se mai potolise. Aproape că se ciocni de trunchiul unui copac. Ajunsese în pădurea din apropierea casei. Se simţea atât de uşurat, încât voia să îngenuncheze şi să-i mulţumească lui Dumnezeu. De aici încolo, putea să găsească drumul.

În timp ce urmărea drumul şerpuitor printre copaci, auzi dinţii cuiva care clănţăneau cu putere. Spera să fie ai lui Daisy.

Nu-şi mai simţea degetele de la mâini şi de la picioare, dar încă putea înainta. Zăpada nu era chiar atât de groasă aici, în adăpostul format de copaci, şi putea să meargă mai repede. Lucirea slabă pe care o vedea înainte însemna că se apropiau de luminile casei. În sfârşit, reuşi să iasă din pădure. Se îndreptă spre lumini şi ajunse la garaj.

Uşile erau închise, dar exista o uşă laterală care nu se încuia niciodată. Kit o găsi şi intră. Ceilalţi trei îl urmară.

— Slavă Domnului, spuse Elton pe un ton mohorât. Credeam că o să mor în afurisita asta de Scoţie.

Kit îşi aprinse lanterna. Înăuntru, se afla Ferrari-ul albastru al tatălui său, cu rotunjimile lui voluptuoase, parcat foarte aproape de perete. Lângă el, se găsea Fordul Mondeo de culoare albă, dar plin de noroi al lui Luke. Asta era o surpriză: de obicei, Luke îl folosea pentru a se duce cu Lori acasă la sfârşitul zilei. Rămăseseră peste noapte sau...?

Îşi îndreptă lanterna către celălalt capăt al garajului, unde era parcată de obicei Toyota Land Cruiser Amazon.

Locul era gol.

Lui Kit îi venea să plângă.

Îşi dădu imediat seama ce se întâmplase. Luke şi Lori locuiau într-o căsuţă la mai mult de un kilometru jumătate, la care se ajungea pe un drum dificil. Din cauza vremii, Stanley îi lăsase să ia maşina de teren. Lăsaseră Fordul aici, iar acesta nu era cu nimic mai bun decât Astra.

— Of, drace! exclamă Kit.

— Unde e Toyota? întrebă Nigel.

— Nu e aici, spuse Kit. Doamne, Dumnezeule, acum chiar că am încurcat-o!

3.30 A.M.

Carl Osborne vorbea la telefonul mobil.

— A sosit cineva de la biroul de ştiri? Bun – fă-mi legătura!

Toni traversă Sala Mare şi ajunse lângă Carl.

— Aşteaptă, te rog.

Cari acoperi difuzorul telefonului cu mâna.

— Ce e?

— Te rog, închide telefonul şi ascultă-mă. Doar o secundă.

Carl rosti în telefon:

— Pregăteşte-te să faci o înregistrare audio – o să te sun eu înapoi în câteva minute.

Închise şi se uită întrebător la Toni.

Toni era disperată. Dacă făcea un reportaj panicard, Carl putea să strice totul. Nu suporta să roage pe cineva, dar trebuia să încerce să-l oprească.

— Incidentul acesta ar putea însemna sfârşitul carierei mele, spuse ea. L-am lăsat pe Michael Ross să fure un iepure, iar acum am permis unei bande de hoţi să scape cu mostre ale virusului propriu-zis.

— Îmi pare rău, Toni, dar trăim într-o lume dură.

— Ar putea să distrugă întreaga companie, insistă ea. Era mai sinceră decât şi-ar fi dorit, dar era nevoită. Publicitatea negativă i-ar putea speria pe... investitorii noştri.

Carl înţelese imediat.

— Americanii, vrei să spui.

— Nu contează cine sunt. Ideea este că firma ar putea fi distrusă. „Şi la fel şi Stanley”, îşi spuse ea în gând, dar nu mai adăugă nici un cuvânt. Încerca să menţină un ton raţional şi lipsit de emoţii, dar vocea era pe punctul de-a o trăda. Nu merită asta!

— Vrei să spui că persoana care nu merită asta este iubitul tău profesor Oxenford.

— Pentru numele lui Dumnezeu, el nu face altceva decât să găsească leacuri pentru bolile care afectează omenirea!

— Şi face şi bani între timp.

— Exact ca tine, când prezinţi adevărul publicului scoţian.

Carl se uita fix la ea, neştiind sigur dacă era sarcastică sau nu, după care clătină din cap că refuză.

— Un subiect e un subiect. În plus, sigur va ieşi la iveală. Dacă n-o fac eu, atunci o face altcineva.

— Ştiu. Toni se uita pe fereastra Sălii Mari. Vremea nu dădea nici un semn de ameliorare. În cel mai bun caz, vremea s-ar putea linişti odată cu ivirea zorilor. Dă-mi numai trei ore, spuse ea. Transmiţi la şapte.

— Care ar fi diferenţa?

„Posibil să nu fie nici o diferenţă, îşi zise Toni în gând, dar e singura mea şansă.”

— Poate că, până atunci, vom putea spune că poliţia a prins hoţii, sau cel puţin că sunt pe urmele lor şi aşteptăm vestea arestării din moment în moment.

Poate că Oxenford Medical, şi Stanley totodată, ar putea supravieţui acestei crize dacă era rezolvată rapid.

— Nu facem târgul. Subiectul ar putea fi preluat de altcineva între timp. Imediat ce ştie poliţia, oricine poate afla. Nu-mi pot asuma acest risc.

Formă numărul redacţiei.

Toni îl privea fix. Adevărul era destul de grav. Văzut din perspectiva deformatoare a unui post de televiziune de scandal, subiectul urma să fie prezentat ca o catastrofă.

— Înregistrează, spuse Carl în microfonul telefonului mobil. Poţi să difuzezi materialul cu o fotografie de-a mea în care am telefonul la ureche. Eşti gata?

Lui Toni îi venea să-l omoare.

— Vorbesc de la sediul firmei Oxenford Medical; această companie farmaceutică scoţiană a fost afectată de un al doilea incident legat de biosecuritate în două zile.

Îl putea opri Toni? Trebuia să încerce. Aruncă o privire în jur. Steve era la birou. Susan stătea întinsă pe canapea, palidă, dar Don era în picioare. Mama ei adormise, la fel şi căţeluşul. Avea doi bărbaţi care o puteau ajuta.

— Scuză-mă, îi spuse ea lui Carl.

Acesta încercă să o ignore.

— Mostre dintr-un virus fatal, Madoba-2...

Toni îi acoperi telefonul cu mâna.

— Îmi pare rău, nu poţi folosi telefonul acesta aici.

Carl se întoarse cu spatele şi încercă să continue.

— Mostre dintr-un virus...

Toni se apropie de el şi, din nou, îşi puse mâna între gura şi telefonul lui.

— Steve! Don! Aici, acum!

Carl vorbea în microfonul mobilului:

— Încearcă să mă oprească să fac acest reportaj. Înregistrezi?

Toni vorbi suficient de tare pentru ca spusele ei să fie preluate de microfonul mobilului:

— Telefoanele mobile pot interfera cu echipamentele electronice sensibile cu care lucrăm în laborator, aşa că nu pot fi folosite aici. Nu era adevărat, dar ca pretext mergea. Te rog să-l închizi!

Carl îndepărtă telefonul de ea şi spuse pe un ton ridicat:

— Dă-te la o parte de lângă mine!

Toni îi făcu un semn cu capul lui Steve, care înşfăcă telefonul din mâna lui Carl şi îl închise.

— Nu poţi să faci asta! spuse Carl.

— Bineînţeles că pot. Eşti oaspete aici, iar eu mă ocup de securitate.
— Prostii – securitatea n-are nici o legătură cu asta.
— Poţi să spui ce vrei. Eu fac regulile.
— Atunci o să merg afară.
— O să mori îngheţat.
— Nu poţi să mă opreşti să plec.
Toni ridică din umeri.
— Adevărat, dar nu îţi dau telefonul înapoi.
— Înseamnă că mi l-ai furat.
— L-am confiscat din motive de securitate. O să ţi-l trimitem prin poştă.
— O să găsesc un telefon public.
— Îţi urez noroc. Nu exista nici un telefon public pe o rază de opt kilometri.
Carl îşi puse furios haina şi ieşi. Toni şi Steve îl urmăriră cu privirea pe fereastră. Acesta se urcă în maşină şi porni motorul. Ieşi din nou şi curăţă stratul de câţiva centimetri de zăpadă de pe parbriz. Abia atunci începură să funcţioneze ştergătoarele. Carl urcă în maşină şi porni.
— A uitat să ia căţelul, spuse Steve.
Ninsoarea se potolise un pic. În timp ce respiră uşurată, Toni lăsă să-i scape o înjurătură. Doar nu avea vremea să se îmbunătăţească tocmai acum, în momentul cel mai nepotrivit!?
Pe când Jaguarul urca panta uşoară, în faţa sa se acumula o grămadă din ce în ce mai mare de zăpadă. La câteva zeci de metri de poartă, se opri. Steve zâmbi.
— Nu credeam că o să ajungă prea departe.
Lumina din interiorul maşinii se aprinse. Îngrijorată, Toni se încruntă.
— Poate că are de gând să stea bosumflat acolo, cu motorul pornit, căldura dată la maximum, până rămâne fără benzină.
Toni privea prin furtuna de zăpadă, încercând să distingă mai bine.
— Ce face? întrebă Steve. Pare că vorbeşte singur.
Toni îşi dădu seama ce se întâmpla şi simţi că inima îi stă-n loc.
— Drace, spuse ea. Vorbeşte – dar nu singur.
— Poftim?
— Are alt telefon în maşină. E reporter, are echipament de rezervă. La naiba, nici nu m-am gândit la asta!
— Vrei să mă duc să-l opresc?
— E prea târziu acum. Până ajungi tu acolo, va fi spus suficient. Fir-ar să fie! Nimic nu mergea aşa cum trebuia. Toni avea un chef nebun să renunţe la tot, să plece şi să găsească o cameră întunecată, unde să se întindă şi să închidă ochii. Dar, în loc de asta, încercă să se adune. Când se întoarce, să ieşi fără ca el să observe şi să vezi dacă nu cumva a lăsat cheile în contact.

Dacă sunt acolo, ia-le – cel puţin, nu va mai putea telefona din nou.

— În regulă.

Telefonul lui Toni începu să sune, iar ea răspunse.

— Toni Gallo.

— Odette la telefon.

Vocea ei trăda tulburare.

— Ce s-a întâmplat?

— Informaţii noi. Un grup terorist numit Scimitar caută de ceva timp încoace să cumpere Madoba-2.

— Scimitar? Un grup arab?

— Aşa se pare, deşi nu suntem siguri – alegerea numelui s-ar putea să aibă rolul de a ne deruta, dar credem că hoţii voştri ar putea lucra pentru ei.

— O, Doamne! Mai ai alte informaţii?

— Scopul lui este să-l răspândească mâine, 26 decembrie, de Ziua Cadourilor, într-un loc public important, undeva în Marea Britanie.

Toni simţi că nu mai avea aer. Ea şi Odette se gândiseră că aşa ar putea sta lucrurile, dar confirmarea bănuielilor lor era şocantă. Oamenii stăteau acasă în ziua de Crăciun, dar de Ziua Cadourilor ieşeau în oraş. În toată Marea Britanie, familiile mergeau să vadă meciuri de fotbal, curse de cai, filme sau piese de teatru sau să joace bowling. Mulţi luau avionul pentru a pleca la schi sau în vreo staţiune din Caraibe. Posibilităţile erau nenumărate.

— Dar unde? întrebă Toni. La ce eveniment?

— Nu ştim, aşa că trebuie să-i oprim pe hoţi. Poliţia locală e în drum spre voi cu un plug de zăpadă.

— Grozav!

Toni se mai însenină. Dacă hoţii ar fi prinşi, totul s-ar schimba. Nu numai că ar reuşi din nou să pună mâna pe mostrele de virus, evitând orice pericol, dar şi Oxenford Medical n-ar mai avea o imagine atât de proastă, iar Stanley ar fi salvat. Odette continuă:

— De asemenea, am alertat şi posturile de poliţie din localităţile învecinate, plus poliţia din Glasgow, dar eu cred că acţiunea se va desfăşura la cote maxime în Inverburn. Tipul de acolo se numeşte Frank Hackett. Numele îmi e cunoscut – nu e cumva fostul tău iubit?

— Ba da. Asta era o parte a problemei. Îi place să mă refuze.

— Ei bine, o să descoperi că s-a mai domolit. A primit un telefon de la cancelarul ducatului Lancaster. Sună amuzant, nu? Dar el se ocupă de camera de informare a guvernului, pe care noi o numim COBRA. Cu alte cuvinte, este şeful suprem al luptei antiterorism. Fostul tău iubit trebuie să fi sărit din pat mai ceva decât dacă ar fi luat foc.

— Nu-ţi irosi compasiunea, nu merită.

— De atunci, l-a mai sunat şi şeful meu, o altă experienţă de neuitat. Bietul nătărău e în drum spre tine cu un plug de zăpadă.

— Aş prefera plugul, fără Frank.
— A trecut prin clipe grele, fii drăguţă cu el.
— Da, sigur, comentă Toni.

3.45 A.M.

Daisy tremura atât de tare, încât de-abia putea să ţină scara. Elton urca treptele, ţinând o foarfecă de grădină într-una din mâinile îngheţate. Luminile de afară străluceau prin filtrul zăpezii care cădea necontenit. Kit urmărea scena din uşa garajului, cu dinţii clănţănind. Nigel era în garaj, cu braţele petrecute pe după servieta de piele vişinie.

Scara era sprijinită de unul dintre pereţii laterali ai fermei Steepfall. Firele de telefonie ieşeau la colţul casei şi se întindeau, la nivelul acoperişului, până la garaj. Kit ştia că de acolo se făcea legătura cu o reţea subterană care ducea la drumul principal. Tăierea cablurilor de aici ar întrerupe legăturile telefonice ale fermei cu exteriorul. Era doar o măsură de precauţie, dar Nigel insistase să fie luată, iar Kit găsise scara şi foarfeca în garaj.

Kit se simţea ca şi cum ar fi fost în mijlocul unui coşmar. Ştiuse că treaba la care se băgase era periculoasă, dar nici în momentele sale cele mai pesimiste nu-şi imaginase că avea să stea în afara casei familiei sale în timp ce un infractor tăia firele de telefon, iar şeful operaţiunii ţinea în braţe o servietă în care se afla un virus care putea să-i ucidă pe toţi.

Elton îşi luă mâna stângă de pe scară, mişcându-se cu prudenţă, ca nu cumva să-şi piardă echilibrul, şi ţinu foarfeca folosindu-şi ambele mâini. Se aplecă, prinse un cablu între lame, apropie mânerele şi scăpă foarfeca din mână.

Foarfeca ateriză cu vârful în jos, în zăpadă, la câţiva centimetri de locul unde stătea Daisy, care lăsă să-i scape un ţipăt de uimire.

— Şşşt! spuse Kit în şoaptă.

— Putea să mă omoare! protestă Daisy.

— O să-i trezeşti pe toţi!

Elton coborî de pe scară, recuperă foarfeca şi urcă din nou.

Trebuiau să se ducă la casa lui Lori şi a lui Luke şi să ia Toyota Land Cruiser, dar Kit ştia că nu puteau merge imediat. Aproape că nu se mai puteau ţine pe picioare de obosiţi ce erau. Mai rău, Kit nu era sigur că putea să găsească locul. Aproape că se rătăcise şi în drum spre Steepfall. Ninsoarea cădea în continuare. Dacă încercau să plece acum, riscau să se rătăcească sau să moară de frig, sau ambele. Trebuiau să aştepte până se potolea viscolul sau până ce lumina zilei le oferea şanse mai bune de a găsi drumul şi, ca să fie absolut siguri că nimeni nu avea să afle că erau aici, tăiau firele de telefon.

De data aceasta, Elton reuşi operaţiunea. În timp ce cobora de pe scară, Kit luă cablurile tăiate, le făcu ghem şi le aranjă lângă peretele garajului, unde nu erau foarte uşor de observat. Elton luă scara, o duse în garaj şi o lăsă să cadă pe pardoseala de beton.

— Încearcă să nu mai faci atâta zgomot! spuse Kit.

Nigel privi pereţii goi de piatră ai grajdului transformat în garaj.
— Nu putem sta aici.
— E mai bine aici, înăuntru, decât afară.
— Ne e frig, suntem uzi şi nu e nici o sursă de căldură. Am putea muri.
— Că bine zici, spuse Elton.
— O să pornim motoarele maşinilor, spuse Kit. Aşa o să se mai încălzească.
— Nu fi prost, sări Elton. Gazele de eşapament ne vor ucide cu mult înainte ca aerul să se încălzească.
— Am putea să scoatem Fordul afară şi să stăm în el.
— Pe dracu'! Vreau o ceaşcă de ceai, mâncare caldă şi o duşcă. Eu intru în casă.
— Nu!
Ideea că aceşti trei indivizi aveau să intre în casa familiei lui îl umplea de groază pe Kit. Ar fi fost ca şi cum ar fi adus acasă nişte câini turbaţi. Şi cum rămânea cu servieta şi cu conţinutul ei? Cum i-ar putea lăsa să intre în bucătărie cu aşa ceva asupra lor?
— Sunt de acord cu ea, spuse Elton. Haideţi să intrăm!
Kit îşi dorea din tot sufletul să nu le fi spus de unde să taie firele de telefon.
— Dar cum aş putea să explic prezenţa voastră?
— Toată lumea doarme.
— Şi ce facem dacă ninsoarea nu se potoleşte până se scoală ei?
— Uite ce să spui: nu ne cunoşti, zise Nigel. Ne-ai găsit pe marginea drumului. Maşina noastră a rămas blocată într-un noian de zăpadă la câţiva kilometri de aici, iar ţie ţi s-a făcut milă de noi şi ne-ai adus aici.
— Nu ştie nimeni că am plecat din casă!
— Spui că ai ieşit să bei un pahar.
— Sau să te întâlneşti cu o fată, propuse Elton.
— Oricum, câţi ani ai tu? Trebuie să-i ceri voie lui tati ca să poţi ieşi seara din casă?
Kit se înfurie văzând că era tratat cu condescendenţă de o bătăuşă ca Daisy.
— Problema e dacă o să mă creadă, meduză fără creier ce eşti. Cine ar fi suficient de nebun să iasă din casă pe furtună şi să conducă kilometri întregi ca să bea un pahar când în casă este, oricum, o groază de băutură?
— Cineva suficient de nebun să piardă un sfert de milion de lire la blackjack.
— Te gândeşti tu la o poveste plauzibilă, Kit, spuse Nigel. Haideţi să intrăm, înainte să ne îngheţe de tot afurisitele de picioare!

— V-aţi lăsat deghizările în dubiţă. Rudele mele vă vor vedea feţele.

— Nu contează. Nu suntem decât nişte călători loviţi de soartă. Sunt sute de oameni în această situaţie, or să arate şi la ştiri. Ai tăi nu vor face legătura cu oamenii care au jefuit laboratorul.

— Nu-mi place, spuse Kit. Îi era frică să-i sfideze pe aceşti trei infractori, dar era suficient de disperat ca s-o facă. Eu nu vă primesc în casă.

— Nu-ţi cerem permisiunea, spuse Nigel pe un ton dispreţuitor. Dacă nu ne arăţi pe unde se intră, ne descurcăm şi singuri.

„Ceea ce nu înţeleg ei, îşi zicea Kit cu disperare, este că ai mei sunt foarte inteligenţi." Lui Nigel, Elton şi Daisy le-ar fi fost greu să-i păcălească.

— Nu *arătaţi* ca nişte oameni nevinovaţi care au rămas înzăpeziţi.

— Ce vrei să spui? întrebă Nigel.

— Nu arătaţi ca o familie scoţiană din clasa de mijloc, îi spuse Kit. Tu eşti londonez, Elton e negru, iar Daisy e o afurisită de psihopată. S-ar putea ca surorile mele să observe aceste detalii.

— Atunci o să fim politicoşi şi n-o să vorbim prea mult.

— Cel mai bine ar fi să nu vorbiţi deloc. Dacă faceţi pe şmecherii, suntem descoperiţi.

— Bineînţeles. Vrem ca ei să creadă că suntem inofensivi.

— Mai ales Daisy. Kit se întoarse cu faţa către ea. Tu să-ţi ţii mâinile acasă.

Nigel îl susţinu.

— Da, Daisy, încearcă să nu ne dai naibii de gol. Poartă-te ca o fată, numai pentru câteva ore, bine?

— Da, da, spuse ea şi le întoarse spatele.

Kit îşi dădu seama că, la un moment dat în timpul discuţiei, cedase presiunilor celor trei.

— Drace! spuse el. Ţineţi minte că aveţi nevoie de mine să vă arăt unde este Land Cruiser-ul. Dacă le faceţi vreun rău rudelor mele, puteţi să vă luaţi gândul de la maşină.

Cuprins de sentimentul că nu avea cum să se oprească din drumul către dezastru, Kit îi conduse de cealaltă parte a casei, către intrarea din spate. Ca întotdeauna, era descuiată.

— E în ordine, Nellie, eu sunt, spuse el în timp ce deschidea uşa, că nu cumva să latre câinele.

Când intră în antreul unde se ţineau cizmele, se simţi înconjurat de un val de aer cald care veni ca o binecuvântare. Din spatele lui, auzi vocea lui Elton:

— O, Doamne, aşa e mai bine.

Kit se întoarse şi le spuse în şoaptă:

— Vorbiţi încet, vă rog! Se simţea ca un profesor care încerca să liniştească o mulţime de copii neastâmpăraţi într-un muzeu.

Nu înţelegeţi că, cu cât vor dormi mai mult, cu atât ne va fi mai uşor? Îi conduse de-a lungul antreului şi intrară în bucătărie. Fii cuminte, Nellie, spuse el încet. Sunt prieteni.

În timp ce câinele dădea din coadă, Nigel se aplecă asupra lui şi îl mângâie. Cei patru îşi scoaseră hainele ude. Nigel aşeză servieta pe masa din bucătărie şi spuse:

— Pune ceainicul pe foc, Kit.

Kit îşi lăsă laptopul şi aprinse televizorul mic de pe dulapul din bucătărie. Schimbă programele până găsi canalul de ştiri, după care umplu ceainicul cu apă. O crainică drăguţă vorbea:

— O schimbare bruscă a direcţiei vântului a adus o furtună neaşteptată asupra Scoţiei.

— Poţi să mai spui o dată asta, zise Daisy.

Ziarista avea un ton seducător, ca şi cum l-ar fi invitat pe telespectator la ea în apartament pentru un ultim pahar.

— În unele regiuni, s-au aşternut mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă în numai douăsprezece ore.

— Îţi dau eu treizeci de centimetri undeva, spuse Elton.

Kit observă, cu îngrijorare, că toţi cei trei se relaxau. El se simţea chiar şi mai tensionat decât înainte.

Crainica vorbea despre accidente rutiere, drumuri blocate şi maşini abandonate.

— La dracu' cu toate astea, spuse Kit scos din fire. Când o să se termine?

— Fă ceaiul, Kit, spuse Nigel.

Kit scoase căni, o zaharniţă şi o carafă cu lapte. Nigel, Elton şi Daisy stăteau în jurul mesei de pin finisat, ca o familie. Apa din ceainic începu să fiarbă. Kit făcu un ibric de ceai şi o cafetieră plină cu cafea.

Imaginile de la televizor se schimbară, iar pe ecran apăru un prezentator meteo care stătea în faţa unei hărţi. Cei patru se opriră din vorbit.

— Mâine-dimineaţă furtuna de zăpadă se va potoli la fel de repede cum a apărut, spuse el.

— Da! exclamă Nigel pe un ton triumfător.

— Până la prânz, va apărea şi dezgheţul.

— Vorbeşte clar! spuse Nigel exasperat. La ce oră înainte de prânz?

— Putem să ajungem, spuse Elton. Îşi turnă ceai şi adăugă lapte şi zahăr.

Kit îi împărtăşea optimismul.

— Ar trebui să plecăm de cum se luminează, spuse el.

Gândul de a vedea drumul înaintea lui îl înveselea.

— Sper să putem, spuse Nigel.

Elton sorbi din ceai.

— Să fiu al naibii dacă nu e mai bine aşa. Probabil că şi Lazăr s-a simţit la fel când s-a sculat din morţi.

Daisy se ridică. Deschise uşa care făcea legătura cu sufrageria şi aruncă o privire în întuneric.

— Ce cameră este aceasta?

— Unde crezi că te duci? sări Kit.

— Am nevoie de o duşcă de alcool în ceaiul ăsta.

Aprinse lumina şi intră. Câteva momente mai târziu, scoase un chicot de fericire, iar Kit o auzi deschizând dulapul cu băuturi.

Tatăl lui Kit intră în bucătărie din hol, îmbrăcat în pijamale gri şi într-un halat negru din caşmir.

— Bună dimineaţa, spuse el. Ce se petrece aici?

— Bună, tati, spuse Kit. Stai să-ţi explic!

Daisy veni din sufragerie cu o sticlă plină de Glenmorangie în mâna acoperită de mănuşă. Stanley ridică din sprâncene când o văzu.

— Vrei un pahar de whisky? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Am o sticlă întreagă aici.

4.15 A.M.

Toni îl sună pe Stanley acasă de îndată ce avu un moment liber. El nu putea face nimic, dar probabil că dorea să ştie ce se întâmpla, şi ea nu voia ca el să afle despre jaf de la ştiri.

Se temea teribil de conversaţia aceasta. Trebuia să-i spună că era vinovată de o catastrofă care i-ar putea distruge viaţa. Ce sentimente va mai avea pentru ea după ce va afla totul?

Formă numărul şi auzi tonul caracteristic numerelor deconectate. Probabil că telefonul lui era deranjat. Poate că zăpada rupsese firele. Se simţea uşurată că nu-i dăduse totuşi veştile îngrozitoare.

Stanley nu avea mobil, dar avea telefon în maşină. Formă numărul şi lăsă un mesaj:

— Stanley, aici Toni. Am veşti proaste – la laborator a avut loc o spargere. Te rog să mă suni pe mobil cât mai curând.

Era posibil să nu primească mesajul decât prea târziu, dar încercase, cel puţin.

Nerăbdătoare, se uita pe fereastra din Sala Mare. Unde erau poliţiştii cu plugul de zăpadă? Trebuiau să vină dinspre sud, de la Inverburn, pe drumul principal. Se gândi că plugul mergea cu aproximativ 24 km/h, în funcţie de grosimea stratului de zăpadă care trebuia îndepărtat. Ar trebui să le ia maximum o jumătate de oră. „Ar fi trebuit să ajungă până acum. Haideţi, haideţi!"

Spera ca plugul să plece imediat de la Kremlin şi să apuce pe drumul spre nord, pe care pornise dubiţa de la Hibernian Telecom. Dubiţa era uşor de localizat, având numele companiei inscripţionat cu litere mari, albe pe fundal închis la culoare.

„Dar e posibil ca hoţii să se fi gândit la asta, îşi dădu ea seama brusc. Probabil că şi-au făcut planul să schimbe maşinile la scurt timp după ce au plecat de la Kremlin." Ea aşa ar fi făcut. Ar fi ales o maşină care să nu bată la ochi, ceva ca un Ford Fiesta care arăta cât se poate de banal, şi ar fi lăsat dubiţa într-o parcare din faţa vreunui supermarket sau a unei gări. Hoţii ar fi intrat direct în parcare şi, la numai câteva minute după ce părăseau locul infracţiunii, s-ar fi urcat în cu totul altă maşină.

Acest gând o îngrozea. Cum s-ar mai putea, în acest caz, ca poliţia să identifice hoţii? Ar trebui să verifice fiecare maşină şi să vadă dacă nu cumva pasagerii erau trei bărbaţi şi o femeie.

Agitată, se întreba dacă putea face ceva pentru a grăbi cursul lucrurilor. Presupunând că banda de hoţi schimbase maşina undeva în apropiere, care erau posibilităţile? Aveau nevoie de un loc unde o maşină putea sta parcată mai multe ore fără să atragă atenţia. În zonă nu existau supermarketuri sau gări. Dar ce era? Se duse la biroul din recepţie şi luă un carneţel şi un pix. Făcu o listă:

clubul de golf Inverburn
hanul Dew Drop
Happy Eater[15]
centrul de grădinărit Greenfingers[16]
fabrica scoţiană de produse din peşte afumat
editura şi tipografia Williams Press.

Nu voia ca Osborne să afle ce făcea. Carl se întorsese din maşină în sală, la căldură, şi era atent la orice se întâmpla. Nu ştia încă, dar nu mai putea să dea telefon din maşină – Steve se furişase afară şi scosese cheile din contact –, însă, oricum, Toni nu voia să-şi asume nici un risc.

— O să facem nişte cercetări, îi spuse ea încet lui Steve. Rupse foaia de hârtie în două şi îi dădu jumătate lui Steve. Sună aici. E închis peste tot, dar ar trebui să-ţi răspundă vreun administrator sau gardian. Spune-le că am fost jefuiţi, dar nu şi ce a fost luat, şi că e posibil ca maşina cu care au fugit hoţii să fi fost abandonată pe terenul lor. Întreabă-i dacă nu cumva au observat la ei în parcare o dubiţă inscripţionată cu „Hibernian Telecom".

Steve aprobă printr-o mişcare a capului.

— Bine gândit – poate reuşim să dăm de urma lor şi îi scutim pe poliţişti de piste false.

— Exact. Dar nu folosi telefonul de la birou, nu vreau să te audă Carl. Du-te în capătul holului, unde el nu poate să tragă cu urechea. Foloseşte telefonul pe care l-ai luat de la el.

Toni se îndepărtă de locul unde stătea Carl şi scoase propriul mobil. Sună la serviciul de informaţii şi făcu rost de numărul clubului de golf. Formă şi aşteptă să i se răspundă. Telefonul sună mai bine de un minut, după care se auzi o voce somnoroasă:

— Da! Clubul de golf. Alo!

Toni se prezentă şi povesti ce se întâmplase.

— Încerc să localizez o dubiţă care are scris „Hibernian Telecom" pe laterale. Este cumva în parcarea dumneavoastră?

— Da, înţeleg, maşina cu care au fugit, da...

Toni simţi că inima i se oprise pentru o secundă.

— E acolo?

— Nu, sau cel puţin nu era aici când am venit eu la serviciu. Fii atentă, sunt câteva maşini aici, lăsate aici de nişte domni care, până la sfârşitul prânzului, au descoperit că nu prea mai aveau chef să conducă – ştii la ce mă refer?

— Când ai venit tu la serviciu?

— La şapte seara.

— E posibil ca vreo dubiţă să fi parcat acolo de-atunci până acum? Poate în jurul orei două noaptea?

— Ei bine, e posibil... n-am cum să-mi dau seama.

— Ai putea să arunci o privire?

— Da, aş putea, spuse el, ca şi cum ideea era de-a dreptul genială. Stai pe fir. Nu durează decât un minut.

Se auzi un păcănit, semn că lăsase receptorul pe birou. Toni aşteptă, auzind sunetul paşilor care se îndepărtau şi apoi se întoarseră.

— Nu, nu cred că e nici o dubiţă acolo.

— Bine.

— Fii atentă, maşinile sunt acoperite de zăpadă, aşa că nu le pot vedea foarte bine. Nu sunt sigur nici măcar care dintre ele e a mea!

— Da, mulţumesc.

— Dar o dubiţă, ştii tu, ar fi mai înaltă decât restul maşinilor, nu-i aşa? Aşa că ar ieşi în evidenţă. Nu, nu e nici o dubiţă acolo.

— Mi-ai fost de mare ajutor. Mulţumesc.

— Ce au furat?

Toni se prefăcu că nu auzise întrebarea şi închise. Steve vorbea la celălalt telefon şi, în mod clar, nu trăsese lozul câştigător. Formă numărul hanului Dew Drop. Îi răspunse un tânăr vesel.

— Vincent la telefon, cu ce vă pot ajuta?

Toni se gândi că, după voce, părea genul de angajat al hotelului dornic să facă orice pentru a fi pe placul clientului numai până i se cere să facă efectiv ceva. Repetă povestea spusă şi la clubul de golf.

— Avem o mulţime de vehicule în parcare – avem deschis de Crăciun, îi spuse Vincent. Eu mă uit pe monitorul pe care se văd imaginile înregistrate de camerele cu circuit închis, dar nu văd nici o dubiţă. Din păcate, camera nu acoperă toată suprafaţa parcării.

— Vrei, te rog, să te duci la fereastră şi să te uiţi mai bine? E foarte important.

— Sunt destul de ocupat, de fapt.

„La ora asta?”, îşi zise Toni în gând, dar nu comentă. Spuse pe un ton dulce şi înţelegător:

— Ştii, ar însemna să îi scuteşti pe poliţişti de un drum până la voi, să te interogheze.

Trucul lui Toni dădu roade. Vincent nu voia că tura lui liniştită de noapte să fie deranjată de maşini de poliţie şi de detectivi curioşi.

— Aşteaptă un pic! Plecă de lângă telefon, după care se întoarse. Da, e aici, spuse el.

— Sigur? Lui Toni nu îi venea să creadă. I se părea că trecuse o veşnicie de când nu mai avusese un dram de noroc.

— O dubiţă Ford Transit albastră, iar pe lateral scrie mare, cu litere albe „Hibernian Telecom”. Nu are cum să fie de mult aici, pentru că pe ea nu s-a depus un strat la fel de gros de zăpadă ca pe celelalte maşini – tocmai de aceea pot vedea scrisul.

— Mi-ai fost de mare ajutor, mulţumesc. Presupun că nu ai observat dacă lipseşte vreo altă maşină – îţi aminteşti cumva cu

ce maşină e posibil să fi plecat?

— Nu, îmi pare rău.

— Bine, mulţumesc încă o dată! Toni închise şi se uită la Steve, care era în partea opusă a încăperii. Am găsit maşina cu care au plecat!

Steve îi făcu un semn cu capul în direcţia ferestrei.

— Şi a sosit şi plugul de zăpadă.

4.30 A.M.

Daisy îşi goli ceaşca de ceai şi o umplu din nou cu whisky.

Kit simţea o tensiune insuportabilă. Nigel şi Elton puteau să joace rolul unor călători inocenţi care rămăseseră blocaţi în zăpadă, dar pentru Daisy era imposibil. Arăta ca un gangster şi se purta ca un huligan.

Când aceasta puse sticla de whisky pe masa de bucătărie, Stanley o luă.

— Nu te îmbăta! Aşa... Uite ce fetiţă cuminte! spuse el pe un ton blând şi puse dopul la sticlă.

Daisy nu era obişnuită să i se spună ce să facă. În cele mai multe cazuri, ceilalţi erau prea speriaţi de ea pentru a face un asemenea lucru. Se uită la Stanley de parcă era să-l omoare. El era elegant şi vulnerabil, în pijamalele sale gri, cu halatul negru pe deasupra. Kit aştepta explozia.

— Un strop de whisky te face să te simţi mai bine, dar ce e mult te face să te simţi rău, spuse Stanley. Puse sticla în dulap. Asta-mi spunea mie tatăl meu, şi el era un băutor de whisky.

Daisy îşi ţinea furia sub control, iar Kit putea vedea clar ce efort făcea. Se temea de ce s-ar fi întâmplat dacă Daisy şi-ar fi pierdut controlul. În momentul acela, tensiunea fu spulberată de sora lui, Miranda, care intră în bucătărie, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte roz cu imprimeu floral.

— Bună, draga mea. Ce devreme te-ai trezit! spuse Stanley.

— N-am putut să dorm. Am stat pe fotoliul-pat din vechiul birou al lui Kit. Nici să nu mă întrebi de ce. Aruncă o privire în direcţia străinilor. E cam devreme pentru oaspeţi de Crăciun.

— Aceasta este fiica mea, Miranda, spuse Stanley. Mandy, ţi-i prezint pe Nigel, Elton şi Daisy.

Cu câteva minute în urmă, Kit îi prezentase tatălui său şi, înainte de a-şi da seama ce greşeală făcuse, le dădu numele lor adevărate. Miranda dădu din cap în direcţia lor.

— V-a adus Moş Crăciun? întrebă ea cu seninătate.

— Maşina lor s-a oprit pe drumul principal în apropierea celui care duce spre casa noastră, îi explică fratele ei. L-am luat eu, a cedat şi maşina mea, aşa că am venit pe jos restul drumului până aici. Avea să creadă povestea aceasta? Şi va întreba oare ce era în servieta de piele vişinie, care stătea pe masa din bucătărie ca o bombă? Miranda îi puse întrebări în legătură cu alt aspect.

— Nu ştiam că ai plecat din casă – unde, Doamne iartă-mă, te-ai dus în toiul nopţii, pe o asemenea vreme?

— O, ştii tu... Kit se gândise ce să răspundă la această întrebare şi arboră un rânjet spăşit. N-am putut să dorm, mă simţeam singur şi voiam să dau de o veche iubită de-a mea din Inverburn.

— Care dintre ele? Majoritatea femeilor din Inverburn sunt foste iubite de-ale tale.

— Nu cred că o cunoşti. Se gândi repede la un nume. Lisa Freemont, spuse el, după care aproape că-şi muşcă limba. Era numele unui personaj dintr-un film al lui Hitchcook. Miranda nu reacţionă în nici un fel când auzi numele.

— Şi a fost încântată să te vadă?

— Nu era acasă.

Miranda se întoarse şi luă cafetiera.

Kit se întreba dacă îl crezuse. Povestea pe care o inventase nu era deloc credibilă. Cu toate acestea, Miranda nu avea cum să ghicească de ce minţea. Va presupune că era încurcat cu o femeie despre care nu voia să ştie şi ceilalţi – probabil o femeie măritată.

În timp ce Miranda îşi turnă o ceaşcă de cafea, Stanley i se adresă lui Nigel:

— De unde eşti? Nu vorbeşti ca un scoţian. Părea că pur şi simplu făcea conversaţie, dar Kit ştia că tatăl său făcea cercetări.

Nigel răspunse pe acelaşi ton relaxat:

— Locuiesc în Surrey, lucrez în Londra. Am biroul în Canary Wharf.

— Lucrezi în finanţe.

— Furnizez sisteme de ultimă generaţie pentru ţările din lumea a treia, în principal cele din Orientul Apropiat. Un şeic tânăr care a făcut bani de pe urma petrolului vrea să aibă propria discotecă, dar nu ştie de unde să cumpere echipamentele, aşa că vine la mine şi eu îi rezolv problemele.

Părea veridic.

Miranda îşi aduse ceaşca de cafea la masă şi se aşeză faţă în faţă cu Daisy.

— Ce mănuşi frumoase, spuse ea. Daisy purta mănuşi maro-deschis din piele întoarsă, care păreau scumpe şi erau, acum, ude leoarcă. De ce nu le scoţi să se usuce?

Kit era extrem de încordat. Orice discuţie cu Daisy era ca un joc de noroc.

Daisy îi aruncă o privire ostilă Mirandei, dar aceasta nu o observă şi insistă.

— Trebuie să le pui nişte hârtie înăuntru, ca să-şi păstreze forma. Luă un sul de prosoape de hârtie de pe dulap. Uite, foloseşte asta.

— Nu, mulţumesc, mormăi Daisy furioasă.

Surprinsă, Miranda ridică din sprâncene.

— Te-am jignit cu ceva?

„O, Doamne, uite că vine”, îşi zise Kit în gând. Atunci interveni Nigel.

— Nu fi nechibzuită, Daisy. Doar nu vrei să-ţi strici mănuşile. În tonul său se simţea insistenţa, ceea ce făcea ca vorbele sale să pară mai mult un ordin decât o sugestie. Era la fel de îngrijorat ca Kit. Fă cum îţi spune doamna, ea e drăguţă cu tine.

O dată în plus, Kit aştepta s-o vadă explodând. Dar, spre surprinderea lui, Daisy îşi scoase mănuşile. Kit fu uimit să vadă că avea nişte mâini mici şi îngrijite. Nu observase niciodată acest lucru. Restul corpului ei amintea de o brută: machiajul ochilor în culori închise, nasul rupt, jacheta cu fermoare, bocancii. Dar mâinile erau frumoase şi era evident că ea era conştientă de acest lucru, pentru că le îngrijea, având unghiile curăţate şi date cu un lac roz pal. Kit era uluit. Îşi dădu seama că, undeva înăuntrul acelui monstru, se afla o fată obişnuită. Ce se întâmplase cu ea? Fusese crescută de Harry Mac – iată ce se întâmplase.

Miranda o ajută să-şi umple mănuşile cu prosoape de hârtie.

— Ce relaţie e între voi? o întrebă ea pe Daisy.

Tonul ei era politicos şi convenţional, ca şi cum ar fi făcut conversaţie la vreun dineu, dar, de fapt, ea încerca să obţină informaţii. La fel ca Stanley, nu avea nici cea mai vagă idee cât de periculos era acest lucru.

Daisy părea cuprinsă de panică. Privind-o, lui Kit îi veni în minte imaginea unei şcolăriţe întrebate despre tema pe care uitase s-o facă. Kit voia să pună capăt tăcerii apăsătoare care se lăsase, dar ar fi fost ciudat ca el să răspundă în locul ei. După un minut, cel care rupse tăcerea fu Nigel:

— Tatăl lui Daisy este un vechi prieten de-al meu.

„E un răspuns bun”, îşi zise Kit, deşi era posibil ca Miranda să se întrebe de ce nu spusese chiar Daisy acest lucru.

— Iar Elton lucrează pentru mine, adăugă Nigel.

Miranda îi zâmbi lui Elton.

— Eşti mâna lui dreaptă?

— Şoferul, răspunse acesta brusc.

Kit se gândi că era un lucru bun că Nigel era agreabil – trebuia să aibă farmec pentru toţi trei la un loc.

— Ei bine, îmi pare rău că, în Scoţia, vremea s-a nimerit atât de rea de Crăciun, spuse Stanley.

— Dacă voiam să stau la plajă, mă duceam în Barbados, replică Nigel.

— Tu şi tatăl lui Daisy trebuie să fiţi prieteni foarte buni dacă vă petreceţi Crăciunul împreună.

Nigel încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Suntem prieteni de foarte mult timp

Pentru Kit, era evident că Nigel minţea. Oare pentru că ştia adevărul? Sau era la fel de vizibil şi pentru Stanley şi Miranda? Kit nu mai putea să stea nemişcat: tensiunea era de nesuportat. Sări în picioare.

— Mi-e foame, spuse el. Tată, pot să fac omletă pentru toată lumea?

— Bineînţeles.

— Te ajut, spuse Miranda.

Puse pâine feliată în prăjitor.

— Oricum, sper ca vremea să se îmbunătăţească în curând. Când aveţi de gând să vă întoarceţi la Londra?

Kit scoase o bucată de costiţă din frigider. Tatăl lui era suspicios sau pur şi simplu curios?

— Ne întoarcem de Ziua Cadourilor, spuse Nigel.

— O vizită scurtă de Crăciun, comentă Stanley, care încă mai încerca, discret, să-i tragă de limbă.

Nigel ridică din umeri.

— Avem treabă, ştii tu.

— S-ar putea să staţi mai mult decât plănuiserăţi. Nu prea cred că o să cureţe cineva drumurile până mâine.

Gândul acesta părea să-l umple de îngrijorare pe Nigel. Îşi trase mâneca puloverului său roz şi se uită la ceas.

Kit îşi dădu seama că trebuia să facă rapid ceva care să arate că nu avea nici o legătură cu Nigel şi cu ceilalţi doi. În timp ce începea să pregătească micul dejun, se hotărî să nu-i apere şi nici să nu le caute scuze străinilor. Dimpotrivă, trebuia să-l interogheze pe Nigel cu un aer sceptic, ca şi cum nu ar avea încredere în spusele lui. Prefăcându-se el însuşi sceptic în privinţa străinilor, putea să abată suspiciunile de la propria persoană.

Înainte de a-şi pune hotărârea în practică, Elton deveni brusc vorbăreţ.

— Dar dumneavoastră cum vă petreceţi Crăciunul, profesore? spuse el. Kit îl prezentase pe tatăl său ca fiind profesorul Oxenford. Se pare că v-aţi adunat toată familia în jurul dumneavoastră. Câţi copii aveţi, doi?

— Trei.

— Cu soţi şi soţii, bineînţeles.

— Fetele mele au parteneri. Kit e singur.

— Şi nepoţi?

— Da.

— Câţi? Asta dacă nu vă deranjează întrebarea mea.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Am trei nepoţi.

— Sunt toţi nepoţii aici?

— Da, şi încă o tânără.

— Ce frumos pentru dumneavoastră şi pentru doamna Oxenford!

— Din păcate, soţia mea a murit în urmă cu optsprezece luni.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulţumesc.

„Ce e cu interogatoriul ăsta?”, se întrebă Kit în gând. Elton zâmbea şi se apleca peste masă, ca şi cum întrebările sale nu erau motivate de ceva mai mult decât o curiozitate prietenească, dar Kit putea să vadă că era mai mult o şaradă şi se întrebă îngrijorat dacă acest lucru era la fel de evident şi pentru tatăl său.

Elton nu terminase.

— Aveţi o casă mare în care dormiţi, câţi, zece?

— Avem nişte anexe.
— Aha, foarte convenabil. Se uită pe fereastră, deşi, prin ninsoarea de afară, era greu să distingi ceva. Ca nişte case de oaspeţi.
— O căsuţă şi un hambar.
— Foarte util. Şi camere pentru angajaţi, presupun.
— Angajaţii noştri au o căsuţă la mai puţin de doi kilometri depărtare. Mă îndoiesc că o să-i vedem astăzi.
— O, ce păcat!
După ce stabilise cu grijă exact câte persoane erau la fermă, Elton se cufundă iarăşi în tăcere.
Kit se întreba dacă mai observase şi altcineva acest lucru.

5 A.M.

Plugul de zăpadă era un camion Mercedes cu o lamă ataşată de bara din faţă. Pe laterale era inscripţionat „Inverburn Plant Hire”, iar pe acoperiş avea girofaruri portocalii, dar pentru Toni părea un car înaripat venit din ceruri.

Lama era înclinată astfel încât să împingă zăpada spre marginea drumului. Plugul curăţă zăpada de pe aleea care se întindea între ghereta de la poartă şi intrarea principală în Kremlin, lama ridicându-se automat pentru a evita denivelările drumului. Până când se opri la intrarea principală, Toni avea haina pe ea şi era pregătită de plecare. Trecuseră patru ore de când plecaseră hoţii – dar, dacă rămăseseră blocaţi în zăpadă, încă puteau fi prinşi.

Plugul era urmat de trei maşini de poliţie şi de o ambulanţă. Echipajul ambulanţei intră primul în clădire. O scoaseră pe Susan pe o targă, deşi ea le spusese că putea merge. Don refuză să plece.

— Dacă un scoţian s-ar duce la spital ori de câte ori ar fi lovit în cap, doctorii n-ar mai putea face faţă, spuse el.

Frank intră şi el, purtând un costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată. Îşi făcuse timp chiar şi să se bărbierească, probabil în maşină. Toni văzu expresia lui mohorâtă şi, temătoare, îşi dădu seama că se pregătea de înfruntare. Fără nici o îndoială, nu-i plăcea deloc faptul că fusese forţat de superiorii săi să facă întocmai ce voia Toni. Ea îşi impuse să-şi păstreze calmul şi să evite o ciocnire directă.

Mama lui Toni îşi ridică ochii de la căţeluşul pe care îl mângâia şi spuse:

— Bună, Frank! Ce surpriză! Tu şi Toni aveţi de gând să vă împăcaţi?

— Nu astăzi, bolborosi el.

— Păcat.

În spatele lui Frank, îşi făcură apariţia doi detectivi cu nişte serviete mari în mână – echipa pentru lucru la locul faptei, presupuse Toni. Frank o salută pe Toni printr-o mişcare din cap şi dădu mâna cu Carl Osborne, dar i se adresă lui Steve.

— Tu eşti şeful gardienilor?

— Da. Steve Tremlett. Tu eşti Frank Hackett, ne-am mai întâlnit o dată.

— Am înţeles că gardienii au fost agresaţi.

— Eu şi alţi trei agenţi, da.

— Toate cele patru atacuri au avut loc în acelaşi loc?

Nerăbdătoare, Toni se întreba ce anume făcea Frank.

De ce punea întrebări lipsite de importanţă când trebuia să plece imediat pe urma hoţilor?

— Susan a fost atacată pe coridor, răspunse Steve. Eu am fost doborât cam în acelaşi loc. Don şi Stu au fost ameninţaţi cu arma şi legaţi în camera de control.

— Arată-mi ambele locuri, te rog.

Toni era uluită.

— Trebuie să plecăm în urmărirea lor, Frank. De ce nu laşi cercetările acestea pe seama echipei tale?

— Nu-mi spune tu cum să-mi fac meseria, răspunse el.

Părea încântat că Toni îi dăduse ocazia să o pună la punct. Toni nu mai putea de nervi. Nu era momentul potrivit pentru a reîncepe conflictul lor personal. Frank se întoarse din nou către Steve şi spuse:

— Condu-mă!

Toni îşi reprimă o înjurătură şi îi urmă. Carl Osborne făcu la fel.

Detectivii puneau bandă galbenă pentru a demarca locul infracţiunii în coridorul unde Steve fusese doborât, iar Susan bătută. După ce aruncară o privire, merseră în camera de control, unde Stu urmărea imaginile de pe monitoare. Frank puse bandă galbenă de-a curmezişul uşii.

— Toţi am fost legaţi şi duşi în incinta BSL4, spuse Steve. Nu în laboratorul propriu-zis, ci în antreu.

— Unde i-am şi găsit, adăugă Toni. Dar asta s-a întâmplat acum patru ore – iar infractorii se îndepărtează din ce în ce mai mult cu fiecare minut.

— O să aruncăm o privire şi în încăperea aceea.

— Ba nu, spuse Toni. Este o zonă cu acces restricţionat. Poţi s-o vezi pe monitorul 19.

— Dacă nu e în laboratorul propriu-zis, presupun că nu e nici un pericol.

Avea dreptate, dar Toni nu avea de gând să-l mai lase să irosească timpul.

— Nimeni nu are voie să treacă de acea uşă fără să fi fost mai întâi instruit în probleme de biosecuritate. Acesta este protocolul.

— La naiba cu protocolul vostru! Eu fac regulile aici.

Toni îşi dădu seama că făcuse ceea ce îşi jurase să evite: îl înfruntase deschis pe Frank. Încercă să treacă peste această situaţie delicată.

— Te conduc eu la uşă.

Merseră la intrare. Frank se uită la cititorul de carduri, apoi îi spuse lui Steve:

— Îţi ordon să-mi dai permisul tău.

— Nu am permis, spuse Steve. Agenţii de securitate nu au voie să intre în laborator.

Frank se întoarse către Toni.

— Tu ai permis?

— Am fost instruită în probleme de biosecuritate.

— Dă-mi permisul tău!

Toni i-l înmână. Frank îl flutură în faţa scannerului, apoi împinse uşa. Aceasta nu se clinti. Frank arătă cu degetul către un mic ecran încastrat în perete.

— Acesta ce este?

— Un cititor de amprentă. Permisul nu va merge dacă nu e însoţit de amprenta corectă. Este un sistem pe care l-am instalat pentru a preveni situaţia în care oameni nechibzuiţi ar încerca să intre cu permise furate.

— Pe hoţii din seara aceasta nu i-a oprit, nu-i aşa?

Conştient că mai înscrisese un punct, Frank se întoarse pe călcâie.

Toni îl urmă. Ajunşi înapoi în Sala Mare, văzură doi bărbaţi îmbrăcaţi cu jachete galbene fosforescente şi cu cizme de cauciuc în picioare care fumau. În primul moment, Toni crezu că erau cei care lucrau pe plugul de zăpadă, dar, când Frank începu să-i pună la curent cu cele întâmplate, îşi dădu seama că erau poliţişti.

— Verificaţi fiecare maşină pe lângă care treceţi, spuse el. Transmiteţi prin radio numărul de talon şi noi vom afla dacă nu cumva e furată sau închiriată. Ne anunţaţi dacă e cineva în maşini. Ştiţi pe cine căutăm – trei bărbaţi şi o femeie. Orice aţi face, nu vă apropiaţi de ei. Flăcăiaşii aceştia au arme, iar voi nu, aşa că sunteţi numai într-o misiune de recunoaştere. Avem o echipă înarmată pe drum. Dacă putem localiza intruşii, îi trimitem după voi. E clar? Cei doi bărbaţi încuviinţară printr-o mişcare din cap. Mergeţi spre nord şi intraţi pe primul drum care se desprinde din cel principal. Cred că au luat-o spre est.

Toni ştia că nu se întâmplase aşa. Nu simţea nici o tragere de inimă să aibă o nouă confruntare cu Frank, dar nu putea lăsa echipa de recunoaştere să meargă într-o direcţie greşită. Frank s-ar fi înfuriat la culme, dar trebuia să o facă.

— Hoţii nu au luat-o spre est, spuse ea.

Frank nu o băgă în seamă.

— Aşa ajungeţi pe drumul principal către Glasgow.

— Infractorii nu au luat-o în direcţia aceea, repetă Toni.

Cei doi poliţişti urmăreau schimbul de replici cu interes, uitându-se când la Toni, când la Frank, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis. Frank se înroşise.

— Nimeni nu ţi-a cerut părerea, Toni.

— Nu au luat-o pe drumul acela, insistă ea. Şi-au continuat drumul către nord.

— Şi presupun că ai ajuns la această concluzie cu ajutorul intuiţiei feminine, nu?

Unul din poliţişti izbucni în râs.

„De ce nu te gândeşti la consecinţe?”, se întrebă Toni.

— Maşina cu care au plecat de aici este în parcarea hanului Dew Drop, spuse ea calmă, pe drumul acesta, la opt kilometri spre nord.

Frank se înroşi şi mai tare, jenat că ea ştia mai multe decât el.

— Şi cum ai făcut rost de această informaţie?

— Muncă de cercetare. „Am fost o poliţistă mai bună decât tine, şi încă sunt, îşi spuse ea, dar nu dădu glas gândurilor sale. Am dat telefon în diverse locuri. E mai eficient decât să te bazezi pe intuiţie. Ai căutat-o cu lumânarea, ticălosule."

Poliţistul râse din nou, dar încercă să se abţină când văzu privirea fioroasă pe care i-o aruncă Frank.

— Hoţii ar putea fi la motel, continuă Toni, dar cel mai probabil au luat altă maşină şi au pornit mai departe.

Frank îşi reprimă furia.

— Duceţi-vă la motel, le spuse el celor doi. O să vă dau eu ordine ce să faceţi mai departe, când o să fiţi pe drum. Pregătiţi-vă de plecare!

Cei doi se îndepărtară în grabă. „În sfârşit", îşi spuse Toni în gând.

Frank chemă un detectiv în civil dintr-una dintre maşini şi îi ordonă să urmeze plugul de zăpadă până la motel, să verifice dubiţa şi să întrebe dacă nu cumva cineva de acolo observase vreo mişcare neobişnuită.

Toni se concentră asupra următorului pas. Voia să ştie cum avea să se desfăşoare întreaga operaţiune, dar nu avea maşină. Mai mult, mama ei era în continuare cu ea.

Îl văzu pe Carl Osborne vorbind încet cu Frank. Carl făcu semn către Jaguarul său, care era şi acum blocat la jumătatea aleii. Frank dădu din cap în semn de încuviinţare, după care îi spuse ceva unui poliţist în uniformă, care se duse afară şi vorbi cu şoferul plugului de zăpadă. „Îi vor debloca maşina lui Carl", presupuse Toni.

— Mergi cu plugul de zăpadă, i se adresă Toni lui Carl.

Acesta o privi cu îngâmfare.

— E o ţară liberă.

— Nu uita să iei căţelul.

— Voiam să-l las la tine.

— Vin şi eu cu tine.

— Eşti nebună.

— Trebuie să ajung acasă la Stanley. Este în drumul vostru, la opt kilometri de hanul Dew Drop. Poţi să ne laşi pe mine şi pe mama acolo.

După ce-l va fi pus la curent pe Stanley, putea să împrumute o maşină de la el, s-o lase pe mamă-sa la Steepfall şi să meargă pe urmele plugului de zăpadă.

— Vrei s-o iau şi pe mama ta? spuse Carl neîncrezător.

— Da.

— Nici să nu te gândeşti.

Toni dădu din cap în semn de acceptare.

— Să mă anunţi dacă te răzgândeşti.

Suspicios în faţa uşurinţei cu care ea acceptase deja refuzul, Carl se încruntă, dar nu mai scoase nici un cuvânt şi îşi puse

haina.

Gata să vorbească, Steve Tremlett deschise gura, dar Toni îi făcu un semn discret cu mâna să tacă.

Carl se duse la uşă.

— Nu uita să iei căţelul, spuse Toni.

Carl luă căţelul în braţe şi se duse la maşină.

Toni urmărea pe fereastră convoiul care se punea în mişcare. Plugul curăţă grămada de zăpadă din faţa maşinii lui Carl, după care urcă panta care ducea spre ghereta de la poartă. În urma lui, mergea o maşină de poliţie. Carl stătu în maşină câteva secunde, după care coborî şi se întoarse în Sala Mare.

— Unde sunt cheile mele? spuse el furios.

Toni îi zâmbi dulce.

— Te-ai răzgândit în privinţa acceptării mele ca tovarăş de drum?

Steve îşi băgă mâna în buzunar şi începu să zornăie nişte chei. Carl se încruntă.

— Urcă în afurisita aia de maşină, spuse el.

5.30 A.M.

Miranda avea un sentiment straniu în legătură cu cei trei indivizi ciudaţi pe care-i găsise în bucătărie. Erau ei cine pretindeau a fi? Era ceva la ei care o făcea să-şi dorească să nu fi fost îmbrăcată în cămaşă de noapte.

Avusese o noapte proastă. Întinsă într-o poziţie inconfortabilă pe fotoliul-pat din vechiul birou al lui Kit, adormise şi se trezise de mai multe ori, visând despre aventura ei stupidă şi ruşinoasă cu Hugo, şi, de câte ori se trezea, îi revenea ciuda pe Ned, care o dată în plus nu se arătase în stare să-i ia apărarea. Acesta ar fi trebuit să se supere pe Kit că deconspirase secretul, dar, în loc de asta, îi spusese că secretele ies mereu la iveală, mai devreme sau mai târziu. Reluaseră scena certei pe care o avuseseră mai devreme în maşină. Miranda sperase că această vacanţă reprezenta ocazia pentru ca familia să îl accepte pe Ned, dar acum credea că ar putea fi de fapt momentul în care ea începea să-l respingă. Era pur şi simplu prea slab.

Când auzise voci la parter, se simţise uşurată, pentru că asta însemna că se putea scula şi ea. Acum era neliniştită. Oare Nigel nu avea o soţie, o familie sau măcar o iubită care să vrea să-l aibă alături de Crăciun? Dar Elton? Era destul de sigură că Elton şi Nigel nu erau un cuplu de homosexuali: Nigel îi privise cămaşa de noapte cu ochiul speculativ al unui bărbat care şi-ar dori să vadă ce se afla sub ea.

Daisy ar fi părut ciudată în orice companie. Avea vârsta potrivită pentru a fi prietena lui Elton, dar cei doi păreau să se antipatizeze. Şi atunci ce căuta în compania lui Nigel şi a şoferului acestuia?

Miranda dădu verdictul: Nigel nu era prieten cu familia lui Daisy. Nu exista nici un pic de căldură între ei. Se comportau ca doi oameni care trebuiau să lucreze împreună chiar dacă nu se înţelegeau foarte bine. Dar, dacă erau colegi, de ce să fi minţit?

Şi tatăl ei părea încordat. Miranda se întreba dacă nu cumva era şi el suspicios.

Bucătăria se umplu de mirosuri apetisante: costiţă, cafea proaspăt făcută şi pâine prăjită. Miranda se gândea că gătitul era un lucru la care Kit se pricepea: mâncarea făcută de el era mereu prezentată într-un mod atractiv. Putea să facă nişte simple spaghete să arate ca un festin regesc. Aparenţele erau foarte importante pentru fratele ei. Nu putea să păstreze o slujbă sau să aibă mult timp ceva în cont, dar era mereu bine îmbrăcat şi conducea o maşină trăsnet, indiferent cât de îndatorat ar fi fost. În ochii tatălui său, Kit era o combinaţie de realizări frivole şi slăbiciuni grave. Singură perioadă în care Stanley fusese fericit

în privinţa fiului său fusese când acesta participase la Olimpiada de iarnă.

Acum, Kit dădu fiecăruia câte o farfurie cu costiţă crocantă, felii de roşie proaspătă, omletă cu ierburi tocate pe deasupra şi triunghiuri de pâine prăjită unsă cu unt. Tensiunea din cameră slăbi puţin. „Poate, se gândi Miranda, tocmai asta este şi intenţia lui Kit.” Mirandei nu prea îi era foame, dar luă o îmbucătură de omletă. Kit adăugase un pic de parmezan în omletă, iar aceasta avea un gust picant-acrişor încântător.

Kit făcea conversaţie.

— Şi, Daisy, tu cu ce te ocupi?

Îi aruncă zâmbetul său cuceritor. Miranda ştia că, în spatele acelui zâmbet, nu se ascundea nimic altceva decât politeţe. Lui Kit îi plăceau fetele drăguţe, iar Daisy nu era nici pe departe atrăgătoare.

Daisy răspunse după o bună bucată de timp.

— Lucrez cu tatăl meu, spuse ea.

— În ce domeniu lucrează tatăl tău?

— Domeniu?

— Ce tip de afaceri face?

Daisy părea încurcată de întrebarea lui. Nigel izbucni în râs şi spuse:

— Vechiul meu prieten, Harry, are atâtea afaceri, încât e greu să spui în ce domeniu lucrează.

Kit o surprinse pe Miranda prin insistenţă. Pe un ton provocator, îi spuse lui Daisy:

— Ei bine, atunci dă-ne un exemplu de o afacere de care se ocupă.

Daisy se însenină şi, ca şi cum ar fi avut un moment de genialitate, spuse:

— Se ocupă de proprietăţi.

Părea să repete ceva ce auzise mai demult.

— Se pare că-i place să deţină lucruri.

— Dezvoltarea proprietăţilor.

— N-am înţeles niciodată ce înseamnă asta – „dezvoltarea proprietăţilor”!

Miranda ştia că lui Kit nu-i stătea deloc în fire să interogheze oamenii într-un stil atât de agresiv. Poate că şi lui i se păreau neverosimile poveştile oaspeţilor. Se simţi uşurată. Acest fapt, asta dovedea că nu se cunoşteau. Undeva în subconştient, Miranda se temuse că nu cumva Kit să fie implicat în vreo afacere dubioasă cu ei. Cu el, nu se ştia niciodată.

În vocea lui Nigel se putea detecta o nuanţă de nerăbdare:

— Harry cumpără vreun depozit vechi de tutun, face o cerere de autorizaţie pentru a-l transforma într-un complex de apartamente de lux, apoi îl vinde vreunei companii de construcţii şi scoate profit.

Miranda îşi dădu seama că, o dată în plus, Nigel răspundea în locul lui Daisy. Se părea că şi Kit avusese acelaşi gând, pentru că spuse:

— Şi cum anume îl ajuţi pe tatăl tău în afacerile lui, Daisy? Mă gândesc că ai fi foarte bună la vânzări.

Daisy arăta de parcă s-ar fi priceput mai bine la a evacua chiriaşii rău-platnici. Îi aruncă lui Kit o privire ostilă.

— Fac diverse lucruri, spuse ea, după care îşi ridică bărbia, ca şi cum l-ar fi sfidat să găsească ceva în neregulă în răspunsul ei.

— Şi sunt convins că le faci într-un mod fermecător şi eficient, spuse Kit.

Îngrijorată, Miranda îşi dădu seama că linguşeala lui Kit căpătase accente de sarcasm. Poate că Daisy nu era deloc o fiinţă subtilă, dar putea să-şi dea foarte bine seama când era insultată.

Tensiunea care plutea în încăpere îi strică Mirandei micul dejun. Trebuia să discute cu tatăl ei despre această situaţie. Înghiţi, începu să tuşească, prefăcându-se că îi rămăsese ceva în gât. Tuşind în continuare, se ridică de la masă.

— Scuze, bolborosi ea.

Tatăl ei luă repede un pahar şi îl umplu cu apă de la robinet.

Tuşind mereu, Miranda ieşi din bucătărie. După cum voise, tatăl ei o urmă în hol. Miranda închise uşa de la bucătărie şi îi făcu tatălui său semn să meargă în biroul lui. În timp ce intrau amândoi, Miranda tuşi din nou, prefăcându-se şi de această dată.

Stanley îi întinse paharul cu apă, pe care Miranda îl respinse cu un gest.

— Mă prefăceam, spuse ea. Voiam să vorbesc cu tine. Ce părere ai despre oaspeţii noştri?

Tatăl ei puse paharul pe blatul acoperit cu piele verde al biroului.

— O adunătură ciudată. Mă gândeam că ar putea fi nişte prieteni dubioşi de-ai lui Kit – asta până a început să-i pună întrebări fetei.

— Şi eu la fel. Oricum, ascund ceva.

— Dar ce? Dacă au de gând să ne jefuiască, atunci se urnesc cam greu.

— Nu ştiu, dar mă simt ameninţată.

— Vrei să sun eu la poliţie?

— Asta ar putea fi o exagerare. Dar aş vrea să ştie *cineva* că oamenii aceştia sunt la noi în casă.

— Păi, hai să ne gândim – pe cine putem suna?

— Ce-ai spune de unchiul Norman?

Fratele tatălui ei, bibliotecar la universitate, trăia în Edinburgh. Cei doi se iubeau într-o manieră distantă, mulţumiţi să se vadă cam o dată pe an.

— Da. Norman ar înţelege. O să-i spun ce s-a întâmplat şi o să-l rog să mă sune într-o oră, să se asigure că suntem bine.

— Perfect.

Stanley ridică receptorul telefonului aflat pe biroul său şi îl duse la ureche. Se încruntă, îl puse din nou în furcă, după care îl ridică iarăşi.

— Nu e ton, spuse el.

Miranda simţi un junghi de frică.

— Acum *chiar* că vreau să sunăm pe cineva.

Stanley apăsa tastele computerului său.

— Nu avem nici legătură prin internet. Probabil din cauza vremii. Uneori, ninsoarea abundentă duce la ruperea firelor.

— Oricum...

— Unde e telefonul tău mobil?

— În casa de oaspeţi. Tu nu ai telefon?

— Numai în Ferrari.

— Olga trebuie să aibă.

— Nu-i nevoie să o trezim şi pe ea. Stanley aruncă o privire pe fereastră. O să-mi pun o haină peste pijamale şi mă duc eu în garaj.

— Unde sunt cheile?

— În dulapul pentru chei.

Dulapul pentru chei se afla pe perete, în holul unde se ţineau cizmele.

— Ţi le aduc eu.

Cei doi trecură în hol. Stanley se duse la uşă şi îşi găsi cizmele. Miranda puse mâna pe clanţa uşii de la bucătărie, dar ezită. Din bucătărie putea auzi vocea Olgăi. Miranda nu mai vorbise cu sora ei de seara trecută, când trădătorul de Kit îi dezvăluise secretul. Ce aveau să-şi spună?

Deschise uşa. Olga se sprijinea de un dulap, purtând un halat negru de mătase care-i amintea Mirandei de o robă de avocat. Nigel, Elton şi Daisy stăteau la masă, ca şi cum ar fi fost membrii juriului. În spatele lor stătea Kit, care privea neliniştit în jur. Olga îşi intrase din plin în rolul de avocat pledant, interogându-i pe străini peste masă.

— Ce naiba făceaţi atât de târziu? îl întrebă ea pe Nigel, ca şi cum acesta ar fi fost un adolescent delincvent.

Miranda observă o umflătură dreptunghiulară în dreptul buzunarului halatului de mătase: Olga avea mereu telefonul mobil la ea. Miranda avea de gând să se întoarcă pentru a-i spune tatălui ei să nu se mai deranjeze să se încalţe, dar fu captivată de spectacolul oferit de sora sa.

Nigel se încruntă dezaprobator, dar răspunse totuşi:

— Mergeam către Glasgow.

— Dar unde fuseserăţi? Nu prea e mare lucru la nord de noi.

— La o casă mare de vacanţă.

— Probabil că îi cunoaştem pe proprietari. Cine sunt?

— Familia Robinson.

— Nu-mi sună cunoscut, e un nume aproape la fel de comun ca Smith sau Brown. Cu ce ocazie?

— O petrecere.
Olga ridică din sprâncenele sale închise la culoare.
— Vii în Scoţia să-ţi petreci Crăciunul cu vechiul şi dragul tău prieten, după care tu şi fiica lui plecaţi la o petrecere şi îl lăsaţi pe bietul om singur?
— Nu se simţea prea bine.
Olga îşi îndreptă atenţia asupra lui Daisy.
— Ce fel de fiică eşti tu să-ţi laşi tatăl bolnav singur acasă în Ajunul Crăciunului?
Daisy îi răspunse cu o privire încărcată de furie mută. Miranda se temu că Daisy ar putea deveni violentă. Kit păru a avea acelaşi gând, pentru că interveni.
— Ia-o uşurel, Olga.
Aceasta nu-l băgă în seamă.
— Ei bine? o întrebă ea pe Daisy. Nu ai nimic de spus în apărarea ta?
Daisy îşi luă mănuşile. Din nu ştiu ce motiv, Mirandei gestul i se păru ameninţător. Daisy îşi puse mănuşile, după care răspunse:
— Nu sunt obligată să-ţi răspund la întrebări.
— Ba cred că da. Olga îşi îndreptă din nou privirea către Nigel. Sunteţi trei străini, staţi în bucătăria tatălui meu, îi mâncaţi mâncarea, iar povestea voastră este extrem de puţin plauzibilă. Cred că trebuie să daţi nişte explicaţii.
— Olga, chiar sunt necesare toate astea? întrebă Kit, neliniştit. Sunt doar nişte oameni care au rămas blocaţi...
— Eşti sigur? spuse ea.
Îşi aţinti din nou privirile asupra lui Nigel.
Acesta păruse relaxat înainte, dar acum furia i se simţea în voce:
— Nu-mi place să fiu interogat.
— Dacă nu-ţi place, poţi să pleci, spuse Olga. Dar, dacă vrei să stai în casa tatălui meu, trebuie să-mi spui o poveste mai credibilă decât talmeş-balmeşul ăsta.
— Nu putem să plecăm, spuse Elton indignat. Uită-te pe fereastră! E un rahat de furtună de zăpadă afară.
— Te rog să nu foloseşti un asemenea limbaj în casa noastră. Mama mea a interzis dintotdeauna obscenităţile, cu excepţia celor în limbi străine, iar noi am respectat regulile ei de când a murit. Olga întinse mâna spre cafetieră, apoi arătă cu degetul la servieta vişinie de pe masă. Asta ce e?
— Ea mea, spuse Nigel.
— Ei bine, noi nu ne ţinem bagajele pe masă. Se întinse şi o ridică. Nu e prea mare lucru în ea – auuu! Țipase pentru că Nigel o apucase de braţ. Mă doare! urlă ea.
Masca de politeţe pe care o arborase Nigel dispăruse. Vorbi încet, dar foarte clar:
— Pune servieta jos. Acum.
Stanley apăru lângă Miranda purtând o haină, mănuşi şi cizme.

— Ce naiba crezi că faci? îi spuse el lui Nigel. Ia-ţi mâinile de pe fiica mea!

Nellie începu să latre tare. Cu o mişcare rapidă, Elton se aplecă şi apucă zgarda câinelui.

Încăpăţânată, Olga încă mai ţinea mânerul servietei.

— Pune servieta jos, Olga, îi spuse Kit.

Daisy apucă servieta. Olga încercă să o ţină lângă ea şi, nu se ştie cum, servieta se deschise. Fulgii de polistiren se împrăştiară pe pardoseala bucătăriei. Kit ţipă îngrozit şi, pentru o secundă, Miranda se întrebă de ce îi era atât de frică. Din servietă căzu şi o sticlă de parfum aflată în două pungi sigilate.

Cu cealaltă mână, Olga îl plesni pe Nigel peste faţă.

Nigel o plesni şi el. Cu toţii, începură să ţipe în acelaşi timp. Stanley urlă de furie, trecu pe lângă Miranda şi se îndrepta hotărât către Nigel.

— Nuuu... ţipă Miranda.

Daisy se postă în calea lui Stanley. Acesta încercă să o împingă la o parte. Lucrurile se precipitară, iar Stanley strigă şi căzu pe spate, cu gura însângerată.

Apoi, dintr-odată, atât Nigel, cât şi Daisy scoaseră armele.

Toată lumea tăcea, cu excepţia lui Nellie, care lătra înnebunită. Elton îi răsuci zgarda, sufocând-o până când tăcu. Încăperea era cufundată în tăcere.

— Cine naiba sunteţi voi? spuse Olga.

Stanley se uită la sticla de parfum de pe masă şi spuse, pe un ton temător:

— De ce e sticla aceea în două pungi?

Miranda se strecură pe uşă afară.

5.45 A.M.

Plin de teamă, Kit privea fix sticla de Diablerie care se afla pe masa din bucătărie. Dar aceasta nu se spărsese; capacul nu i se desfăcuse; cele două pungi rămăseseră intacte. Lichidul letal era în siguranţă, în interiorul fragilului recipient.

Dar acum, că Nigel şi Daisy îşi scoseseră pistoalele, nu mai puteau să se prefacă a fi victime nevinovate ale furtunii. Imediat ce vor apărea veştile de la laborator, se va face legătura între ei şi furtul virusului.

Nigel, Daisy şi Elton ar putea scăpa, dar situaţia lui Kit era diferită. Nu era nici o îndoială asupra identităţii sale. Chiar dacă scăpa azi, avea să fie un fugar pentru tot restul vieţii.

Mintea lui lucra cu o repeziciune specifică furiei, încercând să găsească o cale de scăpare.

Apoi, în timp ce toată lumea stătea nemişcată, uitându-se la micile şi periculoasele pistoale gri-închis, Nigel îşi mişcă arma o sutime de centimetru, îndreptând-o neîncrezător spre Kit, însă acestuia îi veni brusc o idee.

Îşi dădu seama că familia sa nu avea nici un motiv să-l suspecteze *pe el*. Era posibil să fi fost înşelat de cei trei fugari. Povestea lui, cum că nu-i cunoştea, putea să stea în picioare.

Dar cum putea clarifica lucrurile în avantajul său?

Încet, îşi ridică mâinile în semn de predare.

Toţi îl priveau. Pentru o clipă, Kit crezu că hoţii înşişi aveau să-l trădeze. Pe faţa lui Nigel, se întipări o expresie încruntată, care însă trecu rapid. Elton arăta în mod clar surprins. Daisy zâmbi dispreţuitor.

— Tată, îmi pare foarte rău că i-am adus pe oamenii aceştia în casă. Nici nu mi-a trecut prin cap...

Tatăl său se uită lung la el, după care încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Nu e vina ta, spuse el. Nu poţi să refuzi străinii care-ţi cer găzduire pe timpul unei furtuni. Nu aveai cum să ştii – se întoarse şi îi adresă lui Nigel o privire de dispreţ absolut – exact ce *gen* de oameni sunt.

Nigel înţelese imediat şi interveni pentru a susţine minciuna lui Kit.

— Îmi pare rău că trebuie să îţi răsplătesc ospitalitatea astfel... Kit, nu-i aşa? Da... ne-ai salvat vieţile. Iar acum noi vă ameninţăm cu arma. Lumea asta n-a fost niciodată dreaptă.

Pe măsură ce începea să înţeleagă înşelătoria, chipul lui Elton se lumină. Nigel continuă:

— Dacă sora ta autoritară nu şi-ar fi băgat nasul, poate că am fi plecat fără nici un incident, şi nu ai fi aflat niciodată ce oameni răi suntem. Dar a insistat.

Daisy înţelese şi ea, într-un final, şi se întoarse privind cu ciudă.
Kit îşi dădu seama că Nigel şi ceilalţi puteau să-i omoare pur şi simplu rudele. Erau dispuşi să fure un virus care avea să măcelărească mii de oameni, aşa că de ce ar fi ezitat să-i împuşte pe cei din familia Oxenford? Evident, era diferit: ideea asasinării miilor de oameni era un pic mai abstractă, în timp ce împuşcarea cu sânge-rece a adulţilor şi a copiilor ar fi mai greu de realizat. Dar era posibil ca ei s-o facă dacă erau nevoiţi. Îşi dădu seama, înfiorat, că l-ar fi putut omorî şi pe el. Din fericire, încă aveau nevoie de el. Ştia drumul către căsuţa lui Luke şi deci spre Toyota Land Cruiser. Nu l-ar fi găsit niciodată fără el. Se hotărî să-i amintească acest lucru lui Nigel cu prima ocazie.
— Vedeţi voi, conţinutul acelei sticle valorează o grămadă de bani, termină Nigel.
Pentru a-şi întări întreaga prefăcătorie, Kit întrebă:
— Ce e?
— Nu-i treaba ta, spuse Nigel.
Mobilul lui Kit începu să sune.
Nu ştia ce să facă. Probabil că îl suna Hamish. Probabil se întâmplase ceva la Kremlin, iar omul lui din interior simţea nevoia să-l anunţe pe Kit. Dar cum putea să vorbească cu Hamish fără să se trădeze în faţa familiei? Stătea paralizat, în timp ce toată lumea asculta sunetul de apel al mobilului – *Simfonia a noua* a lui Beethoven.
Nigel rezolvă problema.
— Dă-mi telefonul, spuse el.
Kit îi dădu telefonul, iar Nigel răspunse:
— Da, Kit sunt, spuse el, imitând accentul scoţian destul de bine.
Se părea că persoana de la celălalt capăt al firului îl crezuse, pentru că se lăsă tăcerea, în timp ce Nigel asculta ce i se spunea.
— Am înţeles, spuse el. Mulţumesc. Închise şi băgă telefonul în buzunar. Cineva voia să te avertizeze în privinţa a trei infractori care se află prin împrejurimi, spuse el. Se pare că poliţia vine după ei cu un plug de zăpadă.

Craig nu o putea înţelege pe Sophie. Acum era dureros de timidă, după care aproape jenant de îndrăzneaţă. Îl lăsă să-şi bage mâinile pe sub puloverul ei, şi chiar îşi desfăcu sutienul când el se încurcă, iar el crezu că avea să moară de plăcere când îi cuprinse ambii sâni în palme – dar apoi refuză să-l lase să-i privească la lumina lumânării. Se arătase şi mai încântată când îi descheiase jeanşii, ca şi cum ar fi făcut aşa ceva de ani buni; dar nu ştia ce să facă mai departe. Craig se întreba dacă exista vreun cod de comportament de care el nu ştia. Sau era şi ea la fel de neexperimentată ca el? Oricum, începuse să se priceapă mai bine la sărutat. La început, fusese şovăielnică, ca şi cum nu era sigură

dacă voia cu adevărat să o facă; dar, după ce exersase timp de câteva ore, era mai entuziastă.

Craig se simţea ca un marinar în mijlocul furtunii. Toată noaptea plutise pe valuri de speranţă şi disperare, dorinţă şi dezamăgire, nelinişte şi încântare. La un moment dat, Sophie şoptise:

— Eşti atât de drăguţ... Eu nu sunt atât de drăguţă... Sunt o stricată.

Iar apoi, când el o sărută din nou, faţa ei era udă de lacrimi. „Ce ar trebui să faci, se întrebă el, când o fată începe să plângă în timp ce tu ai mâna în chiloţii ei?” Începu să îşi retragă mâna, simţind că, probabil, acest lucru şi-l dorise ea, dar ea îl apucă de încheietură şi îi ţinu mâna acolo.

— Cred că eşti drăguţă, spuse el, dar i se păru că sună cam sec, aşa că adăugă: Cred că eşti minunată.

Deşi se simţea uimit, era, de asemenea, extrem de fericit. Nu se simţise niciodată atât de apropiat de o fată. Era plin până la refuz cu iubire, tandreţe şi bucurie. Când se auziseră zgomote din bucătărie, ei vorbeau despre cât de departe să meargă. Sophie spunea:

— Vrei să mergem până la capăt?

— Tu vrei?

— Vreau dacă vrei şi tu.

Craig dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Chiar vreau.

— Ai prezervative?

— Da.

Craig bâjbâi prin buzunarul de la jeanşi şi scoase pacheţelul.

— Deci ai plănuit asta?

— Nu am plănuit nimic. Era pe jumătate adevărat: nu avusese cine ştie ce plan. Speram totuşi. Încă de când te-am cunoscut, mă gândeam la asta, ei bine, şi când te-am văzut din nou... şi aşa mai departe. Şi azi toată ziua...

— Ai fost foarte insistent.

— Voiam să fiu cu tine aşa.

Nu era o mostră de elocvenţă, dar se părea că tocmai asta voia Sophie să audă.

— Bine, atunci. Hai s-o facem!

— Eşti sigură?

— Da. Acum. Repede.

— Bine.

— O, Doamne, ce se aude?

Craig fusese conştient de prezenţa oamenilor în bucătărie. Auzise vag murmurul vocilor. Apoi, cineva zăngănise o tigaie şi simţise miros de costiţă. Nu era sigur ce oră era, dar i se părea cam devreme pentru micul dejun. Cu toate acestea, nu fusese foarte atent, încrezător că nimeni nu putea să-i întrerupă acolo, în pod. Dar acum zgomotele nu mai puteau fi ignorate. Întâi îl auzi

pe bunicul lui strigând – un lucru total neobişnuit. Nellie începu să latre ca un diavol; se auzi un ţipăt, iar vocea semăna foarte bine cu cea a mamei lui Craig; apoi se auziră mai multe voci bărbăteşti care strigară în acelaşi timp.

— E ceva normal? întrebă Sophie cu voce temătoare.

— Nu, răspunse el. Se mai ceartă, dar nu ţipă unii la ceilalţi.

— Ce se întâmplă?

Craig ezită. Pe de o parte, ar fi vrut să ignore zgomotul şi să se poarte ca şi cum el şi Sophie erau într-un univers numai al lor, întinşi pe canapea. Ar fi putut să ignore chiar şi un cutremur concentrându-se asupra pielii ei catifelate, asupra respiraţiei fierbinţi şi asupra buzelor umede. Pe de altă parte, simţea că întreruperea era chiar bine-venită: era posibil să fie chiar plăcut să amâne ultimul pas, astfel încât să rămână ceva la care să se gândească cu plăcere.

Sub ei, bucătăria se cufundă în tăcere la fel de brusc cum apăruseră zgomotele.

— Ciudat, spuse el.

— E înfricoşător.

Vocea lui Sophie trăda teamă, iar acest lucru îl făcu pe Craig să se hotărască. O sărută încă o dată, după care se ridică. Îşi trase jeanşii şi merse de cealaltă parte a podului, către locul unde se afla gaura în podea. Se întinse pe burtă şi se uită prin fanta creată între scânduri.

O văzu pe mama sa, care stătea cu gura deschisă, cu o expresie de uimire şi de spaimă întipărită pe chip. Bunicul îşi ştergea o dâră de sânge de pe bărbie. Unchiul Kit avea mâinile ridicate. În încăpere se aflau trei străini. La început crezuse că erau toţi bărbaţi; după un timp, îşi dădu seama că unul dintre ei era o fată urâtă şi rasă în cap. Tânărul de culoare o ţinea pe Nellie de zgardă, strângând-o cu putere. Bărbatul mai în vârstă şi femeia aveau arme.

— Drăcia naibii, ce se întâmplă acolo jos? murmură Craig.

Sophie se întinse lângă el. După câteva momente, suspină adânc.

— Acelea sunt arme? întrebă ea în şoaptă.

— Da.

— O, Doamne, am dat de necaz.

— Trebuie să sunăm la poliţie. Unde e telefonul tău?

— L-am lăsat în hambar.

— La naiba!

— O, Doamne, ce am putea să facem?

— Gândeşte! Gândeşte! Un telefon. Avem nevoie de un telefon.

Craig ezita.

Îi era frică. Nu-şi dorea decât să stea nemişcat şi să închidă strâns ochii. Dacă Sophie n-ar fi fost lângă el, poate că exact asta ar fi făcut. Nu cunoştea el toate regulile, dar ştia că un bărbat

trebuia să se arate curajos când o fată era înspăimântată, mai ales când erau iubiţi, sau aproape iubiţi. Iar dacă nu se simţea curajos, trebuia să se prefacă.

„Unde e cel mai apropiat telefon?”

— E un telefon fix lângă patul bunicului.

— Nu pot să fac nimic, sunt prea speriată, spuse Sophie.

— Mai bine rămâi aici.

— În regulă.

Craig se ridică. Îşi încheie nasturii de la jeanşi şi îşi închise cureaua, după care se duse la uşiţa joasă. Trase adânc aer în piept, după care o deschise. Se târî în dulapul de costume al bunicului, împinse uşa şi ieşi în garderobă.

Luminile erau aprinse. Pantofii maro-închis, stil bocanc, ai bunicului erau unul lângă altul pe covor, iar cămaşa albastră pe care o purtase cu o zi în urmă stătea aruncată în vârful unei grămezi de haine, în coşul de rufe. Craig pătrunse în dormitor. Patul era nefăcut, ca şi cum bunicul tocmai s-ar fi dat jos. Pe noptieră, se aflau un exemplar din revista *Scientific American*, deschis, şi telefonul.

În toată viaţa lui, Craig nu mai formase niciodată numărul de urgenţe. „Oare ce trebui să spui?” Văzuse la televizor oameni sunând la poliţie. „Trebuie să-ţi dai numele şi adresa”, îşi spuse el în gând. Şi după aceea? „La noi în bucătărie, se află nişte oameni înarmaţi.” Suna melodramatic – dar probabil că toate apelurile la Urgenţe erau dramatice.

Ridică receptorul. Nu avea ton.

Apăsă cu un deget clapa aparatului şi apăsă de mai multe ori pe ea, după care ascultă din nou. Nimic.

Puse receptorul la loc. De ce nu funcţionau telefoanele? Era doar o coincidenţă – sau străinii ăia tăiaseră firele?

„Oare bunicul are telefon mobil?” Craig deschise sertarul noptierei. Înăuntru găsi o lanternă şi o carte, dar nici un telefon. Apoi îşi aduse aminte. Bunicul avea un telefon în maşină, dar nu avea celular.

Auzi zgomote din garderobă. Sophie scoase capul din dulapul cu costume, părând de-a dreptul înfricoşată.

— Vine cineva! şuieră ea.

O secundă mai târziu, Craig auzi paşi grei pe scară.

Ţâşni în garderobă. Sophie se retrase repede în pod. Craig se lăsă în genunchi şi se târî prin dulapul de costume exact în momentul în care auzi uşa dormitorului deschizându-se. Nu mai avu timp să închidă uşa dulapului. Se strecură prin uşiţă, după care se întoarse repede şi o închise încetişor în urma lui.

— Bărbatul mai în vârstă i-a cerut fetei să cerceteze casa. I-a spus Daisy.

— I-am auzit bocancii pe scări.

— Ai reuşit să iei legătura cu poliţia?

Craig clătină din cap.

— Nu e ton.
— Nu!
Auziră paşii grei ai lui Daisy, care intrase în garderobă. Avea să vadă uşa dulapului, care rămăsese deschisă. Dar avea să observe uşiţa din spatele costumelor? Numai dacă se uita cu atenţie.
Craig asculta. „Oare în secunda aceasta se uită în dulapul deschis?” Simţea că începe să tremure. Daisy nu era mare – cu vreo câţiva centimetri mai scundă, presupuse el –, dar arăta absolut înspăimântător.
Tăcerea se prelungea. I se păru că o aude intrând în baie. După un moment, paşii ei grei traversară garderoba şi se îndepărtară. Uşa de la dormitor fu trântită.
— O, Doamne, sunt atât de speriată! spuse Sophie.
— Şi eu, recunoscu Craig.

Miranda se afla în dormitorul Olgăi, cu Hugo.
Când ieşise din bucătărie, nu ştiuse ce să facă. Nu putea să meargă în curte – era în cămaşă de noapte şi cu picioarele goale. Fugise pe scări cu gândul să se încuie în baie, dar îşi dăduse seama, aproape în acelaşi timp, că nu i-ar servi la nimic. Se oprise în capătul superior al scărilor, şovăind. Îi era atât de frică, încât simţea că îi vine să vomite. Trebuia să sune la poliţie – aceasta era prioritatea.
Olga avea telefonul mobil în buzunarul halatului – dar probabil că Hugo avea şi el unul.
Deşi speriată, timp de o fracţiune de secundă, Miranda ezitase în faţa uşii. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie în acelaşi dormitor cu Hugo. Apoi auzi pe cineva ieşind din bucătărie. Repede, deschise uşa camerei lui Hugo, se strecură înăuntru şi o închise fără zgomot.
Hugo stătea lângă fereastră, uitându-se afară. Era gol şi stătea cu spatele la uşă.
— Vezi de ce vreme nenorocită avem parte? spuse el, crezând, în mod evident, că soţia sa se întorsese.
Pe moment, Miranda fu surprinsă de tonul lui firesc. Evident, Olga şi Hugo se împăcaseră, după ce ţipaseră unul la celălalt jumătate din noapte. Oare Olga îşi iertase deja soţul că făcuse sex cu sora ei? Cam repede – dar poate că mai avuseseră acest gen de scandal şi înainte, în legătură cu alte femei. Miranda se întrebase mereu cum reacţionează Olga la comportamentul soţului ei afemeiat, dar sora ei nu deschisese niciodată acest subiect. Poate că aveau un fel de scenariu: infidelitate, descoperire, ceartă, împăcare şi apoi, din nou, infidelitate.
— Eu sunt, spuse Miranda.
Surprins, Hugo se întoarse, dar apoi zâmbi.
— Şi în *déshabillé* – ce surpriză încântătoare! Hai în pat, repede!

Miranda auzi paşi grei pe scări şi, în acelaşi moment, observă că burta lui Hugo era mult mai mare decât atunci când se culcase cu el – arăta ca un gnom mic şi rotund – şi se întrebă cum de i se putuse părea atrăgător.

— Trebuie să suni chiar acum la poliţie, spuse ea. Unde e mobilul tău?

— Aici, zise el, arătând către noptieră. Dar ce naiba s-a întâmplat?

— Sunt nişte oameni înarmaţi în bucătărie – sună rapid la poliţie!

— Cine sunt?

— Nu contează!

Auzi paşi grei în capătul scărilor. Stătea îngheţată, terorizată de gândul că uşa avea să se deschidă brusc, dar paşii trecură pe lângă uşa lor. Vocea ei se transformă într-un fel de ţipăt jos.

— Probabil că mă caută. Fă-o odată!

Hugo îşi reveni din starea de şoc. Înşfacă telefonul, îl scăpă pe podea, îl ridică şi apăsă butonul de pornire.

— Afurisitul acesta are nevoie de o veşnicie să se deschidă! spuse el enervat. Ai zis *arme*?

— Da!

— Cum au intrat oamenii aceştia?

— Spuneau că au rămas blocaţi – ce se întâmplă cu telefonul acela?

— Caută reţeaua, spuse el. Hai odată, hai odată!

Miranda auzi din nou paşii pe hol. De data aceasta, era pregătită. Se aruncă pe podea şi se strecură sub patul dublu exact în momentul în care uşa se deschise cu rapiditate.

Închise ochii, încercând să se facă mică. Dându-şi seama că se comporta prosteşte, îi deschise din nou. Vedea picioarele goale ale lui Hugo şi o pereche de bocanci de motociclist, cu vârful îmbrăcat în oţel. Îl auzi pe Hugo spunând:

— Bună, frumoaso, tu cine eşti?

Farmecul său nu îşi făcu efectul şi cu Daisy.

— Dă-mi telefonul ăla, spuse ea.

— Eu doar...

— Acum, grăsan prost ce eşti.

— Poftim, ia-l.

— Acum vino cu mine.

— Lasă-mă să-mi pun ceva pe mine.

— Nu-ţi face griji, nu am de gând să-ţi muşc cocoşelul.

Miranda văzu picioarele lui Hugo îndepărtându-se de Daisy. Ea se mişcă repede în direcţia lui; după aceea, se auzi zgomotul făcut de o lovitură, iar Hugo ţipă. Ambele perechi de picioare se mişcară împreună în direcţia uşii. Ieşiră din câmpul vizual al Mirandei, iar, câteva momente mai târziu, îi auzi coborând scările.

— O, Doamne, ce fac acum? se întrebă Miranda în şoaptă.

6 A.M.

Craig şi Sophie stăteau întinşi unul lângă celălalt pe podeaua podului, uitându-se prin gaura care făcea legătura cu bucătăria exact în momentul în care tatăl lui Craig era târât, gol, prin încăpere de către Daisy.

Craig fu şocat şi uşor jenat. Era o scenă desprinsă dintr-un coşmar, sau dintr-un tablou vechi în care păcătoşii sunt târâţi în iad. Abia dacă-şi putea da seama că silueta aceea umilită şi neajutorată era tatăl său, şeful familiei, singura persoană care avea curajul de a-i face faţă mamei sale dominatoare, bărbatul care îi condusese lui Craig viaţa în toţi cei cincisprezece ani ai săi. Se simţea dezorientat, parcă plutea, ca şi cum legea gravitaţiei ar fi fost anulată, iar el nu mai putea să-şi dea seama în ce direcţie se afla pământul.

Sophie începu să plângă încetişor.

— E îngrozitor, şopti ea. O să fim ucişi cu toţii.

Nevoia de a o linişti îi dădu lui Craig putere. Îşi puse braţele în jurul umerilor ei înguşti. Sophie tremura.

— E îngrozitor, dar nu am murit încă, spuse el. Putem să chemăm ajutoare.

— Cum?

— Unde e telefonul tău?

— L-am lăsat în hambar, sus, lângă pat. Cred că l-am scăpat în valiză când m-am schimbat.

— Trebuie să mergem acolo şi să-l folosim pentru a suna la poliţie.

— Şi ce facem dacă oamenii aceia îngrozitori ne văd?

— O să stăm departe de ferestrele bucătăriei.

— Nu putem – uşa hambarului e chiar vizavi de bucătărie!

Craig ştia că ea avea dreptate, dar trebuiau să-şi asume acest risc.

— Probabil că ei nu stau să se uite pe fereastră.

— Dar ce facem dacă se întâmplă să ne zărească?

— Oricum, pe ninsoarea aceasta, de-abia se vede până în cealaltă parte a curţii.

— Sigur ne vor vedea!

Craig nu mai ştia ce să-i spună.

— Trebuie să încercăm.

— Nu pot! Hai să rămânem aici.

Era tentant, dar Craig ştia că, dacă s-ar fi ascuns şi n-ar fi făcut nimic să-şi ajute familia, s-ar fi simţit copleşit de ruşine.

— Dacă vrei, în timp ce eu mă duc în hambar, tu poţi să rămâi aici.

— Nu – nu mă lăsa singură!

Craig ştiuse că avea să spună acest lucru.

— Atunci, va trebui să vii cu mine.
— Nu vreau.
Craig o strânse de umeri şi o sărută pe obraz.
— Hai, fii curajoasă!
Sophie îşi şterse nasul cu mâneca şi spuse:
— Voi încerca.
Craig se ridică şi îşi puse cizmele şi haina. Sophie stătea nemişcată, privindu-l în lumina lumânării. Încercând să meargă încet, de teamă să nu fie auzit de jos, din bucătărie, Craig îi găsi cizmele de cauciuc, după care îngenunche şi i le puse în picioruşe. Anesteziată de şoc, Sophie coopera din inerţie. Craig o trase uşor şi o ridică în picioare, după care o ajută să-şi pună hanoracul. Îi încheie fermoarul, îi puse gluga pe cap şi apoi îi aranjă cu mâna părul pe spate. Gluga îi dădea o înfăţişare şmecherească şi, pentru o fracţiune de secundă, Craig se minună cât de drăguţă era.
Deschise uşa mare a mansardei. O rafală îngheţată umplu podul cu o avalanşă de fulgi de zăpadă. Lampa de deasupra uşii din spate formă un cerc restrâns de lumină deasupra stratului de zăpadă, mai gros ca oricând. Coşul de gunoi arăta precum turbanul lui Ali Baba.
În această parte a casei, se aflau două ferestre, cea de la cămară şi cea de la holul unde se ţineau cizmele. Străinii cei ciudaţi se aflau în bucătărie. Dacă Craig avea ghinion, unul dintre ei putea intra în cămară sau în holul pentru cizme exact în momentul nepotrivit şi să-l zărească – dar se gândi că şansele erau de partea lui.
— Hai! spuse el.
Sophie stătea lângă el şi se uita în jos.
— Tu primul.
Craig se aplecă în afară. În holul pentru cizme era aprinsă lumina, dar în cămară nu era nimeni. Avea să-l vadă cineva? Dacă ar fi fost singur, ar fi fost speriat de moarte, dar teama lui Sophie îi insufla curaj. Mătură cu mâna zăpada de pe pervaz, după care merse de-a lungul lui către acoperişul înclinat al holului pentru cizme. Curăţă o parte din acoperiş, apoi se ridică în picioare şi îi întinse mâna lui Sophie. O ţinu de mână în timp ce ea înainta încet pe pervaz.
— Te descurci bine, spuse el încet.
Nu era greu – pervazul era lat de vreo treizeci de centimetri –, dar Sophie tremura. Într-un final, Sophie coborî pe acoperişul înclinat.
— Bravo, spuse Craig.
Apoi ea alunecă.
Picioarele îi fugiră de sub ea. Craig o ţinea în continuare de mână, dar nu putu să-i menţină poziţia verticală, iar ea căzu în fund cu un zgomot surd care se transmise, mai mult ca sigur, şi

sub ei. Sophie căzuse într-o poziţie ciudată, înclinată pe spate, şi începu să alunece pe acoperişul îngheţat.

Craig se aplecă spre ea şi o prinse de hanorac. Trase spre el, încercând să-i oprească alunecarea, dar picioarele lui se aflau pe aceeaşi suprafaţă alunecoasă, iar singurul rezultat fu că îl trase după ea. Craig alunecă pe acoperiş pe urmele lui Sophie, încercând din răsputeri să-şi menţină poziţia verticală şi să-i micşoreze viteza.

Când picioarele ei ajunseră la burlanul de pe marginea acoperişului, se opri; dar fundul ei era poziţionat lateral faţă de burlan. Se înclină lateral. Craig strânse şi trase mai tare de hanoracul ei – după care alunecă din nou. Dădu drumul hainei ei, agitându-şi mâinile pentru a rămâne în picioare.

Sophie ţipă şi căzu de pe acoperiş, de la mai bine de trei metri, aterizând în stratul de zăpadă proaspătă şi pufoasă de lângă cazanul de gunoi.

Craig se aplecă peste marginea acoperişului. Colţul în care căzuse Sophie era foarte puţin luminat, iar el abia dacă o vedea.

— Eşti bine? întrebă el. Nu primi nici un răspuns. Oare leşinase din cauza căzăturii? Sophie! strigă el.

— Sunt în regulă, spuse ea cu tristeţe.

Atunci se deschise uşa din spate.

Rapid, Craig se ghemui, pentru a nu fi observat.

Din casă ieşi un bărbat. Craig nu văzu altceva decât un cap cu părul scurt, de culoare închisă. Aruncă o privire în lateral faţă de uşă. Lumina care venea prin uşa deschisă făcea ca Sophie să fie cât de cât vizibilă. Hanoracul ei roz se confunda cu zăpada, dar jeanşii închişi la culoare se vedeau. Stătea nemişcată. Bărbatul nu-i putea vedea faţa.

Se auzi o voce din interior:

— Elton! Cine e acolo?

Elton cercetă zona cu o lanternă, dar în lumina ei nu apăreau decât fulgi de zăpadă. Craig încercă să se facă una cu acoperişul, stând culcat.

Elton se întoarse către dreapta, în direcţia opusă locului în care se afla Sophie, şi făcu câţiva paşi în furtună, luminându-şi calea cu lanterna.

Craig se lipi de acoperiş, sperând că Elton n-avea să se uite în sus. Atunci îşi dădu seama că uşa de la pod era în continuare deschisă. Dacă, din întâmplare, Elton îşi îndrepta lanterna în direcţia aceea, nu avea cum să nu observe şi să cerceteze – ceea ce ar fi însemnat un dezastru. Mişcându-se încet, Craig se târî pe acoperişul înclinat. Imediat ce putu ajunge la el, apucă partea de jos a uşii şi o împinse uşor. Aceasta se mişcă încet, în arc de cerc. Craig o mai împinse o dată şi îi dădu drumul, după care se lipi din nou de acoperiş. Uşa se închise cu un zgomot care putea fi auzit cu uşurinţă.

Elton se întoarse. Craig stătea nemişcat. Văzu fasciculul lanternei plimbându-se pe frontoanele casei şi pe uşa podului.

Din nou se auzi vocea din interiorul casei.

— Elton!

Lumina lanternei se îndepărtă.

— Nu pot să văd nimic, răspunse tare Elton, iritat.

Craig riscă să-şi mişte un pic capul ca să vadă ce se întâmpla. Elton se îndrepta în direcţia opusă, către Sophie. Se opri la cazanul de gunoi. Dacă se uita pe după colţul holului şi îşi îndrepta lanterna spre colţul peretelui, o vedea. Craig se hotărî ca, în momentul în care s-ar întâmpla acest lucru, să se arunce de pe acoperiş în capul lui Elton. Probabil că urma să ia bătaie, dar Sophie ar fi scăpat.

După un minut interminabil, Elton se întoarse.

— Nu-i nimic aici decât nişte afurisită de zăpadă, strigă el şi intră înapoi în casă, trântind uşa.

Craig gemu uşurat. Abia acum îşi dădu seama că tremura. Încercă să se liniştească. Gândul că Sophie avea nevoie de el îl ajută. Sări de pe acoperiş şi ateriză lângă ea. Aplecându-se, zise:

— Te-ai lovit?

Sophie se ridică în fund.

— Nu, dar sunt foarte speriată.

— Bine. Poţi să te ridici?

— Eşti sigur că a plecat?

— L-am văzut intrând şi închizând uşa. Probabil că te-au auzit ţipând, sau poate au auzit bufnitura când ai alunecat pe acoperiş – dar, în furtuna aceasta, probabil că nu şi-au dat seama de unde a venit zgomotul.

— O, Doamne, sper că aşa e.

Se chinui să se ridice în picioare.

Craig se încruntă în timp ce se gândea. În mod evident, banda era foarte atentă. Dacă el şi Sophie se duceau direct în cealaltă parte a curţii, către hambar, ar fi riscat să fie văzuţi de oricine s-ar fi uitat pe ferestrele din bucătărie. Era mai bine să iasă în grădină, să treacă prin spatele casei de oaspeţi şi să se apropie de hambar prin spate. Tot ar risca să fie văzuţi intrând pe uşă, dar pericolul era mai mic dacă alegeau traseul.

— Pe aici, spuse el.

O luă de mână, iar ea îl urmă de bunăvoie.

Cei doi simţiră că vântul bătea mai puternic. Furtuna părăsea marea şi se instala pe uscat. Departe de adăpostul casei, zăpada nu mai cădea în vârtejuri de fulgi, ci se abătea asupra pământului în rafale grele şi tăioase, care le loveau feţele şi le intrau în ochi.

Când Craig văzu că nu mai putea zări casa, se întoarse la nouăzeci de grade. Înaintau încet. Zăpada se aşternuse într-un strat mai gros de o jumătate de metru, făcând mersul extrem de obositor. Nu putea să vadă casa de oaspeţi. Măsurându-şi paşii, Craig merse aproximativ un metru. Fără să mai vadă nimic, se

gândi că ajunseseră la acelaşi nivel cu hambarul, aşa că se întoarse din nou. Numără paşii pe care trebuia să-i facă pentru a ajunge la peretele de lemn din spatele hambarului.

Dar nu vedea nimic în faţa ochilor.

Era sigur că nu greşise. Fusese atent. Mai merse alţi cinci paşi. Se temea ca nu cumva să se fi rătăcit, dar nu voia ca Sophie să ştie lucrul acesta. Stăpânindu-şi panica, se întoarse din nou, îndreptându-se înapoi către casa mare. Era atât de întuneric, că Sophie nu-i putea vedea faţa, aşa că, din fericire, nu ştia cât de speriat era.

Erau afară de mai puţin de cinci minute, dar deja mâinile şi picioarele le îngheţaseră. Craig îşi dădu seama că erau într-un real pericol. Dacă nu reuşeau să găsească adăpost, aveau să moară îngheţaţi.

Sophie nu era deloc proastă.

— Unde suntem?

Craig păru mult mai încrezător decât era în realitate.

— Tocmai ajungem la hambar. Mai avem câţiva paşi de mers.

N-ar fi trebuit să facă o asemenea predicţie nechibzuită. După încă zece paşi, erau în continuare în beznă.

Craig se gândi că, probabil, se îndepărtase mai mult decât crezuse la început. Prin urmare, la întoarcere, paşii fuseseră prea mici. Din nou, se întoarse spre dreapta. Acum, se întorsese de atâtea ori, încât nu mai era sigur de nici o direcţie. Mai merse cu greu încă zece paşi şi se opri.

— Ne-am rătăcit? întrebă Sophie încet.

— N-avem cum să fim departe de hambar! spuse Craig furios. Am făcut numai câţiva paşi în grădină.

Sophie îl îmbrăţişă.

— Nu e vina ta.

El ştia că nu era adevărat, dar îi era, oricum, recunoscător.

— Am putea să ţipăm, sugeră ea. Caroline şi Tom ne-ar auzi şi ne-ar răspunde.

— Dar s-ar putea să ne audă şi oamenii aceia din bucătărie.

— Ar fi mai bine decât să îngheţăm.

Avea dreptate, dar Craig nu voia să recunoască acest lucru. Cum era posibil să te pierzi la numai câţiva metri de casă? Craig refuza să creadă aşa ceva.

O îmbrăţişă, dar se simţea cuprins de disperare. Se crezuse superior lui Sophie pentru că ea era mai speriată decât el, şi pentru câteva momente, se simţise un adevărat bărbat protejând-o; dar acum se rătăciseră amândoi din cauza lui. „Halal bărbat, halal protector!”, îşi zise el. Prietenul ei, studentul la drept, s-ar fi descurcat mai bine – asta dacă într-adevăr exista.

Cu coada ochiului, zări o lumină.

Se întoarse în direcţia aceea, dar lumina dispăruse. Ochii lui nu vedeau nimic decât beznă absolută. Oare văzuse ceea ce şi-ar fi dorit de fapt?

Sophie simţi tensiunea.

— Ce e? întrebă ea.

— Mi s-a părut că văd o lumină.

Când se întoarse cu faţa spre ea, lumina păru să reapară undeva la marginea câmpului său vizual. Dar, când se uită din nou, dispăruse.

Îşi aducea vag aminte ceva învăţat la biologie despre vederea periferică, cum că ar înregistra lucruri inaccesibile privirii directe. Era şi o cauză, ceva legat de punctul orb de pe retină. Se întoarse iarăşi înspre Sophie. Lumină apăru din nou. De data aceasta, nu se mai uită la ea, ci se concentra asupra a ceea ce putea distinge fără să-şi mişte ochii. Lumina pâlpâia, dar era acolo.

Se întoarse în direcţia luminii şi, din nou, aceasta dispăruse; dar ştia în ce direcţie se afla.

— Pe aici!

Îşi croiau drum prin zăpadă. Lumina nu reapăru imediat, iar Craig se întreba dacă nu cumva avusese halucinaţii, ca mirajul unei oaze văzut în deşert. Dar apoi pâlpâirea ei deveni vizibilă şi, imediat, dispăru din nou.

— Am văzut-o! strigă Sophie.

Merseră mai departe, înaintând cu greu. Două secunde mai târziu, lumina reveni în câmpul lor vizual şi, de data aceasta, nu mai dispăru. Craig se simţi copleşit de un val de uşurare şi îşi dădu seama că, pentru câteva momente, chiar crezuse că avea să moară împreună cu Sophie.

Când ajunseră mai aproape, văzu că era lumina de deasupra uşii din spate. Merseseră în cerc, iar acum se întorseseră de unde plecaseră.

6.15 A.M.

Miranda stătu nemişcată o bună bucată de vreme. Era îngrozită că Daisy se putea întoarce, dar incapabilă să facă totuşi ceva în această privinţă. În mintea ei, Daisy năvălea cu bocancii de motociclist, îngenunchea pe podea şi se uita sub pat. Miranda putea să-i vadă chiar şi chipul de brută – craniul ras, nasul spart şi ochii întunecaţi care păreau învineţiţi de dermatograful negru. Imaginea acestei feţe era atât de înspăimântătoare, încât, uneori, Miranda pur şi simplu îşi închidea ochii cât putea de strâns şi îi ţinea aşa până ce vedea steluţe în spatele pleoapelor.

În final, ceea ce o făcu să se mişte fu gândul la Tom. Cumva, trebuia să-şi protejeze fiul de numai unsprezece ani. Dar cum? Nu putea face nimic de una singură. Era dispusă să se interpună între infractori şi copii, dar părea un gest inutil: ar fi fost dată la o parte, ca un sac de cartofi. Oamenii civilizaţi nu se pricepeau la violenţă – tocmai acest lucru îi făcea să fie civilizaţi.

Răspunsul era acelaşi de mai înainte. Trebuia să pună mâna pe un telefon şi să cheme ajutoare.

Acest lucru însemna să se ducă în casa de oaspeţi. Trebuia să iasă de sub pat, să părăsească dormitorul şi să se strecoare la parter sperând să nu fie auzită de banda din bucătărie, rugându-se ca nici unul dintre ei să nu iasă pe hol şi s-o vadă. Trebuia să pună mâna pe o haină şi pe o pereche de cizme, pentru că era desculţă şi, în afară de cămaşa de noapte din bumbac, nu mai avea nimic altceva pe ea, şi ştia că nu putea să înainteze nici trei metri îmbrăcată aşa. Apoi, trebuia să ocolească toată casa ţinându-se departe de ferestre şi să ajungă la casa de oaspeţi, de unde să ia telefonul pe care-l lăsase în poşeta ei, pe podea, lângă uşă.

Încercă să-şi adune curajul. De ce îi era frică? „Din cauza tensiunii”, îşi răspunse ea în gând: era extrem de încordată. Dar nu avea să dureze mult. O jumătate de minut să coboare scările; un minut pentru a-şi pune haina şi cizmele; două minute, poate trei să meargă prin zăpadă până la căsuţă. Mai puţin de cinci minute, atâta tot.

Începu să aibă resentimente la adresa atacatorilor. Cum îndrăzneau s-o facă să se simtă speriată la gândul de a merge prin casa tatălui său? Indignarea îi dădu curaj.

Tremurând, ieşi de sub pat. Uşa dormitorului era deschisă. Trase cu ochiul pe hol, văzu că nu era nimeni şi ieşi în capul scărilor. Din bucătărie, se auzeau voci. Se uită în jos.

La capătul inferior al scărilor, se afla un suport de pălării. Majoritatea hainelor şi a cizmelor familiei erau ţinute într-un dulap în care se putea intra din holul pentru cizme, exact lângă intrarea din spate, dar tati şi le lăsa mereu pe ale lui în hol, iar

Miranda putea să vadă hanoracul lui vechi de culoare albastră, care atârna de suportul de pălării, iar sub el, cizmele de cauciuc căptuşite cu piele care-i ţineau cald la picioare în timp ce o plimba pe Nellie. Suficient cât să nu îngheţe de frig în timp ce-şi croia drum prin zăpadă către căsuţă. I-ar trebui numai câteva secunde să şi le pună şi să iasă pe uşa din faţă.

Asta dacă avea suficient curaj.

Începu să coboare scările în vârful picioarelor.

Vocile din bucătărie crescură în intensitate. Avea loc o ceartă. Îl auzi pe Nigel spunând:

— Ei bine, la naiba, uită-te din nou, atunci!

Oare asta însemna că avea să vină cineva să caute prin casă? Se întoarse şi fugi înapoi, urcând câte două trepte deodată. În momentul în care ajunse în capătul superior al scării, auzi paşi grei în hol – Daisy.

N-avea nici un rost să se ascundă din nou sub pat. Dacă Daisy era trimisă înapoi să caute încă o dată, era clar că avea să se uite mai atent de data aceasta. Miranda intră în dormitorul tatălui său. Era un loc unde se putea ascunde: podul. Când avea zece ani, îşi stabilise bârlogul acolo. Toţi copiii făcuseră acest lucru, în epoci diferite.

Uşa dulapului de costume era deschisă.

Auzi paşii lui Daisy în capătul de sus al scării.

Se lăsă în genunchi, se târî înăuntru şi deschise uşiţa care ducea în pod. După aceea, se întoarse şi închise uşa dulapului în spatele său. Intră cu spatele în pod şi închise uşiţa.

Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală care putea fi fatală. Daisy cercetase casa în urmă cu aproximativ un sfert de oră. Trebuia să fi văzut uşa dulapului de costume deschisă. Avea să-şi aducă aminte acest lucru şi să-şi dea seama că ulterior cineva o închisese? Şi era oare suficient de isteaţă pentru a-şi da seama de ce?

Miranda auzi paşi pătrunzând în garderobă. Îşi ţinu respiraţia în timp ce Daisy merse până în baie şi înapoi. Auzi zgomotul uşilor de la dulapuri în timp ce erau deschise brusc. Îşi muşcă degetul mare pentru a nu ţipa de frică. Se auzi un zgomot slab în timp ce Daisy căuta printre costume şi cămăşi. Uşiţa era greu de văzut, trebuia să te aşezi în genunchi şi să te uiţi pe sub hainele care atârnau în dulap. Avea Daisy să fie atât de meticuloasă?

Timp de mai multe secunde, nu se mai auzi nimic.

Apoi, paşii lui Daisy răsunară prin dormitor, după care nu se mai auziră.

Miranda se simţea atât de uşurată, încât aproape că-i venea să plângă. Se opri însă: trebuia să fie curajoasă. Ce se întâmpla în bucătărie? Îşi aminti de gaura din podea. Se târî încet pentru a arunca o privire.

Hugo arăta atât de jalnic, încât lui Kit aproape îi fu milă de el. Era un bărbat scund şi îndesat. Avea pieptul mare, cu sfârcurile înconjurate de păr şi o burtă care-i atârna peste organele genitale. Picioarele subţiri care se iveau de sub pântecele rotund îl făceau să arate ca o păpuşă disproporţionată. Părea de-a dreptul patetic în comparaţie cu imaginea pe care voia s-o aibă. De obicei, Hugo era un bărbat charismatic şi sigur pe el, îmbrăcat în costume elegante ce-i ascundeau defectele, care flirta cu încrederea în sine a unui idol de matineu. Acum arăta ridicol şi speriat.

Membrii familiei erau înghesuiţi într-o parte a bucătăriei, lângă uşa de la cămară, departe de orice ieşire: Kit însuşi, sora sa Olga, îmbrăcată în halatul ei negru de mătase, tatăl lor, cu buzele umflate acolo unde îl lovise Daisy, şi Hugo, soţul gol al Olgăi. Nigel şi Elton stăteau de partea opusă a mesei, iar Daisy răscolea totul la etaj.

Hugo făcu un pas înainte.

— Sunt prosoape şi haine în spălătorie, spuse el. Spălătoria se afla lângă bucătărie, pe aceeaşi parte cu sufrageria. Lăsaţi-mă să iau ceva să-mi pun pe mine.

Daisy, care tocmai se întorcea din cercetare, îi auzi vorbele. Luă o cârpă pentru veselă.

— Încearcă asta, spuse şi îl lovi cu ea în zona inghinală.

Kit îşi aduse aminte – de la duşurile făcute în adolescenţă la şcoală – cât de tare ustura o astfel de lovitură. Hugo lăsă să-i scape un ţipăt involuntar. Se întoarse, iar Daisy îl lovi din nou, atingându-i posteriorul de astă dată. Hugo sări departe de ea, spre colţ, iar Daisy izbucni în râs. Hugo era extrem de umilit.

Era o privelişte neplăcută, iar Kit se simţi cuprins de un uşor val de greaţă.

— Gata cu joaca, spuse Nigel furios. Vreau să ştiu unde este cealaltă soră – Miranda. Trebuie să se fi strecurat afară din bucătărie. Unde s-a dus?

— Am căutat de două ori prin toată casa. Nu este în clădire.

— S-ar putea să se fi ascuns.

— Şi ar putea să fie afurisita de femeie invizibilă, dar eu nu pot s-o găsesc.

Kit ştia unde era. În urmă cu un minut, o observase pe Nellie ridicându-şi capul şi ciulind una din urechile ei negre. Cineva intrase în pod şi nu putea fi decât Miranda. Kit se întrebă dacă tatăl său observase reacţia lui Nellie. Miranda nu prezenta o ameninţare prea mare, acolo sus, fără nici un telefon, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte. Cu toate acestea, Kit se întreba dacă exista vreo posibilitate să-l avertizeze pe Nigel.

— Poate a ieşit, spuse Elton. E posibil ca zgomotele pe care le-am auzit mai devreme să fi fost produse de ea.

Răspunsul lui Nigel trăda exasperarea:

— Şi atunci cum de nu ai văzut-o când te-ai dus să te uiţi?

— Pentru că e al naibii de întuneric!

Elton începea să fie iritat de tonul poruncitor al lui Nigel.
Kit presupuse că zgomotele de afară fuseseră cauzate de copiii care se jucau. Se auzise o bufnitură, după care un ţipăt, ca şi cum o persoană sau un animal s-ar fi lovit de uşa din spate. Era posibil ca vreo căprioară să se fi lovit de uşă, dar căprioarele nu ţipau, ci mugeau asemenea vitelor. La fel, era posibil ca o pasăre mare să fi fost împinsă de furtună astfel încât să se lovească de uşă şi să fi scos un sunet asemănător cu un ţipăt. Cu toate acestea, Kit se gândea că era cel mai probabil ca vinovatul să fie fiul Mirandei, micul Tom. Avea unsprezece ani, exact vârsta potrivită pentru ieşiri nocturne din casă şi jocuri de-a echipele de comando.
Dacă Tom se uitase pe fereastră şi văzuse armele, oare ce avea de gând să facă? În primul rând, ar căuta-o pe mamă-sa, dar nu ar putea s-o găsească. Apoi se va duce să-l trezească, poate, pe Ned. În orice caz, Nigel nu avea timp de pierdut. Trebuia să-i captureze pe ceilalţi membri ai familiei înainte să dea cineva vreun telefon la poliţie. Dar Kit nu putea să facă nimic fără să-şi pericliteze acoperirea, aşa că stătu pe loc şi îşi ţinu gura.
— Nu purta decât o cămaşă de noapte, spuse Nigel. Nu putea să se fi dus departe.
— Păi, ar trebui să mă duc eu să verific anexele, nu crezi? spuse Elton.
— Stai o secundă. Nigel se încruntă, gândindu-se ce trebuia să facă. Am verificat fiecare cameră a casei, da?
— Da, ţi-am spus, răspunse Daisy.
— Am luat telefoane mobile de la trei dintre ei – Kit, gnomul dezbrăcat şi sora nesuferită. Şi suntem siguri că nu mai există alte telefoane în casă.
— Da.
În căutarea ei, Daisy verificase să nu mai fie şi alte telefoane.
— Atunci, am face bine să verificăm şi celelalte clădiri.
— Exact, zise Elton. Bătrânul mi-a spus că sunt o casă de oaspeţi, un hambar şi un garaj.
— Verificaţi mai întâi garajul – în maşini o să găsiţi telefoane. Apoi căsuţa şi hambarul. Adunaţi-i şi pe ceilalţi membri ai familiei şi aduceţi-i aici. Fiţi atent să le luaţi toate telefoanele. O să-i păzim aici timp de o oră, două. După aceea, ne luăm tălpăşiţa.
„Nu e un plan rău”, îşi zise Kit. Dacă toată familia s-ar afla într-un singur loc, fără telefoane, n-ar mai putea face nimic. Nimeni nu avea să le sune la uşă în dimineaţa de Crăciun – nici lăptarul, nici poştaşul, nici o maşină de livrări de la Tesco sau Majestic Wine –, aşa că nu era nici un pericol ca vreun străin să aibă vreo bănuială. Banda putea să stea liniştită şi să aştepte ivirea zorilor.
Elton îşi puse haina şi se uită pe fereastră, concentrându-se să vadă printre fulgii de zăpadă. Urmându-i privirea, Kit observă că

hambarul şi căsuţa care se aflau de cealaltă parte a curţii abia dacă se mai vedeau din cauza ninsorii abundente. Furtuna nu se potolise.

— Dacă Elton se duce la căsuţă, verific eu garajul, zise Daisy.

— Ar fi bine să ne apucăm de treabă, spuse Elton. Ceilalţi ar putea să sune la poliţie chiar în momentul acesta.

Daisy îşi băgă arma în buzunar şi îşi încheie fermoarul jachetei de piele.

— Înainte să plecaţi, haideţi să-i închidem pe cei de aici într-un loc de unde nu au cum să ne facă probleme, spuse Nigel.

În momentul acela, Hugo se repezi la Nigel.

Toţi fură luaţi prin surprindere. Kit nu-l luase în seamă pe Hugo, aşa cum făcuseră şi ceilalţi doi infractori. Dar acesta sări înainte cu o energie izvorâtă din furie, lovindu-l în mod repetat cu pumnii în faţă pe Nigel. Îşi alese bine momentul, pentru că Daisy tocmai îşi băgase pistolul în buzunar, iar Elton nici nu-l scosese pe al său, aşa că Nigel era singurul care ţinea arma în mână, iar el era atât de ocupat să se ferească de loviturile sale, încât nu o putea folosi.

Nigel începu să se retragă clătinându-se, lovindu-se astfel de dulapul din bucătărie. Hugo îl atacă precum un diavol, lovindu-i faţa şi corpul, ţipând ceva de neînţeles. În numai câteva secunde, îi administrase o grămadă de lovituri lui Nigel, dar acesta nu lăsase arma din mână.

Elton reacţionă primul. Îl înşfăcă pe Hugo şi încercă să-l tragă înapoi. Fiind dezbrăcat, Hugo era greu de prins şi, pentru o secundă, din cauză că mâinile îi alunecau pe umerii aflaţi în mişcare ai lui Hugo, Elton nu reuşi să-l apuce.

Stanley o eliberă pe Nellie, care lătra înnebunită, iar câinele se aruncă asupra lui Elton, muşcându-l de picioare. Era un câine bătrân şi nu mai avea forţă să muşte prea tare, dar măcar le distrăgea atenţia.

Daisy întinse mâna după armă. Dar se pare că, în timp ce ea încerca să-l scoată, mânerul i se prinsese în căptuşeala hainei. În momentul acela, Olga luă o farfurie şi o aruncă în ea. Daisy se feri, aşa că farfuria o lovi uşor în umăr.

Kit făcu un pas înainte pentru a-l ajuta pe Hugo, după care se opri.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca familia lui să-i învingă pe infractori. Deşi fusese şocat de adevărata ţintă a jafului pe care-l organizase, pentru el, cea mai importantă era propria supravieţuire. Nu trecuseră nici 24 de ore de când Daisy aproape că-l omorâse în piscină, iar el ştia că, dacă nu îşi plătea datoria pe care o avea la tatăl ei, ar fi avut parte de un sfârşit la fel de dureros ca moartea provocată de virusul care se afla în sticla de parfum. Dacă era nevoie, ar fi sărit să-l susţină pe Nigel împotriva propriei familii – dar oare chiar era necesar? Voia să menţină în continuare iluzia că nu-l mai întâlnise niciodată pe

Nigel. Tocmai de aceea stătea neajutorat privind ce se întâmpla, în timp ce în interiorul lui se dădea o luptă.

Elton îşi puse braţele în jurul umerilor lui Hugo într-o îmbrăţişare puternică. Hugo se zbătu vitejeşte, dar era mai mic şi mai puţin puternic şi nu putu să se elibereze din strânsoarea lui Elton. Acesta îl ridică pe Hugo de la pământ şi făcu un pas înapoi, trăgându-l de lângă Nigel.

Daisy o lovi pe Nellie cu precizie în coaste, cu bocancul ei greu, iar câinele începu să chelălăie şi se retrase într-un colţ al încăperii.

Lui Nigel îi curgea sânge din nas şi din gură, iar în jurul ochilor săi se vedeau urme roşii de la lovituri. Îi adresă priviri furioase lui Hugo şi îşi ridică mâna dreaptă, în care încă mai avea pistolul.

Olga făcu un pas înainte, strigând:

— Nu!

Într-un moment, Nigel îşi roti braţul şi îndreptă arma spre ea.

Stanley o înşfăcă de umăr şi o trase înapoi, spunând în acelaşi timp:

— Nu trage! Te rog, nu trage!

Nigel îşi menţinu armă aţintită asupra Olgăi şi spuse:

— Daisy, mai ai bastonul ăla?

Cu o expresie încântată, Daisy îşi scoase bastonul. Nigel făcu un semn cu capul în direcţia lui Hugo.

— Loveşte-l pe nenorocitul ăsta!

Văzând ce urma să se întâmple, Hugo începu să se zbată, dar Elton îl strânse mai tare.

Daisy îşi trase braţul înapoi şi îi lovi faţa lui Hugo cu bastonul. Când atinse pometţii lui Hugo, bastonul scoase un zgomot îngreţoşător. Hugo scoase un sunet ciudat, o combinaţie de urlet şi ţipăt. Daisy îl lovi din nou, iar din gura lui Hugo ţâşni un şuvoi de sânge care i se scurse pe pieptul gol. Cu un rânjet răutăcios, Daisy aruncă o privire în direcţia organelor genitale ale lui Hugo, după care îl lovi cu piciorul în acea zonă. Îl izbi din nou cu bastonul, de data aceasta în creştet, iar Hugo leşină. Dar acest lucru nu o opri pe Daisy. Îl lovi în nas, după care din nou cu piciorul.

Olga lăsă să-i scape un ţipăt de durere şi de furie, se eliberă din mâinile tatălui său şi se aruncă asupra lui Daisy.

Daisy îndreptă bastonul în direcţia ei, dar Olga se afla prea aproape de ea, iar lovitura nimeri undeva în spatele capului ei.

Elton îi dădu drumul lui Hugo, care căzu moale pe pardoseala de gresie, şi o înşfacă pe Olga.

Olga reuşi să-şi apropie mâinile de faţa lui Daisy şi o zgârie.

Nigel avea arma aţintită asupra Olgăi, dar şovăia să apese pe trăgaci, temându-se, fără îndoială, să nu-l nimerească pe Elton sau pe Daisy, care se luptau amândoi cu Olga.

Stanley se întoarse către plită şi ridică tigaia grea în care Kit făcuse o omletă de douăsprezece ouă. O ridică în aer, după care o lăsă să coboare asupra lui Nigel, intenţionând să-l lovească în cap. În ultimul moment, Nigel văzu tigaia venind spre el şi se feri. Tigaia îl lovi în umărul drept. Ţipă de durere, iar armă îi zbură din mână.

Stanley încercă să prindă arma, dar nu reuşi. Aceasta ateriză pe masa din bucătărie, la numai doi centimetri de sticla de parfum. Ricoşă pe scaunul de pin, se roti şi ateriză pe pardoseală, la picioarele lui Kit.

Kit se aplecă şi îl ridică.

Nigel şi Stanley îşi aţintiră privirile asupra lui. Simţind această schimbare dramatică, Olga, Daisy şi Elton se opriră din luptă şi se întoarseră să se uite la Kit, care ţinea arma în mână.

Kit ezita, sfâşiat de importanţa hotărârii pe care trebuia s-o ia.

Preţ de un minut, care păru însă o veşnicie, stătură cu toţii nemişcaţi şi îl fixară cu privirea.

Într-un final, Kit întoarse arma, ţinând-o de ţeavă, şi i-o înmână lui Nigel.

6.30 A.M.

În sfârşit, Craig şi Sophie găsiră hambarul.

Aşteptaseră câteva minute lângă uşa din spate ezitând, după care îşi dădură seama că, dacă ar mai fi stat mult acolo, aveau să moară îngheţaţi. Făcându-şi curaj, traversaseră curtea în linie dreaptă, cu capetele plecate, rugându-se ca nimeni să nu privească pe fereastra de la bucătărie. Prin stratul gros de zăpadă, cei douăzeci de paşi pe care îi aveau de făcut pentru a ajunge dintr-o parte a curţii în cealaltă păruseră a dura o veşnicie. Apoi, fusese nevoie să meargă pe lângă faţada hambarului, rămânând mereu în câmpul vizual al celor din bucătărie. Craig nu îndrăznise să se uite în direcţia aceea: era prea speriat de ce ar fi putut să vadă. Când, în sfârşit, ajunseră la uşă, Craig aruncă o privire fugară în direcţia aceea. În întuneric, nu putu zări clădirea propriu-zisă, ci doar ferestrele luminate. Zăpada îi limita vizibilitatea, iar el nu putea să vadă decât siluete vagi care se mişcau prin bucătărie. Nu era nici un semn că se uitase cineva pe fereastră cât timp traversaseră ei curtea.

Craig deschise uşa hambarului. Cei doi intrară, iar el o închise, recunoscător că nu fuseseră descoperiţi. Se simţi învăluit de un val de aer cald. El tremura, iar dinţii lui Sophie clănţăneau ca nişte castaniete. Aceasta aruncă cât colo hanoracul ei roz, plin de zăpadă şi se aşeză pe unul din radiatoarele mari, asemănătoare cu cele din spitale. Lui Craig i-ar fi plăcut să stea un minut să se încălzească, dar nu avea timp de aşa ceva – trebuia să cheme urgent ajutoare.

Hambarul era luminat slab de lumina de veghe de lângă patul de campanie în care dormea Tom. Craig se uită atent la băiat, întrebându-se dacă era cazul să-l trezească. Părea să-şi fi revenit de pe urma băutei de seara trecută şi dormea liniştit în pijamalele sale cu Omul-Păianjen.

Atenţia lui Craig fu atrasă de un obiect aflat pe podea, lângă pernă. Era o fotografie. Craig o ridică şi o ţinu în direcţia luminii. Părea să fi fost făcută la petrecerea de ziua mamei sale şi în ea apăreau Tom şi Sophie, aceasta din urmă stând cu braţele pe după umerii lui. Craig zâmbi. „N-am fost singurul fascinat de ea în după-amiaza aceea", îşi zise. Puse fotografia la loc şi nu-i spuse nimic lui Sophie.

Decise că nu avea nici un rost să-l scoale pe Tom. Băiatul nu putea face nimic, ci doar să se sperie. Era mai bine să doarmă în continuare.

Craig urcă repede scara ce ducea la dormitorul de la mansardă. Pe unul din paturile înguste, putea să distingă teancul de pături care o înveleau pe sora sa, Caroline. Părea să doarmă dusă. Şi ea era mai bine să rămână aici. Dacă o trezea şi ar fi aflat ce se

întâmplă, ar fi făcut o criză de isterie. Avea să încerce să nu o trezească.

Al doilea pat era neatins. Pe podea, lângă el, se vedea forma unei valize. Sophie spusese că lăsase telefonul să cadă peste hainele din valiză. Craig traversă camera, mişcându-se precaut în întunericul aproape total. În timp ce înainta, auzi în apropierea sa fâsâitul şi chiţăitul unei fiinţe vii, iar Craig, speriat, mormăi o înjurătură, inima bătându-i cu putere în piept; apoi îşi dădu seama că era vorba de blestemaţii de hamsteri ai lui Caroline care se mişcau în cuşcă. Împinse cuşca şi începu să caute prin valiza lui Sophie.

Craig începu să cotrobăie prin valiză. Deasupra, se afla o pungă de plastic în care era un pachet înfăşurat în hârtie de cadouri. În afară de acesta, erau mai mult haine, frumos împăturite: cineva o ajutase să-şi facă bagajul, presupuse el, pentru că el nu o vedea pe Sophie aşa de ordonată. Pentru câteva momente, fu distras de un sutien mătăsos; după aceea, atinse un obiect de formă dreptunghiulară – telefonul mobil. Îi deschise clapa, dar pe ecran nu apăru nici o lumină. Nu putea să vadă suficient de bine pentru a găsi butonul de pornire.

Coborî scara în grabă cu telefonul în mână. Lângă bibliotecă, se afla o veioză. O aprinse şi ţinu telefonul lui Sophie în raza de lumină. Găsi butonul de pornire şi îl apăsă, dar nu se întâmplă nimic. Îi venea să plângă de ciudă.

— Nu pot să fac tâmpenia asta să pornească! şopti el.

De pe radiator, Sophie întinse mâna, iar el îi dădu telefonul. Sophie apăsă pe acelaşi buton, se încruntă, apăsă din nou, după care mai repetă de câteva ori manevra.

— I s-a terminat bateria, spuse ea într-un final.

— La naiba! Unde e încărcătorul?

— Nu ştiu.

— În valiză?

— Nu cred.

Craig era deznădăjduit.

— Cum e *posibil* să nu ştii unde e încărcătorul telefonului?

Vocea lui Sophie deveni o şoaptă.

— Cred că l-am uitat acasă.

— Isuse Hristoase!

Craig făcu un efort pentru a-şi controla furia. Voia să-i spună că era o proastă şi o nesăbuită, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic. Tăcu preţ de câteva clipe. Îi veni în minte amintirea săruturilor, şi nu mai putu fi supărat pe ea. Îi trecură toţi nervii şi o cuprinse în braţe.

— E în regulă, spuse el. Nu contează.

Sophie îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Îmi pare rău.

— Hai să găsim altă soluţie!

— Trebuie să mai fie şi alte telefoane sau măcar un încărcător pe care să-l folosim.
Craig dădu dezaprobator din cap.
— Eu şi Caroline nu avem telefoane mobile – mama nu ne lasă. Ea nu se duce nici la toaletă fără să-l aibă cu ea, dar spune că noi nu avem nevoie de aşa ceva.
— Nici Tom nu are. Miranda crede că e prea mic.
— La naiba!
— Stai puţin! Sophie se smulse din îmbrăţişarea lui. Nu era un telefon în maşina bunicului tău?
Craig pocni din degete.
— În Ferrari – exact! Iar eu am lăsat cheile în contact. Tot ce trebuie să facem e să mergem în garaj, şi putem să sunăm la poliţie.
— Vrei să spui că trebuie să ieşim din nou afară?
— Tu poţi să rămâi aici.
— Nu. Vreau să vin.
— Nu ai rămâne singură – Tom şi Caroline sunt aici.
— Vreau să fiu cu tine.
Craig nu lăsă să se vadă cât era de încântat.
— Atunci ai face bine să-ţi iei din nou haina pe tine.
Sophie se ridică de pe radiator. Craig îi luă haina de pe podea şi o ajută să se îmbrace. Se uită în sus la el, iar Craig încercă să schiţeze un zâmbet încurajator.
— Eşti gata?
În acel moment, ieşi la iveală ceva din vechea ei atitudine.
— Da. În definitiv, ce se poate întâmpla? Am putea fi asasinaţi – atâta tot. Hai să mergem!
Cei doi tineri ieşiră în curte. Era încă întuneric beznă, iar ninsoarea era puternică, alcătuită mai degrabă din rafale de fulgi mari, înţepători decât din roiuri de fulgi uşori ca fluturii. Încă o dată, Craig aruncă nervos o privire în partea cealaltă a curţii, către casă, dar nu putu vedea mai mult decât înainte, ceea ce însemna că era puţin probabil ca străinii din bucătărie să-l poată zări. O luă de mână pe Sophie. Evitând luminile din curte, o conduse către capătul hambarului, în direcţia opusă casei, după care traversară curtea pentru a ajunge la garaj.
Ca întotdeauna, uşa laterală era descuiată. Înăuntru era la fel de frig că afară. Garajul nu avea ferestre, aşa încât Craig riscă şi aprinse lumina.
Ferrari-ul bunicului era acolo. Craig îl lăsase parcat aproape de perete pentru a ascunde lovitura. Ca o străfulgerare, amintirea fricii şi a ruşinii simţite în urmă cu douăsprezece ore, după ce lovise maşina de copac, reveni. Acum i se părea ciudat că se simţise neliniştit şi temător în legătură cu ceva atât de puţin important ca lovirea maşinii, îşi aminti cât de dornic fusese să o impresioneze pe Sophie şi să o facă să-l placă. Nu trecuse mult timp, dar acum i se părea că totul avusese loc cândva, demult.

De asemenea, în garaj se afla şi Fordul Mondeo al lui Luke. Toyota Land Cruiser dispăruse. „Probabil că Luke a împrumutat-o noaptea trecută”, îşi spuse Craig.

Se duse lângă Ferrari şi trase de mânerul uşii. Nu se deschise. Încercă din nou, dar uşa era încuiată.

— La dracu’! spuse el supărat.

— Ce s-a întâmplat?

— Maşina e încuiată.

— O, nu!

Craig aruncă o privire în interiorul maşinii.

— Iar cheile au dispărut.

— Cum s-a întâmplat asta?

Nervos, Craig lovi cu pumnii plafonul maşinii.

— Probabil că Luke a observat aseară, când a plecat, că maşina era descuiată, a scos cheile din contact, a încuiat maşina şi a dus cheile înapoi în casă la bunicul.

— Dar cealaltă maşină?

Craig deschise uşa Fordului şi aruncă o privire înăuntru.

— Nu are telefon.

— Putem să recuperăm cheile de la Ferrari?

Craig se strâmbă.

— Poate.

— Unde e locul lor?

— În dulapul de chei, pe peretele holului pentru cizme.

— În spatele bucătăriei?

Întristat, Craig încuviinţă din cap.

— La circa doi metri de oamenii aceia înarmaţi.

6.45 A.M.

Pe întuneric, plugul de zăpadă se mişca încet pe drumul cu două benzi. În urma lui, mergea Jaguarul lui Carl Osborne. Toni se afla la volanul Jaguarului, străduindu-se să vadă în faţă, în timp ce ştergătoarele abia dacă reuşeau să cureţe zăpada care cădea necontenit. Priveliştea vizibilă prin parbriz nu se schimba deloc. Exact înainte, se vedeau girofarurile plugului; pe o parte, se afla grămada de zăpadă care tocmai fusese înlăturată de pe drum de către lama plugului; de cealaltă parte, zăpada neatinsă acoperea drumul şi turbăriile.

Mama adormise în spate, cu căţeluşul în poală. Lângă Toni, Carl tăcea, adormit sau doar îmbufnat. Îi spusese lui Toni că nu suporta ca alţi oameni să-i conducă maşina, dar ea insistase, iar el fusese obligat să cedeze, deoarece cheile erau la ea.

— Nu dai niciodată înapoi, nu-i aşa? mormăise el, înainte să se afunde în tăcere.

— Tocmai de aceea am fost un poliţist atât de bun, răspunsese ea.

Din spate, mama interveni:

— Tocmai de aceea nu ai un soţ.

Acest schimb de replici avusese loc cu mai mult de o oră în urmă. Acum, Toni se chinuia să nu adoarmă, forţându-se să nu ia în seamă legănatul hipnotic al ştergătoarelor, căldura care venea de la radiator şi monotonia priveliştii. Aproape că-şi dorea să-l fi lăsat pe Carl să conducă. Dar trebuia să păstreze totul sub control.

Găsiseră maşina cu care plecaseră hoţii în parcarea hanului Dew Drop. Înăuntru, se aflau peruci, mustăţi false şi ochelari cu lentile de sticlă – evident, deghizări; dar nici un indiciu privind direcţia în care se îndreptase banda. Maşina de poliţie rămăsese acolo pentru interogatoriul lui Vincent, tânărul angajat de la hotel cu care vorbise Toni la telefon. Conform instrucţiunilor lui Frank, plugul îşi continuase drumul spre nord.

Pentru prima dată, Toni era de acord cu Frank. Era logic ca infractorii să fi schimbat maşinile într-un loc aflat pe traseul lor, decât să-şi întârzie fuga printr-o diversiune. Bineînţeles, exista totuşi posibilitatea ca ei să fi prevăzut cum aveau să gândească poliţiştii şi să fi ales intenţionat un loc care să-i inducă în eroare pe urmăritori. Dar experienţa îi spunea lui Toni că infractorii nu erau niciodată atât de subtili. Odată ce puneau mâna pe pradă, voiau să fugă cât mai repede posibil.

Plugul nu se oprea când trecea pe lângă maşinile staţionate. În cabină, lângă şofer, se aflau doi poliţişti, dar aveau instrucţiuni clare să se limiteze la a observa ce se întâmplă, deoarece nu erau înarmaţi, iar infractorii aveau pistoale. Unele dintre maşini erau

abandonate, în altele se aflau unu sau doi oameni, dar, până acum, în niciuna nu fuseseră trei bărbaţi şi o femeie. Majoritatea maşinilor ocupate porneau şi începeau să circule în urma plugului, pe drumul curăţat de zăpadă. Acum Jaguarul era urmat de un mic convoi de maşini.

Toni se simţea cuprinsă de pesimism. Sperase să-i găsească până acum pe membrii bandei. În fond, până ca hoţii să plece de la hanul Dew Drop, circulaţia devenise impracticabilă. Cât de departe ajunseseră?

Era posibil să aibă vreun fel de ascunzătoare prin împrejurimi? Puţin probabil. Hoţilor nu le plăcea să stea prin apropierea locului infracţiunii – ba chiar dimpotrivă. Pe măsură ce convoiul înainta spre nord, Toni începea să se teamă că raţionamentul ei fusese greşit şi că hoţii se îndreptaseră spre sud.

Zări un indicator cunoscut pe care scria „Spre plajă” şi îşi dădu seama că trebuia să fie prin apropierea fermei Steepfall. Acum era momentul să pună în aplicare a doua parte a planului ei. Trebuia să se ducă la fermă şi să-l pună la curent pe Stanley.

Gândul în sine o îngrozea. Misiunea ei era tocmai să prevină apariţia unor asemenea incidente. Procedase bine în multe privinţe: vigilenţa ei făcuse ca jaful să fie descoperit mai devreme, îi forţase pe poliţişti să ia problema de biosecuritate în serios şi să pornească pe urma hoţilor, iar Stanley trebuia să fie impresionat de modul în care urma să ajungă la el în timpul furtunii de zăpadă. Dar voia să-i poată spune că intruşii fuseseră prinşi şi că situaţia de criză luase sfârşit. În loc de asta, avea să raporteze propriul eşec. N-avea să fie întâlnirea plină de bucurii pe care şi-o imaginase ea cu câteva ore în urmă.

Frank era la Kremlin. Folosind telefonul din maşina lui Osborne, Toni formă numărul lui de mobil.

Vocea lui Frank se făcu auzită în difuzoarele maşinii.

— Ofiţer Hackett.

— Toni sunt. Plugul de zăpadă se apropie de drumul care duce la casa lui Stanley Oxenford. Aş dori să merg să-l pun la curent cu ce s-a întâmplat.

— Nu ai nevoie de permisiunea mea pentru a face acest lucru.

— Nu pot să iau legătura cu el prin telefon, dar casa se află la mai puţin de doi kilometri depărtare, pe un drum lateral...

— Nici să nu te gândeşti. Am o echipă de intervenţie aici, ofiţerii sunt înarmaţi până în dinţi şi de-abia aşteaptă să vină spre voi. Nu am de gând să întârzii prinderea infractorilor nici măcar cu o secundă.

— Plugului n-o să-i ia decât cinci, şase minute să deszăpezească drumeagul – şi scapi de mine. Şi de mama.

— Oricât de tentantă ar fi această idee, n-am de gând să întârzii căutarea cu cinci minute.

— Stanley ar putea fi de folos în vreun fel în cursul anchetei. La urma urmelor, el e victima.

— Răspunsul meu este nu, spuse Frank şi închise.
Osborne auzise întreaga conversaţie.
— Aceasta e maşina mea, spuse el, iar eu nu am de gând să merg la Steepfall – eu vreau să stau pe urmele plugului. S-ar putea să pierd ceva important.
— Poţi să rămâi cu el. Ne laşi pe mine şi pe mama la fermă şi te întorci pe drumul principal, pe urmele plugului. După ce îl pun la curent pe Stanley, împrumut o maşină de la el şi vă prind eu din urmă.
— Ei bine, Frank a refuzat categoric.
— Încă nu am scos asul din mânecă.
Formă din nou numărul lui Frank. De data aceasta, răspunsul fu repezit.
— Ce?
— Adu-ţi aminte de Johnny Fermierul.
— Du-te dracului!
— Telefonul e pe hands-free, iar Carl Osborne e lângă mine, ascultându-ne pe amândoi. Ia mai spune-mi o dată, unde ai zis să mergem?
— Foloseşte afurisitul acela de receptor!
Toni scoase telefonul din suport şi îl duse la ureche, astfel încât Carl să nu-l poată auzi pe Frank.
— Sună-l pe şoferul plugului, Frank, te rog.
— Scorpie ce eşti, mereu m-ai avut la mână cu cazul Johnny Fermierul. Ştii bine că era vinovat.
— Toată lumea ştie acest lucru. Dar numai noi doi ştim ce ai făcut pentru a obţine o condamnare.
— Nu i-ai spune lui Carl.
— Carl ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostesc acum.
Tonul lui Frank căpătă un accent de ironie.
— Presupun că nu are nici un rost să-ţi vorbesc acum despre loialitate.
— Nu, având în vedere că tu ai vorbit cu Carl despre hamsterul Fluffy.
Lovitura îşi atinse ţinta. Tonul lui Frank deveni defensiv.
— Carl nu ar difuza povestea cu Johnny Fermierul. Mi-e prieten.
— Încrederea ta în el este profund înduioşătoare – având în vedere că el e jurnalist.
Timp de mai multe secunde, la celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.
— Hotărăşte-te, Frank, spuse Toni – intersecţia e foarte aproape. Fie plugul o ia spre Steepfall, fie îmi petrec următoarea oră punându-l la curent pe Carl despre Johnny Fermierul.
Se auziră un păcănit şi un bâzâit; Frank închisese.
Toni puse telefonul înapoi în suportul hands-free.
— Despre ce era vorba? întrebă Carl.
— Dacă nu o luăm pe prima la stânga, o să-ţi spun.

Câteva secunde mai târziu, plugul de zăpadă coti pe drumul lateral care ducea la Steepfall.

7 A.M.

Plin de sânge, Hugo zăcea pe pardoseala de gresie, inconştient, dar încă în viaţă.

Olga plângea. Pieptul ei cobora şi se ridica, afectat de suspine pe care ea nu le mai putea controla. Mai avea un pic şi făcea o criză de isterie.

Faţa lui Stanley Oxenford era gri de uimire. Arăta ca un om căruia tocmai i se spusese că era pe moarte. Se uita lung la Kit, cu o expresie care trăda disperare, uluire şi furie reprimată. Faţa lui era o întrebare mută: „Cum ai putut să ne faci aşa ceva?” Kit încerca să nu se uite în direcţia lui.

Kit era în culmea furiei. Totul mergea pe dos. Acum familia sa ştia că era în cârdăşie cu hoţii, şi nu exista nici o posibilitate să-l acopere în faţa poliţiştilor, ceea ce însemna că, în cele din urmă, aceştia aveau să afle tot adevărul. Era condamnat la o viaţă de fugar din faţa legii. Era atât de furios, încât abia dacă se mai putea stăpâni.

De asemenea, îi era frică. Mostrele de virus din sticla de parfum erau pe masa din bucătărie, protejate numai de două pungi transparente de plastic. Frica alimenta furia lui Kit.

Ameninţându-i cu arma, Nigel le ordonă lui Stanley şi Olgăi să se întindă pe podea, cu faţa în jos, lângă Hugo. Era atât de furios din cauza bătăii pe care o încasase de la Hugo, încât părea posibil să nu aştepte decât un pretext pentru a apăsa pe trăgaci. Kit nu ar fi încercat să-l oprească. La cum se simţea, şi el era în stare să omoare pe cineva.

Elton se uita după ceva cu care să-i lege – cablurile electrocasnicelor, frânghie de rufe şi un ghem de sârmă.

Daisy îi imobiliză pe Olga, pe Hugo, care nu-şi recăpătase cunoştinţa, şi pe Stanley, legându-le bine picioarele şi mâinile la spate. Strânse firele astfel încât să pătrundă în carne şi trase şi de legături, ca să se asigure că nu erau slabe. Pe faţa ei, se întipărise zâmbetul acela urât, pe care-l schiţa când le făcea rău celor din jur.

— Am nevoie de telefonul meu, îi spuse Kit lui Nigel.

— De ce? îl întrebă Nigel.

— În caz că apare vreun apel către Kremlin pe care să-l interceptez, răspunse Kit.

Nigel şovăia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am dat arma! spuse Kit.

Nigel ridică din umeri şi îi înmână telefonul.

— Cum poţi să faci aşa ceva, Kit? spuse Olga, în timp ce Daisy îşi punea genunchiul pe spatele lui Stanley. Cum poţi să stai şi să te uiţi când familia ta este tratată astfel?

— Nu-i vina mea! ripostă el furios. Dacă v-aţi fi purtat frumos cu mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu-i vina ta? întrebă uimit tatăl lui.

— Întâi m-ai concediat, după care ai refuzat să mă ajuţi cu bani, aşa că am ajuns să datorez o grămadă de bani unor gangsteri.

— Te-am concediat pentru că furai!

— Sunt fiul tău – ar fi trebuit să mă ierţi!

— Dar *te-am iertat*.

— Prea târziu.

— O, Doamne!

— Am fost forţat să fac asta!

Stanley îi vorbi pe un ton plin de autoritate şi de dispreţ, pe care Kit îl ştia din copilărie:

— Nimeni nu poate fi forţat să facă aşa ceva.

Kit nu suporta acel ton: pe vremuri, era folosit când făcea ceva deosebit de prostesc.

— Nu înţelegi.

— Mă tem că înţeleg prea bine.

„Tipic pentru tata, îşi spuse Kit în gând. Mereu a crezut că el le ştie pe toate.” Ei bine, acum, că Daisy îi lega mâinile, arăta de-a dreptul uimit.

— Oricum, despre ce este vorba aici, de fapt? întrebă Stanley.

— Tacă-ţi gura, spuse Daisy.

El nu o luă în seamă.

— Ce Dumnezeu faci tu cu oamenii aceştia, Kit? Şi ce e în sticla aceea de parfum?

— Am spus să taci!

Daisy îl lovi pe Stanley în faţă.

Acesta gemu de durere şi din gură începu să-i curgă sânge.

„Aşa te înveţi tu minte!”, îşi spuse Kit în gând, cu o satisfacţie sălbatică.

— Aprinde televizorul, Kit, îi ceru Nigel. Haideţi să vedem când se va opri afurisita asta de ninsoare!

Se uitară la reclame: reduceri pentru luna ianuarie, vacanţe exotice, împrumuturi cu dobândă mică. Elton o luă de zgardă pe Nellie şi o închise în sufragerie. Hugo se mişcă puţin, şi părea să-şi revină, iar Olga începu să-i vorbească încet. Pe ecran, apăru un crainic care purta o căciulă roşie de Moş Crăciun. Kit se gândi cu amărăciune la celelalte familii care se trezeau şi începeau o zi normală de Crăciun.

— „O furtună puternică a lovit Scoţia noaptea trecută, aducându-ne, în mod surprinzător, zăpadă în ziua de Crăciun în cea mai mare parte a Scoţiei”, spuse crainicul.

— Drace! exclamă Nigel cu patos. Cât o să mai fim blocaţi aici?

— „Furtuna, care i-a făcut pe zeci de şoferi să rămână blocaţi pe drumuri noaptea trecută, se va mai linişti odată cu ivirea

zorilor, iar temperatura va creşte peste limita îngheţului pe la jumătatea dimineţii.”

Kit se înveseli. Încă mai puteau ajunge la întâlnirea cu clienţii.

Nigel avu acelaşi gând.

— Cât de departe e maşina aceea 4x4, Kit?

— La vreo doi kilometri.

— Plecăm de aici când se crapă de ziuă. Aveţi ziarul de ieri?

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva – de ce?

— Verifică la ce oră răsare soarele.

Kit se duse în biroul tatălui său şi găsi *The Scotsman* într-un suport de reviste. Îl aduse în bucătărie.

— La 8.04, spuse el.

Nigel se uită la ceasul de la mână.

— În mai puţin de o oră. Părea îngrijorat. Dar trebuie să mergem pe jos doi kilometri prin zăpadă şi apoi să mai conducem alţi zece. O să fie greu să ajungem la timp. Scoase un telefon din buzunar. Începu să formeze un număr, după care se opri. S-a descărcat bateria, spuse el. Elton, dă-mi telefonul tău. Luă telefonul colegului său şi formă. Da, eu sunt. Ce zici de vremea asta?

Kit presupuse că vorbea cu pilotul clientului.

— Da, ar trebui să se linişteascã într-o oră, o oră şi ceva... Eu pot să ajung acolo, dar tu? Nigel se prefăcea mai încrezător decât era în realitate. Odată ce ninsoarea se oprea, elicopterul putea să decoleze şi să zboare oriunde, dar pentru cei patru nu avea să fie la fel de uşor, pentru că ei trebuiau să meargă pe şosea. Bun, deci ne vedem la ora stabilită.

Băgă telefonul în buzunar.

Crainicul vorbea în continuare:

— „În toiul furtunii, nişte hoţi au jefuit laboratoarele firmei Oxenford Medical, de lângă Inverburn”.

În bucătărie se lăsă tăcerea. „Gata”, îşi zise Kit în sinea sa. „Adevărul a ieşit la iveală.”

— Au fugit cu mostre dintr-un virus periculos.

Deşi avea buzele sparte, Stanley reuşi să vorbească:

— Deci asta este în sticla de parfum... Sunteţi nebuni?

— „Carl Osborne transmite de la faţa locului.”

Pe ecran, apăru o fotografie a lui Osborne cu un telefon la ureche şi se auzi vocea sa prin telefon.

— „Virusul fatal care, cu numai o zi în urmă, l-a ucis pe tehnicianul de laborator Michael Ross se află acum în mâinile răufăcătorilor.”

Stanley nu putea crede ce auzea.

— Dar de ce? Vă închipuiţi că-l puteţi vinde?

— Ştiu că pot, spuse Nigel.

La televizor, Carl Osborne îşi continuă discursul:

— „Într-un jaf de Crăciun plănuit cu meticulozitate, trei bărbaţi şi o femeie au reuşit să păcălească sistemul de securitate

de ultimă generaţie al laboratorului şi au intrat în Biosafety Level Four, unde, într-un frigider încuiat, sunt ţinute doze de virusuri incurabile."

— Dar, Kit, tu nu i-ai ajutat să facă asta, nu-i aşa? spuse Stanley.

Olga interveni:

— Bineînţeles că a făcut-o, spuse ea cu dezgust în voce.

— „Banda armată a imobilizat agenţii de pază, rănind doi, dintre care unul grav. Dar mult mai mulţi oameni vor muri dacă virusul Madoba-2 este eliberat în atmosferă."

Cu un efort, Stanley se rostogoli şi se ridică în fund. Avea faţa lovită, unul dintre ochi de-abia se mai deschidea şi partea din faţă a pijamalelor era plină de sânge; cu toate acestea, părea în continuare persoana cu cea mai multă autoritate din întreaga încăpere.

— Ascultă-l pe băiatul acela de la televizor, spuse el.

Daisy se mişcă în direcţia lui Stanley, dar Nigel o opri ridicându-şi mâna.

— O să vă omorâţi singuri, spuse Stanley. Dacă, într-adevăr, aveţi Madoba-2 în sticla aceea de pe masă, să ştiţi că nu există nici un antidot. Dacă o scăpaţi şi se sparge, se evaporă şi sunteţi morţi. Chiar dacă o vindeţi unor persoane şi acestea eliberează virusul în atmosferă după ce aţi plecat, se răspândeşte atât de repede, încât puteţi foarte uşor să vă molipsiţi şi voi şi să muriţi.

Pe ecran, Osborne spunea:

— „Se spune că Madoba-2 este mai periculos decât ciuma neagră, care a devastat Marea Britanie în... vechime".

Stanley ridică tonul pentru a acoperi vorbele ziaristului:

— Are dreptate, chiar dacă nu ştie despre ce secol este vorba. În 1348, în Marea Britanie, ciuma neagră a omorât o treime din populaţie. Acum, ar putea fi mai rău. Desigur, nici o sumă de bani nu merită asumarea acestui risc, nu-i aşa?

— Eu nu voi fi în Marea Britanie când va fi eliberat în atmosferă, spuse Nigel.

Kit era şocat. Nigel nu pomenise nimic despre asta înainte. Oare şi Elton îşi făcuse planuri să plece peste hotare? Dar Daisy şi Harry Mac? Kit însuşi voia să plece în Italia – dar acum se întreba dacă era suficient de departe.

Stanley se întoarse către Kit.

— Nu ai cum să crezi aşa ceva.

„Are dreptate, îşi spuse Kit. Toată afacerea e aproape nebunească. Dar, dacă stai să te gândeşti, lumea e nebună."

— Oricum mor dacă nu-mi plătesc datoriile.

— Fii serios, n-o să te omoare nimeni pentru o datorie.

— O, da, o să-l omorâm, spuse Daisy.

— Cât de mult le datorezi?

— Un sfert de milion de lire.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ţi-am spus acum trei luni că sunt disperat, dar nici nu ai vrut să mă asculţi, ticălosule.

— Cum naiba ai reuşit să faci o asemenea datorie – nu, lasă, uită că am zis ceva.

— Am jucat pe datorie. Am un sistem bun – dar, pur şi simplu, am avut un ghinion prelungit.

Olga interveni:

— Ghinion? Kit, trezeşte-te, ai fost tras pe sfoară! Oamenii aceştia ţi-au împrumutat bani, după care s-au asigurat că ai să pierzi, pentru că aveau nevoie de tine pentru a jefui laboratorul!

Kit nu putea crede aşa ceva.

— De unde să ştii tu aşa ceva? întrebă el batjocoritor.

— Sunt avocat, mă întâlnesc cu astfel de oameni şi le ascult pretextele patetice pe care le înşiră când sunt prinşi. Ştiu mai multe despre ei decât mi-aş dori.

Stanley interveni din nou:

— Uite ce e, Kit, sigur putem să găsim o cale de a ieşi din situaţia aceasta fără să moară oameni nevinovaţi, nu-i aşa?

— E prea târziu acum. Am luat o decizie şi trebuie să merg până la capăt.

— Dar gândeşte-te ce faci, băiete. Câţi oameni o să ucizi? Zeci? Mii? Milioane?

— Văd doar că tu eşti dispus să mă laşi pe mine să fiu ucis. Ai proteja o mulţime de străini, dar nu m-ai salva pe mine.

Stanley oftă.

— Dumnezeu ştie cât de mult te iubesc şi că nu vreau să mori, dar eşti sigur că vrei să-ţi salvezi viaţa cu acest preţ?

În momentul în care Kit deschise gura pentru a răspunde, telefonul lui mobil începu să sune.

Scoţându-l din buzunar, se întrebă dacă Nigel avea suficientă încredere în el încât să-l lase să răspundă. Dar nimeni nu schiţă nici o mişcare, iar el îşi puse telefonul la ureche. Auzi vocea lui Hamish McKinnon.

— Toni merge în urma plugului de zăpadă şi i-a convins să-şi schimbe direcţia, aşa că se îndreaptă către casa ta. O să ajungă din moment în moment. Şi sunt şi doi ofiţeri de poliţie cu ea.

Kit închise telefonul şi îşi aţinti privirea asupra lui Nigel.

— Poliţia vine înspre noi – acum.

7.15 A.M.

Craig deschise uşa laterală a garajului şi aruncă o privire afară. Pe partea cu acoperişul înclinat, erau luminate trei ferestre, dar perdelele erau trase, aşa că nu l-ar fi putut vedea cineva întâmplător.

Aruncă o privire înapoi, către locul unde stătea Sophie. Aceasta stinsese luminile din garaj, dar el ştia că se afla pe scaunul din dreapta, în faţă, în Fordul lui Luke, cu hanoracul ei roz strâns în jurul trupului pentru a se proteja de frig. Făcu cu mâna în direcţia respectivă, după care ieşi în curte.

Mişcându-se cât putea de repede, ridicându-şi picioarele până la înălţimea zăpezii, merse de-a lungul peretelui lipsit de ferestre al garajului până ajunse în dreptul faţadei clădirii principale.

Se ducea să ia cheile de la Ferrari. Trebuia să se strecoare în holul din spatele bucătăriei şi să le ia din dulapul de chei. Sophie voise să meargă cu el, dar el o convinsese că era mai periculos dacă erau doi decât dacă se ducea singur.

Îi era mai frică fără ea. De dragul ei, trebuise să facă pe curajosul, iar asta îl şi făcuse să fie mai îndrăzneţ, dar acum suferea un atac de panică. Aflat la colţul casei, Craig şovăia, cu mâinile tremurânde, simţindu-şi picioarele ciudat de fragile. Putea să fie prins cu uşurinţă de cei trei străini, şi în cazul acesta, nu ştia ce să mai facă. De la vârsta de opt ani, nu fusese niciodată implicat într-o luptă adevărată. Cunoştea băieţi de vârsta lui care se băteau – de obicei, în faţa vreunui local, sâmbătă noaptea – şi toţi, fără nici o excepţie, erau proşti. Nici unul dintre cei trei străini nu era cu mult mai înalt decât Craig, dar, indiferent de asta, lui îi era frică de ei. I se părea că aceştia erau genul care ştiau ce să facă într-o bătaie, iar el nu avea nici cea mai vagă idee. Puteau să-l împuşte. Cât de tare l-ar durea dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

Aruncă o privire de-a lungul faţadei clădirii principale. Trebuia să treacă pe lângă ferestrele livingului şi ale sufrageriei, unde nu erau trase draperiile. Ninsoarea nu mai era la fel de densă ca înainte şi putea fi văzut cu uşurinţă de oricine ar fi aruncat o privire afară.

Se forţă să meargă înainte.

Se opri la prima fereastră şi privi în interiorul livingului. Luminile din brad străluceau, creionând vag conturul familiar al canapelelor, al meselor, al televizorului şi patru ciorapi foarte mari aflaţi pe podea, în faţa căminului, plini cu cutii şi cu pachete.

Nu era nimeni acolo.

Merse mai departe. Zăpada părea să fie mai adâncă aici, spulberată de vântul care sufla dinspre mare. Înaintarea îi era

surprinzător de dificilă, iar Craig aproape că simţi nevoia de a se culca la pământ ca să se odihnească. Îşi dădu seama că nu mai dormise de 24 de ore. Se scutură şi îşi continuă drumul. Trecând pe lângă uşa din faţă, aproape că se aştepta ca aceasta să se deschidă brusc, iar londonezul îmbrăcat în pulover roz să sară şi să-l înşface. Dar nu se întâmplă nimic.

Când ajunse în dreptul ferestrelor întunecate de la sufragerie, Craig fu speriat de un lătrat încet. Pentru o secundă, îşi simţi inima bătându-i să-i spargă pieptul; după aceea, îşi dădu seama că nu era decât Nellie. Probabil că o închiseseră acolo. Câinele recunoscu silueta lui Craig şi scoase un scâncet încet de genul „scoate-mă-de-aici".

— O, Nellie, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Craig.

Se îndoia că Nellie l-ar fi putut auzi, dar aceasta tăcu oricum.

Trecu pe lângă maşinile parcate, Toyota Previa a Mirandei şi Mercedesul-Benz al lui Hugo. Părţile laterale şi plafoanele lor erau acoperite în întregime, aşa că arătau de parcă ar fi fost din zăpadă, maşini de zăpadă pentru oameni de zăpadă. Craig coti pe lângă colţul casei. Fereastra holului pentru cizme era luminată. Prudent, trase cu ochiul pe lângă marginea ferestrei. Putea să vadă dulapul în care erau păstrate hanoracele şi cizmele. Pe perete, era o acuarelă care înfăţişa ferma Steepfall, probabil opera mătuşii Miranda, o mătură stătea rezemată într-un colţ şi dulapul din oţel unde se ţineau cheile era fixat cu şuruburi în perete.

Uşa dintre hol şi bucătărie era închisă. Craig avea noroc.

Trase cu urechea, dar nu auzi nici un zgomot din interior.

„Ce se întâmplă când loveşti pe cineva cu pumnul?" În filme, oamenii cad numai, dar era destul de sigur că nu s-ar întâmpla la fel şi în viaţa reală. „Şi, mai important, ce se întâmplă dacă te loveşte cineva cu pumnul? Cât de tare doare? Ce se întâmplă dacă te loveşte încă o dată, şi încă o dată? Cum e să te împuşte cineva?" Auzise undeva că lucrul cel mai dureros din lume era să fii împuşcat în stomac. Era absolut îngrozit, dar se forţă să meargă mai departe.

Apucă mânerul uşii din spatele casei, îl întoarse cât de uşor putu şi apoi împinse. Uşa se deschise şi el intră. Holul era o cameră mică, lungă de aproape doi metri, dar îngustată de cărămizile din exteriorul coşului şi de dulapul lat de lângă acesta. Dulapul de chei era suspendat pe peretele cu coşul. Craig întinse mâna să-l deschidă. Înăuntru, se aflau douăzeci de cârlige numerotate de care atârnau câte o cheie sau chiar mai multe prinse pe un inel, dar el recunoscu imediat cheile de la Ferrari. Le apucă şi le ridică, dar brelocul se agăţă de cârlig. Craig mişcă de el, încercând să nu se lase cuprins de panică. Tocmai atunci, se auzi cum cineva zgâlţâia mânerul uşii de la bucătărie.

Craig simţi că-i sare inima din piept. Persoana respectivă încerca să deschidă uşa dintre hol şi bucătărie. El sau ea apăsase

pe clanţă, dar, evident, nu cunoştea casa şi împingea în loc să tragă de uşă. În acest moment de întârziere, Craig intră în dulapul de haine şi închise uşa în urma lui.

Acţionase fără să se gândească, lăsând cheile din mână. Imediat ce se trezi înăuntru, îşi dădu seama că i-ar fi trebuit la fel de puţin timp pentru a ieşi pe uşa din spate în grădină. Nu-i trecuse prin minte. Şi oare rămăseseră urme de zăpadă proaspătă pe podea de la cizmele lui? S-ar fi văzut că fusese cineva acolo de curând, pentru că, altfel, s-ar fi topit. Şi lăsase dulapul de chei deschis.

O persoană cu spirit de observaţie ar fi văzut indiciile şi şi-ar fi dat seama de adevăr într-o secundă.

Îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile la ce se întâmpla afară.

Nigel zgâlţâi de clanţă până ce-şi dădu seama că uşa se deschidea spre interior, nu în afară. O deschise larg şi aruncă o privire în holul de cizme.

— Nu-i bine, spuse el. Are şi uşă, şi fereastră. Traversă bucătăria şi deschise uşa de la cămară. Asta se potriveşte. Nu mai există alte uşi şi e o singură fereastră care dă spre curte. Elton, bagă-i aici!

— E frig acolo, protestă Olga.

În cămară, era un aparat de aer condiţionat.

— Gata, opreşte-te! O să mă faci să plâng! spuse Nigel sarcastic.

— Soţul meu are nevoie de un doctor.

— După ce m-a lovit, are noroc că nu are nevoie de un afurisit de antreprenor de pompe funebre. Nigel se întoarse din nou către Elton. Bagă-le ceva în gură ca să nu facă zgomot! Repede, nu avem prea mult timp!

Elton găsi într-un sertar un teanc de prosoape de bucătărie curate, pe care le transformă în căluşuri pentru Stanley, Olga şi Hugo, care îşi recăpătase cunoştinţa, dar era încă ameţit. După aceea, îi ridică pe prizonieri în picioare şi îi împinse în cămară.

— Ascultă-mă, îi spuse Nigel lui Kit. Nigel era aparent calm, plănuind ce aveau să facă mai departe şi dând ordine, dar era palid, iar expresia întipărită pe faţa sa îngustă şi cinică era una sinistră. Kit văzu clar că, dincolo de suprafaţă, era la fel de încordat ca strunele unei viori. Când vine poliţia, tu te duci la uşă, continuă Nigel. Le vorbeşti frumos, îţi iei o înfăţişare relaxată, de cetăţean corect. Le spui că totul e în regulă aici şi că toată lumea doarme, cu excepţia ta.

Kit nu ştia cum se va putea preface relaxat când se simţea de parcă ar fi stat în faţa plutonului de execuţie. Apucă spătarul unui scaun de bucătărie pentru a se opri din tremurat.

— Şi ce fac dacă vor să intre?

— Le spui că ai prefera să nu-i deranjeze pe ceilalţi. Dacă insistă, adu-i în bucătărie. Noi o să fim în cămăruţa aceea mică

din spate, spuse el arătând cu mâna către holul de cizme. Pur şi simplu scapă de ei cât mai repede posibil.

— Toni Gallo vine şi ea cu poliţiştii, spuse Kit. E şefa securităţii de la laborator.

— Ei bine, spune-i să plece.

— O să vrea să vorbească cu tatăl meu.

— Spune-i că e imposibil.

— S-ar putea să nu accepte un refuz...

Nigel ridică tonul:

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi ce o să facă – o să te dărâme la podea şi o să treacă peste tine? Spune-i pur şi simplu să dispară.

— În ordine, zise Kit. Dar trebuie să ne asigurăm că sora mea Miranda o să tacă. Se ascunde în pod.

— În pod? Unde?

— Exact deasupra acestei camere. Uită-te în primul dulap din garderoba tatei. În spatele costumelor, este o uşă micuţă ce duce în pod.

Nigel nu întrebă cum de ştia Kit că Miranda era acolo. Se uită la Daisy.

— Ocupă-te tu de asta!

Miranda îl văzu pe fratele său vorbind cu Nigel şi îi auzi cuvintele care o dădeau de gol.

În câteva secunde, traversă podul şi se târî prin uşa care făcea legătura cu dulapul de costume al lui tati. Respira greu, inima îi bătea nebuneşte, dar nu era cuprinsă de panică, nu încă. Ieşi repede din dulap în garderobă.

Îl auzise pe Kit zicând că poliţia era pe drum şi, timp de o secundă plină de bucurie, crezuse că erau salvaţi. Tot ce voia să facă era să stea liniştită până când bărbaţii în uniforme albastre veneau şi îi arestau pe hoţi. Dar apoi ascultase, îngrozită, cum Nigel plănuise o cale de a scăpa de poliţişti. Ce avea să facă dacă poliţiştii se lăsau convinşi să plece fără să aresteze pe nimeni? Se hotărâse că avea să deschidă una dintre ferestrele de la dormitoare şi să înceapă să ţipe.

Iar acum Kit îi stricase planul.

Gândul unei noi întâlniri cu Daisy o îngrozea, dar reuşi să-şi păstreze calmul, deşi era la limită.

Putea să se ascundă în dormitorul lui Kit, de cealaltă parte a holului, în timp ce Daisy avea să caute prin pod.

Această manevră n-ar păcăli-o pe Daisy pentru mai mult de câteva secunde, dar i-ar putea oferi Mirandei suficient timp pentru a deschide fereastra şi a striga după ajutor.

O luă la fugă prin dormitor. În momentul în care puse mâna pe mânerul uşii, auzi paşi grei pe scări. Era prea târziu.

Uşa se deschise rapid. Miranda se ascunse în spatele ei. Daisy intră grăbită în dormitor şi apoi în garderobă, fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Miranda se strecură afară din cameră. Traversă holul şi intră în camera lui Kit. Alergă spre fereastră şi trase perdelele, sperând să vadă maşini de poliţie cu girofaruri.

Afară nu era nimeni.

Îşi concentră privirea în direcţia aleii. Se făcea lumină şi putea să zărească arborii acoperiţi de zăpadă de la marginea pădurii, dar nici o maşină. Simţi cum o cuprindea disperarea. Daisy nu avea nevoie decât de câteva secunde pentru a se uita prin pod şi a vedea că nu era nimeni acolo, după care urma să caute prin restul camerelor de la etaj. Miranda avea nevoie de mai mult timp. Cât de departe puteau fi poliţiştii?

Era vreo posibilitate s-o închidă pe Daisy în pod?

Nu-şi îngădui nici măcar o secundă pentru a cântări riscurile. Alergă înapoi în camera tatălui său. Putea să vadă uşa dulapului de costume, care rămăsese deschisă. Daisy trebuia să fie în pod acum, uitându-se în jur cu ochii aceia care păreau învineţiţi, întrebându-se dacă existau locuri ascunse suficient de mari încât să încapă în ele o femeie adultă şi cam supraponderală.

Fără să se gândească, Miranda închise uşa dulapului.

Aceasta nu avea încuietoare, dar era făcută din lemn solid. Dacă putea să o înţepenească, lui Daisy i-ar fi fost greu s-o deschidă, mai ales că nu avea prea mult loc de manevră în interiorul dulapului.

În josul uşii, se afla o crăpătură îngustă. Dacă ar fi înfipt ceva acolo, uşa s-ar deschide şi mai greu, întârziind-o măcar câteva secunde. Oare ce putea să folosească? Avea nevoie de o bucată de lemn sau de carton sau chiar de o foaie de hârtie. Deschise sertarul de la noptieră tatălui său şi găsi un volum de Proust.

Începu să rupă paginile.

Kit auzi câinele lătrând în camera alăturată.

Era un lătrat puternic, agresiv, genul de lătrat cu care anunţa că era un străin la uşă. Venea cineva. Kit împinse uşa batantă care ducea în sufragerie. Câinele stătea cu labele din faţă pe pervaz.

Kit se duse la fereastră. Ninsoarea se potolise, iar acum nu mai cădeau decât fulgi uşori, care erau împrăştiaţi de vânt. Se uită în direcţia pădurii şi văzu ieşind dintre copaci un camion mare, cu girofaruri portocalii pe plafon şi o lamă de plug în faţă.

— Au venit! strigă el.

Nigel se apropie. Câinele mârâi.

— Taci, îi ordonă Kit.

Nellie se retrase într-un colţ. Nigel se lipi de peretele de lângă fereastră şi începu să scruteze priveliştea.

Plugul de zăpadă curăţa o bandă de aproximativ trei metri. Trecu pe lângă intrarea principală şi se apropie cât putu de mult de maşinile parcate. În ultimul moment, se întoarse, curăţind zăpada din faţa Mercedesului lui Hugo şi a Previei Mirandei. După aceea, dădu cu spatele până la garaj, ieşi de pe alee şi

deszăpezi banda de beton din faţa uşilor de la garaj. În timpul acesta, fu depăşit de un Jaguar de culoare deschisă, care folosi fâşia deszăpezită şi opri în faţa uşii.

Din maşină, îşi făcu apariţia o femeie înaltă, suplă, cu părul tuns la nivelul bărbiei, care purta o jachetă de piele cu căptuşeală din blană de oaie. În lumina reflectată a becurilor, Kit o recunoscu pe Toni Gallo.

— Fă-i vânt, spuse Nigel.

— Ce s-a întâmplat cu Daisy? A plecat de multişor...

— O să se ocupe de sora ta.

— Bine-ar face.

— Am încredere, mai multă încredere în Daisy decât în tine. Acum, du-te la uşă!

Nigel se retrase în holul pentru cizme împreună cu Elton.

Kit se apropie de uşă şi o deschise.

Toni ajuta pe cineva să coboare de pe bancheta maşinii. Kit se încruntă. Era o bătrânică îmbrăcată într-o haină lungă de lână şi cu o căciulă de blană pe cap.

— Ce naiba...? spuse el cu voce tare.

Toni luă braţul bătrânei şi se întoarseră amândouă. Când văzu cine venise la uşă, faţa lui Toni se întunecă de dezamăgire.

— Bună, Kit, spuse ea.

O conduse pe bătrână spre casă.

— Ce vrei? întrebă Kit.

— Am venit să vorbesc cu tatăl tău. Avem o urgenţă la laborator.

— Tati doarme.

— O să vrea să se trezească pentru asta, crede-mă.

— Cine e baba?

— *Doamna* aceasta este mama mea, doamna Kathleen Gallo.

— Să ştii că nu sunt o babă, spuse bătrâna. Am 71 de ani şi sunt în plină formă, aşa că ai grijă cum vorbeşti.

Kit n-o luă în seamă.

— Ce caută aici?

— O să-i explic tatălui tău.

Plugul de zăpadă întorsese în faţa garajului, iar acum mergea pe fâşia deszăpezită, mergând înapoi prin pădure, spre drumul principal. Jaguarul îl urmă.

Kit se simţi cuprins de panică. Ce trebuia să facă? Maşinile plecau, dar Toni era încă acolo.

Brusc, Jaguarul opri. Kit spera că şoferul nu zărise nimic suspect. Maşina dădu cu spatele până în faţa casei. Uşa şoferului se deschise, iar acesta lăsă să cadă în zăpadă un ghemotoc de blană. Kit îşi zise că arăta ca un căţeluş.

Uşa se trânti, iar maşina îşi reluă drumul.

Toni se duse înapoi şi ridică ghemotocul. Era un căţeluş, un ciobănesc englezesc alb cu negru, de circa opt săptămâni.

Kit era uluit, dar se hotărî să nu pună nici o întrebare.

— Nu poţi să intri, îi spuse el lui Toni.

— Nu fi prost, răspunse ea. Nu e casa ta. E a tatălui tău, iar el o să vrea să mă vadă.

Mergea în continuare încet în direcţia casei, cu mama ei de un braţ şi cu puiul de câine în cealaltă mână.

Kit era încurcat. Se aşteptase ca Toni să vină cu maşina ei, iar planul lui fusese să-i spună să se întoarcă mai târziu. Timp de o secundă, se gândise să fugă după Jaguar şi să-i ceară şoferului să se întoarcă. Dar, mai mult ca sigur, şoferul ar fi vrut o explicaţie. Iar poliţiştii care însoţeau plugul ar fi întrebat de ce era atâta agitaţie. Era prea periculos, aşa că nu schiţă nici un gest.

Toni stătea în faţa lui Kit, care bloca uşa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Kit îşi dădu seama că nu mai era cale de scăpare. Dacă persevera în ascultarea ordinelor lui Nigel, i-ar fi făcut pe poliţişti să se întoarcă. Erau mai multe şanse să se descurce cu Toni singură.

— Ai face bine să intri, spuse el.

— Mulţumesc. Apropo, numele căţelului este Osborne. Toni şi mama ei intrară în hol. Ai nevoie la baie, mamă? întrebă Toni. E chiar aici.

Kit urmărea luminile plugului şi ale Jaguarului care dispăreau printre copaci. Se relaxă un pic. Se pricopsise cu Toni, dar scăpase de poliţişti. Închise uşa.

De la etaj, se auzi o lovitură puternică, de parcă cineva ar fi lovit cu ciocanul într-un perete.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Toni.

Miranda luase un teanc gros de pagini din carte şi le împăturise astfel încât să blocheze cu ele crăpătura de sub uşa dulapului. Dar acest şiretlic nu avea s-o întârzie prea mult pe Daisy. Avea nevoie de o barieră mai solidă. Lângă pat se afla un cufăr vechi, pe care tatăl său îl folosea pe post de noptieră. Cu un efort imens, Miranda trase cufărul greu din mahon peste covor, îl înclină la patruzeci şi cinci de grade şi îl propti în uşă. Aproape imediat, o auzi pe Daisy împingând. Când văzu că nu reuşea s-o deschidă, începu să bată în ea.

Miranda se gândi că Daisy stătea pe spate, cu capul în pod şi cu picioarele în dulap, lovind cu bocancii în uşa dulapului. Uşa se zgâlţâia, dar nu se deschise. Cu toate acestea, Daisy era dură şi avea să găsească ea o modalitate de scăpare. Oricum, Miranda câştigase câteva secunde preţioase.

Se apropie grăbită de fereastră. Spre disperarea ei, văzu două maşini – un camion şi un sedan – care *se îndepărtau* de casă.

— O, nu! spuse ea cu voce tare.

Maşinile erau deja prea departe pentru ca ocupanţii lor s-o audă ţipând. Ajunsese prea târziu? Părăsi dormitorul în fugă.

Se opri în capătul scărilor. Jos, în hol, se afla o bătrână pe care n-o mai văzuse niciodată, care intra în baie.

Ce se întâmpla?

Imediat, o recunoscu pe Toni Gallo, care-şi dădea jos jacheta şi o atârna în suportul de pălării.

Un căţeluş mic alb cu negru adulmeca umbrelele.

În câmpul ei vizual apăru şi Kit. Se auzi din nou un zgomot dinspre garderoba lui Stanley, iar Kit îi spuse lui Toni:

— Trebuie să se fi trezit copiii.

Miranda era uluită. Cum se putea aşa ceva? Kit se purta de parcă totul era în regulă...

Îşi dădu seama că, probabil, încerca s-o păcălească pe Toni. Spera să o facă să creadă că totul era în regulă. După aceea, fie că o va convinge să plece, fie o va imobiliza şi o va lega împreună cu ceilalţi.

Între timp, poliţiştii se îndepărtau de casă.

Toni închise uşa la baie în urma mamei sale. Nimeni n-o observase încă pe Miranda.

— Mai bine ai intra în bucătărie, îi spuse Kit lui Toni.

„Acolo o vor ataca, îşi zise Miranda în gând. Nigel şi Elton vor fi acolo aşteptând-o şi o vor lua prin surprindere."

Din dormitor se auzi un zgomot puternic, ca şi cum s-ar fi prăbuşit ceva: Daisy evadase din dulap.

Miranda acţionă fără să se gândească:

— Toni! ţipă ea.

Toni se uită în sus şi o zări.

— Drace, nu... spuse Kit.

— Hoţii, sunt aici, l-au legat pe tati, au arme... ţipă Miranda.

Daisy ieşi în goană din dormitor şi se lovi de Miranda, care se rostogoli pe scări.

7.30 A.M.

Preţ de o secundă, Toni nu schiţă nici o mişcare.

Kit stătea lângă ea, cu o expresie de furie întipărită pe chip, uitându-se către capătul superior al scării. Cu gura schimonosită, spuse:

— Pe ea, Daisy!

Miranda se rostogolea pe scări, cu cămaşa de noapte ridicată, lăsând la vedere coapsele albe şi durdulii.

În urma ei alerga o tânără urâtă, rasă în cap şi machiată la ochi în stil gotic, îmbrăcată în piele.

Şi mama era în baie.

Într-o fracţiune de secundă, Toni înţelese ce se petrecea. Miranda spusese că nişte hoţi cu arme erau acolo. Nu puteau fi două bande care să opereze în aceeaşi noapte în această zonă izolată. Erau aceiaşi oameni care jefuiseră Kremlinul. Femeia cheală din capătul scărilor trebuia să fie blonda pe care o văzuse în imaginile camerei de supraveghere – peruca îi fusese găsită în dubiţa cu care fugiseră de la locul faptei. Mintea lui Toni lucra febril: „Kit pare să fie în cârdăşie cu ei – ceea ce ar explica felul în care au învins sistemul de securitate...”

Pe când ea punea lucrurile cap la cap, Kit îşi puse braţul pe după gâtul ei şi trase, încercând s-o facă să-şi piardă echilibrul. În acelaşi timp, strigă:

— Nigel!

Toni îl lovi puternic cu cotul în coaste şi avu satisfacţia să-l audă gemând de durere. Strânsoarea braţului lui slăbi, iar ea reuşi să se întoarcă şi să-l lovească din nou, de data aceasta cu pumnul în abdomen. Kit încercă să riposteze, dar ea reuşi să evite lovitura.

Îşi trase braţul drept înapoi, pregătindu-se să-i administreze un pumn care să-l pună la podea, dar, înainte să poată lovi, Miranda ajunse în capătul scărilor şi se lovi de picioarele lui Toni. Din cauză că Toni se lăsase pe spate, pregătită să-l lovească pe Kit, căzu. O secundă mai târziu, femeia îmbrăcată în piele se împiedică de Miranda şi de Toni şi se ciocni de Kit, iar toţi patru sfârşiră răsturnaţi grămadă pe pardoseala de piatră.

Toni îşi dădu seama că nu putea câştiga această luptă. Se confrunta cu Kit şi cu femeia pe care el o strigase Daisy, iar cât de curând aveau să li se alăture şi ceilalţi. Trebuia să se îndepărteze de oamenii aceştia, să-şi tragă răsuflarea şi să gândească o soluţie.

Se eliberă din încâlceală şi se rostogoli.

Kit căzuse pe spate. Miranda se ghemuise, era vizibil lovită şi nu putea răsufla normal, dar nu era rănită grav. Sub privirile lui Toni, Daisy se ridică în genunchi şi, cu o expresie furioasă, o lovi

pe Miranda în braţ cu un pumn îmbrăcat, în mod straniu, într-o mănuşă elegantă din piele întoarsă, de culoare bej.

Toni se ridică repede în picioare. Sări peste Kit, ajunse la uşă şi o deschise. Cu o mână, Kit o apucă de gleznă, ţinând-o pe loc. Toni se întoarse şi îl lovi în braţ cu celălalt picior. Îl lovi în cot. Kit ţipă de durere şi dădu drumul gleznei. Toni ieşi din casă şi trânti uşa în urma ei.

O luă spre dreapta şi ţâşni de-a lungul fâşiei deszăpezite de plug. Auzi un foc de armă şi zgomotul făcut de un geam spart de glonţul care trecuse pe lângă ea. Cineva trăgea înspre ea din interiorul casei. Dar glonţul nu o nimerise.

Alergă spre garaj şi se opri pe fâşia de beton din faţa uşilor, unde plugul curăţase zăpada. Acum clădirea garajului se afla între ea şi cel care trăsese cu arma.

Plugul de zăpadă, cu cei doi poliţişti în cabină, plecase cu viteză normală pe drumul deszăpezit, cu lama ridicată. Asta însemna că, în momentul respectiv, era prea departe ca ea să-l ajungă din urmă pe jos. Ce avea să facă? Cât timp stătea pe fâşia deszăpezită, putea fi urmărită cu uşurinţă de către o persoană aflată în casă. Dar unde se putea ascunde? Aruncă o privire în direcţia pădurii. Acolo ar fi fost perfect acoperită, dar nu avea haină – îşi dăduse jos jacheta chiar înainte ca Miranda să fi ţipat –, aşa că nu avea să reziste mult timp în aer liber. Chiar şi în garaj era aproape la fel de frig.

Alergă spre celălalt capăt al clădirii şi se uită după colţ. La câţiva metri distanţă, se vedea uşa hambarului. Îndrăznea oare să-şi asume riscul de a traversa curtea, în câmpul vizual al celor din casă? Nu avea alternativă.

Exact când mai avea un pic să pornească, uşa hambarului se deschise.

Toni ezita. „Ce se mai întâmplă acum?”

Din hambar, ieşi un băieţel care purta o haină groasă peste nişte pijamale cu Omul-Păianjen şi o pereche de cizme din cauciuc prea mari pentru picioruşele sale. Toni îl recunoscu pe Tom, fiul Mirandei. Acesta nu se uită în jurul său, ci coti spre stânga şi începu să-şi croiască drum prin stratul gros de zăpadă. Toni presupuse că se ducea spre casă şi se întreba dacă trebuia să-l oprească; dar, după câteva momente, îşi dădu seama că presupunerea ei fusese greşită. În loc să traverseze curtea către clădirea principală, Tom intră în căsuţa de oaspeţi. Toni îşi dorea cu ardoare ca el să se grăbească, să se dea la o parte înainte să înceapă problemele. Se gândi că o căuta pe mama lui pentru a o întreba dacă-şi putea deschide cadourile. De fapt, mama lui era în clădirea principală, unde o infractoare o lovea cu pumnii protejaţi de mănuşi din piele întoarsă de culoare bej. Dar poate că logodnicul Mirandei se afla în căsuţă. Toni se gândi că era mai înţelept să-l lase pe băiat să afle acest lucru. Uşa căsuţei nu era încuiată, iar Tom intră şi se făcu nevăzut.

Toni încă şovăia. Oare stătea cineva la vreuna dintre ferestrele casei, supraveghind curtea cu un pistol automat de nouă milimetri la ochi? Urma să afle.

Porni în fugă, dar, imediat ce ajunse în zăpada adâncă, se prăbuşi. Stătu întinsă acolo timp de o secundă, aşteptând să audă un foc de armă, dar acesta nu apăru. Se strădui să se ridice în picioare, cu zăpada rece lipită de jeanşi şi de pulover, şi plecă mai departe, mergând mai atent, dar şi mai încet. Aruncă priviri temătoare în direcţia casei. Nu putea să vadă pe nimeni la vreo fereastră. Nu avea cum să-i ia mai mult de un minut să traverseze curtea, dar fiecare pas dura îngrozitor de mult timp. Într-un final, ajunse la hambar, intră şi închise uşa după ea, tremurând şi simţindu-se uşurată că scăpase cu viaţă.

O veioză mică lăsa să se vadă o masă de biliard, câteva canapele vechi, un televizor cu ecran mare şi două paturi, ambele goale. Se părea că nu mai era nimeni altcineva în cameră, deşi exista o scară ce ducea spre mansardă. Toni îşi impuse să se oprească din tremurat şi urcă scara. Când ajunse la jumătatea drumului, aruncă o privire peste capătul scării. Se sperie de mai multe perechi de ochi roşii care se uitau fix la ea: hamsterii lui Caroline. Urcă restul treptelor. La mansardă, se aflau alte două paturi. Fiinţa somnoroasă aflată în unul dintre ele era Caroline. Celălalt pat era neatins.

Nu avea să dureze mult până ce banda din casă ar fi pornit în căutarea ei. Trebuia să cheme ajutoare repede, întinse mâna după telefonul mobil.

Apoi îşi dădu seama că nu îl avea la ea.

Nervoasă, îşi agită pumnii încleştaţi spre tavan. Telefonul se afla în buzunarul jachetei, pe care o atârnase în suportul de pălării din hol.

Ce avea de făcut?

— Trebuie să pornim după ea, spuse Nigel. S-ar putea să vorbească deja la telefon cu poliţia.

— Aşteaptă un moment, spuse Kit.

Traversă holul şi se duse la suportul de pălării. Îşi masă cotul stâng, unde-l lovise Toni cu piciorul, dar se opri pentru a căuta prin buzunarele jachetei. Triumfător, dintr-un buzunar scoase un telefon.

— Nu are cum să sune la poliţie.

— Slavă Domnului!

Nigel aruncă o privire prin hol.

Daisy o ţinea pe Miranda cu faţa în jos pe pardoseală, cu braţul îndoit la spate. Elton stătea în cadrul uşii de la bucătărie. Nigel spuse:

— Elton, fă rost de nişte frânghie ca Daisy s-o poată lega pe vaca asta grasă. Se întoarse din nou către Kit. Surorile tale fac o pereche extraordinară.

— Lasă asta, spuse Kit. Acum putem să scăpăm, nu-i aşa? Nu trebuie să mai aşteptăm dimineaţa sau să luăm maşina de teren. Putem să folosim orice maşină şi să o luăm pe banda curăţată de plugul de zăpadă.

— Omul tău spunea că sunt copoi în cabina plugului.

— Singurul loc unde n-or să ne caute este chiar în spatele lor.

Nigel aprobă cu o mişcare a capului.

— Inteligent. Dar plugul nu merge până la... locul unde trebuie să ajungem noi. Ce facem când se îndepărtează de la drumul nostru?

Kit îşi stăpâni nerăbdarea. Trebuiau să plece de la Steepfall cu orice preţ, dar Nigel nu-şi dăduse încă seama de acest lucru.

— Uită-te pe fereastră, spuse el. Ninsoarea s-a oprit. Curând începe dezgheţul, aşa spuneau cei de la meteo.

— Tot am rămâne blocaţi.

— Suntem în mai mare pericol aici şi acum, că drumul a fost deblocat. S-ar putea ca Toni Gallo să nu fie singurul musafir care să apară pe aici.

Elton se întoarse cu o bucată de cablu electric.

— Kit are dreptate, spuse el. Putem să ajungem cu uşurinţă până la ora zece, dacă nu intervine altceva.

Îi dădu cablul lui Daisy, care îi legă Mirandei mâinile la spate.

— Bine, spuse Nigel. Dar mai întâi trebuie să-i adunăm pe toţi, inclusiv pe copii, şi să ne asigurăm că nu au cum să cheme ajutoare în următoarele câteva ore.

Daisy o târî pe Miranda prin bucătărie şi o împinse în cămară.

— Telefonul Mirandei trebuie să fie în căsuţa de oaspeţi, spuse Kit, altfel l-ar fi folosit până acum. Prietenul ei, Ned, e acolo.

— Elton, du-te în casa de oaspeţi, spuse Nigel.

Kit continuă:

— E un telefon şi în Ferrari. Propun ca Daisy să se ducă în garaj să se asigure că nimeni nu încearcă să-l folosească.

— Cum rămâne cu hambarul?

— Lăsaţi-l la urmă. Caroline, Craig şi Tom nu au telefoane. Nu sunt sigur în privinţa lui Sophie, dar are numai paisprezece ani.

— În regulă, spuse Nigel. Haideţi să rezolvăm cât mai repede posibil!

Uşa de la baie se deschise şi de acolo îşi făcu apariţia mama lui Toni, care încă purta căciula de blană.

Timp de câteva secunde, Kit şi Nigel se uitară lung la ea. Kit uitase că era acolo. Revenindu-şi din uimire, Nigel spuse:

— Bag-o în cămară cu ceilalţi.

— O, nu, zise bătrâna, cred că prefer să stau lângă bradul de Crăciun. Traversă holul şi intră în living.

Kit se uită la Nigel, care ridică din umeri.

Craig crăpă puţin uşa dulapului. Trăgând cu ochiul, descoperi că nu mai era nimeni în hol. Tocmai se pregătea să iasă din dulap, când unul dintre gangsteri, Elton, ieşi dinspre bucătărie. Craig trase uşa cu vreo trei centimetri mai spre el şi îşi ţinu respiraţia.

Aşa decurgeau lucrurile de vreun sfert de oră.

Unul din infractori era mereu în câmpul lui vizual. Dulapul vechi mirosea a mucegai din cauza hanoracelor umede şi a cizmelor vechi. Îşi făcea griji pentru Sophie, care stătea în garaj, în Fordul vechi al lui Luke, şi îngheţa de frig. Încercă să se calmeze şi să aştepte ca lucrurile să se liniştească. Mai mult ca sigur, în curând avea să-i surâdă norocul.

În urmă cu câteva minute, Nellie lătrase, ceea ce însemna că era cineva la uşă. Inima lui Craig tresărise, cuprinsă de speranţă; dar Elton şi Nigel stătuseră la numai câţiva centimetri faţă de Craig, vorbind în şoaptă, iar Craig nu putuse înţelege ce spuseseră. Craig îşi dădu seama că, probabil, se ascundeau de persoana care venise. Îşi dorea să iasă din dulap şi să alerge spre uşă strigând după ajutor, dar ştia că ar fi fost prins şi redus la tăcere chiar în secunda în care s-ar fi arătat. Era înnebunitor de frustrant.

Se auziră nişte zgomote de la etaj, ca şi cum cineva ar fi încercat să doboare o uşă. Apoi se auzi un alt zgomot, care semăna mai mult cu cel făcut de artificii – sau de o armă de foc. Acesta fu urmat în mai puţin de o secundă de zgomotul unui geam spart. Craig era disperat şi speriat. Până acum, infractorii îşi folosiseră armele numai ca să ameninţe. Acum, că începuseră să tragă, se întreba cum avea să se sfârşească totul. Familia se afla într-un pericol teribil.

Auzind focul de armă, Nigel şi Elton ieşiră din hol, dar lăsară uşa deschisă, iar Elton rămase în câmpul lui vizual, în celălalt capăt al bucătăriei, vorbind grăbit cu cineva care se afla pe hol. Asta era şansa lui. Ieşi din dulap.

Deschise dulapul şi înşfacă iute cheile de la Ferrari. De data aceasta, se desprinseră din cârlig fără să se agaţe.

Din doi paşi, ieşi.

Ninsoarea se oprise. Undeva, în spatele norilor, soarele răsărea, şi putea să vadă decorul în alb şi negru. În stânga lui era Elton, care-şi croia drum prin zăpadă spre casa de oaspeţi. Elton era cu spatele, aşa că nu-l zări pe Craig. Băiatul se îndreptă în direcţia opusă şi coti pe după colţ, astfel încât Elton să nu-l observe.

Fu uimit să o vadă pe Daisy la numai câţiva metri distanţă de el.

Din fericire, şi ea era cu spatele la el. În mod evident, ieşise pe uşa principală şi mergea în direcţia opusă celei în care se afla Craig. Acesta văzu o fâşie de drum deszăpezită şi îşi dădu seama că, în timp ce el stătuse în dulapul de cizme, prin faţa casei

trecuse un plug de zăpadă. Daisy se îndrepta spre garaj – şi spre Sophie.

Se ascunse în spatele Mercedesului tatălui său. Uitându-se pe deasupra aripii maşinii, văzu cum Daisy ajunse la capătul clădirii principale, ieşi de pe fâşia deszăpezită şi coti pe după colţul casei, dispărând din câmpul ei vizual.

Se duse după ea. Mişcându-se cât putea de repede, merse de-a lungul faţadei clădirii principale. Trecu pe lângă sufragerie, unde Nellie stătea cu labele din faţă pe pervaz; apoi, pe lângă uşa principală, care era închisă; după aceea, pe lângă livingul în care se afla bradul de Crăciun cu luminiţele sale. Fu uluit să vadă o bătrână care stătea lângă brad cu un căţeluş în poală. Cu toate acestea, nu se opri din mers pentru a se gândi cine putea fi.

Ajunse la colţul clădirii şi aruncă o privire pe după el. Daisy se îndrepta direct către uşa laterală a garajului. Dacă intra acolo, avea s-o găsească pe Sophie în Fordul lui Luke.

Daisy băgă mâna în buzunarul jachetei ei de piele şi îşi scoase pistolul.

Neajutorat, Craig o privea în timp ce deschidea uşa.

7.45 A.M.

În cămară era frig.

Curcanul de Crăciun, prea mare pentru a încăpea în frigiderul din bucătărie, stătea într-o tavă pe un blat din marmură, umplut şi condimentat de Olga, gata de băgat la cuptor. În culmea nefericirii, Miranda se întrebă dacă va mai apuca să mănânce din el.

Stătea cu tatăl, sora ei şi cu Hugo, legaţi asemenea curcanului din tavă, înghesuiţi într-un spaţiu de un metru pătrat, înconjuraţi de mâncare: legume pe rafturi, paste puse la păstrat în borcane, cutii de cereale pentru micul dejun, conserve de ton, roşii decojite şi fasole gătită.

Hugo era în starea cea mai gravă. Părea să-şi piardă cunoştinţa din când în când. Era sprijinit de perete, iar Olga îşi lipise corpul de al lui, care era dezbrăcat, încercând să-l încălzească. Faţa lui Stanley arăta de parcă ar fi fost lovită de un camion, dar acesta stătea drept şi părea concentrat la tot ce se petrecea.

Miranda se simţea nefericită şi neajutorată. I se rupea inima să-l vadă pe tatăl ei, un om cu un caracter atât de puternic, rănit şi legat. Hugo era un mizerabil, dar nu merita aşa ceva: arăta de parcă avea să rămână cu sechele pe viaţă. Iar Olga era o adevărată eroină, încercând din răsputeri să-i aline suferinţele soţului care o trădase.

Ceilalţi aveau prosoape de bucătărie îndesate în gură, dar Daisy nu se deranjase să îi pună căluş Mirandei, probabil pentru că nu avea nici un rost să ţipe acum, din moment ce poliţia plecase. Miranda îşi dădu seama, cu un fior de speranţă, că putea să îndepărteze căluşurile.

— Tati, apleacă-te, spuse ea.

Stanley se aplecă supus, cu capătul prosopului atârnându-i din gură. Miranda îşi înclină capul, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l sărute. Reuşi să prindă un colţ al prosopului între dinţi. Trase, scoţând o parte din el afară din gura lui Stanley; apoi îi scăpă, ceea ce o enervă şi mai tare.

Miranda lăsă să-i scape un strigăt de exasperare. Tatăl ei se aplecă, încurajând-o să încerce din nou. Repetară mişcarea, iar de data aceasta prosopul ieşi cu totul şi căzu pe podea.

— Mulţumesc, spuse el. Dumnezeule, a fost înspăimântător.

Miranda făcu acelaşi lucru cu Olga, care spuse:

— Mi-a tot venit să vomit, dar îmi era teamă c-o să mă sufoc.

Olga înlătură căluşul lui Hugo folosind aceeaşi metodă.

— Încearcă să rămâi treaz, Hugo, spuse ea pe un ton imperios. Haide, ţine-ţi ochii deschişi!

— Ce se întâmplă afară? o întrebă Stanley pe Miranda.

— Toni Gallo a venit aici cu un plug de zăpadă şi cu nişte poliţişti, îi explică ea. Kit s-a dus la uşă ca şi cum totul era în regulă, iar poliţia a plecat, dar Toni a insistat să rămână.
— Femeia aceasta este incredibilă.
— Eu mă ascundeam în pod. Am reuşit s-o avertizez pe Toni.
— Bravo!
— Fiinţa aceea înfiorătoare, Daisy, m-a împins pe scări, dar Toni a scăpat. Nu ştiu unde e acum.
— Ea poate să sune la poliţie.
Miranda dădu dezaprobator din cap.
— Şi-a lăsat telefonul în buzunarul hainei şi e la Kit acum.
— O să găsească ea o soluţie – are o imaginaţie remarcabilă. Oricum, e singura noastră speranţă. Nimeni altcineva nu e liber, cu excepţia copiilor şi a lui Ned, fireşte.
— Mă tem că Ned n-o să ne fie de mare ajutor, spuse Miranda pe un ton sumbru.
Într-o situaţie ca aceasta, ultimul om de care ai avea nevoie e un cărturar specializat în Shakespeare. Se gândea cât de slab se arătase Ned în confruntarea cu fosta lui soţie, Jennifer, când aceasta o dăduse afară din casă pe Miranda. Ce speranţă să ai că un asemenea om se putea împotrivi unei bande formate din trei hoţi profesionişti?
Aruncă o privire pe fereastra cămării. Se făcuse ziuă şi ninsoarea se oprise, aşa că putea să vadă casa unde Ned dormea şi hambarul unde se aflau copiii. Îngrozită, îl zări pe Elton traversând curtea.
— O, Doamne, spuse ea. Se îndreaptă spre casa de oaspeţi!
Tatăl ei privi şi el pe fereastră.
— Îi adună pe toţi, spuse el. Or să-i lege înainte de plecare. Nu putem să-i lăsăm să scape cu virusul acela – dar cum îi putem opri?
Elton intră în casa de oaspeţi.
— Sper că Ned e teafăr.
Dintr-odată, Miranda se bucura că Ned nu era genul de om războinic. Elton era dur, necruţător şi înarmat. Singura speranţă a lui Ned era să nu schiţeze nici un gest de împotrivire.
— Ar putea fi şi mai rău, spuse Stanley. Flăcăul acela e un ticălos, dar nu e un psihopat. Femeia însă este.
— Face greşeli pentru că e nebună, spuse Miranda. Cu câteva minute în urmă, în hol, dădea cu pumnii în mine când ar fi trebuit s-o prindă pe Toni. Tocmai de aceea a reuşit Toni să scape.
— De ce a vrut Daisy să te lovească?
— I-am blocat ieşirea din pod.
— I-ai blocat ieşirea din pod?
— S-a dus acolo să mă caute pe mine, iar eu am închis uşa dulapului în urma ei şi am blocat-o. De aceea s-a enervat atât de tare.
Tatăl ei părea că de-abia putea să mai respire.

— Ce fată curajoasă! zise el în şoaptă.

— Nu sunt curajoasă, spuse Miranda. Ideea în sine era absurdă. Pur şi simplu eram atât de înspăimântată, încât eram gata să fac orice.

— Eu cred că eşti curajoasă.

Lui Stanley i se umplură ochii de lacrimi, aşa că îşi feri privirea.

Ned ieşi din casa de oaspeţi. Elton era în urma lui, cu pistolul îndreptat spre ceafa lui Ned. Cu mâna stângă, Elton îl trăgea de braţ pe Tom.

Uimită, Miranda deschise gura, abia reuşind să tragă aer în piept. Crezuse că Tom se afla în hambar. Probabil că se trezise şi se dusese să-şi caute mama. Purta pijamalele cu Omul-Păianjen. Miranda se străduia să nu izbucnească în plâns.

Cei trei se îndreptau către casă, dar apoi se auzi un ţipăt şi se opriră. O secundă mai târziu, în câmpul lor vizual apăru Daisy, care o trăgea de păr pe Sophie. Aceasta din urmă era aplecată, mergând împleticit prin zăpadă, şi ţipa de durere.

Daisy îi spuse lui Elton ceva ce Miranda nu reuşi să audă. Apoi Tom ţipă la Daisy:

— Las-o în pace! O doare!

Vocea lui copilărească era şi mai ascuţită din cauza furiei.

Miranda îşi aduse aminte că Tom nutrea o pasiune preadolescentină pentru Sophie.

— Taci, Tommy, murmură ea temătoare, chiar dacă el nu o putea auzi. Nu contează dacă o trage de păr.

Elton izbucni în râs. Daisy rânji şi o trase şi mai tare de păr pe Sophie.

Probabil că râsul lor îl scoase din minţi pe Tom. Brusc, acesta îşi pierdu controlul. Îşi smulse mâna dintr-a lui Elton şi se aruncă asupra lui Daisy.

— Nu! ţipă Miranda.

Daisy era atât de surprinsă, încât, în momentul în care Tom se izbi de ea, căzu pe spate, dând drumul părului lui Sophie, şi ateriză în fund, în zăpadă. Tom se aruncă asupra ei, lovind-o cu pumnişorii lui.

Miranda se trezi că ţipa fără nici un folos:

— Opreşte-te! Opreşte-te!

Daisy îl împinse pe Tom deoparte şi se ridică în picioare. Tom se ridică şi el, dar Daisy îl lovi cu pumnul ei înmănuşat într-o parte a capului, iar el căzu din nou. Daisy îl ridică de la pământ şi, într-o criză de furie, îl ţinea cu mâna stângă în timp ce-l lovea cu pumnul drept peste cap şi pe tot corpul.

Miranda ţipa.

Dintr-odată, Ned se mişcă.

Ignorând arma pe care Elton o ţinea îndreptată spre el, Ned se postă între Daisy şi Tom. Spuse ceva ce Miranda nu putu să audă

şi îşi puse mâna pe braţul lui Daisy pentru a o opri. Miranda era uimită: laşul de Ned le opunea rezistenţă infractorilor!

Fără a-i da drumul lui Tom, Daisy îl lovi pe Ned cu pumnul în stomac.

Acesta se aplecă, cu faţa contorsionată de o grimasă de durere. Dar, când Daisy îşi trase braţul pentru a-l lovi din nou pe Tom, Ned se îndreptă şi se postă în faţa ei. Răzgândindu-se în ultima secundă, Daisy îl lovi pe Ned peste gură. Ned ţipă de durere şi îşi duse mâinile la gură, dar nu se clinti din loc.

Miranda era profund recunoscătoare că Ned îi distrăsese lui Daisy atenţia de la Tom – dar cât timp mai putea îndura bătaia?

Ned continua să i se opună lui Daisy. Când îşi luă mâinile de pe faţă, Miranda văzu că îi curgea sânge din gură. Sub ochii ei, Daisy îl lovi pentru a treia oară.

Miranda era uluită. Ned era ca un zid. Pur şi simplu stătea acolo şi încasa loviturile. Şi o făcea nu pentru copilul lui, ci pentru Tom. Mirandei îi fu ruşine că se gândise că Ned era laş.

În acel moment, copilul lui Ned, Sophie, acţionă. De când Daisy îi dăduse drumul la păr, aceasta stătuse nemişcată, privind şocată ce se întâmpla. Acum se întoarse şi se îndepărtă.

Elton se repezi să o înşface, dar ea reuşi să scape. Pentru o secundă, Elton îşi pierdu echilibrul, iar Sophie o luă la fugă, croindu-şi drum prin zăpada groasă cu salturi de balerină.

În grabă, Elton îşi recăpătă echilibrul, dar Sophie dispăruse.

Elton îl înşfăcă pe Tom şi ţipă la Daisy:

— N-o lăsa pe fata aia să scape! Daisy părea că dădea să se împotrivească. Elton ţipă: Mă ocup eu de ăştia doi! Du-te, du-te!

Aruncând o privire răutăcioasă în direcţia lui Ned şi a lui Tom, Daisy se întoarse şi porni pe urmele lui Sophie.

8.00 A.M.

Pe scaunul din faţă al Ferrari-ului, Craig răsuci cheia în contact. În spatele lui, uriaşul motor V12 porni, după care se opri.

Craig închise ochii.

— Nu acum, spuse el cu voce tare. Nu mă lăsa acum.

Întoarse din nou cheia. Motorul porni, bolborosi, după care începu să mugească precum un taur furios. Craig apăsă pe acceleraţie, ca să fie sigur, iar mugetul se transformă într-un urlet.

Se uită la telefon. Pe ecran scria: „Caută reţeaua...” Craig apăsă pe tastatură, formând 999, chiar dacă ştia că nu avea nici un rost, având în vedere că telefonul nu se conectase la reţea.

— Hai! Imploră el. Nu am mult timp...

Uşa de la garaj se deschise, iar Sophie intră grăbită.

Craig fu luat prin surprindere. Credea că Sophie era în mâinile lui Daisy. Urmărise cum aceasta din urmă o târâse afară din garaj. Îşi dorise cu disperare s-o poată salva, dar nu credea că o putea învinge pe Daisy în luptă nici dacă aceasta nu ar fi avut un pistol. Se străduise să-şi păstreze calmul în timp ce o privea pe Daisy trăgând-o de păr pe Sophie. Îşi repetase întruna că lucrul cel mai bun pe care-l putea face pentru Sophie era să nu se lase prins şi să sune la poliţie.

Acum, se pare că aceasta reuşise să scape fără ajutorul nimănui. Plângea şi era speriată, iar el îşi dădu seama că Daisy era pe urmele ei.

Locul de lângă şofer era atât de aproape de perete, încât portiera nu putea fi deschisă. Craig deschise uşa de la şofer şi spuse:

— Intră repede – treci peste mine!

Sophie se împletici până la maşină şi îi căzu în braţe.

Craig trânti uşa.

Nu ştia cum s-o încuie, şi era prea grăbit pentru a afla. În timp ce Sophie se târa peste el, Craig se gândi că Daisy nu avea cum să fie mult în urma ei. Nu era timp să dea telefon – trebuiau să plece de acolo. În timp ce Sophie se prăbuşi pe scaunul de lângă el, Craig bâjbâi pe sub bord şi găsi telecomanda care deschidea uşa garajului. Apăsă pe buton şi, în timp ce mecanismul se punea în funcţiune, auzi în spatele său scârţâitul metalului. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu cum uşa basculantă începea să se mişte încet.

Atunci îşi făcu apariţia Daisy.

Avea faţa roşie de efort, iar ochii erau larg deschişi şi plini de furie. În pliurile hainei din piele neagră, se adunase zăpadă. Aflată în cadrul uşii, aceasta ezită pentru câteva momente,

cercetând atentă prin întunericul din garaj; apoi, privirea i se fixă asupra lui Craig, care se afla pe locul şoferului.

Craig luă piciorul de pe acceleraţie şi fixă schimbătorul de viteze în marşarier. Nu era o manevră uşoară, având în vedere că Ferrari-ul avea o cutie cu şase trepte de viteze. Schimbătorul nu se supuse mişcării lui şi se auzi un hârşâit metalic; apoi, ceva alunecă în poziţia normală.

Daisy alergă prin faţa maşinii şi se apropie pe partea şoferului. Mănuşa ei bej se fixă pe mânerul uşii.

Uşa garajului nu se deschisese încă în întregime, dar Craig nu mai putea aştepta. Exact în momentul în care Daisy deschise uşa maşinii, apăsă pe ambreiaj şi pe pedala de acceleraţie.

Maşina ţâşni înapoi ca şi cum ar fi fost aruncată dintr-o catapultă. Plafonul lovi partea inferioară a uşii de aluminiu cu un zgomot sec. Înfricoşată, Sophie lăsă să-i scape un ţipăt.

Maşina ţâşni din garaj precum dopul unei sticle de şampanie. Craig călcă pedala de frână. Plugul de zăpadă curăţase stratul gros de zăpadă care căzuse în faţa garajului, dar, între timp, se aşternuse altă zăpadă, iar porţiunea de beton era alunecoasă. Partea din spate a Ferrari-ului derapă, iar maşina se opri într-un morman de zăpadă.

Daisy ieşi din garaj. Craig o putea vedea clar în lumina gri a dimineţii. Daisy şovăia.

Din difuzorul telefonului din maşină se auzi dintr-odată un glas de femeie:

— Aveţi un mesaj nou.

Craig împinse schimbătorul de viteze în ceea ce el speră să fie treapta întâi. Trase frâna de mână şi, spre uşurarea sa, cauciucurile făcură priză, iar maşina se deplasă înainte. Răsuci volanul, îndreptându-se spre ieşire. „Dacă aş reuşi să ajung în alee, aş putea să scap de aici cu Sophie şi să chem ajutoare."

Probabil că Daisy avusese acelaşi gând, pentru că bâjbâi prin buzunarele jachetei de piele şi scoase un pistol.

— Lasă-te-n jos! strigă Craig către Sophie. O să tragă!

În timp ce Daisy ţintea, Craig apăsă pe acceleraţie şi învârti de volan, încercând cu disperare să scape.

Maşina derapă, alunecând pe betonul acoperit de gheaţă. Pe lângă frică şi disperare, Craig avu o senzaţie de déjà-vu: derapase cu maşina aceasta în acelaşi loc cu numai o zi în urmă şi-i părea că trecuse o viaţă de atunci. Acum se lupta să păstreze controlul asupra vehiculului, dar solul era şi mai alunecos după o noapte de ninsoare şi îngheţ.

Întoarse de volan în sensul derapajului şi, pentru un moment, cauciucurile făcură din nou priză, dar exageră, iar maşina derapă în direcţia opusă şi se mişcă în semicerc. Pe locul pasagerului, Sophie era aruncată dintr-o parte într-alta. Craig aştepta să audă din clipă-n clipă sunetul unui foc de armă, dar deocamdată nu se întâmpla nimic. În mintea lui înspăimântată, Craig îşi spunea că

singurul lucru bun în situaţia aceasta era că lui Daisy îi era imposibil să ţintească bine un vehicul condus atât de nebuneşte.

Cu mare noroc, maşina se opri în mijlocul aleii, cu spatele la casă şi cu faţa la drum. În mod evident, partea de drum din faţa lui Craig fusese deszăpezită. Drumul spre libertate se întindea în faţa lor.

Apăsă pe pedala de acceleraţie, dar nu se întâmplă nimic. Motorul nu reacţiona.

Cu coada ochiului, o văzu pe Daisy ridicând pistolul şi ţintind cu grijă.

Întoarse cheia în contact, iar maşina ţâşni înainte: uitase să o scoată din viteză. Această greşeală îi salvă însă viaţa, pentru că, în aceeaşi secundă, auzi zgomotul inconfundabil făcut de o armă, numai puţin atenuat de pătura moale de zăpadă care acoperea totul; apoi geamul lateral al maşinii se făcu ţăndări. Sophie ţipă.

Craig scoase din viteză şi întoarse din nou cheia în contact. Mugetul răguşit al motorului îl asurzi. O putea vedea pe Daisy ţintind din nou în timp ce el trase frâna de mână şi băgă în viteza întâi. În mod involuntar, în timp ce se îndepărta, se lăsă în jos – şi acesta fu norocul lui, pentru că, de data aceasta, geamul din partea lui se sparse.

Glonţul trecuse şi prin parbriz, lăsând în urmă o gaură mică şi rotundă care făcu să se crape întregul parbriz. Acum, nu mai vedea nimic în faţă în afara unui amestec neclar de întuneric şi lumină. Cu toate acestea, îşi păstră piciorul pe acceleraţie, încercând din răsputeri să rămână pe şosea, ştiind că, dacă nu se îndepărta de Daisy şi de pistolul ei, avea să moară. Lângă el, Sophie se ghemuise pe scaunul pasagerului, protejându-şi capul cu mâinile.

Cu colţul ochiului, o văzu pe Daisy alergând în urma maşinii. Se auzi un alt foc de armă. Dinspre telefon se auzea: „Stanley, Toni sunt. Am veşti proaste – la laborator a avut loc o spargere. Te rog să mă suni pe mobil cât mai curând”.

Craig presupuse că oamenii cu arme aveau legătură cu jaful, dar nu putea să se gândească la asta acum. Încerca să ghideze maşina după ce reuşea să vadă prin parbrizul spart, dar nu avea nici un rost. După câteva secunde, maşina ieşi de pe fâşia deszăpezită, iar Craig simţi că maşina întâmpina rezistenţă în timp ce încetinea. Printre cioburile de sticlă ale parbrizului, apăru forma unui copac, iar Craig apăsă frâna, dar era prea târziu, iar maşina lovi copacul cu o zguduitură teribilă.

Craig fu proiectat înainte. Se lovi cu capul de parbrizul spart, dislocând bucăţile de sticlă şi rănindu-se la frunte. Pieptul i se izbi de volan. Sophie fu aruncată spre bord şi căzu cu fundul pe podea şi cu picioarele pe scaun; înjură şi încercă să se ridice, aşa că băiatul îşi dădu seama că nu se lovise rău.

Motorul se oprise din nou.

Craig se uită în oglinda retrovizoare. Daisy se afla la zece metri în urma lor, mergând hotărâtă prin zăpadă spre maşină, cu arma în mâna înmănuşată. Craig ştia că ea se apropia numai pentru a ţinti mai bine. Avea de gând să-i omoare pe el şi pe Sophie.

Mai avea o singură şansă. Trebuia s-o omoare.

Porni din nou motorul. Daisy, care se afla acum la cinci metri de maşină, exact în spatele ei, îşi ridică braţul în care avea pistolul. Craig băgă în marşarier şi închise ochii.

Auzi un zgomot puternic exact în momentul în care apăsa pe acceleraţie. Luneta era spulberată. Maşina ţâşni înapoi, direct către Daisy. Se auzi un zgomot înfundat, ca şi cum cineva ar fi scăpat un sac de cartofi în portbagaj.

Craig îşi ridică piciorul de pe acceleraţie, iar maşina se opri. Unde era Daisy? Craig dădu la o parte sticla spartă şi o văzu. Fusese aruncată în lateral de forţa impactului şi zăcea pe pământ cu un picior îndoit într-o poziţie ciudată. O privea fix, îngrozit de ceea ce făcuse.

Apoi Daisy se mişcă.

— O, nu! strigă el. De ce nu mori odată?

Daisy întinse o mână şi luă pistolul, care se afla în apropiere, pe zăpadă.

Craig băgă maşina în viteza întâi.

Din telefon se auzea aceeaşi voce feminină:

— Pentru a şterge acest mesaj, apăsaţi tasta trei.

Daisy se uită în ochii lui şi ridică arma, ţintind.

Craig apăsă pedala de ambreiaj şi acceleraţia.

Auzi zgomotul făcut de focul de armă peste urletul motorului maşinii, dar glonţul nu nimeri nimic. Craig îşi ţinu piciorul apăsat pe acceleraţie. Daisy încercă să se târască din calea maşinii, dar Craig trase intenţionat de volan în direcţia ei. Cu o secundă înainte de impact, o văzu privindu-l îngrozită, cu gura deschisă într-un ţipăt mut. Apoi maşina o lovi cu un zgomot surd. Corpul lui Daisy dispăru sub capota curbată. Şasiul jos trecu peste ceva mare. Craig văzu că se îndrepta exact spre copacul pe care-l mai lovise şi înainte. Frână, dar era prea târziu. Încă o dată, maşina se lovi de pom.

Telefonul din maşină, care-i tot spusese cum să memoreze mesajele, se opri în mijlocul propoziţiei. Încercă să pornească motorul, dar nu se întâmplă nimic. Nu se auzi nici măcar sunetul slab făcut de un motor care se îneacă. Văzu că nici unul dintre cadrane nu mai mergea şi nici una dintre luminile de pe bord nu se aprindea. Sistemul electric se stricase. Nici nu era de mirare, după atâtea ciocniri.

Dar asta însemna că nu putea să folosească telefonul.

Şi unde era Daisy?

Craig se dădu jos din maşină.

Pe alee, în spatele lui, se afla un morman de piele neagră sfâşiată, carne albă şi sânge roşu, lucios.

Nu se mişca.

Sophie coborî şi veni lângă el.

— O, Doamne, asta e ea?

Craig se simţi cuprins de greaţă. Nu putea să rostească nici un cuvânt, aşa că dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Crezi că e moartă? întrebă Sophie în şoaptă.

Craig dădu din nou din cap, după care greaţa îl copleşi. Se întoarse şi începu să vomite pe zăpadă.

8.15 A.M.

Kit avea un sentiment înfricoşător că totul se ducea de râpă.

Ar fi trebuit să fie o misiune uşoară ca trei criminali duri precum Nigel, Elton şi Daisy să adune membrii împrăştiaţi ai unei familii paşnice. Cu toate acestea, lucrurile merseseră în continuare prost. Micul Tom se lansase într-un atac sinucigaş asupra lui Daisy; Ned îi uimise pe toţi apărându-l pe Tom de răzbunarea lui Daisy; iar Sophie scăpase profitând de încurcătură. Şi Toni Gallo nu se vedea pe nicăieri.

Elton îi aduse pe Ned şi pe Tom în bucătărie, ţinând pistolul îndreptat spre ei. Lui Ned îi curgea sânge din mai multe locuri de pe faţă, iar Tom era lovit şi plângea, dar se mişcau cu uşurinţă. Ned îl ţinea de mână pe Tom.

Kit calculă câţi dintre membrii familiei erau încă în libertate. Sophie fugise, iar Craig nu avea să fie la mare distanţă de ea. Caroline probabil că dormea în continuare în hambar. Şi mai era Toni Gallo. Patru oameni, dintre care trei copii – sigur nu avea să dureze mult capturarea lor, nu-i aşa? Dar timpul era pe terminate. Kit şi ceilalţi aveau mai puţin de două ore pentru a ajunge la aerodrom cu virusul. Cumpărătorul nu avea probabil să-i aştepte prea mult timp. Dacă i s-ar părea ceva în neregulă, şi-ar imagina că era vorba despre o capcană şi ar fi plecat.

Elton aruncă telefonul Mirandei pe masa din bucătărie.

— L-am găsit în casa de oaspeţi, într-o poşetă, spuse el. Tipul nu pare să aibă mobil.

Telefonul ateriză lângă sticla de parfum. Kit de-abia aştepta momentul în care sticla avea să fie predată cumpărătorului, să dispară pentru totdeauna, iar el să-şi primească banii.

Spera ca drumurile principale să fie curăţate de zăpadă până la sfârşitul zilei. Avea de gând să meargă cu maşina până la Londra şi să se cazeze într-un hotel mic, unde să plătească în numerar. Intenţiona să se dea la fund vreo câteva săptămâni, după care să ia un tren spre Paris, cu treizeci de mii de lire în buzunar. De acolo, avea să călătorească nestingherit prin Europa, schimbând sume mici de bani, doar cât să-i ajungă de cheltuială, stabilindu-se într-un final în Lucca.

Dar, înainte de asta, trebuiau să îi prindă pe toţi cei de aici, de la Steepfall, pentru a întârzia urmărirea. Iar această misiune se dovedea a fi absurd de dificilă.

Elton îl forţă pe Ned să se întindă pe podea, după care îl legă. Ned era tăcut, dar atent. Nigel îl legă pe Tom, care încă mai scâncea. Când Elton deschise uşa cămării pentru a-i băga înăuntru, Kit văzu, surprins, că prizonierii reuşiseră să-şi scoată căluşurile.

Olga vorbi prima.

— Te rog, lasă-l pe Hugo să iasă afară de aici, spuse ea. E grav rănit şi e aproape îngheţat. Mi-e frică să nu moară. Lăsaţi-l să zacă pe podeaua bucătăriei, unde e cald.

Uimit, Kit scutură din cap. Loialitatea Olgăi faţă de soţul ei necredincios era greu de înţeles.

— N-ar fi trebuit să mă lovească în faţă, spuse Nigel.

Elton îi împinse pe Ned şi pe Tom în cămară, alături de ceilalţi.

— Vă rog, vă implor! spuse Olga.

Elton închise uşa. Kit refuză să se mai gândească la Hugo.

— Trebuie să o găsim pe Toni Gallo. Ea e singura periculoasă.

— Unde crezi că e? întrebă Nigel.

— Ei bine, nu e în casă, nu e nici în casa de oaspeţi, pentru că Elton tocmai a căutat pe acolo, şi nici în garaj, pentru că Daisy tocmai a fost acolo. Aşa că e pe afară, unde n-o să reziste mult fără haină, fie în hambar.

— În regulă, spuse Elton. O să mă duc în hambar.

Toni se uita pe fereastra hambarului.

Până acum, identificase trei dintre cei patru oameni care jefuiseră Kremlinul. Unul era Kit, bineînţeles. El trebuia să fie creierul operaţiunii, cel care le spusese cum să învingă sistemul de securitate. Mai era femeia pe care Kit o strigase Daisy – o poreclă ironică, probabil, pentru cineva a cărui înfăţişare ar speria şi un vampir. În urmă cu câteva minute, în curte, Daisy i se adresase tânărului de culoare cu numele Elton, care putea fi un prenume al acestuia sau chiar numele de familie. Toni nu-l văzuse încă pe al patrulea, dar ştia că numele lui era Nigel, pentru că Kit strigase la el din hol.

Era pe jumătate speriată, pe jumătate încântată. Speriată fiindcă, în mod evident, erau criminali profesionişti, duri, care ar omorî-o dacă ar fi nevoie, dar şi pentru că aveau virusul. Încântată, fiindcă şi ea era dură şi i se dăduse şansa de a se reabilita prinzându-i.

Dar cum? Cel mai bun plan ar fi fost să cheme ajutoare, dar nu avea nici telefon, nici maşină. Telefoanele din casă fuseseră întrerupte, probabil de către infractori. Fără nici o îndoială, aceştia strânseseră telefoanele mobile care se aflau prin preajmă. Dar cum stăteau lucrurile cu maşinile? Toni văzuse două autovehicule parcate în faţa casei, şi trebuia să fie cel puţin încă una în garaj, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde erau cheile.

Asta însemna că trebuia să-i prindă pe hoţi de una singură.

Se gândea la scena din curte la care asistase. Daisy şi Elton îi adunau pe membrii familiei, dar Sophie, puştoaica uşuratică, scăpase din mâinile lor, iar Daisy plecase în urmărirea ei. Toni auzise zgomote estompate de dincolo de garaj – zgomotul făcut de motorul unui automobil, geamuri sparte şi focuri de armă –, dar nu văzuse ce se întâmpla şi nu prea voia să se dea de gol

ducându-se să cerceteze. Dacă se lăsa prinsă, atunci nu mai era nici o speranţă.

Se întreba dacă mai era şi altcineva în libertate. Probabil că tâlharii se grăbeau să plece, pentru că aveau întâlnire cu clientul la ora zece, dar voiau să-i prindă pe toţi înainte de plecare, astfel încât să nu sune nimeni la poliţie. Poate că aveau să intre în panică şi să înceapă să facă greşeli.

Toni spera din tot sufletul să fie aşa. Şansele ei de reuşită erau înfricoşător de mici. Nu putea să facă faţă la patru infractori simultan. Trei dintre ei erau înarmaţi – cu pistoale Browning automate cu magazie de treisprezece gloanţe, după spusele lui Steve. Singura ei şansă era să-i înlăture unul câte unul.

De unde să înceapă? La un moment dat, va trebui să intre în clădirea principală. Cel puţin, ştia amplasamentul camerelor – din întâmplare, făcuse turul casei cu numai o zi în urmă. Dar nu ştia unde anume în casă erau ceilalţi şi ezită să se arunce în necunoscut. Era disperată să obţină mai multe informaţii.

În timp ce-şi storcea creierii, descoperi că i-o luase cineva înainte. Elton ieşi din casă şi porni de-a curmezişul curţii, către hambar.

Acesta era mai tânăr decât Toni, având în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era înalt şi părea în formă. În mâna dreaptă, avea un pistol, pe care-l ţinea cu ţeava îndreptată spre pământ. Deşi Toni fusese antrenată pentru luptă, ştia că, chiar şi dacă n-ar fi avut pistolul, Elton ar fi fost un adversar formidabil. Trebuia să evite pe cât posibil o confruntare fizică.

Temătoare, se întrebă dacă putea să se ascundă. Aruncă o privire prin hambar. Nu i se arătă nici o ascunzătoare. Pe lângă asta, nu avea nici un rost. „Trebuie să-i înfrunt, îşi spuse ea încrâncenată, şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine.” Acesta venea după ea singur, părând să considere că nu avea nevoie de ajutor în a captura o biată femeie. Poate că asta avea să fie greşeala decisivă.

Din păcate, Toni nu avea nici o armă.

Avea la dispoziţie numai câteva secunde pentru a improviza ceva. Se uită grăbită la lucrurile din jurul ei. Pentru câteva momente, se gândi că tacul de biliard i-ar fi de folos, dar decise că era prea uşor. O lovitură cu acesta ar provoca o durere intensă, dar nu l-ar lăsa inconştient şi nici măcar nu l-ar doborî.

Bilele de biliard erau mult mai periculoase: grele, dure şi solide. Luă două şi le îndesă în buzunarele de la jeanşi.

Îşi dorea să fi avut un pistol.

Aruncă o privire către mansardă. Înălţimea reprezenta întotdeauna un atu. Urcă rapid scara. Caroline dormea dusă. Se auziră mai multe zgomote, pe când Elton bâjbâia prin hambar, după care se aprinseră luminile. Din poziţia ei, Toni nu putea vedea parterul, aşa că nu ştia exact unde era Elton; dar nici el nu o vedea pe ea, iar Toni avea avantajul de a şti că el era acolo.

Toni asculta cu mare atenţie, încercând să-i audă paşii peste bubuitul propriei inimi. Se auzi un zgomot ciudat şi, după câteva momente de nedumerire, Toni îşi dădu seama că Elton răsturna paturile ca să vadă dacă vreun copil se ascundea sub ele. Apoi deschise uşa de la baie. Nu era nimeni înăuntru – Toni verificase mai înainte.

Nu mai avea unde să caute în altă parte decât la mansardă. Urma să urce scara din moment în moment. Ce putea să facă?

Toni auzi chiţăitul neplăcut al hamsterilor şi îi veni o idee. Rămânând culcată, luă punga de cumpărături din valiza deschisă şi scoase obiectul din interior – un pachet înfăşurat frumos, pe care scria: „Pentru tati, Crăciun fericit de la Sophie, cu dragoste”. Puse pachetul înapoi în valiză, după care deschise cuşca în care se aflau hamsterii.

Cu blândeţe, îi luă unul câte unul şi îi puse în sacoşa de plastic. Erau cinci.

Dinspre podea, simţi o vibraţie prevestitoare de rele, care-i dădea de înţeles că Elton începuse să urce scara.

„Acum ori niciodată!” întinse ambele mâini şi goli punga cu hamsteri peste marginea scării.

Îl auzi pe Elton scoţând un urlet de uimire şi de dezgust, în timp ce toate animăluţele vii îi căzură în cap.

Urletul său o trezi pe Caroline, care începu să ţipe şi se ridică în fund.

Se auzi un zgomot surd – Elton îşi pierduse echilibrul şi aterizase pe podea.

Toni sări în picioare şi se uită în jos. Elton căzuse pe spate. Nu părea să fie rănit grav, dar ţipa, cuprins de panică, şi încerca disperat să dea hamsterii jos de pe el. Aceştia erau la fel de înspăimântaţi ca el şi încercau din răsputeri să se agaţe de ceva.

Toni nu-i zărea arma.

Ezită numai o fracţiune de secundă, după care sări de la mansardă.

Ateriză cu ambele picioare pe pieptul lui Elton. În timp ce aerul era expulzat cu forţa din plămânii lui, acesta scoase un geamăt de durere. Toni ateriză ca o gimnastă, rostogolindu-se în faţă, dar, cu toate acestea, picioarele ei resimţiră forţa impactului.

De deasupra auzi un ţipăt:

— Copilaşii mei!

Aruncând o privire în sus, o zări în capătul scării pe Caroline, îmbrăcată în pijamale lila imprimeu cu ursuleţi galbeni. Toni fusese sigură că vreunul sau doi dintre hamsterii lui Caroline muriseră din cauza căderii, dar aceştia se împrăştiară care încotro, aparent nevătămaţi.

Dorindu-şi cu disperare să-şi păstreze avantajul, Toni se strădui să se ridice în picioare. Simţea un junghi de durere în gleznă, dar nu îl luă în seamă.

Unde era pistolul? Elton trebuia să-l fi scăpat din mână.

Elton era rănit, dar probabil nu şi imobilizat. Toni căută printr-unul dintre buzunarele jeanşilor o bilă de biliard, dar aceasta îi alunecă printre degete în timp ce încerca să o scoată. Trecu printr-un moment de teroare, având senzaţia că trupul ei nu se supunea comenzilor creierului şi că era complet neajutorată. Apoi îşi folosi ambele mâini, una pentru a împinge bila în afara buzunarului, iar cealaltă pentru a prinde bila în timp ce ieşea.

Dar această mică întârziere îi permise lui Elton să-şi revină din şocul cu animalele. În timp ce Toni îşi ridică mâna dreaptă deasupra capului, Elton se rostogoli de lângă ea. În loc să-l lovească cu bila grea în cap, sperând să-l lase inconştient, Toni fu obligată să se răzgândească în ultima clipă şi să o arunce înspre el.

Nu era o aruncare puternică, şi i se păru că-l aude pe fostul ei iubit, Frank, spunându-i plin de ciudă: „Nu poţi arunca o minge nici dacă viaţa ta depinde de asta". Acum, viaţa ei chiar depindea de o aruncare, iar Frank avea dreptate – aruncarea fusese prea slabă. Bila îşi atinse ţinta şi se auzi un zgomot înfundat în timp ce aceasta se izbi de craniul lui Elton, făcându-l să urle de durere; dar nu îl lăsă inconştient. Se ridică în genunchi, cu o mână lipită de locul unde fusese lovit, după care se chinui să se ridice în picioare.

Toni scoase cea de-a doua bilă.

Elton cerceta cu privirea podeaua din apropierea sa, căutându-şi ameţit arma.

Caroline coborâse scara pe jumătate, şi acum sări pe podea. Se aplecă şi luă unul dintre hamsteri, care se ascundea în spatele unuia dintre picioarele mesei de biliard, întorcându-se să îl ia pe un altul, se ciocni de Elton. Acesta o confundă cu adversara sa şi o lovi cu pumnul. Caroline primi o lovitură puternică în tâmplă şi se prăbuşi la podea. Dar îl duru şi pe el, pentru că Toni îi zări chipul schimonosit şi-l văzu lipindu-şi mâinile de piept, ceea ce o făcu să creadă că îi rupsese câteva coaste când sărise pe el.

Când Caroline se aplecase sub masa de biliard pentru a ridica rozătorul, atenţia lui Toni fusese atrasă de ceva. Se uită din nou şi zări pistolul, gri-închis pe fundalul maro al podelei de lemn.

Elton îl văzu în acelaşi timp. Se lăsă în genunchi.

În timp ce Elton îşi întinse mâna să ajungă sub masă, Toni îşi ridică braţul cât mai sus, deasupra capului, şi îl lovi cu bila, cât putu ea de tare, drept în spatele craniului. Elton se prăbuşi inconştient.

Toni căzu în genunchi, extenuată fizic şi epuizată psihic. Închise ochii preţ de o secundă, dar nu avea timp să se odihnească prea mult. Luă arma. Steve avusese dreptate: era un pistol Browning automat din cele furnizate de către armata britanică forţelor speciale pentru misiuni secrete. Siguranţa se afla în stânga, în spatele mânerului. Toni blocă declanşatorul pistolului, după care îndesă arma la brâu.

Scoase televizorul din priză şi smulse cablul din spatele aparatului, apoi îi legă lui Elton mâinile la spate.

Îl percheziţionă, căutând un telefon, dar, spre crunta ei dezamăgire, acesta nu avea nici unul asupra lui.

8.30 A.M.

Craig avu nevoie de o bună bucată de timp pentru a-şi face curaj să se uite din nou la trupul nemişcat al lui Daisy.

Vederea corpului ei mutilat, chiar şi de la distanţă, îl făcuse să vomite. Când simţi că nu mai avea ce să dea afară, încercă să-şi cureţe gura cu zăpadă. Sophie veni la el şi-şi puse braţele în jurul taliei lui, iar el o îmbrăţişă, rămânând cu spatele la Daisy. Stătură aşa până când, în sfârşit, senzaţia de greaţă dispăru, iar el se simţi în stare să se întoarcă pentru a vedea ce făcuse.

— Şi acum? întrebă Sophie.

Craig înghiţi cu greu. Încă nu se terminase. Daisy era numai unul dintre cei trei infractori – apoi, mai era şi unchiul Kit.

— Am face bine să-i luăm arma.

Expresia de pe chipul lui Sophie îi dădea de înţeles că ea detesta această idee.

— Ştii să-l foloseşti?

— Cât de greu poate să fie?

Sophie părea tristă, dar nu zise decât:

— Nu contează.

Craig mai şovăi un moment, după care o luă de mână şi se îndreptară amândoi către cadavru.

Daisy zăcea cu faţa în jos, cu braţele la spate. Deşi încercase să-l ucidă pe Craig, acestuia i se părea totuşi oribil să privească o fiinţă umană atât de mutilată. Picioarele arătau de-a dreptul îngrozitor. Pantalonii de piele fuseseră sfâşiaţi în fâşii. Un picior era răsucit în mod nefiresc, iar celălalt era sfârtecat şi plin de sânge. Se părea că jacheta de piele protejase trunchiul şi capul, dar craniul ei ras era acoperit de sânge. Faţa, îngropată în zăpadă, nu se vedea.

Cei doi se opriră la circa doi metri distanţă.

— Nu văd pistolul, spuse Craig. Trebuie să fie sub ea.

Se apropiară şi mai mult.

— Nu am mai văzut niciodată până acum pe cineva mort, spuse Sophie.

— Eu am văzut-o pe mama Marta, în salonul celor de la pompe funebre.

— Vreau să-i văd faţa.

Dând drumul mâinii lui Craig, Sophie se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna către corpul însângerat.

Cu viteza unui şarpe, Daisy îşi ridică capul, o apucă pe Sophie de încheietură şi îşi scoase mâna dreaptă de sub ea, cu tot cu pistol.

Îngrozită, Sophie începu să ţipe.

Craig se simţi de parcă ar fi fost lovit de fulger.

— Hristoase! strigă el şi făcu un pas înapoi.

Daisy împinse ţeava pistolului cenuşiu de mici dimensiuni în pielea catifelată de pe gâtul lui Sophie.

— Nu mişca, flăcăiaş! ţipă ea.

Craig îngheţă.

Craniul lui Daisy era acoperit de sânge. O ureche era aproape complet detaşată de cap şi atârna în mod grotesc de o fâşie îngustă de piele. Dar faţa îi era neatinsă, iar pe ea se reflecta acum o expresie de ură nesfârşită.

— Pentru ce mi-ai făcut, ar trebui s-o împuşc în burtă şi să te las pe tine să priveşti cum i se scurge tot sângele din corp, ţipând de durere.

Craig se cutremură de groază.

— Dar am nevoie de ajutorul tău, continuă ea. Dacă vrei să-i salvezi viaţa iubiţicii tale, trebuie să faci tot ce-ţi spun eu, chiar acum. Dacă şovăi un moment, ea moare.

Craig ştia că vorbea cât se poate de serios.

— Vino încoace, spuse ea.

Nu avea de ales. Se duse mai aproape.

— Îngenunchează!

Craig se aşeză în genunchi lângă ea. Daisy îşi întoarse privirea plină de ură către Sophie.

— Acum tu, stricată mică ce eşti. Eu o să-ţi dau drumul, dar să nu cumva să încerci să te îndepărtezi, că te împuşc, şi o să-mi facă şi plăcere s-o fac. Îşi luă mâna stângă de pe braţul lui Sophie, dar menţinu pistolul înfipt în gâtul fetei. Apoi îşi puse braţul stâng pe după umerii lui Craig. Ţine-mă de încheietură, flăcăule, spuse ea.

Craig apucă încheietura lui Daisy care atârna pe umărul său.

— Tu, fetiţo, treci sub braţul meu drept.

Sophie îşi schimbă încet poziţia, iar Daisy îşi trecu braţul drept pe după umerii lui Sophie, reuşind, în acelaşi timp, să ţină pistolul îndreptat către capul acesteia.

— Acum, voi doi o să mă ridicaţi şi o să mă căraţi până în casă. Dar s-o faceţi încet! Cred că am un picior rupt. Dacă mă zgâlţâiţi, s-ar putea să mă doară, iar dacă tresar, s-ar putea să apăs pe trăgaci din greşeală. Aşa că, uşurel... şi acum ridicaţi-mă!

Craig o apucă mai strâns de încheietură şi se ridică. Pentru a-i uşura sarcina lui Sophie, îşi trecu un braţ pe după talia lui Daisy şi preluă o parte din greutatea pe care ar fi trebuit s-o suporte Sophie. Cei trei reuşiră, încet, să se ridice în poziţie verticală.

Daisy de-abia mai putea respira de durere şi era la fel de albă ca zăpada din jurul lor, dar, când Craig se uită înspre ea şi îi surprinse privirea, îşi dădu seama că îl urmărea cu mare atenţie.

Când reuşiră, în sfârşit, să se ridice, Daisy spuse:

— Înainte, încet. Se deplasară înainte, iar picioarele lui Daisy erau târâte prin zăpadă. Pun pariu că voi doi aţi fost ascunşi undeva toată noaptea, spuse ea. Ce aţi făcut?

Craig nu scoase nici un cuvânt. Nici nu-i venea să creadă că mai avea suficientă putere şi răutate ca să-i critice.

— Spune-mi, flăcăiaş, îi zise ea, pe un ton batjocoritor, ţi-ai băgat degetul în păsărica ei? Ticălos mic şi murdar ce eşti, pun pariu că aşa ai făcut.

Craig se simţea murdar auzind-o vorbind aşa. Daisy putea să facă o experienţă atât de frumoasă să pară o mârşăvie. O ura pentru că-i întinase amintirile. Îşi dorea să o lase să cadă, dar era sigur că, dacă ar fi făcut-o, Daisy ar apăsa pe trăgaci.

— Staţi, spuse ea. Opriţi-vă!

Cei doi se opriră, iar Daisy îşi lăsă o parte din greutate pe piciorul stâng, cel care nu era vătămat. Craig îi privi faţa înfricoşătoare. Ochii ei conturaţi cu negru erau închişi de durere.

— O să ne odihnim aici un minut. Apoi continuăm.

Toni ieşi din hambar. Acum putea fi văzută. După calculele ei, doi dintre infractori erau în casă – Nigel şi Kit –, şi oricare dintre ei ar fi putut să se uite pe vreo fereastră în orice moment. Dar trebuia să-şi asume acest risc. Cu urechile ciulite la focul de armă care putea s-o ucidă, mergea cât putea de repede, croindu-şi drum prin zăpadă, către casa de oaspeţi. Ajunse fără nici un incident şi se ascunse după colţul clădirii, ieşind din raza vizuală a celor din clădirea principală.

O lăsase pe Caroline în hambar, căutându-şi înlăcrimată animalele de companie. Elton era imobilizat sub masa de biliard, iar Toni îl legase la ochi şi îi pusese căluş pentru a se asigura că, atunci când îşi va recăpăta cunoştinţa, nu avea s-o convingă pe naiva de Caroline să-l dezlege.

Toni ocoli casa de oaspeţi şi se apropie de clădirea principală din lateral. Uşa din spate era deschisă, dar Toni nu intră. Trebuia să cerceteze terenul. Se furişă pe lângă peretele din spatele clădirii şi aruncă o privire prin prima fereastră pe care o întâlni.

Se uita în cămară. Acolo erau înghesuite şase persoane, cu mâinile şi picioarele legate, dar în poziţie verticală: Olga, Hugo, care se părea că era dezbrăcat, Miranda, Tom, Ned şi Stanley. Toni se simţi năpădită de un val de fericire văzându-l pe Stanley. Îşi dădu seama că în tot acest timp se temuse în mod aproape inconştient ca el să nu fie mort. Trase aer adânc în piept când văzu faţa lui lovită şi plină de sânge. Apoi o zări şi el, şi ochii i se măriră, trădându-i surpriza şi totodată bucuria. Uşurată, Toni observă că nu părea grav rănit. Stanley deschise gura să vorbească. Rapid, Toni îşi duse un deget la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Stanley închise gura şi dădu din cap în semn că a înţeles.

Toni trecu la fereastra următoare şi aruncă o privire în bucătărie. Doi bărbaţi stăteau la masă cu spatele întors spre geam. Unul dintre ei era Kit. Toni îl compătimea pe Stanley, care avea un fiu capabil să facă aşa ceva propriei familii. Celălalt

bărbat purta un pulover roz. El trebuia să fie cel pe care Kit îl numise Nigel. Cei doi se uitau la un televizor mic, la ştiri. Pe ecran se vedea un plug de zăpadă care curăţa o şosea în lumina zorilor.

Toni îşi muşcă buza inferioară, analizând rapid situaţia. Acum avea o armă, dar, chiar şi aşa, era greu să le facă faţă celor doi. Dar nu avea de ales.

În timp ce ezita, Kit se ridică, iar ea se retrase rapid din câmpul lui vizual.

8.45 A.M.

— Asta este, spuse Nigel. Deszăpezesc drumurile. Trebuie să plecăm *acum*.

— Îmi fac griji în privinţa lui Toni Gallo, spuse Kit.

— Cu atât mai rău. Dacă mai aşteptăm, nu o să ajungem la întâlnire.

Kit se uită la ceasul de la mână. Nigel avea dreptate.

— Drace! exclamă el.

— O să luăm Mercedesul ăla de afară. Du-te şi găseşte cheile!

Kit ieşi din bucătărie şi urcă în fugă la etaj. Ajuns în dormitorul Olgăi, trase sertarele ambelor noptiere, dar nu găsi nici o cheie. Luă valiza lui Hugo şi o goli pe podea, dar nu auzi nici un zgomot care să semene cu un zornăit de chei. Respirând precipitat, procedă la fel cu bagajul Olgăi, apoi zări sacoul sport al lui Hugo atârnat de spătarul unui scaun. În buzunar găsi cheile Mercedesului.

Alergă înapoi în bucătărie. Nigel se uita pe fereastră.

— De ce nu mai vine odată Elton? spuse Kit.

Vocea îi trăda o uşoară isterie.

— Nu ştiu, spuse Nigel. Încearcă să-ţi păstrezi calmul.

— Şi ce naiba s-a întâmplat cu Daisy?

— Du-te şi porneşte motorul, spuse Nigel. Curăţă zăpada de pe parbriz!

— În regulă.

În timp ce Kit se întorcea spre uşă, îi sări în ochi sticluţa de parfum aflată în cele două pungi de plastic, care stătea pe masa de bucătărie. Fără să se gândească, o luă şi o băgă în buzunarul de la haină.

Apoi ieşi.

Toni aruncă o privire după colţ şi îl văzu pe Kit ieşind pe uşa din spate. Acesta mergea în direcţia opusă celei în care se afla, către partea din faţă a clădirii. Toni îl urmă şi îl văzu descuind Mercedesul break de culoare verde.

Asta era ocazia pe care o aştepta.

Luă pistolul lui Elton de la brâu şi deblocă siguranţa. În mâner se afla un încărcător întreg – verificase. Ţinea pistolul cu ţeava în sus, aşa cum fusese antrenată.

Respiră încet şi calm. Ştia cum să facă genul acesta de lucruri. Inima îi bătea ca o tobă, dar mâinile nu-i tremurau deloc. Intră în casă alergând.

Uşa din spate făcea legătura cu un hol mic. O a doua uşă ducea în bucătăria propriu-zisă. Nigel era la fereastră, privind ce se întâmpla afară.

— Stai pe loc! ţipă ea. Acesta se întoarse. Toni îndreptă pistolul spre el. Mâinile sus!

Nigel şovăia.

Pistolul lui se afla în buzunarul pantalonilor – Toni putea să vadă umflătura creată de el, exact de forma şi mărimea unui pistol automat identic cu cel din mâna ei.

— Nici să nu te gândeşti să încerci să scoţi pistolul, spuse ea.

Încet, Nigel îşi ridică mâinile.

— Pe podea! Cu faţa în jos! Acum!

Nigel se lăsă în genunchi, ţinând în continuare mâinile ridicate. Apoi se întinse pe podea, cu mâinile depărtate de corp.

Toni trebuia să-i ia pistolul. Se apropie de el, îşi trecu pistolul în mâna stângă şi îi înfipse ţeava în ceafă.

— Nu e pusă siguranţa şi nu se ştie ce fac dacă tresar, spuse ea.

Se lăsă într-un genunchi şi băgă mâna în buzunarul pantalonilor lui.

Nigel se mişcă foarte rapid.

Se rostogoli, ridicându-şi braţul drept spre ea. Timp de o fracţiune de secundă, Toni ezită să apese pe trăgaci; apoi fu prea târziu. Nigel o lovi, făcând-o să-şi piardă echilibrul, iar ea căzu într-o parte. Pentru a-şi atenua căderea, Toni îşi lipi palma dreaptă de podea – lăsând pistolul din mână.

Nigel o lovi sălbatic cu piciorul, pantoful lui luând contact cu şoldul lui Toni. Aceasta îşi recăpătă echilibrul şi se ridică în picioare, ajungând în poziţie verticală mai repede decât el. În timp ce Nigel se ridica în genunchi, Toni îl lovi cu piciorul în faţă. Bărbatul căzu pe spate, ducându-şi mâna la obraz, dar îşi reveni repede. Îi aruncă o privire plină de furie şi de ură, ca şi cum ar fi fost de-a dreptul scandalizat de faptul că ea ripostase.

Toni înşfăcă pistolul şi îl aţinti spre el, iar Nigel nu mai schiţă nici un gest.

— Hai să mai încercăm o dată, spuse ea. De data aceasta, *tu* scoţi pistolul. Încet.

Nigel băgă mâna în buzunar.

Toni întinse braţul în faţă.

— Şi, te rog, oferă-mi un pretext să-ţi zbor capul de pe umeri.

Nigel scoase pistolul.

— Lasă-l să cadă pe podea.

Nigel zâmbi.

— Ai împuşcat vreodată pe cineva de-adevăratelea?

— Dă-i drumul! Acum.

— Eu nu cred că ai făcut-o.

Nigel avea dreptate. Toni fusese antrenată să folosească armele de foc şi purtase armă în cadrul diferitelor operaţiuni, dar nu trăsese niciodată în altceva decât în ţintele de antrenament. Ideea de a face o gaură într-o altă fiinţă omenească i se părea revoltătoare.

— Tu n-o să mă împuşti, spuse el.

— Mai ai o secundă şi afli.

Mama ei intră în încăpere, ţinând în braţe căţeluşul.

— Bietul căţeluş n-a mâncat nimic în dimineaţa aceasta, spuse ea.

Nigel ridică arma.

Toni îl împuşcă în umărul drept.

Se afla la numai doi metri distanţă şi trăgea foarte bine, aşa că nu fu dificil să-l rănească exact în locul potrivit. Apăsase pe trăgaci de două ori, aşa cum fusese învăţată. În bucătărie, zgomotul dublu fii aproape asurzitor. În puloverul roz, apărură două găuri rotunde, una lângă cealaltă, exact în locul în care braţul se unea cu umărul. Nigel scăpă arma din mână. Ţipă de durere şi se trase în spate, clătinându-se şi apropiindu-se de frigider.

Toni era şocată. Nu crezuse cu adevărat că putea s-o facă. Era o faptă respingătoare. Era un monstru. Simţea cum o cuprindea greaţa.

— Ticăloasă nenorocită! ţipă Nigel.

Ca prin minune, cuvintele lui îi dădură din nou curaj.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu te-am împuşcat în burtă, spuse ea. Acum întinde-te pe podea!

Nigel se lăsă să cadă pe podea şi se rostogoli pe burtă, ţinându-se încă de rană.

— Pun ceainicul la fiert, spuse mama.

Toni ridică pistolul pe care Nigel îl lăsase să cadă şi îi armă siguranţa. Băgă ambele pistoale la brâu şi deschise uşa cămării.

— Ce s-a întâmplat? A fost împuşcat cineva? întrebă Stanley.

— Nigel, îi răspunse calmă Toni.

Luă o foarfecă de bucătărie din suportul de cuţite şi tăie frânghia de rufe cu care erau legate mâinile şi picioarele lui Stanley. Când fu liber, acesta o îmbrăţişă strâns pe Toni.

— Mulţumesc, îi murmură el la ureche.

Toni închise ochii. Coşmarul din ultimele ore nu-i schimbase sentimentele. Timp de o secundă nepreţuită, Toni îl îmbrăţişă cu putere, dorindu-şi să poată sta mai mult aşa; apoi ea se rupse din îmbrăţişare. Oferindu-i foarfeca, Toni îi spuse:

— Eliberează-i tu pe ceilalţi. Scoase unul dintre pistoale de la brâu. Kit nu e prea departe. Probabil că a auzit focurile de armă. El e înarmat?

— Nu cred, răspunse Stanley.

Toni era uşurată. „Aşa e mai uşor”, îşi spuse ea în gând.

— Scoate-ne din frigul acesta, te rog! zise Olga.

Stanley se întoarse pentru a-i tăia legăturile. Atunci răsună vocea lui Kit:

— Nimeni nu mişcă!

Toni se întoarse, ridicându-şi pistolul. Kit stătea în cadrul uşii. Nu avea nici o armă, ci ţinea o sticlă de parfum în mână, de parcă

aceasta ar fi fost o armă. Toni recunoscu sticla umplută cu Madoba-2 pe care o văzuse în imaginile camerei de securitate..

— În sticla aceasta se află virusul, spuse Kit. O singură apăsare, şi sunteţi cu toţii morţi.

Nimeni nu mişca.

Kit o privea fix pe Toni. Aceasta ţinea arma îndreptată spre el.

— Dacă mă împuşti, o să-mi scape sticla din mână şi se va sparge de plăcile acestea de gresie, spuse el.

— Dacă apeşi pe vaporizator, o să te omori şi pe tine, spuse Toni.

— Atunci o să mor, zise el. Nu-mi pasă. Am investit totul în afacerea aceasta. Eu am făcut planul, mi-am trădat familia şi am devenit complice la o conspiraţie pentru uciderea a sute de persoane, poate chiar mii. După toate astea, ce poate fi mai rău? Prefer să mor.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Kit îşi dădu seama că spunea adevărul. Chiar şi banii îi păreau mai puţin importanţi acum. Tot ce voia cu adevărat era să iasă învingător.

— Cum am ajuns la aşa ceva, Kit? îl întrebă Stanley.

Ochii lui Kit întâlniră privirea tatălui său, plină de furie, dar şi de durere. Stanley arăta la fel ca atunci când murise mama Marta. „Cu atât mai rău, îşi zise Kit în gând plin de furie, şi-a făcut-o cu mâna lui."

— E prea târziu pentru scuze acum, spuse el dur.

— Nu aveam de gând să-mi cer scuze, replică Stanley pe un ton trist.

Kit aruncă o privire către Nigel, care stătea întins pe podea, ţinându-şi mâna stângă peste umărul drept, din care-i curgea sânge. Văzându-l, Kit înţelese de unde se auziseră cele două focuri de armă care-l făcuseră să intre în bucătărie cu sticla de parfum în mână.

Cu un mare efort, Nigel se ridică în picioare.

— O, drace, doare, spuse el.

— Dă-mi armele, Toni, îi ceru Kit. Repede, că altfel apăs pe vaporizator.

Toni şovăia.

— Cred că Kit vorbeşte cât se poate de serios, spuse Stanley.

— Pune-le pe masă, zise Kit.

Toni puse pistoalele pe masa din bucătărie, lângă servieta în care se aflase sticluţa de parfum.

— Ia-le tu, Nigel, spuse Kit.

Folosindu-şi mâna stângă, Nigel luă o armă şi o îndesă în buzunar. O luă pe cea de-a doua, o cântări şi apoi, cu o mişcare bruscă şi rapidă, o folosi pentru a o lovi peste faţă pe Toni. Aceasta ţipă şi căzu pe spate.

Gestul lui îl înfurie la culme pe Kit.

— Ce crezi că faci? strigă el. Nu avem timp de aşa ceva! Trebuie să plecăm.

— Nu-mi da tu mie ordine, spuse Nigel pe un ton dur. Vaca asta m-a împuşcat.

Uitându-se la expresia de pe chipul lui Toni, Kit îşi dădu seama că femeia credea că avea să moară. Dar nu avea timp să se bucure de răzbunare.

— Vaca aia mie mi-a distrus viaţa, dar nu mai rămân să o pedepsesc, spuse Kit. Termină!

Nigel ezită, uitându-se la Toni cu privirea plină de ură.

— Hai să mergem! spuse Kit.

Într-un final, Nigel îi întoarse spatele lui Toni.

— Ce facem cu Elton şi cu Daisy?

— La dracu' cu ei!

— Ar trebui să-l legăm pe babacul tău şi pe stricata lui.

— Tâmpitule, nu-ţi dai seama că nu mai avem timp?

Nigel îi aruncă lui Kit o privire tăioasă.

— Cum mi-ai spus?

Kit îşi dădu seama că Nigel îşi dorea să omoare pe cineva, şi, în momentul respectiv, se gândea să-l împuşte pe Kit. Era un moment înfricoşător. Kit ridică sticla de parfum cât putu de sus şi privi în gol, aşteptând ca viaţa lui să se încheie. Însă Nigel îşi feri privirea şi spuse:

— Bine, hai să plecăm de aici!

9 A.M.

Kit ieşi în fugă din casă. Motorul Mercedesului pulsa cu un zgomot slab, iar zăpada de pe capotă deja se topea din cauza căldurii degajate de el. Parbrizul şi geamurile laterale erau curăţate pe alocuri – îndepărtase el în grabă zăpada cu mâinile. Se urcă repede în maşină, îndesând sticla de parfum în buzunarul de la haină. Nigel se aşeză cu greu pe locul pasagerului, gemând de durere din cauza rănii.

Kit împinse schimbătorul automat în viteză şi atinse pedala de acceleraţie. Maşina părea să se chinuiască să se mişte înainte, dar nici măcar nu se clinti. Plugul se oprise la nici un metru de maşină, iar în faţa maşinii se formase o grămadă de zăpadă de mai bine de jumătate de metru, exact în faţa barei de protecţie. Kit apăsă mai tare pe pedală, însă maşina nu reuşea să se urnească.

— Hai! spuse Kit. Este un Mercedes, ar trebui să poată muta din loc câteva kilograme de zăpadă! Oricum, cât de puternic e afurisitul ăsta de motor?

Apăsă un pic mai tare, dar nu voia ca roţile să piardă aderenţa la sol şi să înceapă să patineze. Maşina se mişcă înainte câţiva centimetri – zăpada acumulată părea să se crape. Kit aruncă o privire în urmă. Tatăl său şi Toni stăteau afară şi îi priveau. Kit se gândi că n-aveau să se apropie mai mult, pentru că ştiau că Nigel ţinea pistoalele la îndemână.

Dintr-odată, maşina ţâşni înainte, în timp ce zăpada ceda.

Kit simţi un avânt de bucurie pe când accelera pe aleea deszăpezită. Steepfall îi păruse un fel de închisoare din care nu putuse niciodată să evadeze – dar într-un final o făcuse. Trecu pe lângă garaj – şi o văzu pe Daisy.

Din reflex, apăsă pe frână.

— Ce naiba? spuse Nigel.

Daisy se mişca spre ei, susţinută de o parte de Craig şi de cealaltă de către fata ursuză a lui Ned, Sophie. Picioarele lui Daisy atârnau, nefolositoare, în spatele ei, iar capul ei îi era tot însângerat. În spatele lor era Ferrari-ul lui Stanley, cu formele lui senzuale acum deformate, cu vopseaua albastră metalizată cojită şi zgâriată. Ce naiba se întâmplase acolo?

— Opreşte şi ia-o şi pe ea! spuse Nigel.

Kit îşi aminti cum îl umilise Daisy şi cum, cu numai o zi în urmă, aproape îl înecase în piscina tatălui ei.

— Las-o naibii, spuse el.

El era la volan şi nu avea de gând să-şi întârzie fuga din cauza ei. Apăsă pedala cu putere.

Capota lungă de culoare verde a Mercedesului păru să se ridice precum capul unui cal dornic de fugă şi ţâşni înainte. Craig nu avu la dispoziţie decât o secundă pentru a acţiona. Apucă gluga hanoracului lui Sophie şi o trase spre marginea aleii, mişcându-se şi el în aceeaşi direcţie. Pentru că o ţineau încă pe Daisy, şi o traseră şi pe ea odată cu ei, astfel că toţi trei căzură în zăpada moale de lângă fâşia curăţată. Daisy ţipa de durere şi de furie.

Maşina trecu în viteză pe lângă ei, la numai câţiva centimetri distanţă, iar Craig văzu că unchiul său Kit se afla la volan. Era uluit. Kit aproape că-l omorâse. Fusese un gest deliberat, sau Kit ştiuse că băiatul avea timp să se dea la o parte?

— Ticălosule! ţipă Daisy în urma maşinii şi ridică pistolul.

Kit acceleră pe lângă Ferrari-ul distrus şi îşi continuă drumul curbat ce mergea în paralel cu vârful stâncii. Incapabil să se mişte, Craig privea cum Daisy îşi lua ţinta. Apăsă pe trăgaci, iar Craig văzu unul dintre geamurile laterale spărgându-se.

Daisy urmărea cu braţul maşina care accelera şi trăgea încontinuu, iar tuburile cartuşelor cădeau din orificiul pistolului unul după celălalt. Pe partea laterală a maşinii, apărură mai multe găuri de glonţ care formau o linie imaginară; apoi se auzi un alt fel de zgomot. Unul dintre cauciucurile din faţă explodă şi o fâşie din el se desprinse.

Preţ de o secundă, maşina continuă să meargă în linie dreaptă, după care alunecă lateral, croindu-şi drum prin stratul gros de zăpadă adunat la marginea aleii şi iscând un adevărat nor de pulbere albă. Partea din spate derapă şi se lovi de zidul jos care se întindea de-a lungul marginii stâncii. Craig auzi zgomotul metalic al oţelului contorsionat.

Maşina alunecă în lateral. Daisy trăgea în continuare; parbrizul se făcu ţăndări. Maşina încetini, înclinându-se într-o parte, părând să ezite şi apoi răsturnându-se. În această poziţie, cu roţile în sus, mai alunecă vreo câţiva metri, după care se opri.

Daisy nu mai trase. Căzu pe spate, cu ochii închişi.

Craig se uita fix la ea. Arma căzu din mâna lui Daisy. Sophie începu să plângă.

Craig se aplecă peste Daisy. Îi privea ochii, îngrozit la gândul că se vor deschide în orice moment. Mâna i se încleştă pe arma caldă. O ridică din zăpadă. O ţinea în mâna dreaptă şi îşi puse degetul pe trăgaci. Ţinti exact între ochii lui Daisy. Singurul lucru de care-i păsa era ca monstrul acela să nu-i mai ameninţe pe el, pe Sophie şi pe familia lor vreodată. Încet, apăsă pe trăgaci.

Pistolul scoase un zgomot sec – rămăsese fără muniţie.

Kit zăcea pe partea interioară a plafonului maşinii răsturnate. Era lovit peste tot, iar gâtul îl durea de parcă şi l-ar fi scrântit, dar

își putea mișca toate membrele. Reuși să se îndrepte de spate. Nigel era lângă el, inconștient sau poate chiar mort.

Kit încercă să iasă. Trase de mânerul ușii și împinse, dar aceasta nu se clinti. În timpul răsturnării, ceva îi blocase mecanismul de deschidere. Kit începu să bată nebunește cu pumnii în ea, dar fără nici un rezultat. Apăsă frenetic pe butonul geamului electric, dar nu se întâmplă nimic. Înnebunit, se gândea că era posibil să fie prins acolo până ce sosea echipa de descarcerare să-l scoată și, pentru un moment, se simți copleșit de panică și de disperare. Apoi văzu că parbrizul era crăpat. Îl lovi cu mâna și împinse cu ușurință o parte mare din geamul spart.

Se târî prin cadrul parbrizului. Nu era atent la sticla spartă și își tăie palma într-un ciob. Țipă de durere și își supse sângele ce izvora din rană, dar nu se putea opri. Se târî de sub capota mașinii și se ridică în picioare. Briza marină îi bătea nebunește în față. Aruncă o privire în jur.

Tatăl său și Toni Gallo alergau pe alee în direcția lui.

Toni se opri să se uite la Daisy. Părea inconștientă. Craig și Sophie arătau speriați, dar teferi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Toni.

— Trăgea în noi, îi răspunse Craig. Am lovit-o cu mașina.

Toni urmări privirea lui Craig și zări Ferrari-ul lui Stanley, lovit la ambele capete și cu toate geamurile sparte.

— Dumnezeule mare!

Toni își puse mâna pe gâtul lui Daisy, să vadă dacă mai trăia. Avea puls, dar slab.

— E încă în viață – abia, abia.

— Pistolul ei e la mine. Oricum, nu mai are gloanțe, spuse Craig.

Toni își dădu seama că nu pățiseră nimic. Își mută privirea spre Mercedesul lovit. Kit ieșise din mașină. Porni în fugă spre el. Stanley o urmă îndeaproape.

Kit începu să fugă în direcția opusă, de-a lungul aleii, îndreptându-se către pădure; dar era rănit de pe urma accidentului și alerga haotic. Toni își dădu seama că n-avea cum să mai ajungă în pădure. După câțiva pași, începu să se clatine și se prăbuși.

Părea să-și dea seama că nu putea scăpa pe acolo. Ridicându-se în picioare, își schimbă direcția de deplasare și se întoarse către stâncă.

Când trecu pe lângă mașină, Toni aruncă o privire înăuntru. Trupul lui Nigel nu mai era decât o grămadă de carne, iar ochii lui deschiși priveau în gol. Toni făcu din nou bilanțul celor trei infractori: unul legat, unul inconștient și unul mort. Rămăsese numai Kit.

Acesta alunecă pe aleea acoperită de o pojghiţă de gheaţă, se clătină, îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse către cei doi urmăritori. Scoase sticluţa de parfum din buzunar şi o ridică, ca şi cum ar fi fost o armă.

— Opriţi-vă sau o să murim cu toţii, spuse el.

Toni şi Stanley se opriră.

Pe chipul lui Kit, se reflectau durerea şi furia. Toni îşi dădu seama că avea în faţa ochilor un om care-şi pierduse sufletul. Ar fi fost în stare să facă orice: să-şi omoare familia, pe sine, să distrugă lumea.

— N-o să funcţioneze aici, afară, spuse Stanley.

Toni se întrebă dacă era adevărat ce spunea acesta. Kit avu acelaşi gând şi spuse:

— De ce nu?

— Ia fii atent ce vânt bate, spuse Stanley. Picăturile se vor dispersa înainte să apuce să facă vreun rău.

— La dracu' cu tot, atunci! spuse Kit şi aruncă sticla în sus. Apoi se întoarse, sări peste zidul jos şi o luă la goană cu viteză maximă spre marginea stâncii, care se afla la numai câţiva metri depărtare.

Stanley fugi în urma lui.

Toni prinse sticla de parfum înainte ca aceasta să se izbească de pământ.

Stanley sări, cu mâinile întinse în faţă, şi aproape că-l prinse de umeri, dar îi alunecară palmele. Căzu la pământ, dar reuşi să-l prindă de un picior şi-l ţinu bine. Kit căzu cu capul şi cu umerii în buza prăpastiei. Stanley se aruncă deasupra lui, ţinându-l cu propria greutate.

Toni aruncă o privire peste marginea prăpastiei şi văzu un hău de mai bine de treizeci de metri sub care, printre stâncile ascuţite, marea părea că dăduse în clocot.

Kit se zbătea, dar tatăl său îl ţinu lipit de pământ, aşa că, în cele din urmă, renunţă să mai mişte.

Încet, Stanley se ridică şi îl trase şi pe Kit în picioare. Acesta avea ochii închişi. Tremura, ca şi cum ar fi avut o criză de nervi.

— S-a terminat, spuse Stanley. Îşi îmbrăţişă fiul, iar cei doi stătură lipiţi câteva momente. S-a terminat tot.

Stătură aşa îmbrăţişaţi pe marginea prăpastiei, cu părul răvăşit de vânt, până când Kit se opri din tremurat. Apoi, cu gesturi blânde, Stanley îl întoarse şi îl conduse înapoi spre casă.

Familia se afla în living. Toţi erau în stare de şoc şi tăcuţi, nefiind încă siguri dacă acel teribil coşmar se terminase sau nu. Stanley vorbea cu cei de la serviciul de ambulanţă din Inverburn de pe mobilul lui Kit, în timp ce Nellie încerca să-i lingă mâinile. Hugo stătea întins pe canapea, acoperit cu pături, în timp ce Olga îi spăla rănile. Miranda făcea acelaşi lucru pentru Tom şi Ned. Kit stătea pe podea, întins pe spate, cu ochii închişi. Craig şi

Sophie vorbeau încet într-un colţ. Caroline îşi găsise toţi hamsterii şi ţinea cuşca lor pe genunchi. Mama lui Toni era lângă Caroline, cu căţeluşul în poală. În colţ, luminiţele bradului de Crăciun străluceau.

Toni o sună pe Odette.

— Cât de departe ziceai că sunt elicopterele alea?

— La o oră distanţă, răspunse Odette. Dar asta era atunci. Imediat ce s-a oprit ninsoarea, le-am mutat. Acum sunt în Inverburn, aşteptând noi ordine. De ce?

— Am prins hoţii şi am recuperat virusul, dar...

— Cum, singură?

Odette era uimită.

— Nu contează asta. Acum important este clientul, cel care încearcă să cumpere virusul şi să-l folosească pentru a omorî o mulţime de oameni. Trebuie să-l găsim.

— Aş vrea să putem.

— Cred că se poate, dacă acţionăm rapid. Poţi să-mi trimiţi un elicopter?

— Unde eşti?

— La casa lui Stanley Oxenford, la Steepfall. Este exact pe stânca aflată la douăzeci şi ceva de kilometri nord de Inverburn. Sunt patru clădiri aşezate în formă de pătrat, iar pilotul o să vadă două maşini accidentate în grădină.

— O, Doamne, chiar că ai fost ocupată.

— Am nevoie să-mi aducă un transmiţător radio în miniatură, de genul celor de pus asupra unei persoane pe care vrei s-o urmăreşti. Trebuie să fie suficient de mic pentru a intra în capacul unei sticle.

— Cât timp trebuie să funcţioneze transmiţătorul?

— Două zile.

— Nici o problemă. Ar trebui să existe aşa ceva la sediul Poliţiei din Inverburn.

— Încă un lucru. Am nevoie de o sticlă de parfum – Diablerie.

— *Aşa ceva* sigur nu au la sediul poliţiei. Vor trebui să intre prin efracţie în magazinul Boots de pe High Street.

— Nu avem prea mult timp. Stai un moment!

Olga spunea ceva. Toni îşi îndreptă privirea spre ea şi spuse:

— Ce este?

— Pot să-ţi dau eu o sticlă de Diablerie, exact cum era aceea de pe masă. Folosesc zilnic parfumul ăsta.

— Mulţumesc. Toni vorbi în receptor: Lasă parfumul, am găsit deja o sticlă. Cât de curând poate ajunge elicopterul aici?

— În zece minute.

Toni aruncă o privire la ceasul de la mână.

— S-ar putea să nu fie suficient de repede.

— Unde merge elicopterul după ce te ia pe tine?

— O să-ţi spun un pic mai târziu, spuse Toni şi închise.

Îngenunche pe podea lângă Kit. Acesta era palid. Ţinea ochii închişi, dar nu dormea: respira greu şi, din când în când, începea să tremure.

— Kit, spuse ea.

Acesta nu reacţionă.

— Kit, trebuie să te întreb ceva. E foarte important.

Kit deschise ochii.

— Urma să te întâlneşti cu clientul la ora zece, nu-i aşa?

Când ceilalţi se întoarseră să-i asculte răspunsul, în încăpere se lăsă o linişte plină de încordare.

Kit se uita la Toni, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Trebuie să ştiu unde stabiliserăţi întâlnirea.

Kit îşi feri privirea.

— Kit, te rog.

Kit deschise gura. Toni se aplecă şi mai aproape. Acesta şopti:

— Nu.

— Mai gândeşte-te, îl rugă ea. S-ar putea ca, în timp, să câştigi iertarea celorlalţi.

— Niciodată.

— Ba dimpotrivă. Nu s-a făcut mult rău, deşi planul vostru implica o crimă îngrozitoare. Virusul a fost recuperat.

Ochii lui Kit se mişcau, privirea sa trecând de la un membru al familiei la altul. Citindu-i gândurile, Toni continuă:

— Le-ai făcut o mare nedreptate, dar ei nu par gata să te abandoneze. Sunt toţi în jurul tău.

Kit închise ochii. Toni se aplecă şi mai aproape de el.

— Ai putea începe să îndrepţi lucrurile chiar acum.

Stanley deschise gura pentru a spune ceva, dar Miranda îl opri ridicând mâna. Vorbi ea în locul lui.

— Kit, te rugăm, spuse ea. După toată mizeria asta, fă şi tu un lucru bun! Fă-o pentru tine, ca să vezi că nu eşti rău în totalitate. Spune-i ce are nevoie să ştie.

Kit îşi închise strâns ochii şi două lacrimi i se scurseră pe obraji. Într-un final, spuse:

— Şcoala de aviaţie Inverburn.

— Mulţumesc, zise Toni în şoaptă.

10 A.M.

Toni stătea în turnul de control al şcolii de aviaţie. Împreună cu ea, în camera mică, se aflau Frank Hackett, Kit Oxenford şi un detectiv de la poliţia locală. În hangar, parcat astfel încât să nu poată fi văzut, se afla elicopterul militar cu care veniseră aici. Ajunseseră în ultimul minut, dar acum puteau să-şi tragă sufletul.

Kit ţinea strâns servieta vişinie. Era palid, iar pe faţa sa nu se citea nici o emoţie. Se supunea instrucţiunilor de parcă ar fi fost un robot.

Cu toţii se uitau prin ferestrele mari. Norii începuseră să se împrăştie, iar soarele lumina pista acoperită de zăpadă. Nu se vedea nici urmă de elicopter.

Toni ţinea în mână telefonul lui Nigel Buchanan, aşteptând să sune. La un moment dat în timpul nopţii, bateria se terminase, dar era acelaşi model ca telefonul lui Hugo, aşa că împrumutase încărcătorul lui, care era acum conectat la priza din perete.

— Pilotul ar fi trebuit să sune până acum, spuse ea neliniştită.

— S-ar putea să întârzie câteva minute, zise Frank.

Toni apăsă câteva taste şi descoperi ultimul număr pe care-l apelase Nigel. Părea să fie număr de mobil şi fusese format la 11.45 p.m., cu o zi în urmă.

— Kit, spuse ea, Nigel l-a sunat cumva pe cumpărător chiar înainte de miezul nopţii?

— Pe pilot.

Toni se întoarse către Frank.

— Înseamnă că acesta este numărul. Cred că ar trebui să sunăm.

— Bine.

Toni apăsă pe butonul de apel şi îi dădu telefonul detectivului de la poliţia locală. Acesta îl duse la ureche. După câteva secunde, spuse:

— Da, eu sunt. Unde eşti? Acesta vorbea cu un accent londonez asemănător cu al lui Nigel – tocmai de aceea îl adusese Frank cu el. Atât de aproape? spuse el uitându-se pe fereastră spre cer. Nu te putem vedea...

În timp ce rostea aceste cuvinte, dintre nori se ivi un elicopter.

Toni era încordată.

Poliţistul închise telefonul. Toni îşi scoase propriul mobil şi o sună pe Odette, care se afla acum în sala de operaţiuni de la Scotland Yard.

— Clientul se află în raza noastră vizuală.

Odette nu-şi putu ascunde încântarea din voce.

— Dă-mi numărul de pe coada aparatului.

— Un moment...

Toni îşi concentră privirea asupra elicopterului până ce reuşi să distingă numărul de înmatriculare, după care îi dictă literele şi numerele lui Odette. Odette le repetă, apoi închise telefonul.

Elicopterul coborî din înaltul cerului. Elicele sale spulberau zăpada de pe sol, formând un adevărat vârtej. Ateriză la circa treizeci şi cinci de metri de turnul de control.

Frank îşi îndreptă privirea asupra lui Kit şi dădu din cap.

— Du-te!

Kit şovăia.

— Nu trebuie decât să faci întocmai cum am plănuit, spuse Toni. Spui aşa: „Am avut ceva probleme cu vremea, dar totul s-a rezolvat în final”. O să fie bine.

Kit coborî scările cu servieta în mână.

Toni n-avea nici cea mai vagă idee dacă Kit putea să acţioneze aşa cum fusese instruit. Nu mai dormise de peste 24 de ore, fusese implicat într-un accident de maşină şi era distrus din punct de vedere emoţional. Era în stare de orice.

Pe locurile din faţă ale elicopterului stăteau doi bărbaţi. Unul din ei, probabil copilotul, deschise uşa şi coborî cu o servietă mare în mână. Era un om îndesat, de înălţime medie şi purta ochelari de soare. Băgându-şi capul între umeri, se îndepărtă de aeronavă.

O secundă mai târziu, Kit apăru în faţa turnului şi merse prin zăpadă spre elicopter.

— Stai calm, Kit, spuse Toni cu voce tare.

Frank mormăi.

Cei doi se întâlniră la jumătatea distanţei şi schimbară câteva cuvinte. Oare copilotul întreba unde era Nigel? Kit arătă cu degetul către turnul de control. Ce spunea? „Nigel m-a trimis să livrez marfa”, probabil. Dar putea la fel de bine să zică: „Poliţiştii sunt acolo, în turnul de control”. Bărbatul îi mai puse şi alte întrebări, iar Kit ridică din umeri.

Mobilul lui Toni începu să sune. Era Odette.

— Elicopterul este înregistrat pe numele lui Adam Hallan, un bancher din Londra, spuse ea. Dar el nu se află la bord.

— Păcat!

— Nu-ţi face griji, nici nu mă aşteptam să fie. Pilotul şi copilotul sunt angajaţii lui. Au lăsat un plan de zbor la Heliportul Battersea – exact de cealaltă parte a râului, vizavi de casa domnului Hallan din Cheyne Walk.

— Deci el e Domnul Mahăr, atunci?

— Crede-mă... îl urmărim de o groază de vreme.

Copilotul arătă către servieta vişinie. Kit o deschise şi îi arătă o sticlă de Diablerie cuibărită într-un strat de fulgi de polistiren. Copilotul puse servieta pe zăpadă şi o deschise, lăsând să se vadă nişte teancuri de bancnote de cincizeci de lire, legate strâns. „Cel puţin un milion de lire sterline, îşi zise Toni în gând, poate chiar

două milioane.” Aşa cum i se spusese, Kit luă unul dintre teancuri şi se uită la bancnotele de la mijloc.

Toni îi spuse lui Odette:

— Au făcut schimbul. Kit verifică banii.

Cei doi oameni de pe aerodrom se priviră în ochi, dădură din cap şi îşi strânseră mâinile. Kit îi dădu servieta de piele vişinie, după care luă valiza. Părea grea. Copilotul merse înapoi spre elicopter, iar Kit se întoarse către turnul de control.

Imediat ce copilotul se urcă înapoi în aparat, acesta decolă.

Toni vorbea în continuare cu Odette:

— Recepţionezi semnalul transmiţătorului din sticla de parfum?

— Foarte bine, spuse Odette. I-am prins pe ticăloşi.

ZIUA CADOURILOR

7 P.M.

În Londra era frig. Aici nu căzuse nici un fulg de zăpadă, dar un vânt îngheţat biciuia clădirile vechi şi străzile şerpuite, iar oamenii îşi ascundeau capul între umeri şi-şi strângeau fularele în jurul gâtului, grăbindu-se să intre la căldură, în puburi, restaurante, hoteluri sau cinematografe.

Toni Gallo stătea pe bancheta unui Audi simplu, de culoare gri, alături de Odette Cressy. Odette era o femeie blondă de vârsta lui Toni, îmbrăcată într-un costum business şi o cămaşă stacojie pe sub sacou. În faţă stăteau doi detectivi, unul la volan, iar celălalt studia un receptor de semnale radio, spunându-i şoferului pe unde să meargă.

Poliţiştii urmăreau sticla de parfum de 33 de ore. După cum se aşteptaseră, elicopterul aterizase în sud-vestul Londrei. Pilotul se urcase într-o maşină care îl aştepta şi mersese peste Podul Battersea până la casa lui Adam Hallan, aflată pe malul râului. Pe tot parcursul nopţii trecute, semnalul rămăsese staţionar, transmiţând constant de undeva din eleganta casă datând din secolul al XVIII-lea. Odette nu voia să-l aresteze încă pe Hallan. Voia să prindă în capcană cât mai mulţi terorişti.

Toni îşi petrecuse cea mai mare parte din timp dormind. Când se culcase, în apartamentul ei, chiar înainte de ora 12.00 a zilei de Crăciun, se simţise prea tensionată ca să doarmă. Gândurile ei însoţeau elicopterul în timp ce acesta străbătea Marea Britanie şi îşi făcea griji că semnalul radio n-avea să ajungă la autorităţi. În ciuda grijilor, adormise în numai câteva secunde.

Seara, se dusese la Steepfall să-l vadă pe Stanley. Se ţinuseră de mână şi vorbiseră timp de o oră în biroul lui; apoi ea mersese cu avionul la Londra. Dormise profund toată noaptea, în apartamentul lui Odette din Camden Town.

Pe lângă faptul că urmărise semnalul radio, poliţia londoneză îi supraveghease pe Adam Hallan şi pe copilotul său. Dimineaţa, Toni şi Odette se alăturaseră echipei care ţinea sub observaţie casa lui Adam Hallan.

Toni îşi atinsese obiectivul principal. Mostrele din virusul letal erau înapoi în laboratorul BSL4 de la Kremlin. Dar spera să-i prindă pe oamenii răspunzători de coşmarul prin care trecuse. Voia să se facă dreptate.

Hallan organizase o petrecere la ora prânzului şi cincizeci de oameni, de vârste şi naţionalităţi diferite, purtând cu toţii haine nepretenţioase, dar scumpe, vizitaseră casa. Unul dintre oaspeţi plecase cu sticla de parfum. Toni, Odette şi echipa de supraveghere urmăriseră semnalul radio la Bayswater şi ţinură sub observaţie o pensiune pentru studenţi toată după-amiaza.

La şapte seara, semnalul începu să se deplaseze din nou.

Din clădire ieşi o tânără. În lumina felinarelor stradale, Toni văzu că avea un păr frumos, de culoare închisă, bogat şi lucios. Pe umăr ţinea o poşetă. Îşi ridică gulerul hainei şi merse de-a lungul trotuarului. Un detectiv îmbrăcat în jeanşi şi în hanorac coborî dintr-un Rover bej şi porni pe urmele ei.

— Cred că acum e momentul, spuse Toni. O să folosească sticluţa de parfum.

— Vreau să văd, spuse Odette. Am nevoie de martori la tentativa de omucidere pentru a-l pune sub acuzaţie.

Toni şi Odette o pierdură din ochi pe femeie când aceasta se îndreptă către o staţie de metrou. Pe măsură ce femeia cobora în subteran, semnalul radio slăbi îngrijorător de mult. Rămase nemişcat timp de câteva minute. Apoi semnalul se mişcă, probabil pentru că femeia urcase în metrou. Cei patru urmară semnalul slab, temându-se că avea să dispară şi că femeia urmă să iasă din raza de observaţie a detectivului în hanorac. Dar aceasta reveni la suprafaţă în Picadilly Circus, iar detectivul se afla încă pe urmele ei. Timp de un minut, pierdură contactul vizual, deoarece femeia coti pe o stradă cu sens unic. Apoi detectivul o sună pe Odette pe mobil şi îi raportă că femeia intrase într-un teatru.

— Acolo va elibera substanţa din sticlă, spuse Toni.

Maşinile de poliţie neinscripţionate parcară în faţa Teatrului. Odette şi Toni intrară, urmate de cei doi bărbaţi din cea de-a doua maşină. Spectacolul, o poveste cu fantome însoţită de cântece, era popular printre turiştii americani. Fata cu păr frumos stătea la coadă alături de oamenii care veneau să-şi ridice biletele plătite în avans.

În timp ce aştepta, scoase din poşetă o sticlă de parfum. Cu mişcări rapide, care păreau cu totul fireşti, îşi pulveriză substanţa din interior pe gât şi pe umeri. Spectatorii din jur nu-i acordară atenţie. Chiar dacă le atrăgea atenţia, îşi închipuiau, fără îndoială, că nu voia altceva decât să miroasă bine pentru bărbatul cu care avea să se întâlnească. Un păr atât de frumos ar trebui să şi miroasă bine. Spray-ul era, în mod curios, inodor, dar nimeni nu păru să observe.

— Asta e bine, spuse Odette. Dar s-o lăsăm să mai facă o dată.

În sticlă se afla apă simplă, dar totuşi Toni tremura de groază în timp ce inspira. Dacă nu ar fi făcut schimbul, în sticluţă s-ar fi aflat virusuri vii Madoba-2, iar acea gură de aer ar fi ucis-o.

Femeia îşi ridică biletul şi intră în sală. Odette vorbi cu plasatorul şi îi arătă legitimaţia de poliţie; apoi, detectivii o urmară pe femeie. Aceasta se duse la bar, unde se „parfumă” din nou. Făcu acelaşi lucru şi în toaletă. Într-un final, îşi ocupă locul din stal şi folosi parfumul încă o dată. Toni presupuse că planul ei era să folosească spray-ul de alte câteva ori în pauză şi, în final, pe holurile aglomerate, în timp ce oamenii plecau din

clădire. Până la sfârşitul serii, aproape toţi cei prezenţi în teatru vor fi respirat deja picăturile vaporizate din sticlă.

Privind din spatele sălii, Toni ascultă accentele oamenilor din jurul ei: o femeie din sudul Statelor Unite care tocmai cumpărase „cea mai frumoasă eşarfă de caşmir"; cineva din Boston care spunea unde şi-a parcat maşina; un newyorkez care plătise cinci *dolari* pentru o ceaşcă de cafea. Dacă, aşa cum fusese planul, sticla de parfum ar fi conţinut virusul, până acum oamenii aceştia ar fi fost deja contaminaţi cu Madoba-2. Ar fi mers acasă cu avionul, şi-ar fi îmbrăţişat rudele, şi-ar fi salutat vecinii şi s-ar fi dus înapoi la serviciu, spunându-le tuturor despre vacanţa pe care şi-o petrecuseră în Europa.

Zece sau douăsprezece zile mai târziu, s-ar fi îmbolnăvit.

„M-am molipsit cu o răceală îngrozitoare în Londra", ar fi spus. Prin strănut, şi-ar fi contaminat şi rudele, prietenii şi colegii. Simptomele s-ar fi înrăutăţit, iar doctorii lor i-ar fi diagnosticat cu gripă. Când ar fi început să moară, doctorii şi-ar fi dat seama că era vorba despre ceva mai serios decât gripă. În timp ce boala fatală se împrăştia rapid de la o stradă la alta şi dintr-un oraş în celălalt, branşa medicilor ar fi înţeles cu ce se confruntă, dar ar fi fost prea târziu.

Acum nu se va întâmpla nimic din toate acestea – dar Toni se cutremură gândindu-se cât de aproape fuseseră de un asemenea dezastru.

Un bărbat emoţionat, îmbrăcat în smoching, se apropie de ei.

— Sunt managerul hotelului, spuse el. Ce se întâmplă?

— Suntem pe punctul de a face o arestare, îi zise Odette. Cred că aţi prefera să întârziaţi ridicarea cortinei timp de câteva minute.

— Sper să nu fie agitaţie prea mare.

— Crede-mă, şi eu sper la fel.

Oamenii din public se aşezaseră la locurile lor.

— În regulă, le spuse Odette detectivilor. Am văzut destul. Arestaţi-o, dar nu faceţi prea multă vâlvă.

Cei doi bărbaţi din a doua maşină parcurseră spaţiile dintre rândurile de scaune şi se postară la capetele culoarului ce ducea la locul femeii. Aceasta se uită la unul din ei, apoi la celălalt.

— Veniţi cu mine, domnişoară, vă rog, spuse detectivul care se afla mai aproape de ea.

În timp ce toată lumea asculta, în sala de teatru se lăsă tăcerea. „Oare face parte din spectacol?", se întrebau ei.

Femeia nu se ridică, dar scoase sticla de parfum şi pulveriză din nou lichidul din ea. Detectivul, un tânăr îmbrăcat într-o jachetă scurtă, împinse câţiva spectatori pentru a-şi croi drum pe rândul unde stătea ea.

— Vă rog să veniţi imediat, spuse el. Ea se ridică, luă sticla de parfum şi vaporiză câteva picături în aer. Nu vă mai deranjaţi. E

numai apă chioară, spuse el, după care o luă de braţ, o conduse la capătul rândului şi pe culoar până în spatele sălii.

Toni se uita fix la prizonieră. Aceasta era tânără şi atrăgătoare. Fusese pregătită să se sinucidă. Toni se întreba de ce ar face aşa ceva.

Odette luă sticla de parfum din mâna ei şi o puse într-o pungă pentru dovezi.

— *Diablerie*, spuse ea. E în franceză. Ştii ce înseamnă?

Femeia negă printr-o mişcare a capului.

— Lucrarea diavolului. Odette se întoarse către detectivul care o escorta pe prizonieră: Pune-i cătuşele şi ia-o de aici!

UN AN MAI TÂRZIU
Ziua de Crăciun

5.50 P.M.

Toni ieşi din baie goală şi traversă camera de hotel pentru a răspunde la telefon. Din pat, Stanley spuse:

— Doamne, ce bine arăţi!

Toni îi zâmbi soţului ei. Acesta purta un halat de baie flauşat de culoare albastră, prea mic pentru el, care lăsa la vedere picioarele sale lungi şi musculoase.

— Nici tu nu arăţi rău, spuse ea şi ridică receptorul.

Era mama ei.

— Crăciun fericit, spuse Toni.

— Fostul tău prieten e la televizor, zise mama.

— Ce face, cântă colinde în corul poliţiştilor?

— Carl Osborne îi ia un interviu. Povesteşte cum a prins el teroriştii aceia Crăciunul trecut.

— *El* i-a prins? pe moment, Toni fu cuprinsă de indignare, după care îşi zise: „Ce rost are?" Ei bine, are nevoie de publicitate – urmăreşte să fie promovat. Ce face sora mea?

— Tocmai pregăteşte cina. Toni se uită la ceas. Pe insula unde se aflau, mai erau câteva minute până la ora şase seara. La mama, în Anglia, era aproape ora zece seara. Dar la Bella mereu se mânca târziu. Ce ţi-a luat de Crăciun?

— O să luăm ceva la reducerile de după Anul Nou. E mai ieftin.

— Ţi-a plăcut cadoul de la mine?

Toni îi cumpărase un pulover din caşmir de culoarea somonului.

— E minunat, mulţumesc, dragă.

— Osborne e bine?

Mama luase căţeluşul la ea, iar acum crescuse, un câine mare şi lăţos alb cu negru, cu părul acoperindu-i ochii.

— Se poartă foarte bine şi nu a avut nici un accident de ieri încoace.

— Şi nepoţii?

— Aleargă şi îşi strică jucăriile primite cadou. Trebuie să închid acum. Regina e la televizor.

— La revedere, mamă. Mulţumesc de telefon.

— Presupun că avem timp de un pic de... ştii tu ce... înainte de cină, spuse Stanley.

Toni se prefăcu şocată.

— Tocmai am făcut un pic de *ştii tu ce!*

— Asta a fost cu ore în urmă! Dar dacă eşti obosită... îmi dau seama că, atunci când o femeie ajunge la o anumită vârstă...

— O anumită vârstă? Toni sări în pat şi îngenunche peste el. O anumită vârstă?

Luă o pernă şi începu să-l lovească cu ea.

Neajutorat, Stanley începu să râdă şi imploră iertare, iar ea se opri şi îl sărută.

Se aşteptase ca Stanley să fie destul de bun la pat, dar o surprinsese faptul că era atât de înflăcărat. Nu avea să uite niciodată prima lor vacanţă împreună. Într-un apartament de la Ritz, în Paris, el o legase la ochi şi îi legase mâinile de tăblia patului. În timp ce ea stătea acolo, goală şi neajutorată, el îi mângâiase buzele cu o pană, apoi cu o linguriţă din argint, iar mai apoi cu o căpşună. Nu se mai concentrase niciodată atât de mult asupra senzaţiilor fizice ca atunci. Stanley îi mângâiase sânii cu o batistă de mătase, cu o eşarfă de caşmir şi cu mănuşi de piele. Toni se simţise ca şi cum ar fi plutit pe mare, legănată uşor de valuri de plăcere. Stanley o sărutase în spatele genunchilor, pe partea interioară a coapselor, pe interiorul braţelor şi pe gât. Făcuse totul încet şi îndelung, până când ea simţise că avea să explodeze de dorinţă. Îi atinsese sfârcurile cu cuburi de gheaţă şi turnase un pic de ulei cald înăuntrul ei. Continuase să o aţâţe până ce o făcuse să-l implore să o penetreze, după care o făcuse să mai aştepte încă un pic. În cele din urmă, Toni îi spusese:

— Nu ştiam asta, dar toată viaţa mi-am dorit ca un bărbat să-mi facă aşa ceva.

— Ştiu, îi spusese el.

Acum, Stanley era într-o dispoziţie jucăuşă.

— Hai, numai o partidă scurtă, spuse el. Te las pe tine deasupra.

— Of, bine. Toni oftă, prefăcându-se păcălită, în timp ce-şi căuta poziţia potrivită deasupra lui. Câte lucruri trebuie să facă o fată în ziua de azi...

Atunci se auzi un ciocănit la uşă. Stanley strigă:

— Cine e?

— Olga. Toni spunea că-mi împrumută un colier.

Toni observă că Stanley dădea să-i spună fiicei sale să plece, dar ea îi acoperi gura cu palma.

— Un minut, Olga.

Se desprinse de Stanley. Olga şi Miranda se obişnuiseră cu ideea de a avea o mamă vitregă de vârsta lor, dar Toni nu voia să forţeze nota. Era mai bine ca ele să nu se gândească la faptul că tatăl lor făcea sex sălbatic.

Stanley se ridică de pe pat şi se duse în baie. În cameră intră Olga, îmbrăcată pentru cină, într-o rochie neagră de bumbac cu un decolteu adânc.

— Ai spus că-mi împrumuţi şi mie colierul acela în V.

— Bineînţeles, stai să-l găsesc.

Din baie, se auzi apa la duş.

Olga coborî tonul, un lucru neobişnuit pentru ea.

— Voiam să te întreb... l-a văzut pe Kit?

— Da. I-a făcut o vizită la închisoare cu o zi înainte să luăm avionul pentru a ajunge aici.

— Ce mai face fratele meu?

— Nu se simte în largul său, frustrat şi plictisit, după cum era de aşteptat, dar nu a fost bătut, nici violat şi nici nu consumă heroină. Toni găsi colierul şi i-l puse Olgăi la gât. Arată mai bine la tine decât la mine – mie chiar nu-mi stă bine cu negru. De ce nu îl întrebi direct pe tatăl tău despre Kit?

— Este atât de fericit, încât nu vreau să-l indispun. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Chiar deloc.

Din contră, Toni se simţea flatată. Olga se purta cu ea aşa cum s-ar fi purtat o fiică cu mama ei, apelând la ea ca să afle informaţii despre tatăl ei, fără să-l deranjeze cu întrebări care nu sunt pe gustul bărbaţilor. Toni continuă:

— Ştiai că Hamish şi Elton sunt în aceeaşi închisoare cu Kit?

— Nu – ce îngrozitor!

— Nu chiar. Kit îl ajută pe Elton să înveţe să citească.

— Elton nu ştie să citească?

— Aproape deloc. Ştie câteva cuvinte din indicatoarele stradale – autostradă, Londra, centrul oraşului, aeroport. Kit îl învaţă „Ana are mere”.

— Doamne, cum se aranjează lucrurile. Ai auzit de Daisy?

— Nu.

— A ucis o altă deţinută din penitenciarul pentru femei şi a fost judecată pentru crimă. A fost apărată de-o colegă de-a mea mai tânără, dar a fost condamnată. A primit o condamnare pe viaţă, sentinţă ce va fi adăugată la condamnarea precedentă. O să stea în închisoare până la şaptezeci de ani. Mi-aş fi dorit să nu se fi abolit condamnarea la moarte.

Toni putea înţelege ura Olgăi. Hugo nu-şi mai revenise complet în urma bătăii administrate de Daisy cu bastonul. Nu mai vedea cu un ochi. Mai rău, nu-şi recăpătase vechea sa exuberanţă. Era mai liniştit, mai fidel, dar nu la fel de amuzant, iar rânjetul său răutăcios nu mai putea fi văzut decât foarte rar.

— Păcat că tatăl ei este încă în libertate, spuse Toni.

Harry Mac fusese acuzat de complicitate, dar mărturia lui Kit nu fusese destul de convingătoare pentru a duce la condamnarea lui, iar juriul îl găsise nevinovat. Se întorsese la viaţa lui de nelegiuit.

— Am veşti şi despre el, spuse Olga. Are cancer. A început la plămâni, dar acum s-a răspândit. Doctorii i-au spus că nu mai are decât trei luni de trăit.

— Ei bine, spuse Toni, până la urmă, după faptă şi răsplată.

Miranda scoase hainele pe care avea să le poarte Ned la cină, pantaloni negri de in şi o cămaşă în carouri. Acesta nu se aştepta ca ea să facă acest lucru, dar, dacă nu-i alegea hainele, Ned, ar fi

fost în stare să coboare la cină în pantaloni scurţi şi în tricou. Nu era neajutorat, ci doar neatent, iar Miranda acceptase acest lucru.

Îi acceptase foarte multe lucruri. Înţelesese că Ned n-avea să se implice niciodată într-un conflict, nici măcar pentru a o proteja; dar, pentru a compensa acest defect, Miranda ştia că, într-o criză adevărată, Ned era ca o stâncă. Felul în care încasase loviturile repetate ale lui Daisy pentru a-l proteja pe Tom fusese o dovadă suficientă.

Ea era deja îmbrăcată într-o cămaşă roz de bumbac şi o fustă plisată. O făcea să pară cam lată în şolduri, dar, pe de altă parte, ea chiar era lată în şolduri. Ned spunea că îi plăcea acest lucru.

Intră în baie. Ned stătea în cadă, citind o biografie a lui Molière în limba franceză. Miranda îi luă cartea.

— Majordomul a făcut-o.

— Gata cu suspansul.

Se ridică în picioare.

Miranda îi întinse un prosop.

— Mă duc să văd ce fac copiii.

Înainte de a pleca din cameră, Miranda luă un pachet mic de pe noptieră şi îl băgă în poşeta ei de seară.

Camerele de hotel erau cabane individuale înşirate de-a lungul plajei. În timp ce mergea spre cabana pe care fiul ei, Tom, o împărţea cu Craig, Miranda simţi briza călduroasă mângâindu-i braţele goale.

Craig se dădea cu gel în păr, în timp ce Tom îşi lega şireturile.

— Sunteţi bine, băieţi? întrebă Miranda.

Era o întrebare retorică. Erau amândoi bronzaţi şi fericiţi, după o zi petrecută făcând windsurfing şi schi nautic.

Tom nu mai era chiar un băieţel. Se înălţase cu cinci centimetri în ultimele şase luni şi încetase să-i mai spună totul mamei sale. Pe Miranda o întrista acest lucru. Timp de doisprezece ani, fusese cerul şi pământul pentru el. Avea să mai fie dependent de ea vreo câţiva ani, dar separarea începea încet-încet să se facă simţită.

Îi părăsi pe băieţi şi intră în coliba următoare. Sophie stătea aici cu Caroline, dar aceasta din urmă plecase deja, iar Sophie era singură. Rămăsese în faţa dulapului, alegând o rochie. Spre nemulţumirea ei, Miranda văzu că purta un sutien sexy cu jumătate de cupă şi chiloţi tanga din acelaşi material.

— Mama ta a văzut lenjeria ta intimă? întrebă Miranda.

— Mă lasă să port ce-mi place, spuse Sophie îmbufnată.

Miranda se aşeză pe un scaun.

— Vino aici, vreau să vorbesc cu tine.

Fără nici o tragere de inimă, Sophie se aşeză pe pat. Îşi încrucişă picioarele şi îşi feri privirea.

— Chiar aş prefera ca mama ta să-ţi spună acest lucru, dar, cum ea nu este aici, va trebui s-o fac eu.

— Să-mi spună ce?

— Cred că eşti prea tânără ca să faci sex. Ai cincisprezece ani. Craig are numai şaisprezece.

— Mai are un pic şi împlineşte şaptesprezece.

— Nu contează, ce faceţi voi este, de fapt, ilegal.

— Nu şi în ţara asta.

Miranda uitase că nu se aflau în Marea Britanie.

— Ei bine, oricum, eşti prea tânără.

Sophie afişă o expresie dezgustată şi îşi dădu ochii peste cap.

— O, Doamne!

— Ştiam că vei avea asemenea reacţie, dar trebuia să ţi se spună asta, insistă Miranda.

— Ei bine, ai spus-o, replică nepoliticos Sophie.

— Cu toate acestea, ştiu că nu te pot forţa să faci ce-ţi spun eu.

Sophie părea surprinsă. Nu se aşteptase la confesiuni. Miranda scoase pacheţelul din poşetă.

— Aşa că, dacă te hotărăşti să nu mă asculţi, vreau să folosiţi aceste prezervative.

I le dădu lui Sophie.

Fără nici un cuvânt, Sophie le acceptă. Pe chip i se citea uluirea.

Miranda se ridică.

— Nu vreau să rămâi însărcinată cât timp eşti în grija mea.

Se îndreptă spre uşă.

În timp ce ieşea, o auzi pe Sophie spunând:

— Mulţumesc.

Bunicul rezervase un salon privat în restaurantul hotelului pentru cei zece membri ai familiei Oxenford. Un chelner trecu pe la fiecare şi le turnă câte un pahar de şampanie.

Sophie întârzia. Ceilalţi o aşteptară un timp; apoi, bunicul se ridică şi toţi îşi întrerupseră conversaţiile.

— Avem friptură la cină, spuse el. Am comandat curcan, dar se pare că a evadat. Toţi izbucniră în râs. Stanley continuă pe un ton mai sumbru: Anul trecut nu am avut un Crăciun adevărat, aşa că m-am gândit că acesta ar trebui să fie special.

— Şi îţi mulţumim că ne-ai adus aici, tati, spuse Miranda.

— Ultimul an a fost cel mai rău din viaţa mea şi totodată cel mai bun, continuă el. Nici unul dintre noi nu-şi va reveni total de pe urma a ceea ce s-a întâmplat la Steepfall cu un an în urmă.

Craig îşi îndreptă privirea asupra tatălui său. În mod sigur, el n-avea să-şi mai revină. Unul dintre ochi era mereu închis pe jumătate, iar expresia de pe chip era prietenoasă, dar total lipsită de personalitate. În ultimul timp, părea să se detaşeze adesea de evenimentele din jurul său.

Bunicul vorbi în continuare:

— Dacă nu ar fi fost Toni, numai Dumnezeu ştie cum s-ar fi încheiat lucrurile.

Craig o privi pe Toni. Aceasta arăta minunat, purtând o rochie de mătase maro castană, care-i punea în evidenţă părul roşcat. Bunicul era nebun după ea. „Probabil că simte pentru ea ceea ce simt eu pentru Sophie”, se gândi Craig.

— Apoi a trebuit să retrăim, de două ori în plus, acest coşmar, spuse bunicul. Mai întâi cu poliţia. Apropo, Olga, de ce iau declaraţiile aşa? Îţi pun nişte întrebări şi notează răspunsurile; apoi scriu altceva decât ce ai spus, cu tot felul de greşeli, şi iese ceva ce nici nu seamănă cu vorbele unei fiinţe umane, şi apoi susţin că e declaraţia ta.

— Acuzarea preferă ca lucrurile să fie formulate într-un anume fel, spuse Olga.

— „Înaintam spre vest” şi aşa mai departe?

— Da.

Bunicul ridică din umeri.

— Ei bine, şi apoi a trebuit să retrăim totul *din nou* în timpul procesului, şi a trebuit să stăm şi să ascultăm aluziile că, într-un fel, *noi* eram de vină fiindcă am rănit oameni care intraseră în casa noastră, ne atacaseră şi ne legaseră. Apoi a trebuit să citim aceleaşi aluzii stupide şi în ziare.

Craig nu avea să uite niciodată această experienţă. Apărătorul lui Daisy voise să dea de înţeles că el încercase s-o asasineze, pentru că o călcase cu maşina în timp ce ea trăgea spre el. Era absurd, dar în sala de judecată, pentru câteva momente, păruse aproape plauzibil.

Bunicul îşi continuă discursul:

— Tot acest coşmar mi-a amintit că viaţa este scurtă şi mi-am dat seama că ar trebui să vă spun tuturor despre sentimentele mele pentru Toni şi să nu mai irosesc timpul. Nici nu e nevoie să vă mai spun cât de fericiţi suntem. Apoi medicamentul cel nou a trecut la testele pe oameni, viitorul companiei a devenit sigur, iar eu am reuşit să cumpăr un alt Ferrari – şi să plătesc nişte lecţii de condus pentru Craig.

Cei prezenţi izbucniră în râs, iar Craig roşi. Nu spusese nimănui despre *prima* oară când lovise maşina. Numai Sophie ştia. Încă se mai simţea jenat şi vinovat din această cauză. Se gândi că va putea să-şi mărturisească fapta când va fi foarte bătrân, pe la treizeci de ani, sau cam aşa ceva.

— Dar... am vorbit suficient despre trecut, spuse bunicul. Haideţi să închinăm un pahar. Crăciun fericit tuturor!

— Crăciun fericit, îi răspunseră toţi.

Sophie intră în timp ce se servea primul fel. Arăta minunat. Îşi ridicase părul şi purta nişte cercei mici care-i atârnau spre umeri. Arăta foarte matură, de cel puţin douăzeci de ani. Craig simţi că i se usucă gura la gândul că ea era prietena lui.

Pe când trecea pe lângă scaunul lui, Sophie se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Miranda mi-a dat nişte prezervative.

Craig fu atât de surprins, încât vărsă paharul de şampanie.
— Poftim?
— M-ai auzit, spuse ea şi se aşeză.
Craig îi zâmbi. El avea propria rezervă, bineînţeles. Ce amuzantă era dragă de mătuşă Miranda!
— De ce rânjeşti, Craig? întrebă bunicul.
— Sunt fericit, bunicule, spuse el. Atâta tot.

MULŢUMIRI

Am avut privilegiul de a vizita două laboratoare cu dotări BSL4. La Centrul Ştiinţific Canadian pentru Sănătatea Oamenilor şi Animalelor din Winnipeg Manitoba, am fost ajutat de Ştefan Wagener, Laura Douglas şi Kelly Keith; iar la Agenţia de Protejare a Sănătăţii din Colindale, Londra, de către David Brown şi Emily Collins. De asemenea, am primit alte sfaturi privind laboratoarele şi procedurile BSL4 de la Sandy Ellis şi George Korch.

În problemele de securitate şi biosecuritate, am fost sfătuit de Keith Crowdy, Mike Bluestone şi Neil McDonald. Pentru informaţii legate de reacţiile posibile ale poliţiei la urgenţele de biosecuritate, am vorbit cu ajutorul de şerif Norma Graham, cu ofiţerul de poliţie Andy Barker şi cu inspectorul Fiona Barker, de la Poliţia Centrală Scoţiană din Stirling.

Despre jocurile de noroc, am vorbit cu Anthony Holden şi Daniel Meinertzhagen, şi mi s-a permit să citesc manuscrisul cărţii lui David Anton, *Stacking the Deck: Beating America's Casinos at Their Own Game*[17].

Mulţi dintre experţii de mai sus au fost găsiţi pentru mine de către Daniel Starer de la organizaţia Cercetare pentru Scriitori din oraşul New York.

Pentru comentarii pe marginea schiţelor cărţii, le sunt recunoscător redactorilor mei – Leslie Gelbman, Phyllis Grann, Neil Nyren şi Imogen Tate –, impresarilor mei – Al Zuckerman şi Amy Berkower –, lui Karen Studsrud şi familiei mele, în special Barbarei Follett, lui Emanuele Follet, lui Greig Stewart, Jann Truner şi lui Kim Turner.

#1

NEW YORK TIMES **BESTSELLING AUTHOR**

KEN FOLLETT

WHITEOUT

"Everyone likes a page-turner, and Follett is the best."—*THE PHILADELPHIA INQUIRER*

Observații

[←1]

Biosafety Level Four, laboratorul cu gradul 4 de biosecuritate (n. tr.).

[←2]

La dracu!

[←3]

Margareta.

[←4]

Personaj principal în *Neguţătorul din Veneţia*, de Shakespeare (n. red.)

[←5]

Ebenezer Scrooge, personaj din *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens (n. red.)

[←6]

Personaj ce apare în *Aventurile lui Oliver Twist*, de Charles Dickens (n. red.)

[←7]

I'm dreaming of a shite Christmas (în orig.) – joc de cuvinte de la *I'm Dreaming of a White Christmas* („Visez la un Crăciun alb”).

[←8]

Numai pentru bărbaţi

[←9]

Joacă în chiloţei

[←10]

La limita legalităţii

[←11]

Personaj din piesa *The Fair Penitent (Dreaptă pedeapsă)* de Nicholas Rowe (n. red.).

[←12]

RPHQ – *Regional Police Headquarters*, sediul regional al poliţiei.

[←13]

CPU, Central Processing Unit, unitatea centrală de procesare.

[←14]

HMS, *Her Majesty's Ship*, Nava Maiestăţii Sale.

[←15]

Restaurantul Mâncăciosul Fericit.

[←16]

Atingerea Verde.

[←17]

Amestecaţi cărţile: cum să învingem cazinourile americane pe teren propriu.

Table of Contents

Table of Contents